

A NEW YORK TIMES BESTSELLERE

DANIEL SILVA

A MOSZAD ÜGYNÖKE
ÉS A CARAVAGGIO

DANIEL SILVA

A Moszad ügynöke és
a Caravaggio

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2012

Arra intelek, ne onts vért, ne tűrd a vérontást, és ne tedd szokásoddá, mert a vér sosem alszik.

SZALADIN

I

A holtak városa

1

VATIKÁN VÁROS

A Szent Péter-bazilika gondnoka, Niccolò Moretti indított el mindent a felfedezésével. Reggel 6:24 volt, ám valami véletlen hiba folytán a Vatikán első hivatalos jelentésében 6:42 szerepelt. Ez is egyike volt a számos kisebb-nagyobb botlásnak, amelyek eredményeként többen gondolhatták, hogy a Szentszéknek valami rejtegetnivalója van, ami nem is áll messze a valóságtól. A római katolikus egyházat, állította egy jeles személy, aki a papoktól eltérően gondolkodik, mindössze egyetlen botrány választja el a széthullástól. Öszentségének most semmi másra nem volt kevésbé szüksége, mint egy holttestre a kereszténység szent szívében.

Amikor Niccolò Moretti aznap reggel a szokásosnál egy órával korábban megérkezett a Vatikánba, botrányra számított a legkevésbé. Sötét nadrágot viselt és térdig érő, szürke kabátot, ezért alig lehetett látni, ahogy átmegy a sötét *piazzán* a bazilika lépcsője felé. Jobbra nézve meglátta, hogy az Apostoli Palota harmadik emeleti ablakában ég a villany. Öszentsége VII. Pál pápa már ébren van. Moretti azon tűnődött, hogy a Szentatya alszik-e egyáltalán. A Vatikánban mindenütt lehetett hallani a szóbeszédet, hogy iszonyú álmatlanság gyötri, és az éjszaka legnagyobb részében a dolgozószobájában ír valamit, vagy egyedül sétálgat a kertekben. Már a gondnok is látta. Végül mindnyájan elveszítik az alvás képességét.

Moretti hangokat hallott maga mögött, és amikor megfordult, a szürkületből két kuriális pap alakja bukkant elő. Elénk beszélgetést folytattak, és nem is figyeltek rá, ahogy a nagy bronzkapu felé mentek, és újra beleolvadtak a sötétbe. A római gyerekek a *bagarozzo*, „fekete bogár” szóval illették őket. Moretti a szót egyszer használta, ám akkor maga XII. Pius pápa szidta meg érte. Azóta egyszer sem mondta ki. Ha valakit Krisztus helytartója fedd meg, gondolta most, az illető ritkán követi el ugyanazt a vétket.

Felment a bazilika lépcsőjén, és belépett az oszlopcsarnokba. Öt ajtón át lehetett bejutni a templomhajóba. Mind zárva volt, kivéve a bal oldali legszélsőt, a Halál ajtaját. Az ajtónyílásban Jacobo atya állt, egy nagyon sovány mexikói lelkész, kinek szürke haja mintha szalmából lett volna. Odébb ment, hogy Moretti beléphessen, majd bezárta az ajtót, és leengedte a nehéz biztonsági rudat.

– Hétkor visszajövök, hogy beengedjem a többieket is – szólalt meg a lelkész. – Óvatos légy ott fenn, Niccolò. Már nem vagy fiatal.

A pap elment. Moretti belemártotta az ujját a szenteltvízbe, keresztet vetett, és csak utána indult meg a hatalmas templomhajó közepe felé. Ahol mások megálltak volna, hogy álmélkodva nézelődjenek, Moretti sietős léptekkel úgy ment tovább, mint aki a saját otthonába tér be. A *sampietrinók*, a bazilika hivatalos gondnokainak főnökeként az elmúlt huszonhét évben heti hat alkalommal lépett be a Szent Péterbe. Moretti és csapata érdeme volt, hogy a bazilika mennyei fényekkel ragyogott, miközben Európa más nagy templomai mintha örökre sötétségbe burkolóznának. Moretti nem egyszerűen a pápai állam szolgájának tekintette magát, hanem partnernek a vállalkozásban. A pápák egymilliárd római katolikus lélekre vigyáznak, de Niccolò Moretti felel a pápák földi hatalmát megtestesítő bazilikáért. Az épület minden négyzetcentiméterét ismeri, Michelangelo kupolájának a csúcsától a kripták mélyéig – mind a negyvennégy oltárt, huszonhét kápolnát, nyolcszáz oszlopot, négyszáz szobrot és háromszáz ablakot. Tudja, hogy hol van repedés

vagy beázás. Azt is érzi, ha minden rendben van, vagy az épületnek fáj valamije. A bazilika, ha beszélt, Niccolò Moretti fülébe súgta a szavakat.

A Szent Péterben egyébként is eltörpülnek a földi halandók, és ahogy Moretti szürke egyenruhájában a pápai oltár felé ment, nagyon emlékeztetett egy életre kelt fogpiszkálóra. Térdei hajtott a konfesszió oltára előtt, majd az ég felé fordította az arcát. Közel harminc méterrel feljebb volt a baldachin: négy csavart, bronzsal és arannyal borított oszlop tart egy tetőt. Aznap reggel azonban egy részét alumíniumállványok takarták. Bernini mesterműve a faragott alakokkal, olajágakkal és apró mélyedésekkel mágnesként vonzza a port és a füstöt. Moretti és emberei minden évben, a nagyböjtöt megelőző héten alaposan megtisztították. A Vatikán időtlen idők óta szertartások helyszíne, és a baldachin tisztításában is volt egyfajta szertartás. Maga Moretti határozta meg, és abból állt, hogy amint elkészül az állványzat, először mindig ő maga megy fel rá. Az állványzat tetejéről nyíló látványban csak nagyon kevés ember részesülhet – és Niccolò Moretti, a *sampietrinók* főnöke magának követelte az elsőséget, hogy megpillanthassa.

Felment az első oszlop tetejére, majd felcsatolta a biztonsági kötelet, és négykézláb lassan felmászott a tető lejtős részén. A baldachin legfelső pontján négy kar tart egy gömböt, melynek tetején kereszt van. Ez a római katolikus templom legszentebb része, függőleges tengely a kupola közepéből egyenesen Szent Péter sírjába. Ez jelképez mindent, amin a vállalkozás nyugszik. *Te Péter vagy, és én erre a sziklára építem egyházamat.* Ahogy a szürkület első fénysugaraival megvilágították a bazilika belsejét, Moretti, a pápák hű szolgája szinte érezte, hogy Isten vállon veregeti.

Mint általában, most is elveszítette az időérzékét. Később, amikor a vatikáni rendőrség kikérdezte, képtelen volt pontosan visszaemlékezni, hogy meddig állhatott már a baldachin tetején, amikor először megpillantotta a tárgyat. Moretti emelkedett nézőpontjából valami madár törött szárnyának tűnt. Először arra gondolt, hogy talán egy darab viaszosvászon, amelyet egy másik *sampietrino* hagyott ott, vagy egy sál, amelyet egy turista ejtett le. Mindig elhagyják a dolgaikat, gondolta Moretti, köztük olyanokat is, amelyeknek semmi keresnivalójuk egy templomban.

Mindettől függetlenül meg kell nézni, tehát az igézetből kikököntetett Moretti óvatosan megindult, és megtette a padlóig tartó hosszú utat lefelé. Átment a kereszthajón, de pár lépés után már látta, hogy a tárgy nem elvesztett sál vagy viaszosvászon. Közelebb lépve megpillantotta a szent bazilika márványára száradt vért és a kupola belseje felé néző tekintetet, amely olyan élettelen volt, mint a négyszáz szobor.

– Isten az égben – suttogta, ahogy sietve végigment a középhajón. – Vedd oltalmazdába a szerencsétlen lelket.

A Niccolò Moretti felfedezését követő eseményekről a nagyközönség csak keveset tudott meg, mivel a Vatikán legszigorúbb szabályai szerint teljes titokban zajlottak, és a jezsuiták ravaszságát sem nélkülözték. A falakon kívül senki nem tudta például, hogy Moretti elsőként a bazilika rendfőnökét kereste fel, egy precíz kölni németet, akiben erős volt az önfenntartás ösztöne. A rendfőnök már eleget tapasztalt, hogy rögtön megszimatolja a bajt, és ez magyarázza, miért nem jelentette az esetet a rendőrségnek, hanem inkább úgy határozott, hogy a Vatikánon belül rendeli magához a törvény igazi őrét.

Ennek eredményeként öt perccel később Niccolò Moretti egy rendkívüli jelenet szemtanúja volt – öszentsége VII. Pál pápa magántitkára kutatta át a bazilika padlóján fekvő halott nő zsebeit. A

monsignore egyetlen tárgyat vett ki, és megindult vele az Apostoli Palota felé. Mire elérte az irodáját, körülötte máris meglódultak az események. Két vizsgálatra lesz szükség, döntötte el: egy a nagyközönség, egy pedig saját maga számára. És hogy a magánvizsgálat sikeres legyen, olyan valakinek kell végeznie, aki megbízható, és tud titkot tartani. Nem meglepő, hogy a monsignore egy magához hasonló embert választott inkvizítorként. Egy feketébe öltözött, bukott angyalt. Egy bűnöst a szentek városában.

PIAZZA DI SPAGNA, RÓMA

A restaurátor sötétben öltözött, csendben, nehogy felébressze a nőt, aki most így, álmában, kócos gesztenyeszínű hajával és széles szájával Modigliani *Vörös aktjára* emlékeztette. Letett mellé az ágyra egy töltött Beretta pisztolyt. Ezt követően meghúzta a pehelypaplant, hogy a telt, kerek mellek is láthatóvá váljanak, és máris kész volt a mestermű.

Valahol megkondult egy templom harangja. Egy meleg és az alvástól kissé gyűrött kéz nyúlt ki az ágyból, és lehúzta magához a restaurátort. A nő most is behunyt szemmel csókolta meg, mint mindig. Haja vaníliaillatú volt. Ajkán nagyon picit érezni lehetett még a bort, amelyet az előző este ivott az étteremben az Aventine hegyen.

A nő elengedte, érthetetlenül mormolt valamit, majd visszasüppedt az álom ölelésébe. A restaurátor betakarta. Majd egy Berettát dugott kopott farmernadrágja övébe is, és nesztelenül kiment a lakásból. Lent a Via Gregoriana járdája úgy csillogott a gyenge fényben, mint egy frissen lakkozott festmény. A restaurátor az épület kapujában állt egy darabig, és úgy tett, mintha a mobiltelefonján nézne valamit. Pár másodperc múlva vette észre a férfit, aki egy ott várakozó Lancia volánja mögül figyelte. Barátságosan intett neki, ami szakmai körökben a legnagyobb sértés, majd elindult a Trinità dei Monti-templom felé.

A Spanyol lépcső tetején egy öreg *gattara* szórt ennivalót a lábánál csoportosuló sovány római macskáknak. Kopott nagykabátot és kendőt viselt, és alaposan megfigyelte a *piazzán* áthaladó restaurátort. A férfi az átlagosnál némileg alacsonyabb termetű volt – talán százhetven centiméter, nem több –, testalkata, mint egy kerékpárosé. Az álla felé keskenyedő hosszúkás arcát, vékony orrát mintha fából faragták volna. A szeme színe a zöld egy különös árnyalatába hajlott; sötét haját a halántéknál őszülő tincsek tarkították. Az arc több nemzet fiáé lehetne, és nyelvtelhetsége révén a restaurátor a szájnak is remek hasznát látta. Hosszú karrierje során Olaszországban és másutt is számos álnév és állampolgárság birtokában végzett már munkát. Az olasz biztonsági szolgálatok ismerték korábbi tetteit, ezért igyekeztek megakadályozni, hogy belépjen az országba, ám megenyhültek, amikor a Szentszék a maga csendes módján közbelépett. A nyilvánosság számára soha fel nem fedett okok folytán a restaurátor már évekkel korábban is ott volt a Vatikánban, amikor iszlám terroristák támadták meg. Aznap hétszáznál is többen haltak meg, köztük négy bíboros és nyolc kuriális püspök. Maga a Szentatya is megsebesült. Ő is a halottak között lehetett volna, ha a restaurátor nem védi meg egy vállról indítható rakétától, és nem viszi biztonságos helyre.

Az olaszok két feltételt szabtak a restaurátor visszatéréséhez – hogy a valódi neve alatt él az országban, és eltűri, hogy időnként megfigyeljék. Az elsőt bizonyos megkönnyebbüléssel fogadta. Mivel egész életét a titkos csatamezőn töltötte, alig várta, hogy megszabaduljon a sok álnévtől, és valamennyire normális módon élhessen. A második feltétel azonban már kellemetlenebb volt. A folytonos követés feladata mindig fiatal rendőriskolásokra hárult. Kezdetben a restaurátor egy fajta sértésnek vette, de végül rájött, hogy az utcai megfigyelés oktatásának eszközüül használják. Szívességből demonstrációt tartott a diákjainak, ahogy időről időre eltűnt előlük, ám megőrzött néhányat a jobb trükkjeiből arra az esetre, ha mégis ki kell bújni az olasz hálóból.

Ahogy Róma csendes utcáin haladt, az olasz biztonsági szolgálat három, eltérő mértékben tehetséges próbaidős rendőre követte. Az útvonalban volt néhány kihívás, de semmi meglepetést nem

jelentett. Nyugat felé vezetett, át a város történelmi központján, és mint mindig, a Szent Anna kapunál, a Vatikán bejáratánál ért véget. Mivel a kapu gyakorlatilag nemzetközi határnak számít, a megfigyelőknek nem volt más választásuk, a restaurátor felügyeletét rá kellett bízniuk a Svájci Gárdára, melynek tagjai a belépéskor csak futólag ellenőrizték a dokumentumait.

A restaurátor lapos sapkájának megemeléseével vett búcsút az öt figyelőktől, majd elindult a Via Belvedere mentén, elhaladt a sárgás színű Szent Anna-templom, a vatikáni nyomdák és a Vatikáni Bank irodaháza mellett. A központi postánál jobbra kanyarodott, keresztülment néhány udvaron, végül megérkezett egy jelöletlen ajtóhoz. Mögötte, kis üvegkalitkában egy vatikáni csendőr ült.

– Hol van az ügyeletes tiszt? – kérdezte a restaurátor pergő olasz nyelven.

– A Lazio a Milánnál játszott tegnap este – válaszolta a csendőr, és közönyösen megvonta a vállát.

Áthúzta a restaurátor személyazonossági kártyáját a mágneses leolvasón, és intett neki, hogy menjen át a fémdetektoros kapun. Amikor a készülék hangos csipogással jelzett, a férfi megállt, és fáradtan a csendőr számítógépére mutatott. A képernyőn, a restaurátor mosolytalan fényképe mellett, egy különleges utasítás volt látható, a melyet a Vatikáni Biztonsági Hivatal főnöke írt. A csendőr kétszer is elolvasta, hogy biztos legyen benne, jól érti, majd felnézett, és azon kapta magát, hogy közvetlenül a restaurátor különös, zöld szemébe néz. A nyugodt tekintet – és a parányi, pajkos mosolyra emlékeztető arcvonások – hatására a tiszt önkéntelenül is megborzongott. A következő ajtó felé intett, és fűrkész tekintettel figyelte, ahogy a restaurátor hang nélkül belép rajta.

Ezek szerint, gondolta a csendőr, a szóbeszéd igaz. Gabriel Allon, a régi mesterek festményeinek elismert restaurátora, a nyugalmazott izraeli kém és gyilkos, a Szentatya megmentője visszatért a Vatikánba. A megjelenített fájl egyetlen gombnyomással törölte a képernyőről. Majd keresztet vetett, és sok év után először bűnbánati imát mondott. Különös, gondolta, mivel nem volt más bűne, mint a kíváncsiság. Ezt viszont egész biztos megbocsátják. Elvégre nem mindennap fordul elő, hogy egy közönséges vatikáni rendőr egy legenda arcába nézhet.

Ahogy Gabriel belépett a Vatikáni Képtár fő restaurátor-műhelyébe, halkan zümmögtek az éjszakai fényre állított neonok. Mint mindig, most is ő érkezett először. Bezárta az ajtót, megvárta az automatikus záruk megnyugtató kattanasát, majd a tárolószekrények mellett elindult a helyiség végében lévő, a mennyezetről a padlóig érő fekete függöny felé. Kis felirat jelezte, hogy a függöny mögé belépni tilos. Gabriel átment a nyíláson, majd odalépett a polcához, és szemügyre vette a készleteit. Festékesdobozai pont úgy voltak, ahogy hagyta őket. Akárcsak a Winsor & Newton Series 7 cobolyecsetek, köztük az is, amelynek pici, kék petty volt a hegyén, és amelyet a többihez képest mindig pontosan harminchét fokos szögben tett le. Ebből arra lehetett következtetni, hogy a takarító-személyzet végre ellenállt a kísértésnek, hogy belépjen a munkahelyére. Kollégái hasonlóan tartózkodó viselkedését illetően viszont már kétségei voltak. Szinte biztosra vette, hogy a befüggönyözött kis helyiség még a pihenőterem kávéautomatájánál is népszerűbb gyülekezési hely lehetett a múzeum személyzete számára.

Levette a bőrzakóját, és bekapcsolt két halogénizzós állólámpát. A *Krisztus sírba tétele*, amelyet általában Caravaggio legszebb alkotásának tartanak, élénk színekkel tűnt fel az erős fehér fényben. Gabriel percekig mozdulatlanul állt a nagyméretű vászon előtt, keze az állán, feje kissé félrebillentve, tekintetét a képre szegezte. Az izmos, mezítlábas Nikodémus hátrapillant, ahogy Krisztus halovány, élettelen testét a kőlapra helyezi, ahol előkészítik a sírba tételre. Nikodémus mellett áll János

evangélista, aki kétségbeesett igyekezetében, hogy még egyszer utoljára megérinthesse szeretett tanítóját, akaratlanul is felszakítja a sebet a Megváltó oldalán. Szűz Mária és Mária Magdolna lehajtott fejjel, csendben figyeli őket, miközben Kleofás felesége, Mária jajveszékelve az ég felé emeli kezét. A műben hatalmas fájdalom és finomság egyesül, amit csak fokoz, hogy Caravaggio forradalmian új módon használta a fényt. Gabriel heteken át dolgozott a festményen, de még ő is mindig úgy érezte, mintha a szívet tépő gyötrelmes személyes pillanatát zavarná meg.

A festmény az idők során megsötétedett, különösen a vászon bal szélén, ahol korábban tisztán látható volt a sírkamra bejárata. Az olasz művészeti körök néhány tagja, köztük Giacomo Benedetti, az Istituto Centrale per il Restauro restaurátorműhely híres Caravaggio-szakértője, kétségbe vonta, hogy a sírt egyáltalán újra meg kellene jeleníteni a képen. Benedettit unszolták, hogy ossza meg a véleményét a *La Repubblica* egyik riporterével, mivel a restaurátor, akit korábban megbíztak a feladattal, megmagyarázhatatlan okoknál fogva nem kérte ki a tanácsát a munka megkezdése előtt. Benedetti azt is lesújtónak tartotta, hogy a múzeum nem volt hajlandó felfedni a restaurátor kilétét. Az újságoktól naponta telefonálgattak a Vatikánba, hogy törjék már meg a hallgatást. Miképp lehetséges, háborogtak, hogy egy olyan nemzeti kincset, mint a *Sírba tétel*, egy névtelen valakire bíznak? A vihar végül akkor ült el, amikor Antonio Calvesi, a vatikáni legfőbb restaurátor elismerte, hogy a kérdéses személy tökéletes igazolásokkal rendelkezik, és többek között a Szentszék számára is végzett már két mesteri munkát: Reni *Szent Péter keresztre feszítése* és Poussin *Szent Erazmusz mártírhalála* képein. Calvesi elfelejtette megemlíteni, hogy mindkét munkát, amelyet egy eldugott, umbriai villában végeztek, csak a tervezettnél később lehetett befejezni, mivel a restaurátor közben Izrael titkosszolgálatának dolgozott.

Gabriel remélte, hogy a Caravaggio-kép restaurálását is elvonultan végezheti, de Calvesi kiadott egy rendeletet, hogy a kép sosem hagyhatja el a Vatikánt, ezért nem maradt más lehetőség, a laboratóriumban kellett dolgoznia, az állandó személyzet tagjai között. Mindenki nagyon kíváncsi volt rá, ahogy az várható volt. Sokáig azt hitték róla, hogy egy Mario Delvecchio nevű, rendkívül tehetséges, bár temperamentumos restaurátor, de végül kiderült, hogy teljesen másról van szó. Talán becsapottnak érezték magukat, ám ennek nem adták jelét. Általában kedvesek voltak hozzá, mint ami természetes is a sérült tárgyakkal foglalkozóknál. A jelenlétében csendben maradtak, egy bizonyos pontig figyelembe vették a nyilvánvaló igényét az egyedüllétre, és gondosan kerülték a tekintetét, mintha attól tartottak volna, hogy megláthatnak benne valamit. A ritka alkalmakkor, amikor megszólították, szavaik leginkább dicsérő megjegyzésekre és művészeti témákra korlátozódtak. És amikor a hivatali tréfálgatás a közel-keleti politikát vette célba, tisztelettudóan elnyomták a hazáját illető kritikákat. Egyedül a Caravaggio restaurálására erősen aspiráló Enrico Bacci ellenezte Gabriel jelenlétét, erkölcsi alapon. A fekete függönyről úgy beszélt, mint „Elkülönítő sorompóról”, és parányi irodájában kitett egy „Szabad Palesztinát!” plakátot.

Gabriel egy kevés Mowolith 20 oldószert öntött a palettájára, beletett pár száraz festékszemcsét, majd Arcosolve hígítót adott a keverékhez, hogy elérje a kívánt sűrűséget. Ezután felerősített a homlokára egy nagyítót, és Krisztus jobb kezére összpontosította a figyelmét. A kéz úgy lógott, mint Michelangelo *Pietà*-ján, és az ujjak allegorikusan a halotti kő sarka felé mutattak. Gabriel napokon át próbálta kijavítani a dörzsölési nyomokat az ujjízületeknél. Nem ő volt az első művész, akinek gondjai voltak a kompozícióval; maga Caravaggio is megfestette öt másik változatban, míg végül 1604-ben befejezte a képet. Korábbi megbízásával ellentétben – a Szűz halálának megjelenítése olyannyira ellentmondásos volt, hogy a képet végül elvitték a Santa Maria della Scala-templomból –

a *Krisztus sírba tétele* azonnal mesterműként ünnepezték, és hírneve gyorsan elterjedt egész Európában. 1797-ben a festményre felfigyelt Bonaparte Napóleon, a történelem legnagyobb műkincstolvaja, és az Alpokon át Párizsba vitték. 1817-ig maradt ott, amikor is visszaadták a pápai államnak, és kiállították a Vatikánban.

Gabriel több órán keresztül teljesen maga volt a laboratóriumban. Tíz órakor meghallotta az automata zár hangját, amelyet Enrico Bacci nehéz cammogása követett. Ezután jött Donatella Ricci, a korai reneszánsz szakértője, aki megnyugtató szavakat suttogott a rábízott festményeknek. Őt követte Tommaso Antonelli, a Sixtus-kápolna restaurálásának egyik sztárja, aki krepptalpú cipőjében mindig egy besurranó tolvaj lépteivel, szinte lábujjhegyen járkált a laboratóriumban.

Végül, fél tizenegykor, Gabriel Antonio Calvesi kézzel varrott cipőjének jellegzetes kopogását is meghallotta a linóleumpadlón. Pár másodperccel később maga Calvesi is úgy viharzott be, mint egy matador. Zilált üstökével és mindig laza nyakkendőjével olyan ember benyomását keltette, mint aki éppen valami találkozóra siet, de igazából nem szeretne idejében odaérni. Helyet foglalt egy magas széken, és miközben Gabriel munkáját vizsgálgatta, elgondolkodva rágcsálta olvasószemüvegének szárát.

– Nem rossz – jelentette ki őszinte elismeréssel. – Magad csináltad, vagy Caravaggio is beugrott, hogy elvégezzén néhány ecsetvonást?

– Kértem a segítségét – felelte Gabriel –, de nem lehetett elérni.

– Igazán? Hol volt?

– Újra börtönben, Tor di Nonában. Úgy tűnik, ismét karddal rohangált a Mars-mezőn.

– Megint? – Calvesi közelebb hajolt a vászonhoz. – A helyedben megpróbálnám kijavítani a finom repedéseket a mutatóujj mellett.

Gabriel felemelte a homlokára erősített nagyítót, és Calvesi felé nyújtotta a palettát. Az olasz engesztelő mosollyal válaszolt. A maga módján ő is tehetséges restaurátor volt – fiatal korukban a két férfi egymás riválisának számított –, de már nagyon sok éve nem ért ecsettel vászonhoz. Ezekben a napokban Calvesi leginkább pénzt hajtott fel. Minden földi java ellenére a Vatikán arra kényszerült, hogy idegenek segítségét vegye igénybe kivételes műkincsgyűjteménye gondozásához. Gabriel jelentéktelen díjazása csak töredéke volt annak az összegnek, amit magángyűjtőktől kaphatna. Ettől függetlenül még így is megérte az életben csak egyszer adódó lehetőségért cserébe, hogy olyan festményt tisztíthasson meg, mint a *Krisztus sírba tétele*.

– Van bármi esély, hogy viszonylag gyorsan befejezd? – kérdezte Calvesi. – Szeretném, ha a nagyhétre újra a galériában lenne.

– Idén mikorra esik a nagyhét?

– Úgy teszek, mintha nem is hallottam volna. – Calvesi szórakozottan matatott Gabriel asztalán.

– Gondolsz valamire, Antonio?

– Holnap az egyik legjelentősebb támogatónk benéz a múzeumba. Amerikai, és nagyon mély a zsebe. Olyan zseb, amely sokat jelent a hely fenntartása szempontjából.

– És?

– Kérte, hogy láthassa a Caravaggiót. Szeretné, ha valaki rövid ismertetőt tartana neki a restaurálásról.

– Újra acetont szagoltál, Antonio?

– Nem hagynád, hogy legalább megnézzem?

– Nem.

– Miért nem?

Gabriel egy pillanatig némán meredt a képre.

– Mert nem lenne tisztességes vele szemben – jegyezte meg végül.

– A támogatóval szemben?

– Caravaggióval szemben. A restaurálás a mi kis titkunk, Antonio. Úgy kell végeznünk a munkát, hogy senki ne lássa. És mindenkitől távol.

– Mi lenne, ha engedélyt kérnék Caravaggiótól?

– Addig ne próbáld, amíg kard van a kezében.

Gabriel leengedte a nagyítót, és folytatta a munkát.

– Tudod, Gabriel, te is pont olyan vagy, mint ő. Makacs, rátarti, és túlságosan is tehetséges.

– Tehetek még bármi mást érted, Antonio? – kérdezte Gabriel, és ecsetjével türelmetlenül kopogtatta a palettát.

– Értem nem – válaszolta Calvesi – de várnak a kápolnában.

– Melyik kápolnában?

– Csak egy van, amelyik számít.

Gabriel megtörölte az ecsetet, és óvatosan visszatette a polcra.

Calvesi elmosolyodott.

– Caravaggio barátod egy másik tulajdonságával is rendelkezel.

– Melyikkel?

– Üldözési mánia.

– Caravaggiónak jó oka volt, hogy paranoiás legyen. Mint ahogy nekem is.

3

A SIXTUS-KÁPOLNA

A Sixtus-kápolna ötszázharminchárom négyzetméteres alapterülete talán a leglátogatottabb hely Rómában. Naponta turisták ezrei tódulnak be a meglehetősen jellegtelen ajtón, hogy nyakukat meresztve csodálják a falakat és a mennyezetet borító pompás freskókat, miközben kék egyenruhás csendőrök felügyelnek rájuk; úgy tűnik, a csendőröknek nincs más dolguk, mint hogy folyton *silenziót* kérjenek. Ha valaki egyedül áll a kápolnában, olyasmit tapasztalhat, mint amit a névadó IV. Sixtus pápa akart. Ha nincs tömeg, a félhomályban szinte hallani lehet a hajdani konklávék vitáit, vagy látni magát Michelangelót, ahogy az állvány tetején az *Ádám teremtése* utolsó ecsetvonásait végzi.

A kápolna nyugati falán látható Michelangelo másik sixtusi mesterműve, az *Utolsó ítélet*. A munkát a mennyezet befejezése után harminc évvel kezdte; a kép az apokalipszist ábrázolja és Krisztus második eljövételét, ahogy minden emberi lélek felemelkedik vagy lehullik, hogy a színek forgatagában elnyerje végső jutalmát vagy büntetését. Amikor a pápaválasztás alkalmával a bíborosok belépnek a kápolnába, először a freskót pillantják meg, de aznap délelőtt csak egyetlen pap vizsgálhatta behatóan. Magas, vékony és meglepően jóképű férfi, aki fekete reverendát viselt bíborvörös övvel és zsinórozással; az öltözék a Pantheon mellett készült kézi munkával egy egyházi szabó műhelyében. Sötét szeméből határozott, ellentmondást nem ismerő intelligencia áradt, állkapcsa pedig azt mutatta, hogy veszélyes lenne vele ujjat húzni, ami igaz is volt. Monsignore Luigi Donátinak, Öszentsége VII. Pál pápa magántitkárának a Vatikán falain túl kevés barátja volt, csak néhány alkalmi szövetségese és megátalkodott riválisa. Gyakran beszéltek róla úgy, mint az egyház Raszputyinjáról, a pápai trón mögötti igazi erőről vagy a „fekete pápáról”, ami nyers utalás volt jezsuita múltjára. Donati azonban nem bánta. Bár Ignác és Ágoston elkötelezett tanítványa volt, inkább hagyatkozott egy Machiavelli nevű, világi olasz filozófus tanításaira, aki szerint egy herceg számára sokkal jobb, ha félnek tőle, mint ha szeretik.

Donati sok vétségének egyike volt, legalábbis a Vatikán pletykás pápai testületének néhány tagja szerint, hogy szokatlanul szoros kapcsolatot tartott fenn Gabriel Allonnal, a hírhedt kémmeccel és gyilkossal. Kapcsolatuk szembeszállt a történelem és a hit elveivel – Donati Krisztus katonája volt, Gabriel pedig művész, aki születése révén arra kényszerült, hogy titkos, erőszakos életet éljen. A nyilvánvaló különbségek ellenére sok közös volt bennük. Mindketten magasra tették az erkölcsi mércét, és mindketten úgy gondolták, hogy a nagy horderejű dolgokat legjobb feltűnés nélkül intézni. Hosszú barátságuk alatt Gabriel már volt a Vatikán védelmezője, de ugyanakkor a legsötétebb titkaiból is felfedett néhányat – és Donati, a Szentatya fekete ruhás, kemény embere volt a szolgálatkész bűntársa. Munkájuk eredményeként a két férfi sokat tett a világ katolikusai és lelki rokonaik, a tizenkétmillió zsidó megtépzott kapcsolatának javítása érdekében.

Gabriel szótlanul állt Donati mellett, és az *Utolsó ítéletet* nézte. Michelangelo két önarcképet rejtett el a freskókon, és a kép középtáján, Krisztus bal lábának vonalában volt az egyik. Itt magát Szent Bertalanként ábrázolta, ahogy saját lenyúzott bőrét tartja, ami nem kifejezetten árnyalt visszavágás volt a munkáját illető kortárs kritikákra.

– Azt hiszem, hogy már voltál itt – mondta Donati, és zengő hangja visszhangzott az üres kápolnában.

– Csak egyszer – szólalt meg Gabriel egy pillanattal később. –1972 őszén, még jóval a restaurálás

előtt. Az Európában utazgató német diák szerepét játszottam. Délután jöttem be, és addig maradtam, amíg az örök fel nem szólítottak a távozásra. Másnap pedig...

Hangja elhalkult. Másnap, miközben még nagyon elevenen élt emlékezetében Michelangelo látomása az utolsó időkről, Gabriel belépett a Piazza Annibaliano egyik kopottas bérházának előterébe. A lift előtt egy Wadal Zwaiter nevű vékony palesztin férfi állt, egyik kezében egy üveg fügebor, a másikban pedig *Az ezer egy éjszaka meséinek* egy példánya. A palesztin a Fekete Szeptember, a müncheni olimpia mészárlást kitervelő terroristacsoport egyik tagja volt, és ezért titokban halálra ítélték. Gabriel csendesen arra kérte Zwaitert, hogy hangosan mondja ki a nevét. Utána tizenegyszer belelőtt, egy-egy golyót a Münchenben lemészárolt mindegyik izraeliért. Az ezt követő hónapokban Gabriel a Fekete Szeptember még öt másik tagját is meggyilkolta, és ez egy olyan példátlan karrier nyitánya volt, amely tovább tartott, mint amire valaha is számított. Mentora, a legendás mesterkém, Ari Samron utasítására az izraeli titkosszolgálat legmerészebb akciói közül vitt véghez néhányat. Most fáradtan és megviselten visszatért Rómába, oda, ahol minden elkezdődött. És a világon azon kevesek egyike, akikben megbízott, egy Luigi Donati nevű katolikus pap volt.

Gabriel hátat fordított az *Utolsó ítéletnek*, és végignézett a négyszögletes kápolnán. Tekintete Botticelli és Perugino freskóin túl egy kis, gömbölyű kályhán állapodott meg, amelyben a pápaválasztás alkalmával a szavazatokat égetik el. Akkor megszólalt, és egy idézetet mondott:

– „És a ház, amelyet Salamon király az úrnak építe, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harminc sing magas volt.”

– *Királyok könyve* – mondta Donati. – Hatodik fejezet, második vers.

Gabriel a mennyezet felé fordította az arcát.

– Bizonyára megvan az oka, amiért ősapáitok ezt a meglehetősen egyszerű kápolnát pontosan Salamon templomának méretei szerint építették. De miért? Elismeréssel akartak adózni fivéreik, a zsidók előtt? Vagy azt jelentették ki, hogy a régi törvényt felváltotta egy új, és az ősi templomot áthozták Rómába, Salamon templomának eszközeivel együtt?

– Talán mindkettőből egy kevés – mondta Donati filozofikusan.

– Minő diplomatikus válasz, monsignore.

– Jezsuita nevelést kaptam, és erősségünk a ködösítés.

Gabriel a karóráját nézte.

– Szokatlan, hogy ilyen késő van, és a hely még mindig üres.

– Igen – felelte Donati szórakozottan.

– Hol vannak a turisták, Luigi?

– Pillanatnyilag csak a múzeum van nyitva a nagyközönség számára.

– Miért?

– Van egy kis problémánk.

– Hol?

Donati komor arccal balra fordította a fejét.

A Sixtus-kápolnából a kereszténység legcsodálatosabb templomába vezető lépcsőház kifejezetten csúnya. Szürkészöld cső csupasz cementfalakkal, és ezen át jutott Gabriel és Donati a bazilikába, nem messze a kápolnától, ahol a *Piétà* látható. A templomhajó közepén sárga műanyag lepedő volt, alatta egy emberi holttest jellegzetes körvonalai. Két férfi állt mellette. Gabriel mindkettőt ismerte. Egyikőjük Alois Metzler ezredes volt, a pápai Svájci Gárda parancsnoka. A másik Lorenzo Vitale, a Corpo della Gendarmeria, a Vatikán százharminc tagú rendőrségének vezetője. Vitale korábban a

kormány korrupciós ügyeit vizsgálta Olaszország félelmetes gazdasági rendőrségénél, a Guardia di Finanzánál. Metzler a svájci hadseregtől ment nyugdíjba. Elődje, Karl Brunner az al-Kaida vatikáni terrortámadása során vesztette életét.

A két férfi egyszerre nézett fel, és figyelte, ahogy Gabriel a római katolikus egyház második legbefolyásosabb embere társaságában keresztülmegy a templomhajón. Metzler kifejezetten elégedetlen volt. Egy svájci óra precizitásával nyújtott kezét Gabrielnek, és hivatalos fejbólintással üdvözölte. Magasságát és testalkatát tekintve olyan volt, mint Donati, ám a Mindenható egy vadászkutya szögletes arcával áldotta meg. Sötétszürke zakót és fehér inget viselt, nyakkendőjén pedig egy bankár ezüst nyakkendőűjét. Gyérülő haját rövidre nyíratta; kék szeme kicsi, keret nélküli szemüveg mögül tekintett ki vizsgálódón. Metzlernek barátai voltak a svájci biztonsági szolgálatnál, tehát tudott Gabriel korábbi, szülőhazája földjén végrehajtott tetteiről. Jelenléte a bazilikában elég különös volt. Az igazat megvallva, a Vatikánban a holttestek a csendőrség, nem pedig a Svájci Gárda hatáskörébe tartoznak – hacsak, természetesen, az ügy nem érinti a pápa biztonságát. Ebben az esetben Metzler szabadon beleütheti az orrát mindenbe, amibe csak akarja.

Majdnem mindenbe, gondolta Gabriel, mivel a falakon túl volt néhány hely, ahová még a palotaőrség parancsnoka sem léphetett be.

Donati pillantást váltott Vitaleval, majd utasította a rendőrfőnököt, hogy vegye le a sárga műanyag lepedőt. Egyértelmű volt, hogy a test nagy magasságból esett le. Nem maradt más belőle, mint egy törött csontokkal és testrészekkel teli bőrzsák. A szép arc viszont, különös módon, viszonylag épen maradt, akár csak a nyakban viselt azonosító jelvény. Az állt rajta, hogy viselője a Vatikáni Múzeum alkalmazottja. Gabrielnek a nevet el sem kellett olvasnia. A halott nő Claudia Andreatti volt, az antik leletek részlegének kurátora.

Gabriel úgy guggolt le a test mellé, mint aki megszokta a csak nemrég meghalt emberek jelenlétét, és úgy vizsgálta, mintha restaurálásra váró festmény lenne. Az áldozat öltözéke olyan volt, mint a Vatikánban dolgozó világi nőké, a feladat céljára megfelelő: szolid sötét nadrág, szürke kardigán és fehér blúz. Gyapjúkabátja nem volt begombolva, és pelerinként terült szét a padlón. A jobb kar a hason. A bal kar egyenesen nyúlt ki a válltól, a csukló enyhén behajlítva. Gabriel óvatosan lehúzta a vállig érő haj néhány fürtjét az arcról, minek eredményeként láthatóvá vált a nyitott, távolba meredő szempár. Utoljára akkor látta, amikor a múzeum egyik lépcsőházában őt méregette elismerően. A találkozásra előző este, kilenc előtt pár perccel került sor. Gabriel éppen távozott, miután meglehetősen sokáig dolgozott a Caravaggión; Claudia egy paksaméta papírt szorított a melléhez, és az irodája felé tartott. Viselkedése kicsit zaklatott volt ugyan, de egyáltalán nem egy olyan nőé, aki öngyilkosságot készül elkövetni a Szent Péterben. Tulajdonképpen, gondolta Gabriel, még egy kis kacérság is volt benne.

– Ismerte? – kérdezte Vitale.

– Nem, de tudom, ki volt.

Gabriel már visszavonult ugyan, de valami szakmai kényszer hatására önkéntelenül is egyfajta mentális dossziét állított össze a körülötte lévőkről.

– Láttam, hogy tegnap este mindketten sokáig dolgoztak. – Az olasz kijelentése futó megjegyzésként hangozott, de nem az volt. – A biztonsági őr naplója szerint 8:47-kor lépett ki a múzeumból. Dottoressa Andreatti nem sokkal később, 8:56-kor.

– Addigra én már a Szent Anna kapun át elhagytam a városállam területét.

– Tudom. – Vitale erőltetetten mosolygott. – Azt a nyilvántartást is ellenőriztem.

– Tehát már nem lehetek gyanús a kollégám halálával kapcsolatban? – kérdezte Gabriel gúnyosan.

– Bocsásson meg, Signor Allon, de valahányszor felbukkan a Vatikánban, itt emberek halnak meg.

Gabriel felpillantott a holttestről, és Vitaiéra nézett. A rendőrfőnök már a hatvanas éveiben járt ugyan, de kreol bőrével és vonzó megjelenésével úgy nézett ki, mint egy korosodó olasz mozisztár, aki nyitott tetejű sportkocsiban hajt végig a Via Venetón, egy fiatalabb nővel maga mellett. A Guardia di Finanzánál hajthatatlan fanatikusnak tartották, keresztes lovagnak, aki magára vette a feladatot, hogy kiirtsa az olasz politikai és kereskedelmi életet már nemzedékek óta mérgező korrupciót. Mivel ez nem sikerült, a Vatikán falai mögé vonult vissza, hogy védelmezze a pápát és az egyházát. Akárcsak Gabriel, ő is megszokta a halottak társaságát. Ennek ellenére, úgy tűnt, képtelen a szeretett bazilikája padlóján fekvő nőre nézni.

– Ki találta meg? – kérdezte Gabriel.

Vitale a templomhajó közepe, a *sampietrinók* csoportja felé mutatott.

– Hozzányúltak valamihez?

– Miért kérdezi?

– Az áldozat mezítláb van.

– Az egyik cipőjét a baldachin mellett találtuk meg. A másik a Szent József-oltár előtt volt. Feltételezzük, hogy a zuhanás során vesztette el. Vagy...

– Vagy mi?

– Elképzelhető, hogy a nő dobta le az erkélyről, mielőtt leugrott volna.

– Miért?

– Talán így akart megbizonyosodni, hogy van-e benne elég bátorság – vélekedett Metzler. – Pillanatnyi kétség.

Gabriel felfelé nézett. A kupola alján lévő latin felirat fölött volt egy erkély a szemlélődőknek, rajta derékmagasságú fémkorlát. Az öngyilkosságot megnehezíti, de nem teszi lehetetlenné. Vitale csendőreinek szinte minden hónapban meg kellett akadályozniuk, hogy valami szerencsétlen lélek a szent mélységbe vesse magát. De késő este, amikor a közönség nem léphet be a bazilikába, Claudia Andreatti teljesen egyedül lehetett az erkélyen.

– A halál beálltának ideje? – kérdezte Gabriel nyugodtan, mintha magának a holttestnek tenné fel a kérdést.

– Tisztázatlan – felelte Vitale.

Gabriel végignézett a bazilika belsején, mintha csak emlékeztetni akarná az olaszt, hol is vannak. Utána azt kérdezte, hogy miért nem lehetett megállapítani a halál időpontját.

– Hetente egyszer – válaszolta Vitale – a Központi Biztonsági Hivatal kikapcsolja a kamerákat, hogy elvégezzék a rendszer rutinszerű beállítását. Este végezzük a munkát, amikor a bazilika zárva van. Rendszerint semmi probléma nincs belőle.

– Meddig tart az üzemszünet?

– Kilenctől éjfélig.

– Szerencsétlen véletlen. – Gabriel újra a testet nézte.

– Ön szerint mik az esélyei, hogy pont akkor határozott az öngyilkosság mellett, amikor a kamerák éppen nem működtek?

– Talán egyáltalán nem volt véletlen – mondta Metzler.

– Talán szándékosan választotta az időpontot, hogy ne készüljön videofelvétel a haláláról.

– Honnan tudhatta, hogy a kamerák nem működnek?

– Itt mindenki tudja.

Gabriel megcsóválta a fejét. A számos külső terror- és egyéb fenyegetés ellenére a világ legkisebb államának határain belül ijesztően könnyen vették a biztonság kérdését. Sőt a falak között dolgozók rendkívüli szabadságot élveztek a mozgás területén. Ismertek ajtókat, amelyeket sosem zártak be, kápolnákat, amelyeket sosem használtak, és raktárakat, ahol terveket vagy összeesküvést lehetett szőni, vagy teljes magányban lehetett cirógatni a szerető testét. A bazilikába vezető titkos folyosókról is tudtak. Gabriel maga is ismert egyet vagy kettőt.

– Volt még akkor valaki a bazilikában?

– Senkiről nem tudunk – válaszolta Vitale.

– De nem zárható ki.

– Így van. Azonban senki semmi szokatlant nem jelentett.

– Hol van az áldozat kézításkája?

– Az erkélyen hagyta az ugrás előtt.

– Hiányzik belőle bármi?

– Semmi, amiről tudnánk.

Egy dolog azonban *határozottan* hiányzott, és ebben Gabriel biztos volt. Lehunyta a szemét, és egy pillanatra úgy látta maga előtt Claudiát, ahogy az előző este – meleg mosoly, kacér pillantás, a melléhez szorított papírok.

És az aranykereszt a nyakában.

– Szeretnék szétnézni az erkélyen – mondta.

– Felkísérem – felelte Vitale.

– Nem lesz rá szükség. – Gabriel felállt. – Biztos vagyok benne, hogy a monsignore lesz olyan kedves, és feljön velem.

SZENT PÉTER-BAZILIKA

A bazilika földszintjéről a kupolába két módon lehet feljutni – egy hosszú csigalépcsőn vagy lifttel, amely elég nagy, hogy akár két tucat megtermett zarándok is elférjen benne. Donati, a megátalkodott dohányos a liftet javasolta, ám Gabriel inkább a lépcső felé indult.

– A liftet délutánonként lezárják, miután az utolsó turistacsoportot is beengedték. Claudia késő este már semmiképpen nem használhatta.

– Ez igaz – jegyezte meg Donati, és rosszkedvűen nézett kézzel varrott papucscipőjére –, de több száz lépcső van.

– Mindegyiket megvizsgáljuk.

– Milyen célból?

– Amikor Claudiát tegnap este láttam, aranykeresztet viselt a nyakában.

– És?

– Már nincs ott.

Gabriel Donatival a sarkában fellépett az első fokra, és lassan haladt felfelé. Gondosan megvizsgálta a lépcsőfödém nyílását, de nem talált mást, mint pár eldobott belépőjegyet és egy gyűrött szórólapot, amely kelet-európai fiatal nők nem kifejezetten egyházi jellegű szolgáltatásait ajánlotta. A lépcsősor tetején pihenő volt. Az egyik oldalon a tetőteraszra lehetett jutni, a másikon a kilátó-erkélyre. Gabriel a korláton át lenézett Vitale és Metzler parányinak tűnő alakjára, majd az idők során megkopott márványra szegezett tekintettel, lassan megindult a keskeny átjárón. Pár lépés után megtalálta a keresztet. A csat sértetlen volt, de a vékony aranylánc elszakadt.

– Elképzelhető, hogy a nő tépte le, mielőtt átmászott volna a korláton – mondta Donati, miközben a dóm tizenhat ablakának fényében a szakadt láncot vizsgálta.

– Ez is lehetséges. De valószínűbbnek tűnik, hogy valaki más tépte le róla a láncot.

– Ki?

– Az, aki megölte. – Gabriel egy pillanatig csendben volt. – Úgy tört el a nyaka, mint egy faág, Luigi. A zuhanással járó ütés hatására is történhetett, de szerintem még itt fent tört el. A gyilkosa bizonyára nem vette észre, hogy Claudia nyakláncát is elszakította. Ellentétben a cipőkkel. Ez magyarázza, hogy miért voltak olyan távol egymástól. Bizonyára utána dobta őket a korláton át, mielőtt elmenekült volna.

– Mennyire vagy biztos benne, hogy megölték?

– Amennyire te. – Gabriel figyelmesen vizsgálta Donati arcát. – Valami azt súgja nekem, hogy többet tudsz, mint amennyit most elárulsz.

– A vád igaz.

– Szeretnél bármit bevallani, monsignore?

– Igen – mondta Donati, és lenézett a bazilika padlójára. – Elképzelhető, hogy a Claudia Andreatti haláláért felelős személy most itt áll előtted.

Kimentek a bazilika homlokzati teraszára, hogy az apostolok és szentek között sétáljanak. Donati fekete reverendája lebegett és csattogott a hideg szélben. Egyik kezében, mintha olvasót csavart volna

az ujjára, Claudia arany nyakláncát tartotta.

– A nő egyfajta... – itt elhallgatott egy pillanatra, mintha a megfelelő szót keresné – ...vizsgálatot végzett – mondta végül.

– Milyen vizsgálatot?

– Az egyedüli fajtát, amelyet itt le szoktunk folytatni.

– Titkos vizsgálatot – mondta Gabriel. – És természetesen te rendelted el.

– A Szentatya utasítására – tette hozzá sietve Donati.

– És a vizsgálat jellege?

– Bizonyára tudod, hogy a művészeti világban és a kurátorok társadalmában komoly viták folynak, hogy kinek a tulajdonában vannak az antik műkincsek. A nagy európai birodalmak évszázadokon át kedvükre rabolták az ókori világ kincseit. A Rosette-i kő, az Elgin-márványok, az ókori Egyiptom nagy templomai – a lista nagyon hosszú. Most az országok, ahonnan az alkotások származnak, követelik, hogy visszakaphassák kulturális örökségük jelképeit. És gyakran fordulnak a rendőrséghez és a bíróságokhoz segítségért a javak visszaszerzése érdekében.

– Attól tartottál, hogy a Vatikán múzeumai is sebezhetők?

– Bizonyára azok vagyunk. – Donati megállt a bazilika homlokzatánál, és a tér közepén álló egyiptomi obeliszkre mutatott. – Ez itt egyik a nyolcból Rómában. Egy már nem létező birodalom mesterei készítették, és egy már szintén nem létező birodalom katonái hozták ide őket. Küldjük vissza Egyiptomba? És mi van a *Milói Vénusszal* vagy a *Szamothrakéi Nikével*? Tényleg jobb helyük lenne Athénban, mint a Louvre-ban? Ott több ember látná őket?

– Elég kemény hangot ütsz meg ebben a témában.

– Az ellenségeim gyakran tartanak olyan liberálisnak, aki megpróbálja lerombolni az egyházat. Valójában jezsuita neveltetésem ellenére igazi teoretikus vagyok. Hiszem, hogy az antik világ kincseinek nagy múzeumokban kell lenniük.

– Mit keresett az ügyben Claudia?

– Határozottan ellenezte a nézeteimet – felelte Donati. – Nem akartam, hogy a jelentésből teljesen tisztán kerüljünk ki. A legrosszabb forgatókönyvet akartam, a kendőzetlen igazságot a birtokunkban lévő összes műtárgy eredetéről. A Vatikán gyűjteménye a világon az egyik legnagyobb és legrégebbi. És nagy részéhez nincs eredetet igazoló papír, eredettanúsítvány.

– Vagyis nem tudjátok pontosan, hogy honnan származik.

– Vagy, hogy mikor szerezték meg. – Donati megcsóválta a fejét. – Talán nehezen hiszed el, de egészen az 1930-as évekig a Vatikáni Könyvtárnak még megfelelő katalógusrendszere sem volt. A könyveket méret és szín szerint tárolták. *Méret* és *szín* – ismételte meg hitetlenkedve. – Attól tartok, hogy a múzeumok nyilvántartásai sem lehettek sokkal pontosabbak.

– Tehát megkérted Claudiát, hogy vizsgálja át a gyűjteményt, van-e benne valami, amihez nem tisztességes módon jutottatok hozzá.

– Különös tekintettel az egyiptomi és etruszk gyűjteményre – tette hozzá Donati. – Hangsúlyoznom kell azonban, hogy Claudia vizsgálata kizárólag a védekezés célját szolgálta. Mint amikor egy kampányszervező alaposan megvizsgálja a saját jelöltjét, hogy felfedezzen minden foltot, mielőtt még az ellenfelek találnák meg őket.

– És ha valami problémára bukkant volna?

– Gondosan mérlegeltük volna a lehetőségeket – felelte Donati jogászi pontossággal. – Specialitásunk a hosszas fontolgatás. Ezért is vagyunk még mindig itt, kétezer év után.

A két férfi megfordult, és lassan visszaindult a kupolába. Gabriel megkérdezte, hogy Claudia mióta dolgozott a feladaton.

– Hat hónapja.

– Ki tudott még róla?

– Csak a múzeum igazgatója. És a Szentatya, természetesen.

– Kaptál a nőtől bármi eredményt?

– Még nem. – Donati habozott. – De megbeszéltünk egy találkozót. Azt mondta, hogy valami sürgős közölnivalója van.

– Mi volt a hír?

– Nem mondta meg.

– Mikor kellett volna találkoznotok?

– Tegnap este.

Donati kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Kilenc órakor.

Gabriel megállt, és feléje fordult.

– Miért olyan későn?

– Egymillió lélek templomának az irányítása komoly feladat. Csak akkor értem rá.

– Mi történt?

– Claudia felhívta az asszisztensemet, és kérte, hogy helyezzük át a találkozó időpontját ma reggelre. Nem adott rá magyarázatot.

Donati cigarettát vett elő egy elegáns aranytokból, hozzáütögette a fedeléhez, és csak utána gyújtotta meg egy arany öngyújtóval. Gabrielnek már nem először kellett emlékeztetnie magát, hogy a fekete ruhás, magas férfi valójában katolikus pap.

– Ha arra gondolsz – folytatta Donati –, nem öltem meg Claudia Andreattit. Azt sem tudom, miért kívánhatta bárki a halálát. De ha kiderül, hogy találkozómm lett volna vele a halála estéjén, finoman szólva igencsak nehéz helyzetbe kerülnék. És a Szentatya is.

– Ezért nem szóltál róla Vitaiénak vagy Metzlemek.

Donati erre nem mondott semmit.

– Mit akarsz tőlem, Luigi?

– Hogy segíts megvédeni az egyházamat egy újabb botránytól. És engem is.

– Mire gondolsz?

– Két vizsgálatra. Az egyiket Vitale végzi a csendőrökkel. Rövid lesz, és azt állapítja meg, hogy Dottoressa Andreatti öngyilkos akart lenni, és leugrott a kupola erkélyéről.

– Róma beszélt; az eset lezárva.

– Ámen.

– És a másik vizsgálat?

– Azt te fogod végezni – mondta Donati. – És az eredményét csak egy ember tudja meg.

– Öszentsége VII. Pál pápa magántitkára.

Donati bólintott.

– Egy festmény restaurálására jöttem Rómába, Luigi.

– Nem lennél Rómában, ha a főnököm és én nem járunk közben érted. És most valami viszonzást szeretnénk.

– Milyen krisztusi gondolkodás, monsignore.

– Krisztusnak sosem kellett templomot irányítania. Nekem viszont kell.

Gabriel önkéntelenül is elmosolyodott.

– Azt mondtad az olasz biztonsági szolgálatnak, hogy egy Caravaggio megtisztítását kéred tőlem.

Valami azt súgja, nem örülnének, ha kiderülne, hogy gyilkossági ügyben végzek nyomozást.

– Ezért gondoltam ki, hogy meg kell tévesztenünk őket. Bízz bennem – tette hozzá Donati –, nem az első alkalom lesz.

Megálltak a korlát mellett. Közvetlenül alattuk, a vatikáni temető bejárata melletti kis udvarban Claudia Andreatti testét helyezték be éppen egy jelzés nélküli kisteherautóba. Néhány méterrel arrébb Lorenzo Vitale úgy állt ott, mint egy gyászoló a sír szélén.

– Pár dologra szükség lesz a munka elkezdéséhez – mondta Gabriel, és a Vatikán rendőrfőnökét nézte. – És jó lenne, ha Vitale tudta nélkül szerezned meg őket nekem.

– Például mit?

– Az áldozat irodájában lévő számítógép merevlemezének tartalmát, a telefonhívások jegyzékét és azt a dokumentációt, amelyet a vatikáni gyűjtemény átvizsgálásakor állított össze.

Donati bólintott.

– Időközben – mondta – célszerű lenne bekukkantani Claudia lakásába, mielőtt Vitale engedélyt szerez az olasz hatóságoktól, és ő maga teszi meg.

– Mit javasolsz, hogyan juthatok be?

Donati átadott Gabrielnek néhány, karikára fűzött kulcsot.

– Honnan szerezted őket?

– Egyes számú vatikáni szabály – felelt Donati ne tegyél fel túl sok kérdést!

PIAZZA DE SPAGNA, RÓMA

Mire a vatikáni sajtótitkárság megerősítette, hogy dr. Claudia Andreatti, a műkincsek nagyra becsült kurátora öngyilkosságot követett el a Szent Péter-bazilikában, a Szentszék néven ismert kis pletykás közösség már a halálával kapcsolatos szóbeszédekkel foglalkozott. A restaurálási laboratóriumban megállt a munka, mert a személyzet tagjai összegyűltek a vizsgálóasztaloknál, és arról beszélgettek, miképp hagyhatták figyelmen kívül dr. Andreatti érzelmi válságának jeleit, és hogyan dolgozhattak úgy együtt valakivel, hogy csak ilyen keveset tudtak a magánéletéről. Gabriel is mormolt néhány ilyenkor szokásos, együttérzést kifejező szót, de az idő nagy részében a laboratóriumon belüli saját birodalmában maradt. Ott volt a Caravaggióval késő délutánig, amikor is a hideg esőben visszabaktatott a Piazza de Spagnán lévő lakásba. Amikor belépett, Chiara a konyhai pultnak támaszkodott. A nő sötét haját bársonyszalag fogta össze a tarkójánál. Szeme a televízión, ahol a BBC egyik riportere éppen egy tragikus öngyilkosságról számolt be. A riport címe: HALÁL A BAZILIKÁBAN. Amikor a képernyőn megjelent Claudia fényképe, Chiara megcsóválta a fejét.

– Milyen szép lány volt. Valahogy mindig nehezebb megérteni, ha valaki ilyen csinos.

Kivette a dugót a Sangiovese palackjából, és két poharat teletöltött. Gabriel már nyúlt az övéért, de félbeszakította a mozdulatot. A bor sötét volt, és sűrű, mini a vér.

– Valami baj van?

– Donati megkért, hogy nézzem meg a testet.

– Mi oka volt rá?

– Akart egy másik véleményt is hallani.

– Nem hiszi, hogy a nő öngyilkos lett?

– Nem, mint ahogy én sem.

Gabriel beszámolt Chiarának a szakadt nyakláncról, az egymástól túl messze leesett cipőkről és a vatikáni régiségekkel kapcsolatban feltűnés nélkül végzett vizsgálatról. Utána a sürgős találkozóról beszélt, amelyet Donati irodájában kellett volna megejteni.

– Most már értem a problémát – jegyezte meg Chiara. – Vonzó női kurátor akar találkozni egy befolyásos magántitkárral. Ehelyett azonban a vonzó női kurátor holtan végzi.

– És a világ minden összeesküvés-szakértője elkezd spekulálni, hogy a befolyásos magántitkárnak valamilyen módon köze van a kurátor halálához.

– Ami megmagyarázza, hogy miért kér tőled segítséget a dolgok leplezéséhez.

– Én másképp írnám körül.

– Hogyan?

– Titkos, tényfeltáró küldetés, mint amilyeneket korábban a Saul király úti megbízóknak végeztünk.

A Saul király úton volt az izraeli titkosszolgálat épülete. Hosszú és szándékosan félrevezető nevet kapott, amelynek csak nagyon kevés köze volt az ott folyó tényleges munkához. Még a nyugalomba vonult ügynökök, mint Gabriel és Chiara is, csak a Cég szóval utaltak rá.

– Nagyon úgy néz ki, mintha egy újabb vatikáni botrány készülődne – jegyezte meg Chiara figyelmeztetően.

– És ha nem vigyázol, Luigi Donati barátod a kellős közepébe pottyant.

Minden további szó nélkül kikapcsolta a televíziót, és átvitte a borospoharakat a nappaliba. A

kávézóasztalon egy tálcán különböző bruschetta-szendvicsek voltak. Chiara figyelte, ahogy Gabriel kivesz egy articsókásat, és leöblíti a Sangiovese borral. Széles, keleties vonású szeme karamellszínű volt, benne arany pettyekkel. Szeme színe gyakran a hangulatával együtt változott. Gabriel látta, hogy a nő valamiért zaklatott. Meg is volt rá az oka. A Cég számára végzett utolsó munkájuk, egy dzsihád-terrorszervezet elleni akció különösen kegyetlen volt, és a Rub al-Khali sivatagban ért véget, Szaúd-Arábiában. Chiara remélte, hogy a Caravaggio restaurálása Gabriel hosszú és problémás felépülésének utolsó állomása lesz, és egy új élet kezdete, távol a Cég vonzásától. Nem volt szó vizsgálatról a pápa magántitkára számára.

– Nos? – kérdezte.

– Nagyon finom – felelte Gabriel.

– Nem a bruschettára gondoltam. – Chiara megigazította a párnákat a dívány végén. Mindig rendezkedett, ha valamiért bosszús volt. – Belegondoltál, hogy mit fog tenni az olasz biztonsági szolgálat, ha kiderül, hogy a saját szakálladra dolgozol a Vatikánnak? Kiutasítanak az országból. *Újra.*

– Megpróbáltam elmagyarázni Donátinak.

– És?

– A főnöke nevét említette.

– Nem *a te* pápád, Gabriel.

– Mit mondhattam volna?

– Keress valaki mást – felelte Chiara. – Három nagyon szép szó, amelyet meg kellene tanulnod.

– Nem mondtad volna, ha látod Claudia holttestét.

– Ez így nem sportszerű.

– Ellenben igaz. Életem során már sok holttestet láttam, de olyat még nem, amelyik ötven méternél is magasabbról zuhant márványpadlóra.

– Milyen borzalmas módja a halálnak. – Chiara figyelte, ahogy a Spanyol lépcsőre néző kis teraszra hullanak az esőcseppek. – Mennyire vagy biztos benne, hogy Donati igazat mond?

– Miről?

– A Claudia Andreattival való kapcsolatáról.

– Ha azt kérdezed, hogy szerintem volt-e köztük romantikus viszony, a válasz nem.

– Úgy nőttél fel, hogy anyukád soha semmit nem mondott el arról, ami a háború során történt vele.

– Ezzel mire célzol?

– Mindenkinek vannak titkai. Még azoknak sem mondják el, akikben a legjobban bíznak. Nevezheted női intuíciónak, de mindig is éreztem, hogy monsignore Donátinak van valami rejtegetnivalója. Múltja van, az biztos.

– Mindnyájunknak van.

– De néhányunk múltja érdekesebb, mint másoké. Mellesleg – tette hozzá –, mennyit tudsz a magánéletéről?

– Azt tudom, hogy sosem lenne olyan meggondolatlan, hogy viszonyt kezdjen a Vatikán egy alkalmazottjával.

– Feltételezem, hogy igazad van. De nem tudom elképzelni, milyen lehet a cölibátus egy olyan férfi számára, aki úgy néz ki, mint Luigi Donati.

– Védekezéséppen a teljes megközelíthetlenség benyomását kelti. Hosszú, fekete szoknyát hord, és a pápa szomszédságában alszik.

Chiara elmosolyodott, és elvett egy szendvicset a tálcáról.

– Egyetlen hasznunk lenne a megbízás elfogadásából – mondta elgondolkodva. – Lehetőséget kapnánk, hogy megnézzük az egyház régiséggyűjteményét. Csak Isten tudja, mi minden lehet a raktáraikban.

– Isten és a pápák – mondta Gabriel. – De az anyag irdatlanul nagy, hogy magam nézzem át. Segítségre van szükségem valakitől, aki tud egyet, s mást az antik tárgyakról.

– Tőlem?

– Ha a Cég nem veti ki rád a hálóját, most egy komoly olasz egyetem professzora volnál.

– Ez igaz – felelte Chiara. – De én a Római Birodalom történelmét tanultam.

– Aki a rómaiakat tanulmányozza, a műalkotásaikról is tud valamit. Ráadásul sokkal többet tudsz a görög és etruszk civilizációkról, mint én.

– Attól tartok, hogy ez nem sokat mond, kedves.

Chiara felvonta a szemöldökét, mielőtt ajkához emelte a poharat. A megjelenése érezhetően megváltozott, amióta megérkeztek Rómába. Ahogy haja a vállára omlott, és olajbarna bőre selymesen fénylett, rendkívüli mértékben hasonlított arra az ígésző, fiatal olasz nőre, akivel Gabriel tíz éve találkozott először, a velencei régi gettóban. Mintha a sok hosszú és veszélyes akció nyomai eltűntek volna. A veszteség egyetlen kis árnyéka maradt csak az arcon. Egy gyermek hagyta ott, akit vetéléssel elvesztett, amikor egy Ivan Harkov nevű orosz oligarcha és fegyverkereskedő túsza volt. Azóta nem tudott teherbe esni. Magában már megbékélt a gondolattal, hogy nem lehet gyerekük.

– Van egy másik lehetőség is – jegyezte meg.

– Micsoda?

– Hogy dr. Claudia Andreatti valami érzelmi felindulás viharában felmászott a bazilika tetejére, és levetette magát.

– Amikor tegnap este láttam, nem érzelmi felindulásban lévő nő benyomását keltette. Inkább... – Gabriel elgondolkodott.

– Milyet?

– Az volt az érzésem, mintha mondani akarna valamit.

Chiara egy pillanatig csendben volt.

– Mennyi időbe telik, amíg Donati megszerzi nekünk az anyagokat? – kérdezte végül.

– Egy vagy két napba.

– És mit csinálunk addig?

– Szerintem egy kicsit többet kellene megtudnunk az áldozatról.

– Hogyan?

Gabriel felmutatta a karikán lévő kulcsokat.

Claudia a folyó túloldalán lakott, a Trastevere negyed egy kopott, öreg palotájában, amelyet kopott, öreg bérházzá alakítottak át. Gabriel és Chiara kétszer is elment az ajtó előtt, hogy megbizonyosodjanak, a szokásos olasz megfigyelőik úgy döntöttek, hogy nyugovóra térnek. A harmadik alkalommal Gabriel olyan magabiztossággal közelített az ajtóhoz, mintha dolga lenne az épületben, és Chiara is vele ment. Az előcsarnokban félhomály volt, Claudia postaládája pedig úgy nézett ki, mint amit már napok óta nem ürítettek. Gabriel kivette a küldeményeket, és mindent betett Chiara kezításkájába. Majd a központi lépcsőhöz mentek, és megindultak felfelé.

Nem sok idő telt el, és Gabrielnak ismerős érzés járta át a testét. Samron, a mentora az „akció izgalmának” nevezte. Hatására járás közben lábfeje első részére nehezedett, kicsit előredőlt, és nagyon egyenletesen szedte a levegőt. Ilyenkor rögtön a legrosszabbat feltételezte, hogy minden ajtó mögött és minden sötét sarokban régi ellenség rejtőzik fegyverrel, és le akar számolni vele. Pillantása szüntelenül ide-oda cikázott, füle pedig azonosított minden hangot, legyen az akármilyen gyenge vagy jelentéktelen – víz csobogása a fürdőkádban, egy hegedűverseny elhaló akkordjai vagy egy bánatos gyermek sírása.

Gabrielt és Chiarát pont ez a hang, egy gyermek sírása kísérte egészen a harmadik emeleti lépcsőfordulóig. Gabriel odament a 3B ajtóhoz, és mielőtt bedugta volna a kulcsot, ujja hegyével végigsimított a kilincsen. Aztán hirtelen elfordította, és besurrantak. Azonnal észrevették, hogy nincsenek egyedül. A lámpafényben ott ült dr. Claudia Andreatti, és halkán zokogott.

TRASTEVERE, RÓMA

A nő természetesen nem Claudia volt, ám a hasonlóság megdöbbenetette őket. Mintha Caravaggio elkészítette volna a kurátor portréját, és mivel nagyon elégedett volt a munkával, rögtön megfestette volna még egyszer – ugyanaz a homokszerű haj, csillogóan kék szem, ugyanazok a méretek és arcvonások. Ez a másolat most egy pillanatig csendben méregette Gabrielt és Chiarát, majd letörölt egy könnycseppet az arcáról.

– Mit keresnek itt? – kérdezte.

– Claudia kollégája vagyok a múzeumból – felelte Gabriel zavartan. Azon kapta magát, hogy feltűnően mered a nő arcába. Reggel, a bazilika felé menet Luigi Donati említett valamit egy lánytestvéréről, aki Londonban él, de azt már nem mondta, hogy egyiptetűi ikrekről van szó.

– Az antik leletek osztályán dolgozott Claudiával? – kérdezte a nő.

– Nem – felelte Gabriel. – Megkértek, hogy szedjek össze néhány anyagot, amelyet az irattárból kölcsönzött. Ha tudom, hogy maga is itt van, semmiképpen sem zavarom meg.

Úgy tűnt, a nő elfogadja a magyarázatot. Gabriel különös büntudatot érzett. Bár elsajátította az igazság eltitkolásának művészetét, érthetően kellemetlen volt számára egy halott nő szellemének hazudni. A szellem most felállt, és a félhomályban lassan megindult felé.

– Hogy jutott hozzá? – kérdezte, és a Gabriel kezében lévő kulcscsomóra mutatott.

– Claudia íróasztalának fiókjában találtuk – mondta Gabriel, és a lelkiismeret-furdalás pengéje mélyebbre hatolt a mellkasában.

– Találtak még mást is?

– Mint például?

– Búcsúlevelet.

Gabriel alig tudta elhinni, hogy nem a *búcsúlevelemet* szót hallja.

– Attól tartok, ezzel kapcsolatban a vatikáni rendőrséget kell kérdeznie – válaszolta.

– Ez a szándékom.

A nő egy lépéssel közelebb ment.

– Paola Andreatti vagyok – mondta, és kezét nyújtott. Amikor Gabriel habozott, hogy megfogja, szeme töprengve összehúzódott. – Tehát mégiscsak igaz.

– Micsoda?

– A testvérem mondta, hogy ön restaurálja a Caravaggiót, Mr. Allon. Be kell vallanom, meglep, hogy most itt látom önt.

Gabriel megfogta a feléje nyújtott kezét – meleg volt és nyirkos.

– Elnézést – mondta az ikertestvér –, de éppen mosogattam az érkezésük előtt. A testvérem sajnos nagy rendetlenséget hagyott.

– Mire gondol?

– A lakásban szinte semmi nem volt a helyén – felelte Paola, és körülnézett. – Megpróbáltam a rend látszatát kelteni.

– Mikor beszélt vele utoljára?

– Egy hete, szerdán. – A válaszban nem érződött habozás. – Úgy beszélt, mint aki nagyon elfoglalt, és egyáltalán nem úgy, mint aki éppen...

A mondatot félbehagyta, és Chiarára nézett.

– Az asszisztense? – kérdezte.

– Az a sorscsapás érte, hogy hozzám jött feleségül.

Paula Andreatti szomorúan elmosolyodott.

– Hajlandó lennék azt mondani, hogy ön nagyon szerencsés, Mr. Allon, de már eleget olvastam a múltjáról, és tudom, hogy nem egészen így van.

– Nem kellene mindent elhinnie, amit az újságokban olvas.

– Nem is hiszek el mindent.

Egy pillanatig figyelmesen tanulmányozta Gabrielt. Tekintete éppolyan volt, mint amelyet Gabriel aznap reggel látott, és amely élettelenül meredt a bazilika kupolájára. Mintha egy szellem vizsgálgatná éppen.

– Talán újra kellene kezdenünk a beszélgetést – mondta végül a nő. – Ezúttal viszont ne hazudjon, Mr. Allon. Éppen most vesztettem el a testvéremet, aki a világon a legjobb barátnőm volt. Nem hiszem, hogy a Vatikán néhány anyagért olyan valakit küldene, mint ön.

– Nem fogok hazudni.

– Akkor mondja el, miért jöttek.

– Ugyanazért, amiért maga is itt van.

– Megpróbálom kideríteni, hogy miért halt meg a testvérem.

– Én is.

A szellem kicsit megkönnyebbültnek tűnt, hogy már nincs egyedül. Egy darabig még mozdulatlanul állt, mintha a titkok helyiségébe vezető bejáratot őrizné. Majd arrébb lépett, és beljebb tessékelte Gabrielt és Chiarát.

A nappaliban egy tudós rendetlensége uralkodott; a polcok roskadoztak a rengeteg könyv súlya alatt, az asztalokon számarfüles papírok és monográfiák tömege. A sietve végzett munka hangulatát lehetett érezni, mintha a szoba lakója a határidő szorításában akart volna elvégezni valami sürgősét. Paola Andreattinak egy dologban igaza volt; úgy tűnt, hogy a lakásban semmi sincs pontosan a helyén, mintha mindent elvettek volna, hogy utána kapkodva tegyék vissza. Gabriel odament a rendetlen íróasztalhoz, és bekapcsolta a lámpát. Majd leguggolt, és a fényben megvizsgálta az asztal lapját. A közepén szabályos négyszög látszott, úgy huszonötször harmincöt centiméteres, ahol nem volt por. Felvett egy félig telt kávéspoharat, és kivitte a konyhába, ahol Chiara és Paola Andreatti a mosogatónál éppen a mosogatást fejezte be. Egyik nő sem szólt, amikor letette a poharat a mosogató szélére, és leült az apró asztalhoz, amely olyan volt, amilyeneket a cukrászdákban látni.

– A testvére vallásos volt? – kérdezte.

– Buzgó katolikus. Nem tudom, hogy tényleg hitt-e Istenben. – Paola felnézett a mosogatásból. – Miért kérdezi?

– Keresztet viselt.

– Az anyánké volt. Ez volt az egyik a személyes tárgyai közül, amelyeket Claudia magának akart. Szerencsére én *nem akartam*.

– Nem osztja testvére vallásosságát?

– Kardiológus vagyok, Mr. Allon. A tudománnyal foglalkozom, és nem a hittel. Úgy gondolom, hogy az emberiség történetében már több bűnt követtek el a vallás, mint bármi más hatalom nevében.

Vegyük például saját népének a szörnyű sorsát. Az egyház hamisan azzal vádolta magukat, hogy megölték Istent, és már két évezrede szenvedik a következményeit. Visszatértek a szülőföldjükre, de csak véget nem érő háborúban van részük. Isten tényleg ezt akarta volna, amikor megkötötte a szerződést Ábrahámmal?

– Lehet, hogy Ábrahám nem olvasta el az apró betűs részt.

Chiara rosszalló tekintettel nézett Gabrielre, Paola Andreatti viszont megeresztett egy futó mosolyt.

– Ha azt kérdezi, hogy a testvérem a vallásos hite miatt tartózkodhatott-e az öngyilkosságtól, a válaszom igen. A Szent Péter-bazilikát is szent helynek tartotta, amelynek építését Isten kérte. Mellesleg – tette hozzá – orvos vagyok. Felismerem az öngyilkosságra hajlamos embereket. A testvéremnek nem volt hajlama az öngyilkosságra.

– Semmi probléma nem volt a munkájával?

– Nem említett ilyesmit.

– Mi a helyzet a férfiakkal kapcsolatban?

– Mint sok nőnek ebben az országban, a testvéremnek sem sikerült olyan olasz férfit találnia, aki házasságra vagy akár komoly kapcsolatra érdemes lenne. Én is ezért kötöttem ki Londonban. Egy igazi angol férfival kötöttem házasságot, aki öt évvel később igazi angol válásban részesített.

Megtörölte a kezét, és kezdte visszarakni az elmosogatott edényeket a szekrénybe. Volt valami enyhén abszurd a viselkedésében, mintha öntözné a kertet, amikor már hallatszik egy közelgő zivatar mennydörgése, de úgy tűnt, pillanatnyi megnyugvást ad neki.

– Az ikrek mások, mint a többiek – mondta, és bezárta a szekrényt. – Mindent megosztottunk egymással – anyánk méhét, a gyerekszobánkat és a ruháinkat is. Furcsának gondolhatja, Mr. Allon, de mindig azt képzeltem, hogy még a koporsónk is közös lesz.

Odament a hűtőszekrényhez. Az ajtajára mágnessel felrakott fénykép a két testvért ábrázolta egy komp korlátjánál. Gabriel a művész szemével vizsgálta ugyan az emberi testet, de még ő sem tudott különbséget tenni a két testvér között.

– Tavaly augusztusban készült a Comói-tónál, egy hajókiránduláson – mondta Paola Andreatti. – Éppen akkor költöztem el a férjemtől. Egyedül Claudia volt velem. Természetesen én fizettem az utat. A vatikáni alkalmazottak nem engedhetik meg maguknak az ötcsillagos szállodát. Évek óta az volt a legkellemesebb szabadságom. Claudia minden ilyenkor illő vigasztalást elmondott a közelgő válásommal kapcsolatban, de úgy érzem, titokban örült neki. Azt jelentette, hogy visszakap, és újra az övé leszek.

Kinyitotta a hűtőszekrényt, nagy lélegzetet vett, és elkezdte kirakni a benne lévő ételeket egy műanyag szemetesbe.

– Ebben a pillanatban – jegyezte meg – a világon hétszázmillió ember hiszi, hogy a testvérem öngyilkosságot követett el. De egyikük sem tudja, hogy Gabriel Allon, az izraeli titkosszolgálat egykori ügynöke és a Vatikán barátja most éppen itt ül a konyhaasztalánál.

– Szeretném, ha ez így is maradna.

– Biztosra veszem, hogy a vatikániak is. Mivel a maga ittléte arra enged következtetni, hogy a testvérem halálához nem csak a kétségbeesés társult.

Gabriel nem szólt semmit.

– Azt hiszi, hogy Claudia öngyilkos lett?

– Nem – felelte Gabriel. – Nem hiszem, hogy Claudia öngyilkos lett.

– Miért nem?

Gabriel beszélt a szakadt nyakláncról, a cipőkről, meg a szabályos négyszögről az íróasztalon, ahol nem volt por.

– Nem maga érkezett először ma este – mondta. – Mások már előbb itt jártak. Profik. Mindent elvittek, ami gyanút kelthet, többek között a testvére laptopját is.

A nő bezárta a hűtőszekrényt, és az ajtón lévő fényképet nézte.

– Ugye észrevette, hogy hiányzik a számítógép?

– Nemcsak az hiányzik – felelte Paola csendesen.

– Mi még?

– A testvérem lefekvés előtt mindig írt pár sort a naplójába. Az éjjeliszekrényen tartotta. Nincs ott.

– Paola Andreatti egy pillanatig szó nélkül nézett Gabrielre. – Meddig szükséges, hogy a testvéremmel kapcsolatban fennmaradjon ez a borzalmas hazugság?

– Addig, amíg ki nem derítjük az igazságot. De egyedül kevés vagyok hozzá. A segítségére lesz szükségem.

– Milyen jellegű segítségre?

– Először is, beszéljen nekem a testvéréről.

– És utána?

– Együtt újra átkutatjuk a lakást.

– De hiszen azt mondta, profik voltak.

– Azok voltak – felelte Gabriel. – De időnként a profik is követnek el hibákat.

Átmentek a nappaliba, és helyet foglaltak Claudia könyvei és papírjai között. Paola Andreatti úgy beszélt a testvéréről, mintha önmagáról beszélne. Gabrielnek olyan érzése volt, hogy interjút készít egy halottal, aki beszélni tud.

– A vatikáni postafiókon kívül más e-mail címet is használt a testvére?

– A Vatikánban mindenkinek van magáncíme is. Különösen a papoknak

Megadta egy gmail-postafiók címét. Gabrielnek nem kellett leírnia; a régi mesterek ecsetvonásait utánzó kivételes képességéhez csak a memóriája precizitása volt hasonló. Mellesleg, gondolta, szakértők között célszerű neki magának is szakembernek mutatkoznia.

A beszélgetés végén átvizsgálták a lakást. Chiara és Paola Andreatti a hálósobával foglalkozott, Gabriel pedig az íróasztallal. Úgy vizsgálta át, ahogy elképzelése szerint a Claudia halála utáni órákban is átnézhatték – fiókról fiókra, dokumentumról dokumentumra, oldalról oldalra. Alapossága ellenére semmit nem talált, amiből kiderülhetett volna, miért gyilkolták meg.

Ám azok, akik Gabriel előtt jártak ott, tényleg elkövettek egy hibát; úgy távoztak az épületből, hogy nem ürítették ki Claudia postaládáját. Most Gabriel kivette a küldeményeket Chiara táskájából, és mindent gyorsan átnézett; egy hitelkártya-kimutatást talált. A számlázott tételek bepillantást engedtek a tipikus római életformába, és a bank központi számítógépében örökre megmaradtak, mint az ásatások törmeléke. Minden kiadás teljesen hétköznapi volt, egy kivételével. Kiderült, hogy két héttel a halála előtt Claudia Ladispoliban, Rómától nem messze északra egy kopott üdülővárosban töltött egy éjszakát egy szállodában. Gabriel egyszer már maga is átment a városon. Nem sok mindenre emlékezett, csak a nem túl elegáns éttermekre és az aszfaltszürke tengerpartra. Visszatette a kimutatást a borítékba, majd pár percig csak ült, és egyetlen kérdésen gondolkodott. Miért tölti egy olyan nő, mint Claudia Andreatti, az éjszakát szállodában az olasz tengerparton, mindössze negyven kilométerre

a saját lakásától, a tél közepén? Csak két lehetséges magyarázatra tudott gondolni. Az első szerelemmel volt kapcsolatos. A második a halál okával.

A temetési szertartást a harmadik napon tartották a Szent Anna-templomban. A Szentatya nem vett részi rajta, de némi, feltűnés nélkül lefolytatott vita után az Apostoli Palota falain belül megegyezés született, hogy a pápa magántitkára hivatalosan is ott lesz. Amikor Gabriel belépett a templomba, Donati fehér miseruhában éppen a bűnbánati imát olvasta a gyászolóknak, hogy ismételhessék. Paola Andreatti csendben ült a második sorban, kifejezéstelen arccal. Jelenléte határozottan kellemetlen volt Claudia kollégái számára; mintha az elhunyt lelke döntött volna úgy, hogy részt vesz a saját temetésén. A mise végén, ahogy lassan kísért a koporsót a Via Belvedere felé, úgy ment el Gabriel mellett, hogy nem nézett rá. Pár másodperccel később Donati is ugyanezt tette.

A restaurációs műhely aznap hivatalosan zárva volt, ám Gabriel úgy döntött, hogy kihasználja a lehetőséget, és pár háborítatlan órát tölt kettesben a Caravaggióval. Nem sokkal négy óra után szöveges üzenetet kapott Mark atyától, Donati asszisztensétől, melyben arra kérték, hogy menjen be egy kávéházba nem messze a Vatikán falaitól, a Borgo Pión. Amikor megérkezett, a fiatal lelkész a BlackBerry telefonjának kijelzőjét nézegette egy ablak melletti asztalnál. Mark atya amerikai volt, Philadelphiából. Az arca, mint egy ministránsfiúé, szeme pedig olyané, aki sosem veszít a kártyán – ezért is dolgozott Donátinak.

– Ajándék a monsignorétól – mondta, és átadta Gabrielnek a vatikáni könyvesbolt egy parányi reklámszatyráját.

– A Szentatya enciklikáinak gyűjteménye?

Mark atya nagyon komor arckifejezést öltött. Nem szerette az Őszentségével kapcsolatos tréfákat. Túlzottan Gabrielt sem szerette.

– Dr. Andreatti vizsgálatait a teljes régiséggyűjteményt illetően, ahogy kérte.

– Minden ebben a kis zacskóban? Milyen csodálatos.

– Pendrive-on – felelte a lelkész pedánsan. Mark atyának valamikor lehetett humorérzéke, de a nyolc év szemináriumi képzés után már semmi sem maradt belőle.

– Mi van a telefonhívások nyilvántartásával?

– Most dolgozom rajta.

– Az e-mailek?

– Ez itt a Vatikán. Ezekhez a dolgokhoz idő kell. – A fiatal lelkész angyali arcán semmi nem tükröződött. Még Gabriel sem tudta megmondani, hogy színsor vagy csak két pár van a kezében. – A monsignore tudni szeretné, hogyan kívánja lefolytatni a vizsgálatot – mondta, és még mindig a telefonját nézegette.

– Először is megvakulok, mert több ezer oldalt kell átolvasnom a műkincsgyűjteményük provenienciájával kapcsolatban.

– És utána?

– Mondja meg a monsignorénak, hogy ő lesz az első, aki megtudja.

A lelkész hirtelen felállt, és arra hivatkozva, hogy valami sürgős dologgal kell foglalkoznia, visszament a Vatikánba. Gabriel a kabátzsebébe süllyesztette a kis műanyag zacskót, pár pillanatig habozott, majd BlackBerryjén felhívott egy beprogramozott számot. Nyers férfihang válaszolt héber nyelven. Gabriel pár szót elmormolt ugyanazon a nyelven, majd megszakította a kapcsolatot, mielőtt a

vonalt másik végén lévő férfi kifogást emelhetett volna. Azután pedig csak ült, miközben a keskeny utca esti sötétbe borult, és azon tűnődött, hogy nem akkor követte-e el az első hibát.

Kevés hálátlanabb munka van, mint a Cég egyik részlegét vezetni Nyugat-Európában. Simon Pazner, Izrael római nagykövetségén a személyzettel bőven ellátott részleg vezetője ezt a terhet szinte már mindenki másnál régebben viselte. Tisztsége egybeesett azzal az időszakkal, amikor Izrael megítélése a legtöbb európai szemében meredeken zuhant. Míg országát korábban apró kellemetlenségnek tekintették, az európaiak most általános megvetéssel és lenézéssel beszéltek a cionista birodalomról. Izrael már nem a demokrácia világítótornya volt a zavaros Közel-Keleten; illegitim gazember volt, megszálló, amely fenyegetést jelent a világbékére. A közismerten nem diplomata Pazner sem sokat tett a helyzet orvoslására. Az olasz panaszlista vezető helyén állt a találkozók során tanúsított viselkedése. Amikor az izraeli taktikákkal és hadműveletekkel kapcsolatban kérdezték, leginkább arra emlékeztette a testvéreit, hogy ha az európaiak szánalmas viselkedésén múlna, Izrael nem is létezne.

Amikor Gabriel megérkezett, Pazner egymagában üldögélt a Borghese Galéria mellett egy kőpadon. Alacsony volt, zömök, haja fémesen ezüstös, arca, pedig mint a horzsakő. Futólag, olaszul üdvözölte Gabrielt, majd javasolta, hogy sétáljanak egyet. Nyugati irányba indultak el, egy mandulafenyővel szegélyezett ösvényen. A levegőben erősen lehetett érezni a nedves levelek, a fatüzelésű kályhák és a készülő ételek szagát – Róma illata egy téli estén. Pazner elrontotta, mivel cigarettára gyújtott. Úgy tűnt, hogy hangulata a szokásosnál is rosszabb, ám az ő esetében kicsit nehéz megítélni az ilyesmit. Róma idegesítette. Az ő gondolkodása szerint a város mindig is annak a birodalomnak a központja marad, amely lerombolta a Második templomot, és szétszórta a zsidókat a világ négy tája felé. Emlékezete messzire nyúlt vissza, és haragtartó is volt. Számos esetben Gabriel volt haragjának céltáblája.

– Úgy vélem, hogy csak véletlenszerűen telefonáltál – szólalt meg végül. – Viszont már tényleg beszélünk kellett veled.

– Beszélünk, többes számban?

– Ne légy ideges, Gabriel. A Saul király úton senkinek nem áll szándékában, hogy újra kirángasson a visszavonultságodból, különösen azok után, amiken Szaúd-Arábiában keresztülmentél. Úgy tűnik, még az öreg is elfogadja, hogy ezúttal békén hagyjunk.

– Biztos vagy benne, hogy ugyanarról az Ari Samronról beszélünk?

– Történetesen nem ugyanaz – már nem. – Pazner egy pillanatig csendben volt. – Távol álljon tőlem, hogy megmondjam, miképp éld az életed – szólalt meg aztán –, de célszerű lenne, ha meglátogatnád, amikor legközelebb a városban jársz.

– Mikor találkoztál vele utoljára?

– Pár hete, amikor Tel-Avivban voltam a részlegvezetők éves találkozásán. A hagyományokhoz híven Samron is megjelent az utolsó este tartott vacsorán. Korábban mindig órákon keresztül szórakoztatott minket a régi idők történeteivel, ám ezúttal olyan érzésem volt, hogy csak megszokásból mond dolgokat. Nem tudtam másra gondolni, mint hogy mennyire más volt minden környékünkben. Emlékszel még, hogy milyen volt Samron akkor, Gabriel? Szinte megrázkódott a föld, valahányszor belépett egy helyiségbe.

– Emlékszem – felelte Gabriel eltűnődve, és gondolatban egy pillanatra ismét a jeruzsálemi

Bezalel Művészeti Egyetem udvarán lépkedett 1972 szeptemberének egy napos délutánján. Szinte a semmiből bukkant elő egy alacsony vasember; borzalmas fekete szemüveget viselt, fogai, pedig mint egy acélcsapda. Nem mutatkozott be, és nem is volt rá szükség. Ő volt az, akiről csak suttogva beszéltek. Aki ellopta a titkokat, amelyek révén Izrael villámszerű győzelmet aratott a hatnapos háborúban. Aki egy utcasarkon fülön csípte Adolf Eichmannt, a holokauszt egyik legfőbb irányítóját.

Mint mindig, Samron aznap is kellően felkészülten érkezett. Tudta például, hogy Gabriel tehetséges művészcsaládból származik, erős berlini akcentussal folyékonyan beszél a német nyelvet, és feleségül vette egy Leah Savir nevű diáktársát. Azt is tudta, hogy Gabriel, mivel olyan nő nevelte, aki túlélte a birkenauai náci haláltábor, minden titkot megőriz.

– Az akció neve „Isteni harag” lesz – mondta aznap. – Nem az igazságról fog szólni, hanem a bosszúról – a Münchenben elvesztett tizenegy ártatlan életet kell megbosszulni.

Gabriel azt javasolta Samronnak, hogy keressen valaki mást.

– Nem akarok mást – felelte Samron. – Téged akarlak.

Mint általában, ez is olyan vita volt, melyet Samron végül megnyert. Időről időre mindig sikerült úgy manipulálnia Gabrielt, hogy a kedve szerint tegyen. Mindig előállt valami ürüggyel, valami apró akciós küldetéssel, hogy Gabriel tehetségét a Cég számára megnyerje. Azt kívánta, hogy a Saul király úton Gabriel vegye át a helyét az igazgatói székekben. Ő azonban egyszer végre ellenszegült, elutasította az ajánlatot, és a beosztást egy régi riválisa, Uzi Navot kapta. Egy darabig úgy tűnt, hogy Navot csak Samron bábjaként hajlandó bármit is tenni. Most azonban, miután Navot teljesen kezébe vette a Cég irányítását, Samront a júdeai vadonba száműzte, és az öregember kapcsolatai megszakadtak a titkosszolgálat, melyet a saját képére teremtett meg. Samron most egyfajta belső száműzetésben élt Galileai-tengerre néző villájában. A politikusok és a tábornokok, akik korábban a tanácsát kérték, már nem álltak sorban az ajtaja előtt. Az üres órákat régi rádiók javításával ültötte agyon, és közben megpróbált kifőzni valamilyen módot Gabriel meggyőzésére, akit fiaként szeretett, hogy térjen újra haza.

– Milyen gyakran telefonál, hogy nézzetek utánam?

– Sosem telefonál – felelte Pazner, és a nyomaték kedvéért a fejét is megrázta.

– Milyen gyakran teszi, Simon?

– Hetente kétszer, időnként háromszor. Történetesen épp befejeztem vele egy telefonbeszélgetést, amikor hívtál.

– Mit akart?

– A Saul király úton minden felbolydult. Általános a meggyőződés, hogy valami csapás közeleg. Méghozzá nagy.

– A célponttal kapcsolatban tudnak valami pontosabbat?

Pazner még egy utolsót szívott a cigarettájából, és a parázsló véget a sötétbe pöckölte.

– Talán követség vagy konzulátus lehet. Esetleg zsinagóga vagy közösségi ház. Úgy gondolják, hogy egy déli országban történik majd, talán Isztambulban vagy Athénban, de Róma sem zárható ki. Csak most fejeztük be az újjáépítést az utolsó csapás óta.

Pazner Gabrielre pillantott, és hozzátette:

– Valami azt súgja, hogy jól emlékszel a támadásra.

Gabriel nem adott közvetlen választ.

– Az al-Kaida?

– Az utolsó akcióid óta bizonyára nincs al-Kaida-hálózat vagy – csoport, amely képes lenne

jelentős támadást végrehajtani Európában. És mivel a palesztinok ebben a pillanatban nem akarnak lecsapni ránk, csak egy jelölt marad.

- Az irániak.
- A kedvenc közbenjárójuk révén, természetesen.
- *A Hezbollah...*

Elérték a Piazza de Siena szélét. A széles, poros, ovális tér sápadt holdfényben fürdött, és a Corso forgalmának hangja csak gyengén ért el hozzájuk. Szinte az volt az érzésük, hogy kettőjükön kívül más nincs is az ősi városban.

- Mi a hírforrás? – kérdezte Gabriel.
- Hírforrások – helyesbített Pazner. – Különböző titkosszolgálati értesülések mozaikja. Úgy tűnik, hogy a Quds Force, a Forradalmi Gárda szervezi az akciót. Egyértelmű, hogy a VEVAK ötös osztálya is benne van.

A VEVAK a Titkosszolgálati és Nemzetbiztonsági Minisztérium, Irán félelmetes titkosszolgálat perzsa nevének rövidítése. Az ötös osztály az egyik legfontosabb részlege, és kizárólag Izrael állammal foglalkozik.

- Az egyik dél-libanoni informátorunk szerint – folytatta Pazner – hat hete Hezbollah-ügynökök csapata indult el Bejrútból. Úgy véljük, bosszút forralnak. Az igazat megvallva, egy ideje már számíthatunk valami ilyesmire. Okkal haragszanak ránk.

Az elmúlt évtizedben a Cég nem kifejezetten titkos háborút viselt az iráni nukleáris fegyverkezési program ellen. Tudósokat gyilkoltak meg, pusztító számítógépes vírusok kerültek a laboratóriumokba és tudományos létesítményekbe, és ravasz módon hibás alkatrészeket juttattak be az iráni nukleáris ellátó hálózatba – köztük több tucat manipulált ipari centrifugát, amelyek négy titkos urándúsító létesítményt tettek tönkre. Az akció Gabriel egyik legsikeresebb tevékenysége volt, és a helyzethez illően a „Mestermű” fedőnevet kapta.

- A nevem felbukkant valami titkosszolgálati információban?
- Semmi nyoma. Ám ez nem jelenti, hogy nem gyanítják, te álltál az ügy mögött. Ha valaki lebecsüli az irániakat, a saját kockázatára teszi, téged is beleértve.
- Sosem becsültem alá őket. De nincs szándékomban rejtőzködve leélni életem hátralévő részét.
- Ezt senki nem javasolja.
- És *te* mit javasolsz?
- Jeruzsálem ilyenkor nagyon kellemes hely.
- Inkább nyomasztónak tartanám, de most nem erről van szó. Túl sok munkám van, és nem hagyhatom el Rómát.
- Én is ezt hallottam. Azt is hallottam, hogy barátod, a monsignore megkért, vizsgálj meg a bazilikában elkövetett öngyilkosság esetét, miközben a test még ott volt.
- Nagyon figyelemre méltó, Simon. Honnan tudod, hogy ott voltam?
- Lorenzo Vitale említette egy régi barátjának a Guardia di Finanzánál. Ez a barát elmondta az ő barátai közül egynek, aki az olasz biztonsági szolgálatnál dolgozik. Az olasz biztonsági szolgálatnál lévő barát pedig nekem mondta el. Azt is mondta, hogy ha átlépsz a számodra kijelölt vonalon, hazaküld az első repülőgéppel.
- Mondd meg neki, hogy a megállapodásunk betűje és szelleme szerint járok el.
- Ezért hívott Donati asszisztense kávéra ma délután?
- Látom, hogy újra figyeled a mobiltelefonomat.

– Miből gondolod, hogy valaha is abbahagytam a figyelését? – Pazner egy darabig szó nélkül ment tovább. – Az a nő nem vetette le magát a bazilika kupolájából, ugye?

– Nem, Simon. Nem tette.

– Van bármi ötleted, hogy miért ölheték meg?

– Van egy elképzelésem, de segítség nélkül nem boldogulnék.

– Milyen segítség kellene?

– Törvényszéki – felelte Gabriel. – Jó lenne, ha a 8200-es csoport benézne az áldozat körme alá.

A 8200-es csoport az izraeli biztonsági szolgálat, az Egyesült Államok Nemzetbiztonsági Hivatalának megfelelője. Bár hivatalosan a vezérkari főnök irányítása alá tartozik, az izraeli titkosszolgálat és a biztonsági hivatalok, köztük a Cég számára lát el feladatokat. Volt alkalmazottai között a legkorszerűbb technikai eszközök izraeli iparának legsikeresebb vállalkozói is megtalálhatók.

– Lássuk csak, jól értem-e – mondta Pazner. – Most, amikor így is túl sokan fenyegetik Izrael állam létét, azt szeretnéd, hogy a 8200-as csoport értékes időt és energiát áldozzon egy halott olasz nő adatainak megszerzésére?

Gabriel nem válaszolt. Pazner nagy lélegzetet vett.

– Mennyire kellene visszamenni az időben?

– Hat hónapra. E-mailek, internetes szörfözés, adatok keresése.

Pazner újabb cigarettára gyújtott, és a hold felé fújta a füstöt.

– Ha csipetnyi józan eszem lenne, az egész ügyet behajítanám egy mély kútba, veled együtt. Most viszont az adósom leszel, és sosem feledkezem meg a tartozásokról.

– Hogyan tudom majd megfizetni ezt neked, Simon!

– Már most megkérheted a feleségedet, hogy ne szabaduljon meg az öt figyelő embereimtől, amikor valami küldetést teljesít. A saját érdekében állítom rá őket.

– Megnézem, mit tudok tenni. Bármi más?

– Ha történetesen meglátod, hogy Hezbollah-ügynökök csoportja járkal Rómában, hívj fel. De tégy egy szívességet, és hagyd a zsebedben a pisztolyodat. Már így is épp elég problémám van.

Úgy álltak hozzá az ügghöz, mint az életben a legtöbb dologhoz; az ellenséges területen tevékenykedő titkos ügynökök éberségével és szakmai nyugalmaival. Claudia Andreatti gyilkosa volt a célpontjuk. És most, hogy megérkeztek az anyagai a Vatikánból, már a kutatást is el tudták kezdeni. Ennek ellenére szembe kellett nézniük a csalódás kilátásával. Az anyagok olyanok voltak, mint általában minden, ami a titkosszolgálatról jön. Gabriel és Chiara jól tudta, hogy a titkosszolgálati jelentés gyakran hiányos, ellentmondó, félrevezető, vagy mindhárom egyszerre.

Abból a feltételezésből indultak ki, hogy minden lépésüket figyelik, és ennek megfelelően viselkedtek. Gabriel nem tehetett mást, a szokásos napi programja szerint kellett élnie. Több arca volt, és több küldetést teljesített egyszerre. A Svájci Gárda fiatal őrei számára, akik naponta a Szent Anna kapuban üdvözölték, harcostárs volt, titkos őrszem, és időnként szövetséges. A restaurációs műhelybeli kollégái számára a tehetséges, de búskomor művész, aki Caravaggio és démonai társaságában egyedül tölti a napokat a fekete függöny mögött. És az olasz megfigyelőknek, akik minden délután hazáig követték, legendás ügynök volt, kinek múltja olyan kusza, hogy csak apró részleteit ismerik. Ahogy belépett a lakásba, Chiarát mindig kinyomtatott lapok kötege fölött találta. Gabriel órákon át dolgozott mellette, utána pedig kimentek a római utcákra, hogy egy késői vacsorát egyenek valahol. Csak kis éttermekben ettek, ahová a helyiek jártak, és a lakás falain kívül sosem beszéltek az ügyről.

Ahogy teltek a napok, Claudia Andreatti neve egyre inkább kikerült a köztudatból. A halálának nyilvánosságra hozott körülményeivel kapcsolatos kétségek elhalványodtak, a hírek eltűntek az újságokból, és vonakodva ugyan, de még az összeesküvés-elméletekkel foglalkozó internetes portálokat használók is úgy döntöttek, hogy ideje végre békét hagyni a szerencsétlen léleknek. Ám a Spanyol lépcső fölötti kis lakásban a kérdések továbbra is megmaradtak. Sajnos a Mark atyától kapott anyagban egyetlen válasz sem volt rájuk. Olyan intézményt mutattak be, amely számára kész áldás, hogy a pápák több mint ezer éve kizárólagos uralommal bírnak a pápai államban, ahol tömegével vannak etruszk, görög és római műkincsek. Ettől függetlenül a Vatikán, a hagyományos múzeumokhoz hasonlóan, vásárlással és öröklés révén is kiegészítette hatalmas magángyűjteményét. És ezzel kapcsolatban lehettek bajok. Mi történik például, ha egy magángyűjteményben olyan kincsek voltak, amelyeket illegálisan ástak ki, vagy nem volt meg hozzájuk az eredettanúsítvány? De az alapos vizsgálat után úgy tűnt, hogy Claudia semmi olyasmit nem talált, ami miatt a Vatikánnak jogi vagy etikai problémákkal kellene szembenéznie. Valóban, a dokumentumok szerint a Szentszék keze meglepően tiszta.

– Feltételezem, hogy mindenre van példa – mondta Chiara. – Úgy tűnik, mintha az egész világon a Vatikán lenne az egyedüli múzeum, ahol nem rejtőzik lopott szobor valahol a pincében.

– Épp elég más bajuk van – mondta Gabriel.

– Tehát, mit teszünk most?

– Várunk, amíg a 8200-as csoport berakja a kirakójáték hiányzó darabjait.

A várakozás nem tartott sokáig. Már másnap este Simon Pazner egyik beosztottja megállt Gabriel mellett a Via Condottin, és átadott egy pendrive-ot, rajta hat hónapnyi e-mail-információ Claudia számláival kapcsolatban. A következő éjszaka azt vizsgálták, hogy a nő milyen internetes oldalakat

nyitott meg, és miket írt be a keresőprogramba. Az anyag meghökkentően inti m bepillantást adott egy olyan nő életébe, akit Gabriel csak futólag ismert – milyen híreket olvasott, milyen videofilmeket nézett, vagy milyen titkos vágyakat írt be a Google keresőprogram ablakába. Láthatták, hogy jobban szerette a francia, mint az olasz fehéreneműt, élvezte Diana Krall és Sara Bareilles zenéjét, hogy rendszeresen olvasta a *New York Times* híreit és egy jól ismert katolikus másképp gondolkodó internetes naplóját is. Úgy tűnt, izgalommal töltötte el a kilátás, hogy elutazhat Új-Zélandra és Írország nyugati partvidékére. Krónikus hátfájdalma volt, és le akart adni öt kilót.

Amikor csak lehetett, Gabriel és Chiara nem figyelt oda, de a legtöbbször úgy tanulmányozták a nő internetes gondolatait, mintha egy elveszett civilizáció kőtábláinak töredékei lennének. Semmi olyasmit nem találtak, amiből öngyilkossági gondolatokra lehetett volna következtetni, vagy hogy bárki a halálát akarta – nem voltak féltékeny szeretők, adósságok, személyes vagy szakmai válságok. Úgy tűnt, hogy Claudia Andreatti egész Róma legmegelégedettebb embere volt.

A 8200-as csoport anyagának végén Claudia mobiltelefon-hívásainak nyilvántartása volt. Kiderült belőle, hogy élete utolsó heteiben több alkalommal hívott egy számot Cerveteriben, egy közepes méretű városban Rómától északra, amely az ott lévő etruszk sírokról ismert. Talán nem véletlen, de mindössze pár kilométerre van Ladispolitól, a tengerparti üdülőtől a szárazföld belseje felé. Gabriel kérésére a 8200-as csoport kiderítette a számhoz tartozó személy nevét és címét: Roberto Falcone, Via Lombardia 22.

Másnap délelőtt Gabriel és Chiara kísért a nyüzsgő Termini pályaudvarra, és felszállt a velencei vonatra. Egy perccel az indulás előtt nyugodtan kiszálltak a kocsiból, és visszatértek a zsúfolt előcsarnokba. Mint ahogy várni lehetett, a két megfigyelő, aki a Piazza di Spagnától követte őket, már nem volt ott. Mivel megszabadultak az ellenőrzéstől, átmentek egy közeli garázsba, ahol Simon Pazner a Cég egyik Mercedesét tartotta állandó készenlétben. Húsz perc telt el, mire az autó csikorgó gumikkal kiért az utcai felhajtóra, de Gabriel egy szóval *sem* zsörtölődött. Ha valaki Rómában autót vezet, túrnie kell a kisebb kényelmetlenségeket.

Miután átmentek a folyón, Gabriel a Vatikán falait követte a Via Aureliára nyíló bejáráig. Nyugat felé haladtak, és az utat kilométereken át kopottas bérházak szegélyezték, egészen az A12-es autószertráig. Onnan már csak pár kilométer volt Cerveteri.

– Követnek minket? – kérdezte Chiara.

– Csak öten Olaszország legrosszabb autóvezetői közül.

– Mit gondolsz, mi történik majd, amikor a vonat megérkezik Velencébe, és mi nem leszünk rajta?

– Úgy vélem, megrovás következik.

– Nekik vagy nekünk?

Útjelző tábla mutatta, hogy közeledik a lehajtó Cerveteribe. Gabriel letért az autópályáról, percek alatt autózott a város ősi központjában, és csak utána indult a Via Lombardia 22. alatt lévő házhoz, rögtön a város határán túl. Szerény, kétszintes villa volt, kicsit beljebb az úttól; okkersárga vakolata hámlott, a fakó, zöld redőny pedig ferdén lógott. Az egyik oldalon gyümölcsös volt, a másikon pedig kis szőlőskert, melyben a tőkéket metszéssel felkészítették a télre. A villa mögött, egy roskatag épület mellett ütött-kopott kombi parkolt. Az autó ablakait por lepte. A letaposott előkertben egy német juhász ugatott és vicsorgott rájuk. Olyan benyomást keltett, mintha már napok óta nem evett volna.

– Mindent egybevéve – szólalt meg Gabriel, és mogorván nézett a kutyára –, az ember ilyen helyen nem azt várná, hogy egy múzeumi kurátorral találkozik.

Falcone számát tárcsázta a mobiltelefonján. Öt csengetés után megszakította a hívást.

– És most? – kérdezte Chiara.

– Adunk neki egy órát. Utána visszajövünk.

– Hol fogunk várakozni?

– Valami olyan helyen, ahol nem vagyunk feltűnőek.

– Egy ilyen városban nehéz lesz.

– Van más ötleted?

– Csak egy.

A Necropoli della Banditaccia temető a várostól északra, egy hosszú, ciprusfenyőkkel szegélyezett út végén terült el. A parkolóban boltszerű kávézó és cukrászda. Pár lépéssel arrébb, egy jellegtelen, furcsán modern épületben volt a jegypénztár és egy kis ajándékbolt. Az egyedüli alkalmazott, egy madárcsontú, hatalmas szemüveget viselő nő látszólag meglepetten nézett rájuk. Egyértelmű, hogy aznap ők voltak az első látogatók.

Gabriel és Chiara kifizette a szerény belépődíjat, és kaptak egy térképet, melyet a látogatás végén vissza kellett adniuk. A turista szerepét alakítva lementek az első sírkamrába, ahol a hideg és üres temetési üregeket nézegették. Azt követően már a felszínen maradtak, és a méhkaptárszerű sírok labirintusában járkáltak, egyedül a holtak ősi városában.

Hogy gyorsabban teljék az idő, Chiara rögtönzött előadást tartott az etruszkokról – a titokzatos népről, amely mélyen vallásos volt, a híresztelések szerint szexuálisan dekadens, ám a nőket és a férfiakat társadalmi értelemben egyenlőnek tekintette. Nagyon fejlettek voltak a művészet és a tudomány terén, ezért az etruszk mesteremberek tanították meg a rómaiaknak, hogyan kell az utakat burkolni és az akvaduktokat építeni. A tanításért fizetségül a rómaiak letörölték az etruszkokat a föld színéről. Mára a sírokon kívül szinte semmi nem maradt a hajdan virágzó civilizációból, és pont ezt akarták. Az etruszkok könnyen bomló anyagokból építették házaikat, ám temetőik az örökkévalóságnak készültek. A holtak helyiségeibe edényeket, különböző eszközöket és ékszereket tettek – olyan kincseket, amelyek most a világ múzeumaiban és a gazdagok nappali szobájában láthatók.

A látogatás végén Gabriel és Chiara kötelességtudóan visszaadta a térképet, majd kimentek a parkolóba, ahol Gabriel másodszor is megpróbálta felhívni Roberto Falcone számát. Megint csak eredménytelenül.

– És most? – kérdezte Chiara.

– Ebéd – felelte Gabriel.

Átmentek a kis bolthoz, és vettek fél tucat előre elkészített, celofánba csomagolt szendvicset.

– Éhes vagy? – tette fel a kérdést Chiara.

– Ez nem nekünk való.

Beszálltak az autóba, és visszaindultak Falcone villájába.

CERVETERI, OLASZORSZÁG

A nyugati titkosszolgálatok világában Gabriel kutyáktól való félelme legalább annyira közismert volt, mint sok nagyszerű akciója. A félelem nem volt alaptalan; számos, tapasztalat útján szerzett bizonyíték támasztotta alá, olyan sok eset, hogy megszámolni is nehéz lenne. Úgy tűnt, hogy van valami Gabriel megjelenésében – macskaszerű viselkedése, élénkzöld szeme – ami még a legszelídebb kutyákból is előhossa a vad, ősi lényt. A kutyák becserkésztek, megharapták, és egyszer Svájc belső részének hófödte hegyein egy komoly bankár német juhásza eltörte a karját. Gabriel csak azért élte túl a támadást, mert egy Berettával fejbe lőtte a kutyát. Cerveteriben lőfegyver használata nem lett volna célszerű megoldás, de Falcone kutyájának dühét látva Gabriel nem zárhatta ki teljesen a lehetőséget. Amióta utoljára látták, az eltelt egy órában az állat haragja mintha csökkent volna. Mindössze egyetlen ok lehet arra, hogy valaki ilyen harcias jószágot tartson – Roberto Falcone nyilvánvalóan rejteget valamit a birtokán, és a kutya feladata, hogy távol tartsa a kíváncsiskodókat. Gabriel szerencséjére az állattal rosszul bántak, tehát készen állt a beszerzésre. Erre a célra volt jó az etruszk nekropolisz boltjában vett nagy zacskó szendvics.

– Talán rám bízhatnád – mondta Chiara.

Gabriel lesújtó pillantással nézett rá, de nem szólt semmit.

– Csak arra gondoltam, hogy...

– Tudom, mire gondoltál.

Gabriel behajtott a birtokra, és lassan felfelé indult a hepehupás, kavicsos úton. A kutya azonnal az autónál termett – nem az utas felőli részen, természetesen, hanem Gabriel oldalán. Az első kerék mellett futott, és időnként megállt, hogy támadó módon lekuporodjon, és kivicsorítsa félelmetes fogait. Majd, amikor az autó megállt, rakétaként vetődött neki Gabriel ablakának, és megpróbálta megharapni az üvegen keresztül. Gabriel nyugodtan szemlélte az állatot, amitől az csak még inkább felbőszült. Farkaséhoz hasonló világossárga szeme volt, szája pedig habzott, mintha veszett volna.

– Talán próbálhatnál beszélni vele – javasolta Chiara.

– Nem hiszek a terroristákkal folytatott tárgyalásokban.

Gabriel nagyot sóhajtott, és az egyik szendvicseről levette a celofánt. Utána kicsit lehúzta az ablakot, és gyorsan átdobta a szendvicset a nyíláson. Tizenöt centiméter Parma sajt és kenyér tűnt el egyetlen harapással.

– Egyértelmű, hogy nem kóser.

– Ami jó vagy rossz jel?

– Rossz – válaszolta Chiara. – Nagyon rossz.

Gabriel újabb szendvicset csúsztatott ki az ablakon.

Ezúttal a kutya metszőfoga megkarcolta az ujja hegyét.

– Nem történt bajod?

– Szerencsére mindkét kezemet egyformán jól tudom használni.

Gyors egymásutánban még három szendvicset adott a kutyának.

– Éhes a szerencsétlen jószág.

– Most talán ne kezdjük el sajnálni a kutyát.

– Nem adod neki az utolsót?

– Jobb meghagyni tartalékban. Akkor legalább odadobhatok neki valamit, ha úgy dönt, hogy a torkomnak ugrik.

Gabriel ki akarta nyitni az ajtót, de habozott.

– Mire vársz?

– A szándéknyilatkozatára.

Pár centire kinyitotta az ajtót, és egyik lábát letette a talajra. A kutya morgó hangot hallatott torka mélyéről, de mozdulatlan maradt. Füle felfelé állt, amit Gabriel biztatónak tartott. Valahányszor egy eb darabokra akarta tépni, a füle mindig hátracsapódott, mint egy támadó repülőgép szárnya.

Gabriel letette az utolsó szendvicset is a földre, és lassan kiszállt az autóból. Majd, miközben továbbra is az állat száját figyelte, megkérte Chiarát, hogy ő is szálljon ki. Héberül beszélt, hogy a kutya ne értse. Az állat részben jóllakottan, kicsit nyugodtabb tempóban habzsolta be az ételt. Sárga tekintetét Gabrielre és Chiarára szegezte, akik megindultak a ház hátsó ajtaja felé. Gabriel kétszer kopogott, de semmi válasz. Lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt.

Elővett egy kicsi, vékony fémeszközt, amelyet a tárcájában tartott, egy darabig mozgatta a zárban, végül a szerkezet engedett. Amikor újra lenyomta a kilincset, az ajtó kinyílt. Bent, a földpadlós helyiségben nagy volt a rendetlenség: régi munkásruhák és sáros, magas szárú gumicsizmák halma. A mosogató száraz volt, akárcsak a csizmák.

Intett Chiarának, hogy lépjen be, és bevezette a konyhába. A polcokon piszkos edények sorakoztak, a levegőben pedig fojtó szag jelezte, hogy valami égett. Gabriel odament a kávéfőző automatához. A bekapcsolt állapotot mutató lámpa világított, a tartály alján pedig égett kávé kátrányszínű foltját lehetett látni. Egyértelmű, hogy a készülék már napok óta úgy volt – pont azóta, gondolta Gabriel, amióta a kutya sem kapott enni.

– Szerencse, hogy nem égett le a ház – jegyezte meg Chiara.

– Ezzel kapcsolatban nem vagyok olyan biztos.

– Mivel kapcsolatban?

– Hogy Falcone szerencsés.

Gabriel kikapcsolta a kávéfőzőt, és bementek az ebédlőbe. A csillárt, akárcsak a kávéfőzőt, szintén égve hagyták, és a nyolc égőből öt már nem világított. A szögletes asztal egyik végén étel, amelyet nem ettek meg teljesen. A másik végén kartonpapírból készült doboz, oldalán egy helyi borászat nevével. Gabriel felemelte az egyik behajtható fület, és belenézett a dobozba. A *Corriere della Sera* lapjaiba gondosan becsomagolt tárgyak voltak benne. Meglehetősen intellektuális újság egy olyan ember számára, mint Falcone, gondolta. Inkább a *Gazetta dello Sport*ot tartotta volna hozzá illőnek.

– Úgy tűnik, sietve távozhatott – mondta Chiara.

– Vagy kényszerítették, hogy távozzon.

Gabriel kivette az egyik tárgyat a dobozból, és óvatosan levette róla a csomagolást. Egy üreges kerámiadarab volt, akkora, mint Gabriel tenyere, és egy fiatal nő félprofil képének egy része díszítette. A nő redőzött ruhát viselt, és mintha egy fuvolaszerű hangszeren játszott volna. Bőrét és ruháját az égetett agyag színében ábrázolták, de a háttér már teljesen fekete volt.

– Istenem – szólalt meg Chiara halkan.

– Nekem úgy tűnik, mintha valami vörös alakos görög vázának egy része lenne.

Chiara bólintott.

– A forma és a kialakítás alapján azt gondolnám, hogy egy *sztamnosz*, bor szállítására használt görög váza felsőrészből származik. A nő egyértelműen menád, Dionüszosz kísérője. A hangszer az

aulosz néven ismert, kétsípos fuvola.

– Lehetett egy görög eredeti római másolata?

– Feltételezem, hogy igen. De minden valószínűség szerint Görögországban készült két és fél évezreddel ezelőtt, hogy egy etruszk városba vigyék. Az etruszkok csodálták a görög vázákat. Ezért is találni belőlük olyan sok darabot az etruszk sírok helyiségeiben.

– Mit keres egy kartondobozban Roberto Falcone ebédlőasztalán?

– Erre könnyű a válasz. A férfi *tombarolo*.

Sírrabló.

– Ez megmagyarázza a kutyát – jegyezte meg Gabriel.

– És a sáros csizmát a hátsó ajtónál. Nyilvánvalóan ásatást végzett, és bizonyára nem is túl régen. – Chiara felvette az újságot. – Múlt heti szám.

Gabriel ismét benyúlt a dobozba, és egy újabb, újságba csomagolt valamit vett ki. A váza egy másik darabja volt. Egy második menád arcát lehetett látni, aki *külixet*, bor ivására szolgáló lapos edényt tartott a kezében. Gabriel előbb a díszítést nézte meg, és csak utána az újságot. Egy cikk részlete volt – egy vatikáni kurátorról szólt, aki öngyilkosságot akart elkövetni, és levetette magát a Szent Péter-bazilika kupolájából. A beszámoló nem említette, hogy a kurátor titkos leltárt készített a Vatikán műkinccsgyűjteményéről. Úgy tűnt, a vizsgálatokkal kapcsolatban jutott el ide, a *tombarolo* otthonába. Bizonyára már ez is elég volt, hogy megöljék, de Gabriel még mást is gyanított a háttérben.

Újra a kerámiadarabot nézte, és az orrához emelte. Gyengén valami vegyi anyag szagát lehetett érezni rajta, de nem olyan volt, mint a festmények restaurálásakor a lakk eltávolítására használt oldószereké. Arra engedett következtetni, hogy az edénydarabot nemrégiben tisztították meg a földtől és más lerakódásoktól, valószínűleg királyvízzel. Még egy elhanyagolt házban egyedül élő idős embernek is nehéz lenne néhány percnél tovább elviselni az ilyen szagot. Külön helyiségre lenne szüksége, ahol elég sokáig lehet tárolni a tárgyakat, és nem kell félni, hogy megtalálják őket.

Gabriel a kabátzsebébe csúsztotta a kerámiadarabot, és kinézett az ablakon, a telek végén álló düledező épület felé. Kint Falcone kutyája lehajtott fejjel és hátracsapott füllel járt fel-alá. Gabriel nagyot sóhajtott. Bement a konyhába, keresett egy nagy tálat, és mindenfélével megtöltötte, ami valamennyire ehetőnek tűnt.

Két zár volt, német gyártmányúak, és az esőtől már rozsdásak. Gabriel megpiszkálta őket, miközben a kutya mohón habzsolta a tonhalkonzervből, lóbabból, articsókából és sűrített tejből álló ragut. Amikor az ajtó kinyílt, az állat kis időre felnézett, de nem törődött vele, hogy Gabriel és Chiara besurran. Bent a sav szaga rettenetes volt. Gabriel az egyik kezével eltakarta a száját és az orrát, és vakon tapogatózott, amíg megtalálta a villanykapcsolót. A plafonon neonlámpák gyulladtak ki, és egy profi laboratóriumot világítottak meg, amelyet rablott műkincsek konzerválására és tárolására építettek. A benne lévő rend és tisztaság éles ellentétben állt a birtok többi részén uralkodó rendetlenséggel és kosszal. Az egyik tárgy furcsa helyen volt; a gerelyszerű, hegyes vasrúd könyvek tetején feküdt. Gabriel a csúcsán lévő sárfoltokat nézegette. Színük és állaguk ugyanaz volt, mint a csizmán lévő sáré.

– Egy *spillo* – magyarázta Chiara. – A *tombarolók* használják a föld alatti temetési kamrák megtalálásához. Addig szurkálják vele a földet, amíg meg nem hallják a sírboltra vagy római villára utaló, árulkodó koppanó hangot.

Aztán előveszik a lapátokat és a kapákat, majd mindent összeszednek, amit csak találnak.

– Utána pedig – mondta Gabriel körülnézve – idehozzák őket.

Odament Falcone munkaasztalához. Tiszta volt és fehér, hasonló a Vatikáni Múzeum restaurációs műhelyében lévő asztalokhoz. Az egyik oldalán monográfiák sorakoztak, melyek a római, görög és etruszk birodalmak műkincseiről adtak ismertetőt – olyan könyvek, amelyeneket Gabriel Claudia Andreatti lakásában is látott. Az egyik könyv egy menádokkal díszített görög, vörös alakos *sztamnosz* képénél volt nyitva.

Gabriel a BlackBerryjével felvételt készített a nyitott oldalról, és csak utána ment oda Falcone polcaihoz. A krómból készült, makulátlanul tiszta polcokon fajtánként elrendezett műkincsek sorakoztak: kerámiák, háztartási eszközök, szerszámok, fegyverek és olyan vasdarabok, amelyek mintha a történelem legrégebbi szakaszából kerültek volna elő. Egyértelmű, hogy a fosztogatást nagyban űzték. Sajnos ezt a bűnt az idő nem tudja orvosolni. Az eredeti helyükről elmozdított, ősi tárgyak csak nagyon keveset árulnak el az őket készítőkről és használókról.

Az épület végében négy nagy, rozsdamentes acélból készült, másfél méter átmérőjű és egy méter magas tartály állt. Az első négy tartályban kerámiák és szobrok darabjait, valamint néhány más tárgyat lehetett tisztán látni a vöröses folyadékban. A negyedikben azonban a sav átlátszatlan volt, és szinte kicsordult az edényből. Gabriel megfogta a *spillót*, és óvatosan bedugta a folyadékba. Közvetlenül a felszín alatt valami puhába ütközött.

– Mi van ott? – kérdezte Chiara.

– Lehet, hogy tévedek – mondta Gabriel, és megrándult az arca –, de szerintem épp most találtuk meg Roberto Falconét.

PIAZZA DI SANT'IGNAZIO, RÓMA

Róma szívében, a Pantheon és a Via del Corso között van egy kellemes kis tér, melynek neve Piazza di Sant'Ignazio. Az északi részén áll az ugyanolyan nevű templom, mely leginkább a jezsuita barát, Andrea Pozzo által festett mennyezetfreskójáról ismert. A déli részen, szürke utcakövek tengerében díszes, sárgásfehér homlokzatú palota. A második emeleti erkélyén két zászló, a komor bejárat felett pedig az olasz csendőrség, a Carabinieri címere látható. Kis tábla adja tudtul, hogy az épületben a Kulturális Örökségvédelmi Szervezet székel. A rendészet berkeiben az egységet viszont úgy ismerik: Művészeti Csoport.

1969-es megalapításakor az egész világon ez volt az egyetlen rendőrségi szervezet, amely kizárólag a lopott műkincsek és antikvitások jövedelmező üzletága ellen vette fel a harcot. Olaszországnak kétségtelenül szüksége volt egy ilyen egységre, mivel nemcsak műkincsekben bővelkedik, de olyan profi bűnözőkben is, akik minden értéket meg akarnak kaparintani maguknak. A következő két évtizedben a Művészeti Csoport több ezer ember ellen emelt vádat, akiket műkincslopásban való részvétellel gyanúsítottak, és számos értékes alkotást meg is talált, többek között Raffaello, Giorgione és Tintoretto munkáit. Ezután az intézmény kezdett lebénulni. A létszám néhány tucat idős tisztviselőre apadt – közülük sokan szinte semmit nem tudtak a művészetekről –, és a szép palota belsejében a munka kifejezetten nyugodt, római tempóban folyt. Az egységet becsmélők hada szerint több időt fordítottak olyan kérdésekre, hogy hol ebédeljenek, mint az Olaszországban évente ellopott, egy kisebb múzeum megtöltéséhez elegendő festmény felkutatására.

A helyzet Cesare Ferrari tábornok érkezésével megváltozott. A szegény Campania tartomány tanárának fia, Ferrari egész pályafutását az ország legmakacsabb problémáinak leküzdésével töltötte. Az 1970-es években, a halálos olaszországi terrorcselekmények idején segített a kommunista Vörös Brigádok felszámolásában. Utána, az 1980-as évek maffiaharcaiban, a Camorra egyik székhelyét jelentő nápolyi tartomány parancsnoki tisztét látta el. A megbízás olyan veszélyes volt, hogy Ferrari feleségének és három lányának huszonnégy órás védelem alatt kellett élnie. Maga Ferrari is számos gyilkossági kísérlet céltáblája volt, és egy levélbomba robbanásakor elvesztette két ujját és az egyik szemét. A műszem a mozdulatlan pupillával és a hideg tekintettel néhány beosztottjában azt a nyugtalanító érzést keltette, mintha Isten mindent látó szemébe nézne. Ferrari nagyon eredményesen használta ki a műszem kínálta lehetőséget, amikor pitiáner bűnözőket vett rá, hogy árulják el feletteseiket. Az egyik főnök, akit Ferrari végül lebuktatott, a levélbombák kitervelője volt. Elítélése után Ferrari fontosnak tartotta, hogy személyesen kísérje a maffiózót Nápoly Poggioreale börtönének egyik kopár cellájába, hogy ott töltse el élete hátralevő részét.

A Művészeti Csoporthoz való kinevezés egy hosszú és dicsőséges karrier elismerését volt hivatott jelezni. „Pár év papírmunka”, mondta neki a csendőrség főnöke, „és visszatérsz a campaniai faludba paradicsomot termesztetni.” Ferrari elfogadta a kinevezést, és nekilátott, hogy pont az ellenkezőjét tegye. Ahogy megérkezett a palotába, napokon belül közölte a személyzet tagjainak felével, hogy szolgálatukra többé nincs szükség. Majd hozzáfogott az évek során elsorvadt szervezet felélesztéséhez. A sorokat tenni akaró fiatalokkal töltötte fel, engedélyt szerzett, hogy lehallgathassa az ismert alvilági főnökök telefonjait, és irodákat nyitott az ország olyan részeiben, ahol a tolvajok sok műkincset loptak, főleg délen. És ami a legfontosabb, sok olyan technikát alkalmazott, amelyet a

nápolyi időkben használt a maffia ellen. Ferrarit nem nagyon érdekelték a műkinszlopásokba belekóstoló utcai bűnözők; a nagy halakat akarta kifogni, a főnököket, akik piacra vitték az ellopott tárgyakat. Nem kellett sok idő, és Ferrari új módszerének megvoltak az eredményei. Tucatnál is több komoly tolvaj került a rácsok mögé, és a műkinszlopások statisztikái, noha a számok még mindig meglepően magasak voltak, javulást mutattak. A palota már nem számított nyugdíjasháznak; a csendőrség legügyesebb és legokosabb tagjai mentek oda többen, hogy nevet szerezzenek maguknak. És azok, akik nem ütötték meg a mércét, Ferrari irodájában találták magukat, ahol Isten mindent látó hideg szemébe kellett nézniük.

Az olasz kormányhivatalokban eltöltött, négy évtizedet átfogó munka után a tábornokot már nagyon nehéz volt bármivel is meglepni. Ám határozottan meghökkent, amikor aznap kora este a legendás Gabriel Allont pillantotta meg belépni irodája ajtaján, nyomában a szép és nála sokkal fiatalabb, velencei születésű feleségével, Chiarával. A látogatáshoz vezető események láncolata négy órával korábban lendült mozgásba, amikor Gabriel, Roberto Falcone részben emulgeált testét látva, arra a kellemetlen megállapításra jutott, hogy bűncselekmény helyszínére került, és nem lehet elmenekülni. Nem közvetlenül a hatóságokkal vette fel a kapcsolatot, hanem Donátinak telefonált, aki viszont a vatikáni rendőrségnél Lorenzo Vitalét hívta. Vagy tizenöt percnyi kényelmetlen beszélgetés után döntés született, hogy Vitale megkönyékezi Ferrarit, akivel már számos esetben dolgozott együtt. Késő délutánra a Művészeti Csoport már a helyszínen volt Cerveteriben, a laziói osztály erőszakos bűnözéssel foglalkozó csapatával együtt. Mire leszállt a nap, Gabriel és Chiara, fegyverüktől megszabadítva, már a csendőrök autójában robogott a palota felé.

Ferrari irodájának falán festmények lógtak – néhány erősen sérült, néhány keret nélkül –, amelyeket tolvajoktól vagy tisztességtelen gyűjtőktől szereztek vissza. Időnként hetekig vagy hónapokig maradtak ott, amíg vissza lehetett őket adni jogos tulajdonosuknak. A Ferrari íróasztala mögötti falon fényesen, mintha csak most restaurálták volna, Caravaggio *Jézus születése Szent Ferencsel és Szent Lőrincsel* című festménye lógott. Természetesen csak másolat; az eredetit 1969-ben lopták el Palermóban a Szent Lőrinc-templomból, és azóta sem került elő. Ferrari rögeszméje volt, hogy megtalálja.

– Két éve – mondta – azt hittem, hogy végre a nyomára bukkantam. Egy jelentéktelen műkinsztoolvaj közölte velem, hogy ismer egy házat Szicíliában, ahol a festményt rejtegetik. Cserébe azt kérte, hogy ne küldjem börtönbe, amiért egy Firenze melletti falu templomából ellopott egy oltárképet. Elfogadtam az ajánlatot, és lecsaptunk a házra. A festmény nem volt ott, de ezeket találtuk. – Ferrari egy csomó polaroid felvételt adott át Gabrielnek. – Mélyen elszomorító.

Gabriel átlapozta a képeket. Egy festményről készültek, amely nem túl jól viselte a több mint negyven év rejtegetést. A vászon szélei erősen kirojtosodtak – mivel a képet borotvával vágták ki a keretéből –, és a hajdan gyönyörű alkotáson mély repedések és kopások látszottak.

– Mi történt a tolvajjal, aki a tippet adta?

– Börtönbe küldtem.

– De a megadott információ jó volt.

– Igaz, de elkésett. És ebben a munkában az idő jelent mindent. – Ferrari futólag elmosolyodott, ami azonban már nem látszott a műszemében. – Ha valaha is megtaláljuk a képet, a restaurálás egyértelműen nehéz lesz, még az ön képességeivel rendelkező számára is.

– Üzletet ajánlok, tábornok. Ön megtalálja, én pedig restaurálom.

– Még nincs kedvem az üzlethez, Allon.

Ferrari átvette az elveszett Caravaggio polaroid képeit, és visszatette a dossziéjába. Utána Bellini

Leonardo Loredan dózse arcképének pózában, olyan tűnődve nézett ki az ablakon, mintha azon gondolkodna, hogy ne küldje-e át Gabrielt a Sóhajok hídján néhány órára a kízókamrába.

– Azzal kezdem a beszélgetést, hogy mindent elmondok, amit csak tudok. Így kisebb kísértést érez majd, hogy hazudjon. Tudom például, hogy a barátja, monsignore Donati intézte el, hogy restaurálhassa a *Krisztus sírba tétele*t a Vatikáni Képtár számára. Azt is tudom, hogy megkérte, nézze meg Dottoressa Claudia Andreatti holttestét, amíg az a bazilikában volt – és ön ezután elvállalta, hogy magánvizsgálatot folytat a szerencsétlen haláleset körülményeivel kapcsolatban. Ez a vizsgálat vezette el Roberto Falconéhoz. És ezért került most ide – fejezte be Ferrari –, a palotába.

– Sokkal rosszabb helyeken is voltam már.

– És lesz is, hacsak nem működik együtt velünk.

A tábornok rágyújtott egy amerikai cigarettára. Bal kézzel, kicsit furcsán tartotta. Jobb kezét, amelyről két ujj hiányzott, az ölébe rejtette.

– Miért aggódott a monsignore annyira a nő miatt? – kérdezte.

Gabriel beszélt a vatikáni műkincsek ellenőrzéséről.

– Elhitették velem, hogy az egész nem más, mint rutinszerű leltár.

– Talán annak indult. De úgy tűnik, hogy az események során Claudia valami mást is kiderített.

– Tudja, hogy mit?

– Nem.

Ferrari úgy méregette Gabrielt, mintha nem egészen hinne neki.

– Miért szimatolt Falcone birtokán?

– Dr. Andreatti nem sokkal a halála előtt kapcsolatban állt vele.

– Honnan tudja?

– Megtaláltam a telefonszámát a nyilvántartásban.

– A vatikáni irodájából hívta?

– A mobiltelefonjáról – felelte Gabriel.

– Hogyan szerezhette meg *ön*, az országban ideiglenesen tartózkodó külföldi egy olasz állampolgár mobiltelefon-hívásainak a nyilvántartását?

Amikor Gabriel nem válaszolt, Ferrari úgy nézett rá a cigarettája fölött, mint egy mesterlövész, aki lövésre készül.

– A leglogikusabb magyarázat, hogy felhívta régi barátait a régi szolgálatánál, hogy szerezzék meg magának a nyilvántartást. Ha így történt, akkor megsértette a biztonsági hatóságainkkal kötött megállapodását. Ami, attól tartok, nagyon bizonytalanná teszi a helyzetét.

Fenyegetés, gondolta Gabriel, de nem igazán komoly.

– Beszélt magával Falconéval is? – kérdezte a tábornok.

– Próbáltam.

– És?

– Nem vette fel a telefont.

– Ezért úgy döntött, hogy betör hozzá?

– Aggódtam a biztonsága miatt.

– Hogyne, természetesen – jegyezte meg Ferrari szarkasztikusan. – És miután bejutott, felfedezett valamit, ami műkincsek komoly rejtekhelyének tűnt.

– Benne egy *tombaroló*val, aki egy nagy tál sósavban pácolódott.

– Hogyan nyitotta ki a zárat?

– A kutya sokkal nagyobb ellenállást jelentett, mint a záruk.

A tábornok elmosolyodott – szakemberek egymás közt –, és cigarettáját tűnődve ütögette a hamutartóhoz.

– Roberto Falcone nem közönséges *tombarolo* volt – mondta. – *Capo zóna* volt, a környék fosztogató hálózatának a feje. A jelentéktelenebb fosztogatók neki vitték el a cuccot. Azután Falcone eljuttatta a csempészekhez és orgazdákhöz.

– Úgy tűnik, nagyon sokat tud egy olyan emberről, akinek a testét mindössze pár órája találták meg.

– Azért, mert Roberto Falcone az informátorom is volt egyben – ismerte be a tábornok. – Méghozzá a *legjobb* informátorom. És most, önnek köszönhetően, halott.

– Semmi közöm nem volt a halálához.

– Legalábbis ezt mondja.

Ferrari ajtaján egyenruhás alkalmazott kopogott diszkrétén. A tábornok türelmetlen kézmozdulattal elküldte, és újra kutyáéhoz hasonló, tűnődő arckifejezést vett fel.

– Ahogy látom – szólalt meg végül –, két választási lehetőségünk van. Az egyik, hogy mindent a nagy könyvben leírtak szerint intézünk. Ami azt jelenti, hogy magát a biztonsági szolgálat farkasai elé vetjük. Társulhat még hozzá néhány negatív sajtóhír, és nemcsak a maga kormánya, de a Vatikán szempontjából is. A dolgok zavarosakká válhatnak, Allon. Rendkívül zavarosakká.

– És a másik lehetőség?

– Először is, mindent elmond nekem, amit Claudia Andreatti haláláról tud.

– És utána?

– Segítek magának megtalálni a gyilkost.

A palotában végzett munka előnyeihez hozzátartozott a Le Cave. Róma egyik legelőkelőbb éttermének számít, és mindössze pár lépés távolságra van az épület bejáratától, a *piazza* egy csendes szegletében. Nyáron az asztalok rendezett sorokban állnak a kockakő burkolaton, de azon a februári estén a külső falhoz támasztva árválkodtak. Ferrari tábornok előzetes bejelentés nélkül érkezett, és azonnal a helyiség hátuljában lévő asztalhoz vezették a két vendégével. Egy pincér tálon *arancini di risót* hozott, és a Ferrari szülőhelyéről, Campaniából származó vörösbort. A tábornok pohárköszöntőt mondott az új kapcsolatra, amelyet azonban még hivatalosan is nyélbe kellett ütni. Utána pedig, ahogy villájával az egyik gombócot döfködté, lekicsinylően beszélt egy Giacomo Medici nevű emberről.

Bár nem állt rokonságban a firenzei bankárdinasztiával, a családhoz hasonlóan ez a Medici is rajongott a művészetekért. Rómában és Svájcban tevékenykedő műkincsügynökként évtizedeken át nagyon értékes darabokat juttatott a világ legjelentősebb kereskedői, gyűjtői és múzeumi számára. 1995-ben azonban hanyatlani kezdett a jövedelmező üzlet, amikor az olasz és svájci hatóságok rajtaütöttek a raktárán a genfi vámmentes zónában, és eredettanúsítvány nélküli műtárgyak kincsesbányájára bukkantak; a műkincsek közül párat egyértelműen nem sokkal korábban találtak a földben. A felfedezés nyomán a Művészeti Csoport nemzetközi vizsgálatot indított, melynek végén a művészeti világ legnevesebb képviselői közül is sikerült néhányat csapdába ejteni. 2004-ben egy olasz bíróság gazdaságért elítélte Medicit, és az ilyen bűncselekményért valaha kirótt legsúlyosabb büntetéssel sújtotta – tíz év szabadságvesztéssel és tízmillió eurós pénzbírsággal. Az olasz ügyészek később a Medici elleni bizonyíték révén elérték, hogy számos jeles múzeum visszaadja a rablott műkincseket. A tételek között volt Euphroniosz vázája, amelyet a New York-i Szépművészeti Múzeum 2006-ban, vonakodva ugyan, de visszaszolgáltatót. Medici, akit azzal vádoltak, hogy kulcsszerepet játszott a műkincs eltulajdonításában, korábban feltűnő módon, csípőre tett kézzel pózolt egy felvételhez a Met kiállítási vitrinje előtt, amelyben a váza volt. Amikor a műkincset diadalmasan elhelyezték egy új kiállítási vitrinben a római Villa Giulia-ban, Ferrari tábornok is ugyanazt a pózt vette fel.

– Mindent egybevéve-folytatta Ferrari, Medici több ezer Olaszországban kiásott műkincs elrablásáért volt felelős. De a munkát nem egyedül végezte. A tevékenysége olyan volt, mint egy *cordata*, kötél, amely a *lombarolóktól* egészen a *capi zónákon*, a kereskedőkön és az aukciós házakon át egészen a gyűjtőkig és a múzeumokig ér. És ne feledkezzünk meg barátainkról a maffiában tette hozzá Ferrari. – Semmit nem lehetett kiszedni a földből a jóváhagyásuk nélkül. És semmi nem ment a piacra úgy, hogy ne fizettek volna valamit a főnököknek.

Ferrari egy pillanatig a nyomorék kezét vizsgálgatta, és csak utána fejezte be az ismertetőt.

– Nem azért töltöttünk el tíz évet, és áldoztunk több millió eurót, hogy mindössze egy embert buktassunk le néhány segítőjével együtt. A célunk az volt, hogy felgöngyölítsünk egy hálózatot, amely szép lassan az őseinktől ránk maradt kincseket dézsmálta. Nem sok esélyünk volt, de sikerült. Attól tartok azonban, hogy a győzelem nem tartós. A rablás folytatódik. Valójában még rosszabb is a helyzet, mint amilyen volt.

– Új hálózat foglalta el Medicinek a helyét?

Ferrari bólintott, majd komótosan kortyolt a borából.

– A bűnözők picit olyanok, mint a terroristák, Allon. Ha megöl egy terroristát, egész biztos másik lép a helyébe. És szinte biztos, hogy veszélyesebb, mint az elődei voltak. Ez az új hálózat sokkal jobban szervezett, mint a Medicié volt. Teljes mértékben globális. És nyilvánvaló, hogy sokkal könyörtelenebb.

– Ki irányítja?

– Bár tudnám. Lehet egy konzorcium, de az ösztöneim azt súgják, hogy csak egy ember. Meglepne, ha volna valamilyen szemmel látható kapcsolata a műkincs-kereskedelemmel. Addig nem alacsonyodna le – tette hozzá a tábornok sietve. – Komoly bűnöző, aki a forró áru eladásánál sokkal többet akar. Erős, hogy mindenkit sakkban tartson, ami azt jelenti, hogy a maffiával is van kapcsolata. Ez a hálózat képes rá, hogy Görögországban kiásson egy szobrot, és pár hónappal később a Sotheby's aukcióján már látszólag teljesen tiszta provenienciával adja el.

A tábornok kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– A maga területéről is szerez árut.

– A Közel-Keletről?

– Valaki olyan helyekről látja el műkincsekkel, mint Libanon, Szíria és Egyiptom. Van néhány nagyon kellemetlen ember a világnak azon a részén. Kíváncsiak vagyunk, hol köthet ki az a sok pénz.

– Falcone hogy kerül a képbe?

– Amikor pár éve felfedeztük az üzelmeit, rábírtam, hogy nekem dolgozzon. Nem volt nehéz – tette hozzá Ferrari – mivel a másik választási lehetőség hosszú börtönbüntetés lett volna. Több héten át folytattuk a felkészítést a palotában. Utána visszaküldtük Cerveteribe, és hagytuk, hogy folytassa tisztességtelen üzelmeit.

– Maguk azonban a válla fölött kukucskáltak – jegyezte meg Chiara.

– Pontosan.

– Mi történt, amikor egy *tombarolo* valami talált vázát vagy szobrot vitt neki?

– Néha diszkréten kivontuk a piacról, és elraktuk biztos megőrzésre. De általában engedtük Falconénak, hogy eladja a hálózatban. Ily módon nyomon követhettük az útját az illegális kereskedelem véráramában. És azt akartuk, hogy a szakmában mindenki úgy gondoljon Roberto Falconéra, mint akit érdemes számításba venni.

– Főleg ennek az új csempészhálózatnak a vezetője.

– Néhányszor biztosan már ön is alkalmazta a technikát – mondta a tábornok.

Gabriel elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Milyen magasra tudta juttatni a hálózatban? – kérdezte.

– Csak a létra első fokára – felelte Ferrari komor arccal.

– Az új hálózat tanult elődei hibáiból. A csúcson lévő emberek nem tárgyalnak olyanokkal, mint Roberto Falcone.

– Claudia Andreatti miért tárgyalt vele?

– Egész biztos talált valamit a vatikáni gyűjtemény átvizsgálásakor, ami Falcone ajtajához vezetett. Valamit, ami elég veszélyes volt, hogy megöljék érte. A tény, hogy Falconét is megölték, arra enged következtetni, hogy a hálózathoz is köze volt. Az igazat megvallva, nem lepődnék meg, ha hamarosan újabb holttest bukkanna elő.

– Tudja, hogy ez milyen feltételezés?

Ferrari Gabriel felé fordította az üvegszemét, és ráhajolt az asztalra.

– Nem feltételezés – mondta. – Én mondom, hogy dr. Andreatti kapcsolatot fedezett fel a hálózat és

a Vatikán között. Ami azt jelenti, hogy a barátjának, monsignore Donátinak sokkal nagyobb problémája van, mint egy halott kurátor. Azt is jelenti, hogy maga és én ugyanazt a célt követjük.

– Ezért hajlandó azt a látszatot kelteni, hogy a feleségemmel ma nem voltunk Cerveteriben – mondta Gabriel. – Mert ha kideríthetem, hogy ki ölte meg Claudiát, magának már nem kell foglalkozni a hálózat felgöngyölítésével.

– Kifejezetten elegáns megoldás lenne a dilemmánkra – mondta Ferrari.

– Miért nem ad át a biztonsági szolgálatnak, és göngyölíti fel maga az ügyet?

– Mert most, hogy Falcone már halott, az új hálózatba vezető egyetlen ajtó bezárult előttem. Nagyon kicsi az esély, hogy egy új informátort be tudjunk építeni. Mára már jól kiismerték az eszközeimet és technikáimat. Az embereimet is ismerik, tehát nehéz lenne titokban kiküldeni őket. Olyan valakire van szükségem, aki segíthet belülről szétzúzni ezt a hálózatot, és aki úgy tud gondolkodni, mint egy bűnöző. – A tábornok kis szünetet tartott. – Valaki olyanra, mint maga, Allon.

– Vegyem bóknak?

– Egyszerű ténymegállapításnak.

– Túlbecsüli a képességeimet.

A tábornok sokatmondóan elmosolyodott.

– A pályafutásom elején, amikor a terrorizmus elleni osztályon dolgoztam, itt, Rómában bíztak meg egy ügygel. Egy palesztin tolmácsot lelőttek a bérháza előcsarnokában. Később kiderült, hogy nem közönséges tolmács volt. A gyilkosát illetően egyetlen tanút sem találtunk, aki emlékezett volna, hogy látta. Mintha szellem lett volna. – A tábornok kis időre elhallgatott. – Most pedig itt ül előttem egy étteremben, Róma közepén.

– Sosem tételeztem volna fel magáról a zsarolást, tábornok.

– Álmomban sem próbálnám megzsarolni, Allon. Csak azt mondtam, hogy útjaink korábban már keresztezték egymást. Úgy látszik, a sors ismét összehozott minket.

– Nem hiszek a sorsban.

– Én sem – felelte Ferrari. – Abban viszont igen, hogy ha valaki szét tudja zúzni ezt a hálózatot, akkor az maga. Mellesleg – tette hozzá –, a tény, hogy már a Vatikánban van, határozott előnyt ad önnek.

Gabriel egy pillanatig csendben volt.

– Mi van, ha sikerrel járok? – kérdezte végül.

– Felhasználom az információt egy vádhoz, amely az olasz bíróságok előtt is megállja a helyét.

– És mi történik, ha a vád tönkreteszi a barátaimat?

– Nagyon jól ismerem a pápához és monsignore Donatihoz fűződő szoros kapcsolatait – mondta a tábornok kimérten. – De ha a Vatikán sötét üzelmekbe bonyolódott, jóvá kell tennie. Mellesleg mindig azt tapasztaltam, hogy a gyónás jót tesz a léleknek.

– Ha titokban végzik.

– Most nem lehet. De maga akkor tud a legjobban törődni a barátaival, ha elfogadja az ajánlatomat. Egyébként lehetetlen megmondani, hogy mennyi szenny kerül a felszínre.

– Ez is határozottan zsarolásnak tűnik.

– Igen – mondta a tábornok eltűnődve. – Szerintem is.

Kicsit elmosolyodott, de műszeme kifejezéstelen maradt. Mintha valaki egy festményen lévő alak szemébe nézne, gondolta Gabriel; a meg nem bocsátó Isten mindent látó szemébe.

Már csak Roberto Falcone kérdése maradt hátra – pontosabban, hogy mit mondjanak a hírekben a szerencsétlen haláláról. El kellett döntenie a taktikát. Az ügyet lehet csendben intézni, vagy ahogy Gabriel megfogalmazta, trombitaszóval is bejelenthetik Falcone halálát, ami talán kis segítséget nyújthat nekik. Ferrari a második lehetőséget választotta, mivel, akárcsak Gabriel, ő sem vetette meg a látványos elemeket az akciók során. Mellesleg, a költségeket is figyelembe kell venni a megszorítások idején, és Ferrarinak győzelemre volt szüksége, legyen az akár kitalált, hogy a Művészeti Csoport irigylésre méltó pénzügyi támogatása egy újabb pénzügyi évre fennmaradjon.

Ezért másnap délelőtt Ferrari összehívta a sajtó és a televíziós társaságok riportereit a palotához, mert komoly bejelentést akart tenni. Mivel aznap elég kevés mindenről lehetett tudósítani, az újságírók nagy csoportokban jelentek meg, és remélték, hogy valami olyasmit hallanak, aminek hatására el lehet adni az újságot, vagy a néző pár másodpercet vár, mielőtt átkapcsolna egy másik csatornára. Mint mindig, a tábornok most sem okozott csalódást nekik. Ragyogó, kék csendőruniformisában fellépett a pódiumra, és nekiállt elmondani egy történetet, amely olyan öreg, mint maga Olaszország. Egy férfiről szólt, aki látszólag szerény körülmények között élt, ám valójában Olaszország egyik legjelentősebb műkincstolvaja volt. Kellemetlen, de a férfit brutálisan meggyilkolták; talán egy kollégájával veszett össze a pénzen. A tábornok nem írta le pontosan a holttest megtalálását, de elég sok borzalmas részletet felfedett, hogy a hír mindenképpen a bulvárlapok címdalára kerüljön. Utána pedig, egy gyakorlott előadó tökéletes időzítésével, félrehúzott egy fekete függönyt, és máris látni lehetett a *tombarolo* műhelyében talált kincseket. A riporterek egy emberként sóhajtottak fel. A vakuk villogtak, Ferrari pedig sugárzott.

Mondani sem kell, hogy a tábornok nem beszélt a visszavonult izraeli kém és restaurátor, Gabriel Allon szerepéről vagy a Machiavelli szellemét idéző megállapodásukról, melyet a Le Cave étteremben kötöttek vacsora közben. Azt a nevet sem árulta el, amelyet Gabriel fülébe súgott, miközben elváltak egymástól a sötét *piazzán*. Gabriel várt a tábornok sajtótájékoztatójának végéig, és csak utána hívta fel a nőt. A hölgy hangjából világosan lehetett érezni, hogy már várta a hívást.

– Ötig értekezletünk van – mondta. – Mit szólna fél hathoz?

– Magánál vagy nálam?

– Nálam biztonságosabb.

– Hol?

– Euphroniosz vázájánál – hangzott a válasz, és letették a telefont.

A múzeumokban és régészeti csodákban bővelkedő városban a Villa Giulia, az etruszk művészet és műkincsek olaszországi központja nem igazán feltűnő. Ritkán látogatják, és könnyű elmenni mellette. Egy zegzugos palotában van a Borghese-kert szélénél, és annak idején III. Gyula pápa vidéki háza volt. A 16. században a villa a római városfalakra és a Parioli-dombok lankáira nézett. Most a dombokon bérházak sorakoznak, a pápa hajdani vidéki házának ablakai alatt pedig széles bulvár húzódik, amelyen a nagy forgalom miatt a gyalogosok csak saját felelősségükre kelhetnek át. A gazos előkertből a személyzet parkolója lett. Az ütött-kopott sárhányók és a naptól kifakult karosszériák mutatták, hogy az olasz állami múzeumokban dolgozók nincsenek túlfizetve.

Gabriel 5:15-kor érkezett, és felment az emeleti galériába, ahol a valaha készített legcsodálatosabb műalkotások közé sorolt Euphroniosz-váza egyszerű üvegvitrinben kapott helyet. Kis tábla ismertette az edény zavaros történetét – hogyan lopták el egy sírból Cerveteri mellett 1971-ben, és adták el a Metropolitan Múzeumnak meglehetősen komoly áron, egymillió dollárért, majd az olasz kormány fáradhatatlan munkájának eredményeként hogyan került vissza jogos helyére. A kulturális örökség visszakerült, gondolta Gabriel, miközben körülnézett az üres helyiségben, de milyen áron? A Metropolitan Múzeumot évente közel ötmillióan látogatják, de itt, a Villa Giulia kihalt csarnokában a váza úgy árválkodik, mint egy porfogó mütyürke, amelyet a polcon felejtettek. Az igazán méltó helye, gondolta, annak a gazdag etruszknak a sírkamrája volna, aki annak idején, két és fél ezer éve megvette egy görög kereskedőtől.

Gabriel vékony sarkú cipő kopogására figyelt fel, és ahogy hátrafordult, egy magas, elegáns nőt pillantott meg, aki a szomszédos galériából közeledett a folyosón. Sötét haja lágyan omlott a vállára, arcában pedig intelligens fénnel ragyogott nagy, barna szeme. Kosztümje szabása arra engedett következtetni, hogy nemcsak a múzeumtól kap fizetést, mint ahogy az üdvözlésre nyújtott, lebarnult karján lévő ékszerek is ezt sugallták. A szükségesnél kicsit tovább tartotta Gabriel kezét a magáéban, mintha egy ideje már várta volna a találkozót. Nyilvánvalóan tudatában volt, hogy megjelenése milyen benyomást kelt.

– Olyan valakit várt, aki fehér laboratóriumi köpenyt visel?

– Csak egy régészt ismerek – mondta Gabriel –, és az ő ruhája rendszerint piszkos.

Dr. Veronica Marchese futólag elmosolyodott. Legalább ötvenéves volt, de még a múzeum barátságtalan neonvilágításában is csak harmincötnek látszott. Amikor Ferrari tábornok kimondta a nevét, Gabriel számára azonnal ismerősen csengett, mivel több tucatszor jelent meg Claudia e-mailjeinek nyilvántartásában. Most jött rá, hogy már az arcot is látta. Először a Szent Anna-templomnál, Claudia Andreatti temetési miséjének végén. Veronica a többi gyászolótól kicsit távolabb állt, és nem is annyira a koporsót nézte, mint inkább Luigi Donátit. Volt valami vád a tekintetében, emlékezett vissza Gabriel.

Most elment Gabriel mellett, és a vitrin törhetetlen üvegén át a váza oldalán lévő képet nézte. A rajz azt ábrázolta, hogy Szarpédónnak, Zeusz fiának az élettelen testét az Almot és a Halált megtestesítő temetésre viszik. A kép meglepően hasonlít a *Krisztus sírba tétele* kompozíciójához.

– Sosem unom meg a látványát – jegyezte meg halkan dr. Marchese. – Majdnem olyan szép, mint a Caravaggio, amelyet a Vatikán számára restaurál. – Hátrapillantott, és megkérdezte. – Egyetért velem,

Mr. Allon?

- Igazából nem.
- Nem érdeklik a görög vázák?
- Nem hiszem, hogy ezt mondtam volna.

A nő tekintete úgy siklott végig rajta, mintha egy talapzaton lévő szobor lenne.

– A görög vázák a valaha készített legkülönösebb tárgyak közé tartoznak – mondta. – Nélkülük nem lenne Caravaggio. És sajnos, élnek páran a világban, akik mindent megtennének, hogy szert tegyenek rájuk. – Gondolataiba merülten kis időre elhallgatott. – Ön viszont nem azért jött, hogy az ókori művészet esztétikai értékeiről vitatkozzon. Claudia miatt van itt.

– Feltételezem, hogy látta Ferrari tábornok sajtótájékoztatóját.

– A riportereket a kezéből etette, mint szinte mindig. – A hang nem tűnt elragadtatottnak. – Egyértelmű, hogy leckéket vesz a Vatikántól, miképp lehet kibújni a kérdések alól.

A tábornok figyelmeztette Gabrielt dr. Marchese kíméletlen nyelvére. A római La Sapienza Egyetemen végzett, Olaszországban őt tekintették az etruszk civilizáció legjobb ismerőjének, és számos esetben adott szaktanácsokat a Művészeti Csoportnak, beleértve a Medicivel kapcsolatos vizsgálatot is. A Medici genfi raktárán végzett rajtaütés után heteket töltött az ott találtak átvizsgálásával, megpróbálta meghatározni mindegyik darab származási helyét, továbbá hogy a sírablók mikor áshatták ki a földből. Egy tehetséges fiatal pártfogoltja dolgozott közvetlenül mellette. Claudia Andreatti.

– A tábornok szerint Claudia az ön közreműködésével kapta meg az állást a Vatikánban.

– A legjobb barátnőm volt – felelte Veronica Marchese –, de nem volt szüksége a segítségemre. Claudia a legtehetségesebbek egyike, akik valaha is dolgoztak nekem. A beosztást kizárólag magának köszönhette.

– Tudta, hogy Claudia vállalta a vatikáni műkincsgyűjtemény átvizsgálását. Valójában rendszeresen konzultált is önnel.

– Látom, olvassa az e-mailjeit.

– És a telefonbeszélgetéseit is ellenőrzöm. Tudom, hogy a halála előtt kapcsolatban volt Roberto Falconéval. Reméltem, hogy ön meg tudja mondani az okát.

Veronica Marchese hallgatásba merült.

– Claudia azt mondta, hogy felfedezett egy problémát a gyűjteményt illetően – mondta végül. – Azt gondolta, hogy Falcone segíthet.

– Milyen jellegű problémát?

– Látszólag elég sok minden hiányzott. Rengeteg dolog.

– A raktárakból?

– Nemcsak a raktárakból. A galériákból is.

Gabriel odament hozzá a vitrinhez, és a vázát nézte.

– És amikor a Vatikán bejelentette, hogy Claudia öngyilkosságot követett el a bazilikában?

– Finoman szólva kétségeim voltak.

– De csendben maradt.

A megjegyzés kijelentés volt. A nő nem Gabrielhez intézte a választ, hanem Szarpédón holttestéhez.

– Nehéz volt megállni – mondta nyugodtan. – De igen, csendben maradtam.

– Miért?

– Mert megkértek rá.

– Ki?

– Ugyanaz, aki magát is megkérte, hogy feltűnés nélkül vizsgálja ki Claudia halálát.

– Monsignore Donati?

– Monsignore? – Veronica szomorúan elmosolyodott. – Még mindig nehezen tudom ezt a megszólítást használni vele kapcsolatban.

A múzeum cukrászdája egy régi üvegházban volt, a villa központi udvarában. Az ott dolgozó alkalmazott, egy csatokkal feltűzött, ezüstszürke hajú, hatvan év körüli nő éppen a pénztári zárást végezte, amikor beléptek, de Veronicának sikerült rávennie, hogy készítsen még két adag kapucsínót. Leültek egy kis kovácsoltvas asztalhoz a sarokban, a virágzó szőlőlugas mellé. Az üvegtetőn esőcseppek kopogtak, miközben Veronica megszemlélte a kerámiadarabokat, amelyeket Gabriel Cerveteriből, Falcone házából hozott.

– A feleségének remek szeme van. Az alak nyilvánvalóan Dionüszosz egyik kísérője. Ha meg kellene tippelnem, bizonyára Menelaosz festőjének munkája, ami azt jelenti, hogy itt, a Villa Giuliában kellene lennie, nem pedig egy *tombarolo* konyhaasztalán. – Visszaadta a darabokat Gabrielnek. – Sajnos, bizonyára ép volt, mielőtt Falcone és emberei kezébe került.

– Hogy törhetett össze?

– Időnként a *spillók* törik össze a kerámiákat, miközben a *tombarolók* a sírokat keresik. Máskor viszont a *tombarolók* és embereik szándékosan törik össze a vázákat. Utána pedig darabonként viszik őket piacra, fokozatosan, hogy ne keltsenek nagy feltűnést. És amikor a darabok már egyetlen kereskedő kezében vannak, úgy tesznek, mintha egy régen elveszett váza hirtelen előkerült volna. – A nő elborzadva csóválta meg a fejét. – Férgék. De nagyon okosak.

– És veszélyesek – tette hozzá Gabriel.

– Annak tűnnek. – Veronica cigarettára akart gyújtani, de félbehagyta a mozdulatot. – Elnézést – mondta, és visszatette a szálát a tasakba. – Luigi mondta, hogy maga mennyire utálja a dohányfüstöt.

– Mi mást mondott még?

– Hogy ön az egyik legfigyelemreméltóbb ember, akivel valaha találkozott. Azt is mondta, hogy kiváló pap lett volna magából.

– Festményeket, nem lelkeket gyógyítok. Mellesleg – tette hozzá Gabriel – bűnös vagyok, és reményem sincs a megváltásra.

– A papok is követnek el bűnöket. Még a jó papok is.

Három csomag cukrot öntött a kapucsínójába, és óvatosan felkeverte. Gabrielnek az ügyön kellett volna gondolkodnia, de önkéntelenül is azon csodálkozott, hogy a Szentatya magántitkárának életébe miképp csöppenhet egy olyan nő, mint Veronica Marchese. Több forgatókönyvet is elképzelt, ám egyik sem volt igazán jó.

– Azt hittem, a kémek jól el tudják rejteni a gondolataikat – jegyezte meg Veronica.

– Hivatalosan visszavonultam.

– Még szerencse. Ugyanis egyértelmű a kíváncsisága, hogy Luigi és én miképp ismertük meg egymást. Elég annyit mondani, hogy már hosszú ideje barátok vagyunk. Tulajdonképpen én javasoltam először, hogy át kellene vizsgálni a Vatikán gyűjteményét.

– Aggódott, hogy lopott tárgyak is lehetnek benne?

– Fogalmazzunk inkább úgy, hogy az adott politikai helyzetben célszerűnek gondoltam, ha Luigi

többet tud, mint a potenciális ellenségei.

– Jó ügyvéd lett volna magából.

– Jogász vagyok, és ugyanakkor régész.

– Miért nem vállalta, hogy maga végzi el a vizsgálatot?

– Nem az én gyűjteményem. Mellesleg Luiginak tökéletes jelöltje volt a munkára a múzeum személyzetéből.

– Claudia.

Veronica Marchese lassan bólintott.

– Természetes detektív volt. Hibátlan munkát végzett.

– De amikor átnéztem a feljegyzéseit és a kutatási dokumentumait, semmilyen problémára nem volt bennük utalás. Inkább úgy tűnt, hogy mindent rendben talált a gyűjteménnyel kapcsolatban.

– Tanácsot kapott, hogy egyetlen észrevételét se rögzítse írásban.

– Ki javasolta neki?

– Én.

– Elmondta, mi hiányzik?

– Nem bocsátkozott részletekbe, csak hogy több tucat darabról van szó. Semmi igazán nagy – tette hozzá gyorsan –, de sokat érnek, és pont olyan tárgyak, amelyek státusszimbólumnak számítanak az átlagos arab sejk vagy orosz oligarcha számára. Összeállított egy listát a tételekről, és elvitte egy régi barátjához, aki esetleg tudja, hogy hol lehet megtalálni őket.

– Roberto Falcone?

– Pontosan.

– Claudia honnan ismert olyanokat, mint Falcone?

– Apja üzlettársa volt.

– Azt mondja, hogy Claudia apja Roberto Falconénak *dolgozott*?

– Nem – felelte Veronica Marchese, és megcsóválta a fejét. – Claudia apja sosem dolgozna olyannak, mint Roberto Falcone. Falcone dolgozott *neki*.

A pult mögött álló nő a tekintetével jelezte, hogy már zárni akar. Gabriel és Veronica Marchese felhajtotta a kapucsínót, és távozott. Kint már besötétedett, és nyirkos, hideg szél söpört végig az árkádokon. Veronica elgondolkodva cigarettára gyújtott, és tovább mesélt Gabrielnek Claudia Andreattiról, olyan dolgokat, amelyek nem kerültek be a Vatikánban nyilvántartott adatai közé. Hogy Tarquiniában nőtt fel, egy ősi etruszk városban, Cerveteritől északra. Hogy apja, Francesco Andreatti, aki egy gazdaságban dolgozott napszámosként, a család meglehetősen szerény jövedelmét *spillóval* és lapáttal egészítette ki. Úgy tűnt, kivételes tehetséggel bányászott elő műkincseket Lazio buckás talajából, és a tehetségéhez csak az a képessége volt fogható, ahogy távol tudta tartani magától a csendőrséget és a maffiát. Meggazdagodott a talált kincsekből, de Tarquiniában mindenki azt hitte, hogy közönséges kőműves. A két ikerlánya is így hitte.

– Mikor tudták meg róla az igazságot?

– Rákos betegen haldoklóit, amikor megvallotta bűneit. Az elásott acéltartályról is beszélt a lányainak, ahol a talált kincseket őrizte. Claudia és Paola csak a temetés után értesítette a csendőrséget. Akkoriban mindössze tizenhat évesek voltak.

– Paola mintha teljesen megfélemezett volna az egész ügyről.

– Nem lep meg, hogy nem említette önnek. Az ember nem szívesen gondol az ilyesmire. Sajnos legtöbbünk családfájában van valahol bűnöző. Attól tartok, ez egyfajta olasz átok.

– Meglehetősen ironikus, nem gondolja?

– Hogy egy *tombarolo* lánya úgy döntött, műkincsek megőrzésének és konzerválásának szenteli az életét?

Gabriel bólintott.

– Történetesen nem véletlenszerű volt. Claudia rendkívüli mértékben szégyellte apja tetteit, és valamennyit jóvá akart tenni belőlük. Mondani sem kell, hogy gondosan titkolta a múltját. Ha valaha is kiderült volna a kurátorok világában, hogy apja tolvaj volt, nem tudott volna szabadulni az árnyéktól.

– Maga viszont tudta.

– A Medici-vizsgálatok idején mondta el. Úgy érezte, el kell mondania, mert Ferrari tábornokkal dolgoztunk éppen.

Veronica Marchese kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Claudia hihetetlen érzékkel tudott különbséget tenni jó és rossz között. Többek között ezt kedveltem benne leginkább.

– Tudja, hogy Falcone mit mondott neki?

– Nem árulta el. Azt mondta, a vizsgálat érdekében.

Elhaladtak a múzeum bezárt könyvesboltja előtt, és a homlokzati oszlopcsarnoknál értek ki. Szakadt az eső. Veronica előhúzott egy kulcscsomót a kezításkájából, és egy távkapcsolóval beindította egy csillogó Mercedes SL kupé motorját. Az autó nagyon elütött a múzeum világától. Mint ahogy Veronica Marchese is.

– Felajánlanám, hogy elviszem – mondta mentegetőzve –, de sajnos újabb programom van. Ha még bármiben segíteni tudok, nyugodtan hívjon fel. És adja át üdvözetemet Luiginak.

Az autója felé indult, de hirtelen megállt, és visszafordult.

– Most jut eszembe, hogy egy dolog a kezére játszik – mondta. – Ferrari tábornok éppen most vett el több millió eurót érő műkincset Claudia gyilkosaitól. Ez azt jelenti, hogy nagyon szeretnék újra feltölteni a készletüket. A maga helyében találnék valamit, aminek nem lehet ellenállni.

– És utána?

– Törje darabokra – hangzott a válasz. – Majd pedig apránként juttassa el hozzájuk.

Beszállt az autóba, és besorolt Róma borzalmas esti csúcsforgalmába. Gabriel még ott állt egy pillanatig, és azon tűnődött, hogy Luigi Donati miért nem említette, hogy ismeri Claudia Andreatti legjobb barátnőjét. A papok is követnek el bűnöket, gondolta. Még a jó papok is.

APOSTOLI PALOTA, VATIKÁN VÁROS

– Mi a napi leves? – kérdezte Gabriel.

– Mindjárt kiderül – felelte Donati.

Ajkához emelt egy kanál híg erőlevest, és óvatosan ízlelgette. A Szentatya egyszerűen berendezett ebédlőjében voltak, az Apostoli Palota harmadik emeletén. A terítő fehér volt, akárcsak a szomszédos konyhából nesztelenül kijövő és a felszolgálatot végző apácák ruhája. Őszentsége nem volt jelen; kis magánirodájában dolgozott az íróasztalnál a folyosó másik oldalán. Velence apró termetű pátriárkája tizennégy éve foglalta el Szent Péter trónját, de még mindig olyan feszített munkatempót diktált magának, ami egy sokkal fiatalabb embert is kifárasztana. Részben edzésként is tette. Az egyház nagyon sok kihívással állította szembe legfőbb vezetőjét, aki nem mutathatta öregkori gyengeség jeleit. Ha a papok azt hinnék, hogy Őszentsége kezd kimerülni, a következő konklávé azonnal felmerülne az utódlás kérdése. És VII. Pál pápa hivatali ideje, a modern egyház történetének egyik legmozgalmasabb pápasága, gyorsan véget érne.

– Miért ilyen kicsik az adagok?

– A szűkösebb anyagi körülmények miatt kezd romlani az ellátás néhány római kollégiumban és közösségi házban. Őszentsége megkérte a püspököket és a kardinálisokat, hogy kerüljék a nagyon bőséges étkezéseket.

Attól tartok, hogy nem tehetek mást, és példát kell mutatnom. – A tetőablakon betűző napsugár felé emelte a vörösboros poharát, és ivott egy kortyot.

– Milyen?

– Isteni. – Donati óvatosan letette a poharat az asztalra, majd átadott Gabrielnek egy vastag, fekete mappát. – Az izraeli és palesztin területek felkeresésére tett utazásunk végső terve. Úgy döntöttünk, hogy a nagyhét idejét választjuk hozzá, így Őszentsége ez idáig páratlan módon abban a városban ünnepelheti Krisztus halálát és feltámadását, ahol valóban történt. A Via Dolorosán emlékezik meg a passióról, és húsvéti misét tart a Szent Sír-templomban. A programban van egy megálló Betlehemben és egy udvariassági látogatás az al-Aksza mecsetben, ahol egyértelműen bocsánatot akar kérni a szent háborúkért. Amikor a keresztesek 1099-ben feldúlták Jeruzsálemet, tízezer embert öltek meg a Templom-hegyen, köztük azt a háromezret is, akik az al-Aksza mecsetben kerestek menedéket.

– És útközben, bemelegítésül, több ezer ártatlan zsidót öltek meg Európában.

– Azt hiszem, hogy azért már bocsánatot kértünk – jegyezte meg Donati kihívóan.

– Mikor tervezed bejelenteni az utazást?

– Jövő héten, az általános audiencián.

– Még korai lenne.

– Addig vártunk, ameddig csak lehetett. Szeretném, ha megnéznéd a biztonsági terveket, amelyeket készítettünk. Őszentsége azt is tudni akarja, hogy vállalnád-e a személyes testőre szerepét az utazás alatt.

– Valami azt súgja, hogy ez nem az ő ötlete volt.

– Tényleg nem az övé – értett egyet Donati.

– Szerintem Őszentsége akkor lenne igazán veszélyben, ha én állnék mellette.

– Gondolkodj a dolgon.

Donati újabb kanál erőlevest emelt az ajkához, és tűnődve fújogatta – furcsa, gondolta Gabriel, mivel a saját leveise már meglehetősen kihűlt.

- Valami másra is gondolsz, Luigi?
- Azt mondják, tegnap a Villa Giuliában jártál.
- Rengeteg szép alkotás van ott.
- Én is így hallottam.

Donati halkabbra vette a hangját, és hozzátette:

- Tájékoztatnod kellett volna, hogy beszélni akarsz a nővel.
- Nem tudtam, hogy az engedélyedre van szükségem hozzá.
- Nem erre gondolok.

– Amikor elvállaltam az ügyet – kezdte Gabriel határozott hangon –, biztosítottál, hogy minden ajtó nyitva lesz előttem.

- Leszámítva a múltamra nyílót – válaszolta Donati nyugodtan.
- Mi van akkor, ha a múltad valamilyen módon kapcsolatban van Claudia halálával?
- A múltamnak *semmi* köze nincs a halálához.

A monsignore szavai a liturgia befejezésének hangulatát árasztották. Már csak a kereszt jele és a befejező ámen hiányzott.

- Kérsz még levest? – kérdezte, és megpróbálta oldani a pillanat feszültségét.
- Ellenállok a kísértésnek – felelte Gabriel.

Két apáca lépett be, és elvitték a tányérokat. Egy pillanattal később a főfogással tértek vissza – vékony szelet borjúhús főtt krumplival és olívaolajon párolt zöldbabbal. Donati az újabb étel felszolgálását arra használta, hogy összeszedje a gondolatait.

– Azért kértem a segítségedet – szólalt meg végül –, mert bizonyos diszkréciót kívántam az ügy kezelésénél. Most Ferrari tábornok és a csendőrök is benne vannak, és pont ezt akartam elkerülni.

– Azért vannak benne, mert a vizsgálatom során egy Roberto Falcone nevű halott *tombarolóba* botlottam.

- Ezt én is tudom.
- Jobban örültél volna, ha elmenekülök a helyszínről?
- Inkább azt *szerettem volna* – mondta Donati pillanatnyi tűnődés után –, ha ez a szennyes ügy nem jut az olasz hatóságok tudomására, mivel ők nem mindig törődnek a Szentszék érdekeivel.

– Mindegy, hogy mit teszek, nem lehetett volna elkerülni.

– Miért?

– Mert a telefonhívások listája alapján Ferrari tábornok elég gyorsan megtalálta volna a kapcsolatot Falcone és Claudia között. És a következő állomás Veronica Marchese lett volna. Hacsak Veronica nem készül fel, hogy hazudjon a nevedben, elmondta volna a tábornoknak, hogy Claudia halála után arra kérted, maradjon csendben. Aztán pedig Ferrari tábornok az Apostoli Palota bronzkapuján kopogott volna, idézéssel a kezében.

– Egy pont oda. – Donati étvágytalanul piszkálgatta az ételt. – Mit gondolsz, miért javasolta Ferrari, hogy találkozz a nővel?

– Én is ugyanezt kérdeztem magamtól – felelte Gabriel. – Szerintem, mint minden jó nyomozó, ő is sokkal többet tud, mint amennyit hajlandó elárulni.

– A Veronicához fűződő baráti kapcsolatomról?

– Mindenről.

Kint felhő suhant el a nap előtt, és árnyékot vetett Donati arcára.

– Miért nem beszéltél róla, Luigi?

– Az egész beszélgetés kezdi vallatás jellegét ölteni.

– Inkább én folytassam le, mint a csendőrség.

Donati, még mindig a felhő árnyékában, nem szólt semmit.

– Talán könnyebb lenne, ha én válaszolnék helyetted.

– Kérlek.

– Az egész ügy a „semmi jó nem marad büntetlenül” kategóriájába tartozik – kezdte Gabriel. – Elég

ártatlan módon kezdődött, amikor Veronica javasolta, hogy vállald el a Vatikán gyűjteményének átvizsgálását. De Claudia halála után két problémával kerültél szembe. Az első a meggyilkolásának az indítéka volt. A második a Veronica Marcheséhez fűződő kapcsolatod. Claudia halálának alapos kivizsgálása mindkettőt feltárta volna, minek eredményeként bizonytalan helyzetbe kerülsz. Így hát az öngyilkosságot megállapító hivatalos jelentés mellett döntöttél, és engem kértél meg, hogy derítsem ki az igazságot.

– És most egy kis darabot megtaláltál belőle.

Donati eltolta a tányért, és a nyitott ajtón át főnöke magánirodája felé nézett.

– Mennyit tud? – kérdezte Gabriel.

– Többet, mint gondolnád. Ám ez nem jelenti, hogy ki akar tálalni a nyilvánosság előtt. A pletyka és a személyek körüli botrány egy ilyen helyen végzetes lehet. És ha bármilyen módon folt hullik rám, az a pápai tekintélynek is árthat. – Kis szünetet tartott, majd komoran folytatta. – Amit nem engedhetek meg.

– Úgy a legkönnyebb megakadályozni, ha elmondod nekem az igazságot. A teljes igazságot.

Donati nagyot sóhajtott, és a karóráját nézegette.

– Harminc percem van a következő találkozóig a Szentatyával – mondta. – Talán jobb lenne, ha sétálnánk. Itt a falaknak is fülük van.

A vatikáni kertek növényeit állítólag a Golgotáról vitt talajba ültette Szent Ilona, Konstantin császár édesanyja, és a keresztény legenda szerint Jézus keresztyének megtalálója. Most, tizenhét századdal később, a kertek huszonnyolc hektár édent jelentenek, ahol a díszes épületekben a vatikáni adminisztráció különböző hivatalai vannak. A borús idő tökéletesen illett Donati hangulatához. Fejét lehajtva, háta mögött összekulcsolt kézzel egy komoly fiatalembről beszélt Gabrielnek, aki egy umbriai kisvárosban született, és meghallotta a hívást, hogy pap legyen. A fiatalember csatlakozott az intellektuálisan lázadó Jézus Társasághoz, a jezsuitákhoz, és hirdetni kezdte a Felszabadítási teológia néven ismert, vitatott doktrínát. Az 1980-as évek elején, a latin-amerikai erőszakhullámok és forradalmak közepette Salvadorba küldték, hogy egy orvosi rendelőt és iskolát vezessen. És ott, Morazán megye hegyei között vesztette el hitét Istenben.

– A Felszabadítási teológia hirdetői úgy gondolják, hogy a földi igazság és az örök üdvözülés határozottan összekapcsolódik, tehát lehetetlen megmenteni egy lelket, ha a testet, amelyben lakik, a szegénység és az elnyomás láncai tartják gúzsban. Latin-Amerikában az ilyen gondolkodás egyértelműen a baloldali forradalmárokkal tett minket egyenlővé. A katonai junta szemében nem sokkal voltunk jobbak, mint a kommunista felforgatók. A lengyel pápa is hasonlóan vélekedett – tette hozzá Donati –, de ez már más lapra tartozik.

Megállt, mintha azon tűnődne, hogy melyik irányba folytassa a sétát. Végül a Vatikáni Rádió okkersárga központja felé indult. A központ mellett áll egy, a tájba egyáltalán nem illő tárgy, az adótorony, amely az egyre inkább a világi dolgok befolyása alá kerülő nyáj számára közvetít egyházi híreket és programokat világszerte.

– Volt egy lelkész, aki velem dolgozott Morazánban – folytatta Donati –, egy spanyol jezsuita, José Martinez atya. Valamelyik este elhívtak egy másik faluba, hogy vezessek le egy szülést. Amikor visszatértem, José atya már halott volt. Koponyája tetejét levágták, és az agyát kiszedték.

– Halálosztag ölte meg?

Donati bólintott.

– Ezért szedték ki az agyát. Így mutatták, hogy a rezsim és támogatói mit utáltak bennünk a legjobban – az intelligenciánkat és a társadalmi igazság melletti elkötelezettségünket. Amikor kértem a katonai hatóságokat, hogy vizsgálják ki José atya halálát, szó szerint az arcomba nevettek. És figyelmeztettek, hogy én leszek a következő, ha nem távozom.

– Megfogadtad a tanácsot?

– Hallgatnom kellett volna rá, de a haláleset csak fokozta az elszántságomat, hogy maradjak, és befejezzem a küldetésem. Úgy hat hónappal később a lázadók egyik vezetője eljött hozzám. Tudta, ki a felelős José atya meggyilkolásáért. Alejandro Calderónnak hívták a gyilkost. Egy, az uralkodó junta-hoz szorosan kötődő földbirtokos család sarja volt. San Miguel város egyik bérházában élt a szeretője. A lázadók meg akarták ölni, amikor legközelebb elmegy a nőhöz.

– Miért jelentették be neked előre?

– Mert az áldásomat kérték hozzá. Természetesen nem adtam meg.

– De nem is kérted őket, hogy *ne* öljék meg a férfit.

– Nem – ismerte be Donati. – Három nappal később megtalálták az áldozat testét, San Miguel

főterén, fejfelé lógva egy lámpaoszlopról. Órákon belül egy újabb halálosztag tartott a falunk felé. Akkor már engem kerestek. Átszöktem a határon Hondurasba, és Tegucigalpában rejtőztem el egy jezsuita házban. Amikor újra biztonságosan mozoghattam, visszatértem Rómába, ahol azonnal magához hívatott a rendünk vezetője. Megkérdezte, hogy tudtam-e bármit Calderón haláláról. Majd emlékeztetett, hogy jezsuitaként felesküdtem, engedelmes leszek, *perinde ac cadaver* – vagyis hogy a saját testemen kívül nem rendelkezem mással. Nem válaszoltam. Másnap kértem, hogy mentsenek fel az esküm alól.

– Elhagytad a papságot?

– Nem volt más választásom. Hagytam, hogy megöljenek egy embert. Sőt Istenben sem hittem már. Egy igazságos és megbocsátó Isten, gondoltam, egész biztos nem engedte volna, hogy borzalmas módon meggyilkoljanak egy olyan embert, mint José atya.

A kúria bíborosainak egy csoportja bukkant elő a Vatikáni Rádió épületének bejáratánál, az őket kísérő lelkészek társaságában. Donati arca elkomorult, és a Szent János-torony felé vezette Gabrielt.

– Feltételezem, hogy a papságnak búcsút mondani olyan, mint egy titkosszolgálatot elhagyni. – Donati pillanatnyi szünet után folytatta. – Szándékosan hosszú és bonyolult folyamat, hogy az önfejű lelkészek bőven legyen ideje meggondolnia magát. De végül újra Umbriában találtam magam, ahol egyedül éltem egy faluban Monte Cucco mellett. Hegyi túrákkal töltöttem a napjaimat.

Talán arra számítottam, hogy megtalálom Istent a hegycsúcsok között. Isten helyett azonban Veronicát találtam meg.

– Olyan nő, aki vissza tudja állítani egy férfi hitét az égiekben.

– Bizonyos értelemben ezt tette.

– Mit csinált Umbriában?

– Akkor fejezte be a doktori disszertációját, és egy római kori villa romjainak ásatását végezte. Teljesen véletlenül botlottunk egymásba a városi piacon. Pár nap múlva már elválaszthatatlanok voltunk.

– Mondtad neki, hogy pap voltál?

– *Mindent* elmondtam neki, többek között azt is, hogy mi történt Salvadorban. Elhatározta, hogy begyógyítja a sebeimet, és megmutatja nekem a valódi világot – amelyről nem vettem tudomást, amíg a szemináriumban elzártan éltem. Nem sokkal később már a házasságról beszéltünk. Veronica tanítani készült. Én az emberi jogok szószólójaként akartam dolgozni. Mindent elterveztünk.

– És mi történt?

– Találkoztam egy Pietro Lucchesi nevű emberrel.

Pietro Lucchesi Öszentsége VII. Pál pápa eredeti neve volt.

– Nem sokkal azután történt, hogy kinevezték velencei pátriárkává – folytatta Donati. – Keresett valakit, aki a magántitkára lehetne. Hallott egy korábbi jezsuitáról, aki Umbriában él visszavonultan. Bejelentés nélkül érkezett, és azt mondta, hogy nem távozik, amíg meg nem gondolom magam, és vissza nem térek a papi hivatáshoz. A hetet együtt töltöttük, túráztunk a hegyekben; Istenről és a hit titokzatosságáról beszélgettünk. Mondanom sem kell, Lucchesi akarata érvényesült. Még soha semmi nem volt olyan nehéz számomra, mint a hírt közölni Veronicával. Ő az egyedüli nő, akit valaha szerettem vagy szeretni fogok.

– Megbántál bármit?

– Az ember időről időre számot vet az életével, de nem bánok semmit. Bizonyára könnyebb lett volna, ha soha többé nem találkozunk, de nem így alakult.

– Nem mondom, hogy romantikus kapcsolat fűz hozzá?

– Komolyan veszem az eskümet – mondta Donati elutasítóan. – Akárcsak Veronica. Barátok vagyunk, ez minden.

– Feltételezem, van férje.

– Elég rossz hírű. A neve Carlo Marchese. Olaszország legsikeresebb üzletembereinek egyike. –

Donati kis szünetet tartott, és komor tekintettel Gabrielre nézett. – És őmiatta halt meg Claudia Andreatti.

Valahol a Vatikán fala mögött egy autó kipufogója nagyot durrant, mint egy puskalövés. Varjak hada rebbent fel hangos szárnycsapással a fákról, és a madarak alakzatban repültek a bazilika kupolája felé. Gabriel egy darabig őket figyelte, és közben a Donátitól hallott történet jelentésének darabjait rakosgatta össze magában. Úgy érezte, mintha egy oltárkép részeként bolyongana a fakó lakkréteg alatt, és különböző töredékekre bukkanna – itt egy halott nő fekszik egy templom padlóján, ott egy sírrabló lakói a bűneiért egy üst savban, amott pedig egy bukott pap keresi Istent szeretője karjaiban. Kérdései voltak, kérdések ezrei, de tudta, hogy nem szabad megtörnie az érzést, amely Donátit hatalmába kerítette. Ezért csak egy gyóntatópap szigorú hallgatásával ment a monsignore mellett, és várt, hogy barátja befejezze bűnei felsorolását.

– Carlo a fekete nemességből származik – mondta Donati –, azoktól a római családoktól, amelyek a pápai állam 1870-es elfoglalása után is hűek maradtak a pápához. Apja XII. Pius belső köréhez tartozott. A CIA-hez is közel állt.

– Milyen módon?

– A kereszténydemokrata párt tagja volt. A második világháború után együttműködött a CIA-vel, hogy a kommunisták ne vehessék át Olaszországban a hatalmat. Az 1948-as választások előtt a CIA-től kapott több millió dollárnyi titkos támogatás folyt át a kezén. Carlo azt mondja, hogy a Hassler Szálló halljában készpénzzel tömött bőröndöket adtak át az apjának.

– Úgy hangzik, mintha Carlóval jó ismerősök lennétek.

– Azok is vagyunk – felelte Donati. – Az apjához hasonlóan Carlo is komoly beosztást tölt be a pápai udvarban. A Vatikáni Bank világi tanácsadó testületében is bent van, ami azt jelenti, hogy annyit tud az egyház pénzügyeiről, mint én. Carlo azok közé tartozik, akiknek nem kell megállniuk az ellenőrző pultnál, mielőtt belépnek az Apostoli Palotába. Gyakran emlékeztet, hogy én már rég nem leszek a Vatikánban, amikor ő még mindig ott fog dolgozni.

– Ki jelölte ki a banki munkára?

– Én.

– Miért?

– Veronica kért rá. És mert Carlo tökéletes embernek tűnt a feladatra, olyan embernek, akit régóta fűznek kapcsolatok a pápai udvarhoz, és akit a korrupcióról ismert országban az egyik legbecsületesebb üzletemberként ismernek. Kiderült sajnos, hogy ez nem igaz. Carlo Marchese irányítja a törvénytelenül szerzett műkincsek nemzetközi kereskedelmét. Ám ez csak a közmondásos jéghegy csúcsa. Egy globális bűnözői birodalom csúcsán áll, amelynek tagjai a világon mindennel foglalkoznak, a kábítószerrel kezdve a hamisításon át a fegyvercsempészetig. És a Vatikáni Bankban mossa tisztára a piszkos pénzt.

– És te, Öszentsége VII. Pál pápa magántitkára segítettél neki megszerezni az állást.

– Nem szándékosan – jegyezte meg Donati védekezéséppen. – De ez az apró tény nem számít majd, ha egy újabb botrány robban ki.

– Mikor tudtad meg az igazságot Carlóról?

– Csak amikor megkértem egy tehetséges kurátort, hogy végezze el a Vatikán műkincseinek átvizsgálását – felelte Donati. – Először arra jött rá, hogy több tucat darab tűnt el a Vatikáni Múzeumból. Utána pedig kapcsolatot fedezett fel a tolvajok és egy bizonyos Carlo Marchese között.

– Miért akart találkozni veled a halála estéjén?

– Elmondta, hogy bizonyítékai vannak Carlo szerepét illetően. Másnap reggel már halott volt, és vele együtt a bizonyítékok sem léteztek többé.

Donati megrázta a fejét.

– Carlo aznap délután még telefonált is az irodámba, hogy kifejezze részvétét. Annyi tisztesség azért volt benne, hogy a temetésre már nem jött el.

– Más dolga volt.

– Mint például?

– Egy Roberto Falcone nevű *tombarolot* kellett megölnie.

Elmentek a Szent János-torony mellett, és tovább sétáltak a helikopter leszállóig a városállam délkeleti csücskében. Donati egy pillanatig a falakat méregette, mintha azon tűnődne, hogyan lehet megmászni őket, majd leült egy padra az aszfaltozott sétaút szélén. Gabriel is helyet foglalt mellette, és gondolatban rendezni kezdte a vizsgálati anyag elemeit. Egy információ kiemelkedett a többi közül: Claudia Andreatti utolsó telefonhívása, halála estéjén. A Villa Giuliát hívta, annak az embernek a feleségét, akinek nem kell megállnia az ellenőrző pultnál, amikor belép az Apostoli Palotába.

– Mennyit tud Veronica a férjéről?

– Ha azt kérdezed, bűnösnek tartja-e Carlót, a válasz nem. Azt hiszi, hogy a férje régi római család leszármazottja, aki szerény örökségét sikeres üzletté virágoztatta fel.

– Ez a sikeres üzletember tudja, hogy jegyben jártál a feleségével?

Donati szigorú tekintettel megrázta a fejét.

– Biztos vagy benne?

– Veronica soha, egyetlen szóval nem említette neki.

– És mi a helyzet Salvadorral kapcsolatban?

– Tudja, hogy ott szolgáltam, és mint a legtöbb jezsuitának, nekem is problémáim voltak a halálosztagokkal és katonai barátaikkal. Azt viszont már nem tudja, hogy valaha is elhagytam a papi hivatást. Valójában az egyháznál nagyon kevesen tudnak a kis szabadságomról. Miután Lucchesihez mentem dolgozni Velencébe, a személyes aktáimból mindent töröltek ezzel kapcsolatban. Mintha meg sem történt volna.

– Majdnem úgy, mint Claudia meggyilkolása.

Donati nem válaszolt.

– Hazudtál nekem, Luigi.

– Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa.

– Nem akarok mentegetőzést. Csak magyarázatot szeretnék, hogy miért engedted nekem a gyilkosság kivizsgálását, amikor már ismerted a gyilkos kilétét.

– Mert tudnom kellett, hogy mennyit tudsz kideríteni magadtól a következő lépés megtétele előtt.

– És az mi lenne?

– Szeretném, ha tagadhatatlan bizonyítékokat szolgáltatnál arra, hogy Carlo Marchese az én bankomból irányít egy globális bűnügyi vállalkozást. Utána pedig azt akarom, hogy távolítsd el. Csendben.

– Mindössze egy probléma van vele – jegyezte meg Gabriel. – A Villa Giuliába tett látogatásom után már nem hatok a meglepetés erejével.

– Egyetértek. Valójában még abban is biztos vagyok, hogy Carlo pontosan tudja, mire készülsz.

– Miért?

– Mert hivatalos vagy egy meghitt vacsora-összejövetelre holnap este a palotájába. Már elfogadtam a meghívást a nevedben. De próbálj meg valami elfogadható öltözékkel felvenni – tette hozzá Donati, és becsmérően pillantott Gabriel bőrzakójára és festékes farmernadrágjára. – Nem bánom, ha ilyen ruhában járkálsz a pápai palotában, de a fekete nemesség tagjai már adnak az etikettre.

Gabrielnek egyedi öltönye volt. Olasz tervezés, de az elkészítését már a Cég végezte; rejtekhelyek voltak benne a hamis útleveleknek, az övhöz pedig tokot varrtak, amely elég nagy volt, hogy beférjen egy Beretta és egy tartalék tár. Hosszas töprengés után Gabriel úgy döntött, hogy talán mégsem lenne célszerű fegyverrel beállítani Carlo Marchesee vacsora-összejövetelére.

Megkötötte a nyakkendőt, melyet Chiara vett neki aznap délután a Via Condotti egy üzletében, mellényzsebébe pedig művészi módra selyem zsebkendőt tett. Chiara mindkettőn igazított egy kicsit, majd bement a fürdőszobába, hogy befejezze a sminkjét. Rövid fekete ruha és fekete harisnya volt rajta. Haja lazán omlott csupasz vállára, és jobb csuklóján azt a gyöngy és smaragd karkötőt viselte, amelyet Gabrieltől kapott a legutóbbi születésnapján.

Döbbenetesen szép, gondolta Gabriel, és túlságosan fiatal egy olyan leharcolt veteránhoz, mint ő.

– Valami ruhát is fel kellene vened – jegyezte meg. – Perceken belül indulnunk kell.

– Nem tetszik, ami rajtam van?

– Ugyan mi nem tetszhetne rajta?

– Akkor mi a baj?

– Meglehetősen kihívó – mondta Gabriel, és leplezetlenül méregette felesége testét. – Nem szabad elfelejteni, hogy egy *pap* társaságában fogunk vacsorázni.

– Korábbi szeretője lakásán. – Chiara kicsit bepúderezte az arcát, ami csak kihangsúlyozta nagy szemében a méz és arany színében szikrázó pettyeket. Be kell vallanom, hogy kíváncsi vagyok a nőre, akinek sikerült behatolni Donati páncélja mögé.

– Nem fogsz csalódni.

– Hogy néz ki?

– Tökéletesen illetett volna Donatihoz, ha a barátunk más szakmát választ.

– Ez több, mint szakma. És abban is biztos vagyok, hogy nem Donati választotta.

– Tényleg úgy gondolod, hogy elhivatottság volt?

– Rabbi lánya vagyok. *Tudom*, hogy elhivatottság. – Chiara egy pillanatig nézegette magát a tükörben, majd folytatta a munkát finom arcán. – Megjegyzendő, hogy kezdettől fogva igazam volt Donatival kapcsolatban. Mondtam, hogy múltja van. És figyelmeztettelek, hogy titkol valamit.

– Nem tehetett mást.

– Valóban?

– Ha elmondta volna az igazságot, hogy azt szeretné, kezdjek háborút egy olyan maffiózóval, mint Carlo Marchese, befejezem a Caravaggiót, és a lehető leggyorsabban távozom a városból.

– Ez a lehetőség még mindig fennáll.

Gabriel a tükörbe pillantott, és egyértelművé tette, hogy nem.

– El nem tudod képzelni, hogy mibe ártod bele magad, kedvesem. Ebben az országban nőttem fel. Jobban ismerem őket, mint te.

– Sosem gondoltam volna, hogy a velencei zsidó gettó a maffia tevékenységének melegágya volt.

– Mindenütt ott vannak – válaszolt Chiara morcos képpel. – És mindenkit megölnek, aki megpróbál közéjük és a pénzük közé állni – bírókat, politikusokat, rendőröket, *mindenkit*. Carlo már két embert megölt, hogy védje a titkát. És habozás nélkül téged is megöl, ha azt gondolja, hogy fenyegeted.

– Nem vagyok politikus. És rendőr sem vagyok.

– Mire gondolsz?

– Hogy nekik be kell tartaniuk a játékszabályokat. Nekem nem. – Gabriel kivette a kendőt a zsebéből, és lesimította zakója elejét.

– Az előbb jobban tetszett – mondta Chiara.

– Nekem nem.

– Mostanában ez a divat.

– Ezért nem tetszik.

Chiara szó nélkül visszatette a kendőt Gabriel zsebébe.

– Sosem hittem volna, hogy találkozhatom egy nővel, akinek a szerelmi élete még az enyémnél is komplikáltabb – mondta, és vizsgálgatta munkája eredményét. – Először Veronica szerelmes lesz egy papba, aki elvesztette hitét Istenben. Utána pedig, amikor a pap ejti, feleségül megy egy maffiafőnökhöz, aki globális bűnbandát irányít.

– Donati nem *ejtette* – felelte Gabriel. – És Veronica Marchesének fogalma sincs, honnan szerzi a pénzt a férje.

– Talán – mondta Chiara meggyőződés nélkül. – Vagy csak azt látja meg, amit akar, és minden más előtt behunyja a szemét. Így könnyebb, különösen ha sok pénzről van szó.

– Ezért jöttél hozzám feleségül? A pénzért?

– Nem. Azért mentem hozzád, mert imádom a végzetszerű humorérzékedet. Mindig borzalmas vicceket találsz ki, ha zaklatott vagy, és el akarod titkolni.

– Miért lennék zaklatott?

– Mert azért jöttél Rómába, hogy restauráld az egyik kedvenc festményedet. És most ellenségeddé teszel egy embert, aki egyetlen telefonhívással megölethet.

– Nem olyan könnyű engem megölni.

Chiara összefogta a haját, és hátat fordított Gabrielnek. A férfi lassan felhúzta a ruha cipzárját, és ajkát felesége tarkójához nyomta. A tükörben látta, hogy a nő behunyja a szemét.

– Szerinted miért akarja, hogy ma este ott legyünk a vacsoraasztalnál? – kérdezte Chiara.

– Csak arra tudok gondolni, hogy üzenetet akar átadni nekem.

– Mit fogsz tenni?

– Figyelmesen meghallgatom – felelte Gabriel, és még egy utolsó csókot nyomott felesége nyakára.

– És utána én is átadok neki egyet.

A Marchese házaspár a Piazza di Spagnától nem messze lakott, a Via Veneto mellett, egy csendes utcában, ahol látszólag megállt az idő egy olyan korban, amikor minden szép és kecses volt. Ez volt Rómának az a pontja, amelyről a turisták ábrándoztak, de csak ritkán látták – a költők, festők és mérhetetlenül gazdagok Rómája. Az Örök város kis zugában, ahol Carlo élt, a *la dolce vita* fennmaradt, még ha csak egy pillanatra is.

A házaspár otthona nem igazi otthon volt, hanem okkersárga palota egy hatalmas park közepén. Vaskerítés vette körül, és a kerítésen biztonsági kamerák voltak – olyan sok, hogy az ingatlant gyakran vélték követségnek vagy kormányépületnek. Az előkertben nagy barokk szökőkút vize csobogott, az előcsarnokban pedig Plútónak, az alvilág urának kar nélküli szobra tűnt fel. Ennél a szobornál állt Veronica Marchese, aki áttört anyagú zöld selyemruhát viselt. Melegen üdvözölte Gabrielt és Chiarát, majd bevezette őket egy széles folyosón, melynek falán olasz reneszánsz festmények lógtak díszes keretben. A vásznak között, vállig érő, bordázott tartóoszlopokon római mellszobrok és egyéb szobrok sorakoztak. A festmények múzeumi darabok voltak. Akárcsak az antik műkincsek.

– A Marchese család már nemzedékek óta gyűjti ezeket – mondta Veronica, némi rosszállással a hangjában. – A festményeket nem bánom, de az antik tárgyak kis kellemetlenséget okoznak nekem, mert feljegyezték egy mondásom, miszerint a gyűjtők az igazi fosztogatók. Nagyon egyszerű. Ha a gazdagok nem vennének több antik műkincset, a *tombarolok* sem ásnának ki többet.

– A férjének kiváló az ízlése – szólalt meg Chiara.

– Szakértő tanácsadója van – felelt Veronica játékosan. – De egyik tárgyat se mi vettük. Carlo ősei vásárolták őket, még jóval az antik műkincsek kereskedelmét korlátozó törvények meghozatala előtt. Ettől függetlenül próbálom rávenni, hogy váljunk meg legalább a gyűjtemény egy részétől, hogy végül a nagyközönség is láthassa. Attól tartok, hogy még egy kis munka vár rám ezzel kapcsolatban.

Széles, kettős szárnyú ajtón át lehetett bejutni egy nagy, tapétázott nappaliba. A bútordarabok impozánsak és elegánsak voltak, akárcsak a körülöttük álldogáló vendégek. Gabriel egyszerű vacsorára számított hat fővel, de a helyiségben legalább húszán voltak, köztük az olasz pénzügyminiszter, egy befolyásos televíziós riportműsor házigazdája és az ország legnépszerűbb szoprán énekesnője. Donati félrevonult a brokáttal bevont kanapé egyik végére. Két gombsoros egyházi öltöny volt rajta, és valami jól elpróbált vatikáni pletykát mondott el néhány felékszerezett hölgynek, akik visszafojtott lélegzettel hallgatták.

A helyiség másik végében, nagyon gazdagnak látszó üzletemberek körében állt Carlo Marchese. Széles válla egyetemi sztár atléta alakját idézte, és olyan makulátlan volt rajta minden, mintha fényképfelvételhez állna modellt. Apró, keret nélküli szemüvege papos vonásokat kölcsönzött arcának, és elgondolkodva mozgatta a kezét, amelyben Mont Blanc töltőtollon vagy ezüstvillán kívül más szerszám soha nem volt. Nem lehetett nem észrevenni, mennyire hasonlított Donatira. Mintha Veronica lemondott volna Donatiról az egyház javára, de megtalálta volna egy mását, papi gallér és lelkiismeret nélkül.

Ahogy Gabriel és Chiara belépett a helyiségbe, számos fej fordult feléjük egyszerre, és a beszélgetés is elcsendesedett, hogy pár másodperccel később halk mormolással folytatódjék. Gabriel elfogadott két pohár Prosecco pezsgőt egy fehér kabátos pincértől, és az egyiket Chiarának adta. Majd

megfordult, és azon kapta magát, hogy Carlo arcába néz.

– Örülök, hogy végre találkozhatunk, Mr. Allon. – Egy kéz átfogta Gabrielét, míg a másik a karját ragadta meg, rögtön a könyök felett. – A Szent Péter téren voltam, amikor a terroristák megtámadták a Vatikánt. A Szentatyához közel állók közül egyikünk sem fogja soha elfelejteni, mit tett ön azon a napon. – Elengedte Gabriel kezét, és bemutatkozott Chiarának. – Volna olyan kedves, és megengedné, hogy egy pillanatra elraboljam a férjét? Egy apró problémát szeretnék megbeszélni vele.

– Ez a probléma jellegétől függ.

– Biztosíthatom, hogy kizárólag művészeti jellegű.

Carlo Marchese nem várta meg a választ, hanem felvezette Gabrielt a központi csigalépcsőn a palota emeletére. Ősök kincseinek végtelen galériája tárult fel előttük: festmények és tapéták, szobrok és órák, mindenféle antik műtárgy. Carlo az idegenvezető szerepét alakította, és időnként lelassított, hogy felhívja a figyelmet egy vagy két különösen értékes alkotásra. Olyan ember műveltségével beszélt, aki sokat tud a művészetről, de egy kis zavartság is érződött a hangjában, mintha a vagyontárgyak nagy terhet jelentenének neki. Még Gabriel is nyomasztónak tartott annyi műkincset együtt látni; mintha olyan raktárban sétálna, amelyet háborús zsákmánnyal töltöttek meg. Megállt egy Canaletto előtt.

A festmény, amely a fényben fürdő Piazza de San Marcót ábrázolta, kicsit ismerős volt. Gabrielnek eszébe jutott, hol látta már korábban. Pár éve a művet ellopták. Sikeres visszaszerzését, amit Ferrari tábornok hangos éljenzéssel jelentett be, a Művészeti Csoport nagy győzelmének tekintették.

– Most már tudom, hogy a tábornok miért nem volt hajlandó felfedni a tulajdonos kilétét – mondta Gabriel.

– Én kértem, hogy ne tegye. Féltünk, hogy újra célponttá válunk, ha a tolvajok megtudják, milyen értékes műtárgyak vannak a gyűjteményünkben.

– Híreket lehetett hallani akkoriban, hogy a tulajdonos jelentős szerepet játszott a kép visszaszerzésében.

– Jó emlékezőtehetsége van, Mr. Allon. Én magam vezettem a váltságdíjról szóló tárgyalásokat. Valójában egész addig nem is említettem Ferrari tábornoknak a kép ellopását, amíg egyezsége nem jutottunk. Akkor tartóztatta le a tolvajokat, amikor át akarták venni a pénzt. Nem voltak igazán profik.

– Emlékszem – jegyezte meg Gabriel. – Arra is, hogy megölték őket, nem sokkal azután, hogy megérkeztek a Regina Coeli börtönbe.

– Minden bizonnyal a rabok között támadhatott valami viszály.

Vagy esetleg ön ölette meg őket, mert a főnöktől loptak, gondolta Gabriel.

– Van valami konkrét dolog, amit meg akar nekem mutatni? – kérdezte.

– Ezt – felelte Carlo, és fejével a galéria legtávolabbi sarkában álló vászon felé mutatott. A kép, *A pásztorok imádása* alig látszott a felületet borító kosz és az elszíneződött lakk rétegei alatt. Carlo felkapcsolta a lámpát, hogy megvilágítsa a festményt. – Feltételezem, hogy ismeri a művészt.

– Guido Reni – válaszolta Gabriel – de egy vagy két jobb tanítványa is besegített, ha nem tévedek.

– Nem téved. Több mint két évszázada van a családom gyűjteményében. Sajnos sok év eltelt már a restaurálása óta. Arra gondoltam, esetleg elvállalhatná a Caravaggio befejezése után.

– Attól tartok, hogy fontosabb munkám lesz.

– Én is így értesültem. – Carlo Gabrielre nézett. – Tudom, hogy monsignore Donati megkérte, vizsgálja ki Claudia halálát.

A hangját halkabbra fogta, és hozzátette:

– A Vatikán is pont olyan, mint egy falu, Mr. Allon. És a falusiak szeretnek pletykálni.

– A pletyka veszélyes lehet.

– Akárcsak a Vatikánban végzett bizalmas jellegű vizsgálatok.

Carlo picit lehajtotta a fejét, és rezzenéstelen tekintettel nézett Gabrielre. A legtöbben kerülték a zöld szempár pillantását, de nem így Carlo. Hűvös, arisztokratikus nyugalmat árasztott, már-már az arrogancia határán. Félelem nélküli ember, vont le a következtetést Gabriel.

– A Vatikán egyfajta labirintus – folytatta Carlo. – Tudnia kell, hogy néhányan a kúriában úgy gondolják, monsignore Donati akaratlanul is kinyitotta Pandóra szelencéjét, amivel tovább rombolja az egyház tekintélyét olyan időkben, amikor nem lenne szabad. Azt is helytelenítik, hogy úgy döntött, kívülálló kezébe adja az ügyet.

– Feltételezem, hogy ön is osztja a véleményüket.

– Hivatalosan nem foglalkozom az üggyel. De tapasztalatból tudom, hogy ha a Vatikánról van szó, jobb nem bolygatni a régi dolgokat.

– Mi a helyzet a halott nőekkel?

A kérdés határozottan provokatív volt. Úgy tűnt, Carlo meglepődik Gabriel hidegvérén.

– A halott nők olyanok, mint a bank trezorjai – felelt meglepő őszinteséggel. – Szinte mindig rejtegetnek valami kellemetlen titkot. – Névjegyet vett elő egy ezüsttárcából. – Remélem, megfontolja a Reni-képre vonatkozó ajánlatomat. Biztosíthatom, hogy busás ellenszolgáltatásban lesz része.

Ahogy Gabriel becsúsztatta a névjegyet a zsebébe, megszólalt a vacsora kezdetét jelző gong. Carlo Gabriel csípőjére tette a kezét, és a lépcső felé vezette. Egy pillanattal később Gabriel már Chiara mellett ült.

– Mit akart? – kérdezte a felesége halkán, héberül.

– Azt hiszem, fel akart venni a Marchese családtól fizetést kapók listájára.

– Ez minden?

– Nem – mondta Gabriel. – Azt is ellenőrizte, hogy nincs nálam fegyver.

Ahogy nem sokkal éjfél után kiléptek a palotából, a levegő tele volt szinte templomi ostya nagyságú puha, szállongó hópelyhekkel. A Vatikán egyik autója várakozott a járda mellett; lassan követte őket, ahogy Donati, Gabriel és Chiara a Via Vento üres járdáján haladt. Chiara szorosan fogta Gabriel karját, és a haja fehér lett a hótól. Donati szó nélkül lépkedett mellette. Egy pillanattal korábban, ahogy elbúcsúzott Veronicától, és udvarias csókot nyomott az arcára, még mosolygott. Most, hogy hosszú, hideg éjszaka várt rá az üres ágyban, a kedélye érezhetően borongós lett.

– Csak képzeltem – kérdezte Gabriel –, vagy tényleg jól érezted magad ma este?

– Mindig jól érzem magam. Vele lenni volt kicsit nehéz.

– Akkor miért jöttél el?

– Veronica meggyőződése szerint a jezsuitáknál van egy nem túlságosan közismert húségpróba; szándékosan kísértésnek teszem ki magam, hogy meglássam, vajon Isten értem nyúl-e, és elkap-e, ha megbotlom.

– Tényleg így van?

– Korántsem ilyen ignáci a helyzet. Egyszerűen kedvelem a társaságát. A legtöbb ember nem képes belátni a papi gallér mögé, de Veronica észre sem veszi a gallért. A társaságában elfelejtem, hogy pap vagyok.

- Mi történik, ha nem felelsz meg a próbán?
 - Sosem engedném, hogy ilyesmi megtörténjen. És Veronica sem.
- Donati intett a sofőrjének. Majd Gabrielhez fordult, és megkérdezte:
- Hogy ment a találkozó Carlóval?
 - Üzletszerűen.
 - Említette a nevemet?
 - Csakis a legnagyobb elismeréssel beszélt rólad.
 - Mit akart?
 - Jó ötletnek tartaná, ha ejteném a vizsgálatot.
 - Nem tételezem fel, hogy bevallotta Claudia Andreatti megölését.
 - Nem, Luigi, nem vallotta be.
 - És most mi lesz?

- Keresek valami ellenállhatatlan dolgot – felelte Gabriel. – És utána darabokra zúzom.
- Arra azért ügyelj, hogy ne az én egyházam legyen – vagy ne én legyek, ha ez számít valamit.

Donati két ünnepélyes mozdulatot tett hosszú kezével, egyet vízszintes, egyet pedig függőleges irányban, és beszállt az autó hátsó ülésére.

Mire Gabriel és Chiara elérte a Via Gregorianát, a hóesés is megszűnt. Gabriel megtorpant az utca elején, és a domb tetejére nézett, a Trinitá dei Monti-templom felé. Az utcai lámpák csökkentett fénnel világítottak, ami szintén a kormány egyik energiatakarékossági intézkedése volt. Úgy tűnt, Róma visszafelé megy az időben. Gabriel már azon sem csodálkozott volna, ha egy római harci szekér bukkan elő zötyögve a félhomályból, és tart feléjük.

Az autók szorosan egymás mellett parkoltak a keskeny járdán, ezért a legtöbb római példáját követve ők is az út közepén mentek. Egy rozzant Fiat motorja jégzajláshoz hasonló hangot keltett, de ezt leszámítva csak Chiara magas sarkú cipője kopogott az útburkolaton. Gabriel érezte a karjának nyomódó mell izgató melegségét. Elképzelte, hogy a nő meztelenül fekszik az ágyban – az ő saját Modigliani-képe. Szerette volna ott tartani, egész addig, amíg élet nem fogan a méhében, de tudta, hogy ez nem lehetséges; az ügy már magához láncolta. Feladni olyan lett volna, mint félig restauráltan hagyni egy mesterművet. Nem Ferrari tábornok, de még csak nem is a barátja, Luigi Donati, hanem Claudia Andreatti kedvéért. A kép, ahogy holtan fekszik a bazilika padlóján, már ott lógott a rémképek emlékeinek galériájában – *A szűz halála*, vászonalapú olajfestmény, Carlo Marchese munkája.

A halott nők olyanok, mint a bank trezorjai. Szinte mindig rejtegetnek valami kellemetlen titkot...

Egy közeledő motorkerékpár hangja törölte ki Gabriel gondolataiból a testet öltő képet. Egyenesen feléjük tartott, és lámpájának fénye remegett, mert a macskaköves burkolat egyenetlen volt. Gabriel a parkoló autók felé nyomta Chiarát, és a motoron ülő sisakos figurára irányította a tekintetét. A férfi csak egy kézzel fogta a kormányt. A másik, a jobb kéz bőrzakója mellrészében volt. Amikor a motoros előhúzta, Gabriel rögtön felismerte a benne tartott hangtompítós pisztoly jellegzetes formáját.

A pisztoly először az ő mellkasát vette célba, majd pár foknyit elfordult, és Chiarára irányult.

Gabriel hirtelen ürességet érzett a dereka táján, ahol általában a Berettát tartotta. A krav maga, az izraeli harcművészet iskolájában számos technikát tanítottak neki fegyveres támadók leszerelésére.

De ezekben a támadó majdnem mindig közel állt hozzá, és nem gyors motorkerékpáron robogott. Gabrielnek nem maradt más választása, a Cég módszereinek egyik legfontosabb elvét kellett alkalmaznia – ha nincs elfogadható taktika, ki kell találni egyet, méghozzá gyorsan.

Bal kezével a járdára nyomta Chiarát. Azután jobb könyökének erős és hirtelen csapásával letörte a legközelebb parkoló autó visszapillantó tükrét. A dobás nem igazán gyors, de annál pontosabb volt. A merénylő ösztönösen hirtelen irányt változtatott, hogy elkerülje a feléje repülő tárgyat, ezért egy vagy két értékes másodpercre elfordította a pisztolyt a céltől. Gabriel azonnal leguggolt. Azután pedig, ahogy a motorkerékpár feléje tartott, vállát a támadó sisakjának üvegébe nyomta, aki leesett a motorról, és a pisztolyt is elejtette. A merénylő a macskakőre zuhant, és pár centi hiányzott, hogy elérje a pisztolyt. Gabriel a biztonság kedvéért eltörte a férfi csuklóját, és lerúgta a fejéről a sisakot. A gyilkos kalábriai benyomását keltette. Lehelete dohány és félelem szagától búzlott.

– Tudja, ki vagyok? – kérdezte Gabriel nyugodtan.

– Nem – lihegte a merénylő, és törött csuklóját markolta.

– Ami azt jelenti, hogy maga a legostobább bérgyilkos, aki valaha élt a földön. – Gabriel felvette a pisztolyt, egy 0.45-ös Heckler & Koch modellt, és a merénylő arca felé fordította. – Ki küldte?

– Nem tudom – felelte a támadó. – Sosem tudom, hogy ki a megbízó.

– Hibás válasz.

Gabriel a hangtompító végét a merénylő térdéhez nyomta.

– Próbáljuk meg újra! Ki küldte?

II

Isten városa

17

BEN GURION REPÜLŐTÉR, IZRAEL

Az izraeli Ben Gurion repülőtér érkezési csarnokában van egy különleges, kizárólag a Cég emberei számára fenntartott helyiség. Ahogy másnap délután Gabriel és Chiara belépett, meglepetten vették észre, hogy csak egyetlen férfi várakozik benne. Az egyik műbőr széken ült, vastag lába keresztben, és a halogénlámpa fényénél egy manilaboríték tartalmát olvasgatta. Halványszürke zakót viselt, nyitott nyakú inget és divatos, ezüst szemüveget, amely azonban kicsi volt az arcához. Olyan benyomást keltett, mintha egy nagyon elfoglalt cégvezető nézne át néhány hivatalos dokumentumot átszállás közben, ami nem is állt túl messze az igazságtól. Amióta átvette a Cég vezetését, Uzi Navot nagyon sok időt töltött repülőgépeken.

– Minek köszönhetjük a megtiszteltetést? – kérdezte Gabriel.

Navot úgy pillantott fel a papírról, mintha hirtelen meglepték volna.

– Nem mindennap fordul elő, hogy valaki megpróbálja megölni a Cég két ügynökét Róma közepén – mondta. – Valójában úgy tűnik, hogy az ilyesmi csak akkor történik meg, ha a városban vagy.

Navot berakta a papírokat a táskájába, és lassan felállt. Pár kilóval nehezebb volt, mint amikor Gabriel utoljára látta, ami csak azt bizonyítja, hogy nem tartja be a határozott felesége, Bella által rákényszerített diétát. Vagy talán, gondolta Gabriel a Navot rövidre nyírt hajában sokasodó ősz szálakat látva, egyszerűen csak a komoly beosztással járó stresszt érzi. Nem is alaptalanul. Izrael állam örvények forgatagában kerül szembe az arab világgal, és annyi fenyegetést tapasztal, hogy szinte megszámolni sem lehet. A lista élén az iráni nukleáris program áll, amely a Cég és szövetségesei által végrehajtott szabotázsakciók és gyilkosságok ellenére is sikeres lehet.

– Valójában – jegyezte meg Navot, és felvonta a szemöldökét – egyáltalán nem úgy nézel ki, mint aki éppen most élt túl egy gyilkossági kísérletet.

– Nem mondanád, ha látnád a zúzódásokat a vállamon.

– Ezzel jár, ha úgy lépsz be Carlo Marchese otthonába, hogy nincs pisztoly a zsebedben. – Navot rosszalló arckifejezést öltött. – A meghívás elfogadása előtt beszélned kellett volna Simon Paznerral. Elmondhatott volna pár olyan dolgot Carlóról, amit még monsignore Donati sem ismer.

– Mint például?

– Maradjunk annyiban, hogy a Cég egy ideje már figyeli Carlót.

– Miért?

– Mert Carlo sosem volt túl válogatós, hogy kik vannak körülötte. De ezzel most túlságosan előreszaladnánk – tette hozzá Navot. – Az öreg akarja elmondani a többi. Alig várja már az érkezésed.

– Adsz bármi esélyt, hogy a következő repülőgéppel kijuthassunk az országból?

Navot Gabriel vállára tette vaskos kezét, és megnyomta.

– Attól tartok, nem mentek sehová – felelte. – Legalábbis egyelőre.

Jeruzsálem szívében, a belvárostól nem messze van a csendes, fákkal szegélyezett Narkiss utca. A 16-os számú bérház kicsi, mindössze kétszintes, és részben eltakarja egy masszív mészkökerítés. Az előkertben terjeszkedő eukaliptuszfa árnyékot vet a kis erkélyekre; a kerti kapu csikorog, amikor

kinyitják. Az előcsarnokban a kaputelefonok táblája, rajta három gomb a hozzájuk tartozó nevekkal. A legfelső szint lakóit csak nagyon kevesen hívták, mivel szinte alig tartózkodtak otthon. A szomszédok azt az információt kapták, hogy az ősz halántékú, zöld szemű férj, a szófukar férfi művész, aki sokat utazik, és féltékenyen őrzi magánélete titkait, de ezt igazából senki sem hitte el.

A lakás nappalijában festmények lógtak. Három vásznat Gabriel nagyapja, az elismert német expresszionista, Viktor Frankel festett, néhány másikat pedig az anyja. Volt egy aláírás nélküli, háromnegyedes portré; ösztövére fiatalembert ábrázolt, aki mintha már a halál árnyékában állna. Ari Samron ezt nézegette éppen töprengő arccal. Mint általában, most is vasalt, khakiszínű nadrágot viselt, fehér inget és bőrzakót, melynek bal vállán nem javíttatott ki egy szakadást. Ahogy Gabriel, Chiara és Navot belépett, sietve elnyomta füstszűrő nélküli török cigarettáját, és a csikket belerakta egy díszes edénybe, amelyet hamutartónak használt.

– Hogy jutottál be? – kérdezte Gabriel.

Samron felmutatott egy kulcsot.

– Azt hittem, elvettem tőled.

– El is vetted – felelte Samron egy vállrándítással. – A szállásügyiek voltak olyan kedvesek, és adtak egy másolatot.

A Szállásügy a Cégnél az a részleg, amely a titkos lakásokról és egyéb biztonságos szálláshelyekről gondoskodik. Korábban a Narkiss utcai lakás is ebbe a kategóriába tartozott, de Samron Gabrielnek utaltatta ki a szolgálataiért cserébe – nagylelkű cselekedetként, ami Samront elképzelése szerint feljogosította, hogy bármikor beléphessen ide. Becsúszta a kulcsot a zsebébe, és erekekkel hálózott kék szemét Gabrielre szegezte. Májfoltos keze olajfából készült botja kampós végén nyugodott. Olyan nagy volt, mintha egy legalább kétszer akkora emberhez tartozna.

– Már kezdtem azt gondolni, hogy sosem találkozunk újra – mondta egy pillanattal később. – Úgy tűnik, Carlo most összehozott minket.

– Nem is tudtam, hogy tegező viszonyban vagytok.

– Carlóval? – Samron ráncos arcán mélységes megvetés jelent meg. – Carlo Marchese egy idő óta különleges helyet foglal el a szívünkben. Nemzetközi fenyegetést jelent a holnapra, határokat nem ismerő bűnöző, se hitvallása, se lelkiismerete nincs, és bárkivel hajlandó üzletelni, amíg bőséges haszna van belőle.

– Kik a partnerei?

– Bizonyára nem tartod meglepőnek, de Carlo szervezeten végzi a bűnözést. Globális mértékben, amit csodálok benne. Üzletel az orosz *maffiával*, a japán *jakuzával* és azokkal a kínai bandákkal, amelyek Hongkongot és Tajvant is ellenőrzésük alatt tartják. A legjobban azonban az aggaszt minket, hogy kapcsolatot tart fenn számos bűnszervezettel Dél-Libanonban és a Bekaa-völgyben, melyek tagjai szinte mind az iszlám síita szárnyához tartoznak. Történetesen a világ legveszélyesebb terroristacsoportjával is élénk kapcsolatot ápol.

– A Hezbollahhal?

Samron kimérten bólintott.

– Most, hogy figyelsz rám, bizonyára megtisztelsz, és meghallgatod a történet többi részét is.

– Attól függ, hogy milyen vége van.

– Mint általában.

Samron arcán az a bátorító mosoly jelent meg, amelyet új ügynökök beszerzésére tartogatott, és rágyújtott egy újabb cigarettára.

A Szállásügy volt olyan kedves, és az üres éléskamrát feltöltötte a hadműveletek megbeszéléséhez szükséges összes kellékkel. Amíg Chiara a kávéval foglalatostkodott, Gabriel süteményeket és más édességeket rakott ki egy tálcára. Közvetlenül Navot elé tette, majd kinyitotta a teraszra vezető üvegajtót. A hűvös délutáni levegőben eukaliptusz, fenyő és gyengén jázmin illatát lehetett érezni. Ott állt egy darabig, és a csendes utcában egyre hosszabbra nyúló árnyékokat nézte, miközben Samron a Carlo Marchese és a Hezbollah síita fanatikuskai közötti korántsem szent szövetségről beszélt.

A kapcsolat nem sokkal az Izrael és a Hezbollah közötti 2006-os rövid, de pusztító háború után jött létre. A konfliktus nyomán a Hezbollah katonai egységei széthullottak. A sűrű szociális infrastruktúra nagy része is elpusztult – iskolák, kórházak és lakóházak, amelyeket a Hezbollah Libanon hagyományosan szegény síita lakossága támogatásának megvásárlására használt. A Hezbollah vezetésének rengeteg pénzre volt szüksége az újjáépítéshez és az újbóli felfegyverkezéshez. Nem meglepő, hogy a két legmegbízhatóbb támogatójukhoz, Szíriához és Iránhoz fordultak.

– A pénz áramlott egy darabig – folytatta Samron –, de akkor a talaj hirtelen megremegett a Hezbollah lába alatt. Az úgynevezett „arab tavasz” dühösen csapott le Szíriára. És a világ közössége is úgy döntött, hogy ideje végre valódi szankciókkal sújtani Iránt a nukleáris programja miatt. A mollák arra kényszerültek, hogy fogukhoz verjék a garast. Korábban közel évi kétszázmillió dollárral támogatták a Hezbollahot. Most már csak a töredékével.

Samron elhallgatott. Karját mellén összefonva ült, és fejét picit oldalra billentette, mintha éppen valami ismerős hangot hallott volna meg kint az utcán. Navot ugyanolyan pózban ült mellette. De Samronnal ellentétben, aki Gabrielt nézte, Navot a közönyösség látszatával egy tányér vajjas süteményre szegezte a tekintetét. Gabriel megcsóválta a fejét. Sok hónap eltelt már a Cég számára végzett utolsó akciója óta, ám ez alatt az idő alatt látszólag semmi nem változott, Navot hajszínét leszámítva.

– A Hezbollah felismerte, hogy súlyos és tartós problémával néz szembe – mondta Navot, és ott folytatta, ahol Samron abbahagyta a történetet. – Mivel már nem számíthatott támogatói bőkezűségére, saját és megbízható módot kellett kidolgoznia az akciók pénzügyi támogatására. Nem tartott sokáig meghozni a döntést, hogy mivel foglalkozzanak.

– Bűnözéssel – mondta Gabriel.

– Nagyban folytatott bűnözéssel – mondta Navot, és elcsent egy süteményt a tálcáról. – A Hezbollah olyan, mint a Gambino család volt, de hajlamosak úgy dolgozni, mint a tapadó kagylók.

– Tehát más bűnszervezetekre tapadnak rá?

Navot bólintott, és kiszolgálta magát egy újabb süteménnyel.

– Mindenben benne vannak, a dél-amerikai kokainkereskedelemtől kezdve a nyugat-afrikai gyémántcsempészetig. Hamisított termékeket is forgalmaznak illegálisan, Gucci táskáktól a kalózkiadású DVD-kig.

– És jól csinálják – tette hozzá Samron. – A Hezbollahnak már legalább nyolcvanezer rakétája van, amelyekkel Izrael minden négyzetcentiméterét elérhetik. Biztos lehetsz benne, hogy nem bagóért szerezték. Az újbóli felfegyverzést nagyrészt a globális bűnözésből pénzelik. És Carlo a Hezbollah egyik legmegbízhatóbb partnere.

– Honnan szereztetek információt róla?

Samron a válasz előtt a kezét nézegette egy darabig.

– Úgy hat hónapja sikerült azonosítanunk egy vezető funkcionáriust a Hezbollah pénzszerzéssel

foglalkozó, bűnügyi szárnyában. A neve Muhammad Kasszem. Akkortájt valami olyan intézménynél dolgozott, mint a Libanoni Bizánci Bank. Egy nővel elcsaltuk Ciprusra. Aztán bezártuk egy ládába, és visszahoztuk ide.

Samron lassan elnyomta a cigarettáját.

– A kérdések súlya alatt Kasszem a Hezbollah bűnügyi vállalkozásainak minden apró részletét feltárta, köztük a partnerkapcsolatot is a szervezett bűnözés egy addig ismeretlen olasz fejével, Carlo Marchesével. Kasszem szerint a kapcsolat nagyon sokrétű, de leginkább a lopott műkincsekre összpontosul.

– Mivel járul hozzá a Hezbollah a kapcsolathoz?

– Te vagy a piszkos műkincs-kereskedelem szakértője. Ezt te tudod.

Gabriel az emlékezetébe idézte, amit Ferrari tábornoktól a Piazza di Sant’Ignazióon való találkozásukkor hallott, hogy a hálózat valahonnan a Közel-Keletről szerzi be a lopott árut.

– A Hezbollah kitartóan önti a javakat a kapcsolatba – mondta. – A világ régészeti szempontból egyik legjelentősebb területén tevékenykedik. Már maga Dél-Libanon is a föníciai, görög és római műkincsek tárháza.

– De azok a műkincsek nem sokat érnek, hacsak nem lehet valami elfogadható provenienciával piacra vinni őket – mondta Samron.

– Itt lép be a képbe Carlo és a hálózata. Úgy tűnik, mindkét fél megtalálja a maga számítását.

– Tudja Carlo, hogy kivel üzletel?

– Carlo, ahogy mi mondjuk, a világ embere.

– Ki irányítja az akciót a Hezbollah részéről?

– Kasszem nem tudta megmondani.

– Miért nem mentetek el az olaszokhoz a megszerzett információval?

– Elmentünk – felelte Uzi Navot. – Még hozzá én, személyesen.

– Mi volt a válaszuk?

– Carlónak nagyon magas helyeken vannak barátai. A Vatikánnal is szoros kapcsolatot tart fenn. Nem érhetünk hozzá egy Carlo kaliberű emberhez annak alapján, amit a Hezbollah egy bankárából szedtünk ki, nem kifejezetten törvényes módszerekkel.

– Tehát elengedtétek.

– Más téren volt szükségünk az olaszok támogatására – válaszolta Navot. – Azóta, attól tartok, csak nagyon kevés sikerünk volt, hogy megakasszuk a Hezbollah bűnügyi hálózataitól jövő pénz áramát. Hihetetlen mértékben alkalmazkodók, és kívülről nem lehet behatolni a köreikbe. Szívesen működnek olyan országokban, amelyek nem kifejezetten barátságosak velünk.

– Ami azt jelenti – mondta Samron –, hogy Carlo barátod egyedülálló lehetőséget kínált fel számunkra. – A füstfelhőn át nézte Gabrielt. – Kérdés, hogy hajlandó vagy-e segíteni nekünk.

Megint a régi taktika, gondolta Gabriel – a nyitott ajtó. Mint mindig, Samron most sem hagyott számára más lehetőséget, mint hogy belépjen.

– Mire gondolsz pontosan?

– Szeretnénk, ha elérhetetlenné tennél egy jelentős pénzforrást az ellenségünk számára, amely elhatározta, hogy lesöpör minket a föld színéről.

– Ez minden?

– Nem – mondta Samron. – Szerintünk mindenki számára az lenne a legjobb, ha Carlo Marchesét is kiiktatnád az üzletből.

A következő nap péntek volt, ami azt jelenti, hogy Jeruzsálemben, Isten megtépzott fellegvárában a szokásosnál is nagyobb volt a nyüzsgés. Az óváros keleti peremén, a Damaszkuszi kaputól a Getsemáne-kertig fémkordonok csillogtak az éles téli napfényben, és kék egyenruhás izraeli rendőrök felügyeltek rájuk. A falakon belül muszlim hívők lepték el a Templomhegy, az iszlám harmadik legszentebb helyének bejáratait, és tudni akarták, hogy imádkozhatnak-e az al-Aksza mecsetben. A Hamász legújabb rakétatámadásai miatt a korlátozások a szokottnál is szigorúbbak voltak. Nők és középkorú férfiak átmehettek, de az *al-shabaabot*, a fiatalokat már visszafordították. Ők most az Oroszlánkapu utca apró udvaraiban vagy a Jerikó út falai mögött háborogtak. Ott egy szakállas szalafista imám biztosította őket, hogy a megalázottságuk napjai meg vannak számlálva, és az ígért földjének korábbi és jelenlegi urai, a zsidók ideje újra lejárt.

Gabriel kicsit várt, hogy hallgassa az imámot, majd elindult a Kidron-völgybe vezető gyalogúton. Ahogy elment Absalom sírja mellett, népes arab családot vett észre, amely Kelet-Jeruzsálem Szilván negyedéből jött. A nők mind eltakarták az arcukat, és a legidősebb fiú megdöbbenően hasonlított egy palesztin terroristára, akit Gabriel sok évvel korábban Zürich központjának egy csendes utcájában ölt meg. A család négy tagja egymás mellett ment, és Gabrielnek már nem hagytak helyet a járdán. Nem akart vallási incidenst provokálni, inkább lelépett oldalra, és engedte, hogy a család elhaladjon; a helyi etikett szabályainak betartása egyetlen elismerő pillantást vagy szót sem váltott ki belőlük. A lefátyolozott nők és a pátriárka felfelé haladtak a dombon, az óváros falainak irányába. A fiúk hátra maradtak egy összetákolt mecsetben, a Jerikó úton.

Addigra az al-Aksza mecsetből kihangosítva közvetített imák már a völgyben visszhangzottak, és elkeveredtek az Olajfák hegyén lévő templomi harangok zúgásával. Ahogy a város három ábrahámi vallásából kettőnek hangjai kifejezetten megnyugtató eleggyé olvadtak össze, Gabriel végignézett a zsidó temető sírköveinek végtelenjén, és tűnődött, hogy van-e benne erő meglátogatni a fia, Daniel sírját. Húsz évvel korábban, egy havas januári éjszakán, Bécsben, Gabriel egy felrobbantott autóból emelte ki a gyermek élettelen testét. Az első felesége, Leah csodával határos módon túlélte a támadást, annak ellenére, hogy egész teste borzalmasan megégett. Most egy idegpszichológiai intézményben élt a Herzl-hegy tetején, az emlékezet és a tűzben megégett test börtönében. Mivel a sérülés utáni stressz szindrómája és a pszichés depresszió együttesen gyötörte, folyamatosan újra és újra átélte a robbanást. Időnként azonban voltak világosabb pillanatai. Egy ilyen alkalommal a kórház kertjében engedélyt adott Gabrielnek, hogy feleségül vegye Chiarát. *Nézz rám, Gabriel. Semmi nem maradt belőlem. Semmi, csak az emlék.* Ez csak egyike volt azon látomásoknak, amelyek Gabrielt mindig elfogták, valahányszor Jeruzsálem utcáin járt. Nem lelt békét a városban, amelyet szeretett. Minden szóban és mozdulatban érzékelte az arabok és zsidók közötti, soha véget nem érő konfliktust, és ezt hallotta ki a müezzinek imára szólító hangjából. A gyermekek arcában azoknak az embereknek a szellemét vélte megpillantani, akiket megölt. És az Olajfák hegyén lévő sírokból egy olyan gyermek utolsó sírását hallotta, akit apja bűneiért áldoztak fel.

Ez az emlék, a karjaiban meghaló Daniel emléke kényszerítette Gabrielt, hogy bemenjen a temetőbe. Majdnem egy órán át maradt a sírnál, és arra gondolt, vajon milyen ember lett volna a fiából: művész, mint az ősei, vagy valami praktikusabb pályát választott volna? Végül, ahogy a

templomi harangok egy órát jeleztek, köveket helyezett a sírra, és átment a Kidron-völgyön a Dung kapuhoz. A Negevből érkező izraeli iskolás gyerekek egy csoportja várt a biztonsági ellenőrző pontnál, és színes hátizsákjukat már kinyitották az átvizsgáláshoz. Gabriel rövid időre csatlakozott hozzájuk. Majd, miután pár szót sűgött egy rendőr fűlébe, kikerűlte a mágneses kapukat, és belépett a zsidó negyedbe.

Közvetlenül    tte, egy széles tér másik oldalán magasodtak a Nyugati Fal Heródes korából származó, m  zsin   kövei, a jeruzsálemi templomot hajdan k  rűlev   kerítés sokat vitatott maradványai. I. sz. 70-ben, több hónap kegyetlen ostrom után Titus római császár elrendelte a templom lerombolását és a római Palesztina lázadó zsidóságának kiirtását. Százezrek haltak meg a rendeletet követő v  rengz  sben, Salamon templomának tárgyait pedig, az aranymen  r  val együtt, elvitt  k Rómába; ez volt a világtörténelem során el  k  vetett fosztogatások közűl az egyik legh  r  hedtebb. Hat évszázaddal később, amikor az arabok elfoglalták Jeruzsálemet, a templom maradványaiból már semmi nem látszott –   s a Szent-hegy, amely a zsidók szerint Isten földi lakóhelye, nem volt más, mint a talajból kiemelkedő szemétdomb. Az arabok fel  p  t  tt  k az aranykupol  s Sziklamecsetet és a nagy al-Aksza mecsetet, amivel a világ legszentebb f  lddarabj  n megteremt  tt  k az iszlám vallás fennhatóságát. A keresztesek 1099-ben elfoglalták a hegyet a muszlimokt  l, és a kegyhelyeket templomokk   alakították   t, de amikor Izrael 1967-ben megs  z  llta Kelet-Jeruzsálemet, ugyanezt a taktikai hibát már nem ismételte meg. Az izraeli hatóságok szigorúan korlátozták a Szent-hegyre való bejutást, de a muszlim szent helyek és a hozzájuk tartozó f  ldterűletek irányítása a muszlim vallási hatóság, a Vakf kezében maradt. A Nyugati Falnak az a része, amely a térről látható, hatvankét méter hosszú és húsz méter magas. A Templomhegy felső részét hajdan védő fal azonban sokkal nagyobb: tizenkét méterrel   rt le a t  r alá, és több mint négyszáz méterrel ny  lik be a zsidó negyedbe, ahol már lakóházak takarják. T  bb  vnyi, politikai és régészeti vitáktól kísért ásatás után már a Nyugati Fal szinte teljes hosszában végig lehet menni egy alagútban, amely a t  rt  l   g  ssen a Via Doloros  ig tart. A bejáratánál fiatal n   v  rt Gabrielre. Térdig   r   szoknyát és az ortodox zsidó n  k fejkendőjét viselte.

– Meg  ll  s nélkül dolgozik a barlang mellett – mondta nyugodt hangon. – Nyilvánvaló, hogy valami fontosat talált, mert már teljesen kivan.

– Miből gondolja?

A n   nevetett, és elvezette Gabrielt egy keskeny alum  niuml  pcs  h  z. Gabriel azon   t lejutott az   v  ros alá, időben pedig vissza a történelemben. Egy pillanatra megállt a Wilson-év alatt, amely Jézus idejében hídként kötötte össze a Templomhegyet   s Jeruzsálem felső városrészét, majd elindult egy frissen aszfaltozott gyalogjárón a fal alja mentén. A masszív alapk  vek ragyogtak a lámpafényben, és hideg volt a tapint  suk. Mindössze pár méterrel feljebb, a muszlim negyed zsúfolt bevásárló utcáiban nyüzsögtek az emberek,   m a történelem alagútjában teljes csend honolt.

Az alagútnak a barlang néven ismert része valójában egy pici, gett  szer   zsinagóga a fal azon részénél, amelyről   gy gondolják, hogy Salamon templomának hajdani helyéhez a legközelebb lehet. Mint szinte mindig, most is ortodox n  k kis csoportja imádkozott a zsinagógában, ujjuk tisztelettudóan a k  v  n. Gabriel csendben elhaladt mellettük, majd pár méterrel továbbment, egy viaszosvászon f  gg  nyh  z. Rajta kis, k  z  r  sas felirat figyelmeztetett a veszélyre, és megtiltotta a belépést a látogatóknak. Gabriel elhúzta a f  gg  nyt, és lenézett egy k  rűbel  l h  t méter mély kutat   rokba. Az   rok mélyén   r  s, fehér fényben egyetlen régész d  fk  dte a földet egy rövid nyelvű   s  val.

– Mit találtál? – kérdezte Gabriel, és hangja visszhangzott az árokban.

– Nem *mit* – felelte Eli Lavon. Arrébb ment, hogy láthatóvá váljanak munkája eredményének körvonalai – egy emberi csontváz válla, karja és keze. – A Rivka nevet adtuk neki – mondta. – És hacsak nem tévedek, ami nagyon valószínűtlen, abban az évben halt meg, amikor a templom is elpusztult.

– Bizonyítékot kérek, Lavon professzor – mondta Gabriel, játékosan kétségbe vonva a kijelentés valódiságát. – Hol van a bizonyíték?

– Itt körben mindenütt – felelte Lavon, és a talajban lévő szögletes kövekre mutatott. – Magából a templomból vannak, és azért fekszenek itt, mert a rómaiak áthajították őket a falon azon az éjszakán, amikor lerombolták Isten házáat. Rivka maradványai a kövek között, és nem alattuk vannak, ami azt bizonyítja, hogy az ő testét is ugyanakkor dobták át a falon. És ezt mutatják a csontokon lévő törések is.

Lavon egy pillanatig csendben nézegette a maradványokat.

– Josephus az egyetlen forrásunk, hogy mi történhetett aznap éjszaka, és szerintem több ezer zsidó rohant a templomhoz, miután a rómaiak felgyújtották. Feltételezem, hogy Rivka is köztük volt. Ki tudja? – tette hozzá egy sóhajtás kíséretében. – Elképzelhető, hogy magát Titust is látta, ahogy a császár belép Salamon templomába, hogy magának követelje a szent zsákmányt. Azután pedig... elszabadult a pokol.

– Titus nem a világ első fosztogatója volt – jegyezte meg Gabriel. – És, sajnos, nem is az utolsó.

– Én is tudom. – Lavon felnézett. – Mint ahogy azt is, hogy valaki megpróbált lelőni valamelyik este Rómában.

– Szerintem inkább a feleségemre célzott.

– Nagy butaság volt a részéről. Él még?

– Egyelőre.

– Van bármi elképzelésed, hogy ki küldhette?

Gabriel ledobta a görög kerámia darabját a kutatóárokba. Lavon ügyesen, még röptében elkapta, mielőtt széttört volna a templom kövein, és a munkához használt lámpák fényében vizsgálta.

– Vörös alakos görög váza az i. e. 5. századból, bizonyára Menelaosz festőjének munkája.

– Lenyűgöző.

– Köszönöm – felelte Lavon. – De többé ne dobd el!

Jeruzsálem óvárosát újra gyalogoshíd kapcsolja az új részhez. A Jaffa kaputól tart a Mamilla bevásárlóközpontig, amely azon kevés helyek közé tartozik az országban, ahol arabok és zsidók viszonylag problémamentesen tudnak elvegyülni. Mint általában, Gabriel és Lavon picit vitatkozott, hogy hová menjenek enni, végül egy divatos, európai típusú éttermet választottak. Fiatalságuk idején Izraelben még nem volt televízió. Most már az ország a Nyugat minden kényelmével rendelkezik, leszámítva a békét.

Mivel a techno-pop zene hangereje a benti beszélgetést lehetetlenné tette, a napsütötte teraszon foglaltak helyet egy asztalnál, ahonnan jól lehetett látni a régi városfalakat. Lavon rövid haját borzolta a szél. Előbb bekapott egy savlekötő tablettát, és csak utána kezdett enni.

– Még mindig? – kérdezte Gabriel.

– Örök, mint Jeruzsálem.

Gabriel elmosolyodott. Időnként még számára is furcsa volt, hogy az előtte ülő, könyveket bújó,

betegségre hajlamos alak a Cég legkiválóbb utcai megfigyelőjének számított. Először az „Isteni harag” akcióban dolgozott vele. Három évig szinte folyamatosan együtt voltak; ölték éjjel és fényes nappal, miközben folyton félniük kellett, hogy az európai rendőrök bármikor letartóztathatják őket. Amikor az egységet végül feloszlatták, Lavont a számos, a stressz által okozott rendellenesség tünete kínozta, többek között a gyomorgyengeség. Bécsben telepedett le, ahol Háborúban Eltűnt Értékek Felkutatása néven kis nyomozóirodát nyitott. Minimális költségvetéssel több millió dollárt érő, a holokaust során zsákmányolt vagyont sikerült megtalálnia, és jelentős szerepet játszott abban is, hogy dollármilliókat lehetett kicsikarni a svájci bankoktól az igények rendezéséhez. Amikor bomba robbant az irodájában, és megölte két beosztottját, Lavon visszatért Izraelbe, hogy első szerelmével, a régésszel foglalkozzon. Most a Héber Egyetem adjunktusa volt, és rendszeresen részt vett az ország különböző részein, mint például a Nyugati Fal alagútjánál végzett ásatásokban.

– Szinte elképzelni is nehéz, hogy milyen volt ez a hely a hatnapos háború előtt – mondta Lavon, és a terasz előtt elterülő völgyre mutatott. – A szüleim annak idején többször elhoztak ide, hogy lássam a szögesdrótot és a jordániai tűzérési posztokat a ‘49-es fegyverszünet után meghúzott vonalnál. A zsidók nem imádkozhattak a Nyugati Falnál, és nem mehettek be az Olajfák hegyén lévő temetőbe. Még a keresztényeknek is bizonyítaniuk kellett, hogy megkeresztelték őket, és csak úgy léphettek be a szent helyeikre. És most a nyugati barátaink azt szeretnék, hogy a Fal mögötti terület igazgatását adjuk át a palesztinoknak. – Lavon megcsóválta a fejét. – A béke érdekében, természetesen.

– Csak kőhalom, Eli.

– Azokat a köveket őseink vére borítja. És azok miatt a kövek miatt van jogunk itt hazára. A palesztinok is tudják, és ezért tesznek úgy, mintha a templom soha nem is létezett volna.

– A templom tagadása.

Lavon elgondolkodva bólintott.

– Pont olyan, mint a holokaust tagadása, és legalább annyira elterjedt az arab és iszlám világban. A logika nagyon egyszerű. Nem volt holokaust, nem volt templom...

– Tehát nem élhetnek zsidók Palesztinában.

– Pontosan. De nem csak arról van szó, hogy mit mondanak. A Vakf vallási tekintélyével a palesztinok szisztematikusan megpróbálnak eltüntetni minden bizonyítékot, hogy valaha tényleg templom állt a Templom-hegyen. Itt, Jeruzsálemben naponta háborút viselünk, régészeti eszközökkel. Az egyik fél megpróbálja megőrizni a múltat, a másik pedig megpróbálja eltörölni, lehetőleg olyan ürüggyel, mint például a Marváni mecset építése.

A több mint hétezer hívő befogadására alkalmas mecset a Templomhegy délkeleti sarkában van, egy ókori, föld alatti kamrában, a Salamon Istálló helyén. A hatalmas építkezés megbolygatta a szent fennsík stabilitását, hatására a déli fal egy helyen felpúposodott. Az izraeli kormány és a Vakf megállapodása nyomán egy jordániai építészeti cég elvégezte ugyan a javításokat, de egy csúnya, fehér folt maradt a nyomában, és az egész városból látszik.

– Természetesen – folytatta Lavon – egy olyan építkezés, mint a Marváni mecseté, többtonnányi földet és törmeléket mozgat meg. És mit gondolsz, a Vakf mit csinált vele? – Lavon gyorsan válaszolt a saját kérdésére. – Ki vitték a városi szemételepre, vagy egyszerűen áthajították a falon, le a Kidron-völgybe. Benne voltam a csapatban, amelyik átvizsgálta. Több száz leletet találtunk, amelyek az Első és a Második templomból származnak. Természetesen nem lehet pontosan elvégezni az azonosításukat, mert kiszakították őket az eredeti környezetükből.

Kis szünetet tartott, majd hozzátette:

- Mint a görög kerámiadarabot is, amelyik most nálad van.
- Egy hozzád hasonló szakember gyakran rengeteget tud elmondani egyetlen töredék alapján is.
- Hol jutottál hozzá?
- Cerveteriben, egy sírrabló házában.
- Roberto Falcone?

Gabriel bólintott.

- Remélem, hogy nem te lökted be abba a sósavtartályba.
- A sav nem az én műfajom, Eli. Túlságosan lassú.
- És piszkos – tette hozzá Eli egy fejbólintás kíséretében. – Feltételezem, hogy ezután azt fogod mondani, kapcsolat van Falcone és a bazilika kupolájából lezuhant nő között.
- A kapcsolat neve Carlo Marchese – monda Gabriel. – Carlo irányítja a zsákmányolt műkincsek világméretű kereskedelmét. A Hezbollahnal is összefeküdt. Kiiktatjuk.

– Iktatjuk?

– Egyedül kevés vagyok hozzá, Eli. Szükségem van egy régészre, aki kiismeri magát egy egyenleg kimutatásban, és tudja, hogyan lehet felfedezni az illegális pénz eredetét. Az sem árt, ha az utcán is megfelelően tud viselkedni.

– Azt hittem, már visszavonultál.

– Én is – mondta Gabriel –, de úgy tűnik, hogy valami miatt sosem élvezhetem a visszavonultságot.

Lavon a fal mögötti óvárost nézte.

– Mire gondolsz, Eli?

– Nem mire. Kire.

– Rivkára?

Lavon bólintott.

– Kétezer évig várt – mondta Gabriel. – Egy kicsit még várhat.

19

SAUL KIRÁLY ÚT, TEL-AVIV

Volt egy másik dolog is, ami Gabriel távolléte alatt nem változott: a Saul király út. Szürke, jellegtelen és legfőképp névtelen épület. Nincs embléma a bejáratnál, és nagy rézbetűk sem hirdetik, hogy ki a tulajdonos. Tulajdonképpen semmi nem utal rá, hogy a világ legfélelmetesebb és legnagyobb tiszteletnek örvendő titkosszolgálatának a központja. Egy alaposabb vizsgálat azonban megmutatná, hogy az épületben egy másik épület is van, saját áramellátással, víz- és csatornarendszerrel és kommunikációs hálózattal. Az alkalmazottaknál két kulcs van. Az egyik az előcsarnok egy jelöletlen ajtaját nyitja; a másik a lifthez kell. Ha valaki elkövetné a megbocsáthatatlan bűnt, és egyik vagy mindkét kulcsot elvesztené, kiűznék a júdeai vadonba, és sosem lehetne látni többé vagy hallani róla.

Gabriel csak egyszer ment be az előcsarnokon át, rögtön azután, hogy először találkozott Samronnal. Attól kezdve csak „suttyomban” érkezett meg az épületbe, a föld alatti garázson keresztül. Most is így tett, Chiara és Eli Lavon társaságában. Három lépcsőn leereszkedtek, majd átmentek egy üres folyosón, egészen a 456C jelű ajtóig. A mögötte lévő helyiség korábban kiszuperált számítógépek és kopott bútordarabok lomtára volt, amelyet a személyzet éjszakai tagjai is gyakran igénybe vettek romantikus együttlétek céljára. Most az egész Cégnél úgy ismerték mint Gabriel birodalmát. A kulcs nélkül működő, számkombinációs zár a születésnapja dátumával nyílt. A Cég egyik bölcse szerint egész Izraelben ez a legjobban őrzött titok.

- Mi a baj? – kérdezte Eli Lavon, amikor Gabriel keze bizonytalanul megállt a billentyűk fölött.
- Nagyon komoly pillanat.
- Nem emlékszel a saját születésnapodra?
- Nem erről van szó – mondta Gabriel, és megadta a kódot. – Csak nem akarom elhinni, hogy már olyan régen volt.

Belépett a helyiségbe, felkapcsolta a mennyezeti világítást, és végignézett a falakon. Korábbi akciók papírjaival és árnyaival voltak tele. Mind azt eredményezte, hogy ártatlan életet menthettek meg, és mindegyikhez vér tapadt, leginkább Gabrielé. Odament a nagy fatáblához, az utolsó fatáblához az egész épületben, és saját kézírásának halvány nyomait látta – a Mestermű néven ismert akció körvonalait. Eredményeként sikeres szabotázsakciót hajthattak végre az iráni urándúsító létesítmények ellen, így Izrael és a Nyugat többévtizednyi nagyon fontos időt nyert. Most azonban úgy tűnt, az idő már jócskán fogy. Az irániak újra nukleáris álmaik megvalósításának küszöbére értek. És aki az útjukba áll, azt szolgálatkész csatlósuk, a Hezbollah, a bosszú eszköze segítségével megbüntetik.

- Ha a Cég valaha múzeumot épít – mondta Lavon –, az csakis ennek a helyiségnek a másolatával lesz teljes.
- Hogy neveznék a kiállítást?
- Az Elátkozottak faluja.

A válasz nem Lavontól, hanem az ajtónyílásban álló magas, közvetlen alaktól érkezett, aki vékony iratsomót tartott a hóna alatt. Joszi Gavish a Kutatás, a Cég analitikai részlegének egyik vezetője volt. Londonban született az oxfordi All Souls College-ban végzett, de még mindig erős brit akcentussal beszélt a héber nyelvet, és képtelen volt dolgozni elegendő mennyiségű Earl Grey tea és McVitie's teasütemény nélkül.

– El sem tudom hinni, hogy újra itt vagyok – mondta.

– Én sem.

Gabriel a papírkötegre mutatott, és megkérdezte:

– Mi van a kezében?

– Az összes információ, amit a Cég pillanatnyilag Carlo Marcheséről tud. – Lerakta a paksamétát az egyik munkaasztalra, és körülnézett. – Uzi azt gondolja, hogy mi négyen szálljunk szembe Carlóval és a Hezbollahhal?

– Ne aggódj – mondta Gabriel, és mosolygott. – Hamarosan itt lesznek a többiek is.

A Személyzeti részleg szinte az egész délelőttöt azzal töltötte, hogy megtalálja Gabriel csapatának hiányzó tagjait, és leküldje őket az ablak nélküli kis helyiségbe. Legtöbbjüknel a váltás simán ment, ám néhány esetben nem várt, erős helyi ellenállásba ütköztek. Minden panaszt közvetlenül Uzi Navotnak továbbítottak, aki egyértelművé tette, hogy nem tűr ellenkezést.

– Ez nem az arab világ – mondta egy elégedetlenkedő részlegvezetőnek. – Ez a Cég. És itt még mindig parancsuralmi rendszer van.

A tagok rendszertelen időközökben érkeztek, mint amikor az ellenséges vonalak mögé behatoló csapat emberei térnek vissza egy sikeres éjszakai rajtaütés után. Elsőként Jákov Rosszman, egy himlőhelyes férfi jött, aki korábban a Sábáknál, Izrael belső biztonsági szolgálatának terrorelhárító csoportjánál dolgozott, most pedig Szíriába és Libanonba küldött ügynököket. Utána jött Mordeháj és Oded, egypár mindenes, majd Rimona Stern, egy korábbi katonai hírszerző, aki most az iráni nukleáris program kérdéseivel foglalkozott. A rubensi alkatú, homoksín hajú Rimona történetesen Samron unokahúga volt. Gabriel már gyermekora óta ismerte; Rimonáról a legkedvesebb emléke, ahogy a félelmet nem ismerő lányka egy rolleren lefelé száguld híres nagybátyja házának meredek feljáróján.

Ezután egy filigrán, sötét hajú nő, Dina Sarid jelent meg az ajtóban. Elő adatbázisként képes volt felsorolni az izraeli és nyugati célpontok ellen elkövetett minden terrorcselekmény időpontját, helyét, az elkövetők nevét és a halálos áldozatok számát, a Hezbollah nagyon ügyes gyilkosai által elkövetett atrocitások hosszú listájával együtt. Figyelemre méltó analitikai képességét sok éven át Imád Mugnijára, a Hezbollah katonai parancsnokára és a terror főpapjára koncentrált. És, nagymértékben Dina munkájának köszönhetően, 2008-ban, Damaszkuszban Mugnija valóban elnyerte a megérdemelt halálos büntetését, amikor bomba robbant az autója alatt. Mugnija halálát Dina édesanyja és két nővére sírjának felkeresésével ünnepelte. 1994. október 19-én haltak meg, amikor a Hamász, Irán másik segítőjének egy öngyilkos merénylete az 5-ös buszon felrobbantotta magát Tel-Avivban, a Dizengoff úton. A támadásban Dina is súlyosan megsebesült, és kissé még mindig sántított.

Mint általában, most is Mihail Abramov érkezett utoljára. Nagyon magas, világos hajú férfi, arca finom csonttá, pillantása, pedig mint a gleccserek jege. Tizenévesen Oroszországból vándorolt ki Izraelbe, és beállt a Szajeret Matkalhoz, az izraeli véderő elit rohamegységéhez. Samron egyszer azzal a hasonlattal jellemezte, hogy ő „Gabriel lelkiismeret nélkül”, és Mihail személyesen végezte ki a Hamász és a palesztin iszlám dzsihád több merényletszervezőjét. Hasonló akciókat most a Cég nevében végzett, ám nagyszerű képességei nem korlátozódtak kizárólag a fegyver használatára.

A Saul király úti központ folyosóin és tárgyalótermeiben a 456C szobában összegyűlt férfiakat és nőket a Barak kódnéven ismerték – a héber szó jelentése „fény” –, mivel fénysebességgel tudtak

összegyűlni és akcióba lendülni. Együtt harcoltak, gyakran elviselhetetlen feszültségben, titkos csatatereken, Moszkvától kezdve egészen a Karib-tengerig és a szaúd-arábiai Rub al-Khali sivatagig. Gabriel csak nagy szerencsével élte túl az utolsó akciót, de most megint ott állt a többiek előtt; nem látszottak rajta az elviselt borzalmak, és lenyűgözte őket egy történettel. Egy múzeumi kurátorról szólt, akinek apja sírrelő volt, egy papról, aki veszélyes titkot rejteget, és egy Carlo Marchese nevű, nagy tiszteletnek örvendő gengszterről, aki a világ legveszélyesebb terroristacsoportjával üzletel. Az akció célja, mondta Gabriel, nagyon egyszerű. Összeállítanak egy dossziét, amelynek segítségével ki lehet iktatni Carlót, és közben a Hezbollah bárkáját is megfürják a víz alatt. Nem lesz azonban elég egyszerűen bebizonyítani, hogy Carlo bűnöző. Meg kell találniuk a *cordatát*, a kötelet, amely közvetlen kapcsolatot jelent közte és a Hezbollah között. Utána pedig a nyaka köré tekerik ezt a kötelet.

Egyfajta családot képeztek, és mint minden családban, itt is voltak apró irigységek, ki nem mondott sértődések és a testvérek közötti kisebb nézeteltérések. Ettől függetlenül sikerült a lehető legkevesebb civódással kisebb csoportokat kialakítaniuk, és munkához láttak. Joszi, Chiara és Mordeháj Carlóval foglalkozott, míg Dina, Rimona, Jákov és Mihail kapta a feladatot, hogy a Hezbollah bűnös pénzteremtő hálózatait vizsgálják. Gabriel és Eli Lavon valahol közöttük volt, és nekik kellett megtalálni a kapcsolatot a két szervezet között – vagy ahogy Lavon mondta, a jegygyűrűt, amely bűnös hitvesi kapcsolatban fogta össze Carlót és a Hezbollahot.

A 456C szoba falai hamarosan jól mutatták a vállalkozás egyéni jellegét. Az egyik oldalon Carlo Marchese titkos üzleti birodalmának körvonalai bontakoztak ki, a másikon a Hezbollah Inc. ismert elemei. Ez utóbbinak egyetlen feladata volt – kiapadhatatlan pénzforrást biztosítani a legveszélyesebb terrorszervezetnek, amely valaha létezett a földön. Nem az al-Kaida, hanem a Hezbollah alakított először embereket bombává, és a Hezbollah fejlesztette először világméretűvé a képességeit. Két alkalommal már az Atlanti-óceánon is átnyújtotta csápjait, hogy célpontokat támadjon Buenos Airesben – először 1992-ben, amikor felrobbantotta az izraeli követséget, és megölt huszonkilenc embert, majd 1994-ben, amikor elpusztította az AMIA zsidó közösségi központot, ami újfent kilencvenöt áldozatot követelt. A Hezbollah soraiban több ezer jól képzett terrorista van, sokan közülük az egész világot átfogó arab diaszpórában, és hatalmas fegyverarzenáljában több Scud rakéta is található, tehát ez a világ egyetlen terroristacsoportja, amely ballisztikus rakétákkal rendelkezik. Röviden összefoglalva, a Hezbollahnak megvan a képessége, hogy hihetetlenül pusztító terrorcselekményeket hajtson végre, az általa választott helyen és időpontban. Nem kell más hozzá, mint a teheráni síita vallási vezetők áldása.

A Hezbollahnak Allah adja az ösztönzést, de földi halandók elégítik ki a pénzügyi igényeit. Ezek az arcok Dina munkaasztala mellett tekintettek le a falról. A háló közepén kapott helyet a Libanoni Bizánci Bank. Utána a 8200-es csoport segítségével Dina összeállított egy kommunikációs ábrát. Felrajzolta a telefonhívások fáját, melynek ágai Bejrúttól Londonig és Dél-Amerikában a törvényékét nem ismerő hármassá terjedtek. A Libanoni Bizánci Bank – a csapat jegyzékében LBB – volt a ragasztó, amely mindent összefogott. A 8200-as csoport kibernetikusainak köszönhetően a csapat kedvére tanulmányozhatta a bank pénztárkönyvét. Jákov még tréfálkozott is, hogy többet tud az LBB ügyeiről és beruházásairól, mint a bank elnöke. Hamarosan egyértelművé vált, hogy az intézmény – „és nemcsak átvitt értelemben használom a kifejezést”, mondta Jákov – valójában a Hezbollah egyik

portálja.

A napok legnagyobb részében Gabriel gyorstalpaló tanfolyamot végzett, hogy többet megtudjon a lopott műtárgyak világméretű kereskedelméről – elsősorban arról, hogy a múlt csillogó kincsei milyen módon jutnak a sírablók és tolvajok piszkos kezéből a törvényes piacra. A munka nagy része monográfiák, katalógusok, múzeumi adatbázisok és aukciós házak által vezetett nyilvántartások, valamint a világ műkincskereskedőinek készletét mutató, publikált kimutatások agyzsibbasztó tanulmányozásából állt. Időnként Eli Lavonnal együtt átment a Rockefeller Múzeumba, hogy az Izraeli Múzeumi Hatóság rablásokkal foglalkozó szakemberének tájékoztatását hallgassa. Emellett még telefonált a londoni művészeti világhoz tartozó egyik barátjának is, akinek számos ismerőse van, és aki beleártotta magát valami olyasmibe, ami szerint a „kereskedelem piszkosabbik vége”. Végezetül csendben felújította a kapcsolatot Ferrari tábornokkal, aki azonnal másolatokat küldött a legszigorúbban őrzött dokumentumairól, noha Gabriel határozottan megtagadta a cél azonosítását. Akcióról volt szó, amikor is az akciós szabályokat kell alkalmazni.

Így ment ez tizenkét napon és tizenkét, szinte vég nélkülinek tűnő éjszakán át, miközben mindkét csoport a kirakójáték darabjait gyűjtötte. Lavon, a bibliai régész a kutatást önkéntelenül is egy ókori akvadukt építéséhez hasonlította, amely David városa alatt vezette a Gihon-forrás vizét a Siloám tavába. Több mint hatszáz méter hosszú volt, és sietve kellett elkészíteni a sziklában az i. e. 8. században, mivel a város a közeledő asszír hadsereg ostromára készült. A munka gyorsítására Ezékiás király két csapatot bízott meg, hogy folyamatosan egymás felé haladva végezzék az ásást. Valahogy sikerült találkozniuk középen, és az életadó víz bejutott a városba.

A csoport a tizenharmadik napon, nem sokkal éjfél után tapasztalt valami hasonlót, amikor Gabriel csapata átvette a 8200-as csoport éjszakai küldeményét. Listát tartalmazott az összes pénzátutalásról, amelyet aznap a Libanoni Bizánci Bank számláiról végeztek. Kiderült belőle, hogy 16:17-kor az LBB másfél millió eurós utalást kapott a svájci St. Moritzban lévő Naxos Galériából. Később, bejrúti idő szerint pár perccel öt után százötvenezer eurót, az eredeti összeg tíz százalékát, az LBB-ből átküldték az Egyházi Munkákat Támogató Intézmény, más néven a Vatikáni Bank számlájára. Kicsit később Eli Lavon a helyiségben uralkodó hangulatot ahhoz a pillanathoz hasonlította, mint amikor Ezékiás munkásai először hallották meg egymás hangját a szikla vésése közben. Gabriel a saját csapatát arra utasította, hogy még ássanak egy kicsit, és hajnalra már tudták, hogy megvan az emberük.

– David Girard-nak adja ki magát, de ez a név is hamis, mint vele kapcsolatban szinte minden.

Gabriel Uzi Navot irdatlanul nagy íróasztalára tette a mappát. A bútordarab fűstszerű üvegből készült, és a padlótól a mennyezetig érő, Tel-Aviv belvárosára és a tengerre néző golyóálló ablakok előtt állt. A függőleges zsalukon gyenge napfény szűrődött át, és börtönrács árnyékát vetette Navotra. Ő azonban nem nyúlt a mappához, csak intett Gabrielnek, hogy mondja el a részleteket.

– Az igazi neve Daoud Ghandour. Egy Tayr Dibba nevű faluban született Dél-Libanonban, ugyanott, ahol Imad Mugnija, tehát bizonyára ismerhették egymást kiskorukban.

– Hogyan került egy olyan koszfészekből, mint Tayr Dibba, egy St. Moritz-i műkinccsgalériába?

– A libanoniak módján – felelte Gabriel. – 1970-ben, amikor Arafat és a PFSZ üzletet nyitott Dél-Libanonban, a Ghandour család Bejrútba költözött. Daoud kivételesen okos gyerek volt. Jó iskolába járt, megtanult franciául és angolul. Amikor elérkezett az egyetemi tanulmányok ideje, Párizsba költözött, hogy ókori történelmet hallgasson a Sorbonne-on.

– Daoud Ghandourból akkor lett David Girard?

– Erre csak akkor került sor, amikor Oxfordba ment tovább – felelte Gabriel. – Miután diplomát szerzett klasszikus régészetből, Londonban, a Sotheby's műkinccsosztályán kapott állást. Ott volt a kilencvenes évek végén, amikor a Sotheby'st azzal vádolták, hogy eredettanúsítvány nélküli műkincseket ad el. Meglehetősen titokzatos körülmények között hagyta el Londont.

– És maga fogott üzleti vállalkozásba?

Gabriel bólintott.

– Mennyi pénz kell hozzá, hogy valaki galériát nyisson St. Moritzban?

– Rengeteg.

– Honnan vette a pénzt?

– Jó kérdés.

Gabriel kivett egy fényképet a paksamétából, és áttolta az asztalon. Egy, a negyvenes évei végén járó vékony férfit ábrázolt, aki egy görög és etruszk kerámiával teli vitrinnek dőlt. Sötét pulóvert és sötét blézert viselt. Tekintete lágy volt és elgondolkodó. Az arcára erőltetett mosoly őszintének hatott.

– Jó megjelenésű ördög – jegyezte meg Navot. – Hol szerezted a fényképet?

– A galéria internetes oldaláról. A hivatalos önéletrajza igencsak foghíjas, többek között a keresztnév és a születési hely is hiányzik belőle.

– Milyen útlevelet használ mostanában?

– Svájcit. A felesége is svájci.

– Az ország melyik részéről?

– Német anyanyelvű.

– Igazi kozmopolita. – Navot komor arccal meredt a fényképre. – Mit tudunk az utazási szokásairól?

– Mint általában a műkinccskereskedők, ő is rengeteg időt tölt repülőgépen és szállodai szobákban.

– Libanonban is?

– Legalább havonta kétszer elugrik Bejrútba.

Gabriel kis időre elhallgatott, majd hozzátette:

– Itt, Izraelben is sok időt tölt.

Navot hirtelen felnézett, de nem szólt semmit.

– Eli barátai az Izraeli Múzeumi Hatóságnál azt mondják, hogy Daoud Ghandour, más néven David Girard, gyakori látogató a Templom-hegyen. Pontosabban – javította ki magát Gabriel – az idő nagy részét a hegy *alatt* tölti.

– Mivel?

– A palesztin hatóság és a Vakf önkéntes tanácsadója régészeti ügyekben. Mellékesen, ez sincs benne a hivatalos önéletrajzában.

Navot egy pillanatig a fényképet nézegette.

– Mi az elképzelésed?

– Úgy vélem, hogy ő a Hezbollah embere Carlo hálózatában. Lopott tárgyakat ad el a St. Moritz-i galériájában, a profitot hazaküldi az LBB-n keresztül, de tíz százalékot juttat belőle a keresztapának, Carlo Marchesének is.

– Tudod bizonyítani?

– Még nem. Ezért indítványozom, hogy lépünk vele üzleti kapcsolatba.

– Hogyan?

– Ajánlok neki valami ellenállhatatlan dolgot, és meglátjuk, ráharap-e.

– Talán nem kellene kérdeznem – sóhajtott Navot –, de hogy akarsz valami ellenállhatatlan dologra szert tenni?

– Lopok egyet, természetesen.

– Természetesen – mondta Navot, és mosolygott. – Tőlem is szeretnél valamit?

– Pénzt, Uzi. Rengeteg pénzt.

A Cég rendszabálya előírja, hogy a külföldi küldetésekre induló ügynökök Izraelben az utolsó éjszakát egy elrugaszkodási pontként ismert titkos lakásban töltsék. Ott házastársak, szeretők, gyerekek és házi kedvencek nem vonhatják el a figyelmüket, tehát nyugodtan készülhetnek az új énjük felvételére, amelyet hazatérésükig fognak viselni, mint egy páncélt. Egyedül Gabriel és Eli Lavon döntött úgy, hogy mellőzi ezt az akciós rítust, mivel saját számításuk szerint több időt töltöttek már álnevek alatt, mint a sajátjukat viselve.

Kiderült, hogy mindketten úgy határoztak, az utolsó estének legalább egy részét sérült nő társaságában töltik. Lavon a Nyugati Fal alagútjához ment, hogy pár órát szeretett Rivkája társaságában lehessen, Gabriel pedig elzarándokolt a Herzl-hegyen lévő idegstanatóriumba, hogy meglátogassa Leah-t. Mint általában, a szokásos látogatási idő után érkezett. Leah orvosa az előcsarnokban várta. A *kipát* és hosszú, szürke szakállt viselő, rabbiszerűen kinéző férfi volt az egyetlen személy Izraelben, aki nem a Céghez tartozott, de pontosan tudta, hogy mi történt azon az éjszakán Bécsben.

– Elég sok idő eltelt már az utolsó látogatása óta. – Az orvos megbocsátóan elmosolyodott. – Már nagyon várja, hogy újra találkozzanak.

– Hogy van?

– Mint mindig. Életének ebben a részében ez a legtöbb, amit remélhetünk.

Az orvos megfogta Gabriel karját, és bevezette a jeruzsálemi mészkőből készült folyosón át egy közös helyiségbe, amelynek ablakai a kórház kertjére néztek. Gabriel ott, egy mandulafenyő

árnyékában kérte ki Leah engedélyét, hogy feleségül vehesse Chiarát. A pillanat csak nagyon halványan maradt meg Leah bizonytalan emlékei között. Időnként úgy tűnt, a nő tisztában van vele, hogy Gabriel már nem a férje, de leginkább múltja börtönében élt. Leah zavaros gondolatvilágában semmi szokatlan nem társult Gabriel hosszú távolléteihez. Samronnak köszönhetően Gabriel mindig szinte figyelmeztetés nélkül jelent meg volt felesége életében, vagy lépett ki onnan.

A nő tolószékben ült, és az ölében nyugtatta, ami a kezéből maradt. A haja valamikor hosszú volt és sötét, mint Chiaráé, de most a kórház rendje szerint rövid és őszes. Gabriel megcsókolta a hűvös, forradásos arcot, majd ő is helyet foglalt egy karfa nélküli kis széken, amelyet az orvos tett a tolókocsi mellé. Úgy tűnt, Leah nem is érzékeli a jelenlétét. Kifejezéstelen tekintettel nézte a sötétbe borult kertet.

– Szereted azt a lányt? – kérdezte hirtelen, és tekintete továbbra is a kertre irányult.

– Melyik lányt? – kérdezte Gabriel. És akkor, amikor hirtelen rájött, hogy Leah a házasságukat felbontó beszélgetést éli át újra, iszonyúan összeszorult a szíve.

– Szeretlek – mondta lágyan, és megszorította a nő merev kezét. – Mindig szeretlek, Leah.

Apró mosoly jelent meg a volt feleség arcán. Majd házastársi rosszallással egy pillanatra közvetlenül Gabrielre nézett.

– Újra Samronnak dolgozol – mondta.

– Honnan tudod?

– Látom a szemedből. Valaki más vagy.

– Gabriel vagyok.

– Csak egy részed Gabriel.

A nő az üveg felé fordította az arcát.

– Ne menj még el, Leah.

Leah maradt.

– Ki ellen harcolsz most? A Fekete Szeptember ellen?

– Már nincs Fekete Szeptember.

– Akkor most ez kicsoda?

– A Hezbollah – felelte Gabriel némi habozás után. – Ez most a Hezbollah, Leah.

A név szemmel láthatóan semmit nem jelentett a nőnek.

– Mondjál róluk valamit – kérte.

– Nem tehetem.

– Miért nem?

– Mert titok.

– Mint régen?

– Igen, Leah, mint régen.

Leah arca elkomorult. Utálta a titkokat. A titkok tették tönkre az életét.

– Hová utazol most?

– Párizsba – felelte Gabriel az igazságnak megfelelően. A komor arckifejezés még inkább sötét lett.

– Miért Párizsba?

– Van ott egy ember, aki segíthet nekem.

– Kém?

– Tolvaj.

– Miket lop?

– Festményeket.

A nő arcán őszinte zavar tükröződött.

– Mi dolga van egy hozzád hasonlóknak valaki olyannal, aki festményeket lop?

– A jó dolgok elérése érdekében időnként rossz emberekkel kell együttműködni.

– Ez rossz ember?

– Nem igazán.

– Beszélj róla!

Gabriel semmi kivetnivalót nem talált benne, ezért engedett a kérésnek. De egy pillanat után Leah már elvesztette az érdeklődését, és újra az ablakra meredt.

– Nézd a havat! – mondta, és a felhőtlen esti égboltra emelte tekintetét. – Nem szép?

– Igen, Leah. Szép.

A gyenge kéz remegni kezdett. Gabriel lehunyta a szemét.

Amikor Gabriel visszatért a Narkiss utcába, a félhomályban Chiara kinyújtózva feküdt a pamlagon, és egy pohár vörösbort egyensúlyozott a hasán. Odaadta neki az italt, és olyan tekintettel nézte, ahogy megissza, mintha valami árulásra utaló jelet keresne rajta. Majd bevezette a hálósobába, és szó nélkül kibújt a ruhájából. Teste lázasan meleg volt. Úgy szeretkezett vele, mintha utoljára tenné.

– Vigyél magaddal Párizsba!

– Nem lehet.

A felesége nem erőltette. Tudta, hogy nincs értelme. Főleg azután, ami Rómában történt. És azután, ami Bécsben történt korábban.

– Emlékezett most rád?

– Emlékezett.

– Melyik voltodra?

– Mindkettőre – felelte Gabriel.

Chiara csendben volt egy pillanatig, aztán megkérdezte:

– Tudja, hogy szeretsz engem, Gabriel?

– Tudja.

Kis szünet következett.

– *És te?* – kérdezte Chiara.

– Mi van velem?

– Szeretsz engem?

– *Chiara...*

A nő elfordult.

– Elnézést – mondta egy pillanattal később.

– Miért?

– A babáért. Ha nem veszítem el a babát, nem mennél Párizsba nélkülem.

Gabriel nem válaszolt. Chiara lassan ráfeküdt.

– Szeretsz? – kérdezte újra.

– Mindennél jobban.

– Mutasd meg!

– Hogyan?

A felesége szájon csókolta, és azt suttogta:

– Mutasd meg, Gabriel.

Az ANTIQUITÉS SCIENTIFIQUES, vagyis tudományos régiségek boltja magányosan árválkodott a rue de Miromesnil végén, egy olyan helyen, ahová turisták csak ritkán vetődnek. A párizsi régiségkereskedők közül többen noszogatták a tulajdonosát, a finnyás Maurice Durand-t, hogy költözzön át a rue de Rivolira vagy akár a Champs-Élysées-re. Monsieur Durand azonban mindig ellenállt, mert félt, utána azzal telnének a napjai, hogy az üzletében kövér amerikaiakat figyel, ahogy értékes mikroszkópjai, fényképezőgépei, szemüvegei, barométerei és mérőkészülékei között matatnak, majd üres kézzel távoznak a boltból. Mellesleg Durand mindig is tökéletesen elégedett volt a nyugodt életével a kerület csendes zugában. Volt egy jó söröző az utca túloldalán, ahol reggelente megitta a kávéját, esténként pedig a borát. És ott volt még Angélique Brossard, aki üvegfigurákkal kereskedett, és mindig hajlandó volt a NYITVA helyett a ZÁRVA feliratot kitenni az ajtóra, valahányszor Durand megjelent nála.

Volt egy másik ok is, amiért Maurice Durand ellenállt Párizs forgalmasabb utcái csábításának. Az Antiquités Scientifiques, noha viszonylag jövedelmező volt, elsődlegesen főfoglalkozása álcázásául szolgált. Durand arra szakosodott ugyanis, hogy festményeket és más műalkotásokat szállítson lakásokból, galériákból és múzeumokból olyan gyűjtőkhöz, akik nem foglalkoznak zavaró részletkérdésekkel, mint például a tiszta eredettanúsítvány. Rendészeti körökben Durand-t néhányan műkincs tolvajnak minősíthetnék, ám ő nem értene egyet ezzel a meghatározással, mivel sok év eltelt már azóta, hogy saját kezűleg lopott festményt. Már csak közvetítőként tevékenykedett a megrendelésre történő lopás néven ismert folyamatban – vagy, ahogy Durand szerette jellemezni a munkát, ő intézte azoknak a festményeknek a beszerzését, amelyeket gyakorlatilag nem kínáltak eladásra. Ügyfelei azok közül kerültek ki, akik nem szerették, ha kívánságuk kielégítetlen marad, és Durand csak ritkán okozott nekik csalódást. Marseille-i központú, profi tolvajokkal dolgoztatott, és ő irányította a történelem néhány jelentős műkincslopását. Sikerei közül a legnagyobb, legalábbis anyagi értelemben, Vincent van Gogh *Önarckép levágott füllel* című képének megszerzése volt. A londoni Courtauld Galériából lopták el, és most egy olyan szaúdi sejk palotájában függött, aki betegesen vonzódott a késsel elkövetett erőszak különböző formáihoz.

Egy kevésbé ismert mű – a *Fiatal nő portréja*, vászonalapú olajfestmény, Rembrandt van Rijn alkotása – volt azonban az, amelynek révén Maurice Durand meglehetősen különös kapcsolatot alakított ki Izrael állam titkosszolgálatával. Miután elfogadott egy megbízást a kép ellopására, rájött, hogy titkos, a holokauszt során elloptott javakkal kövérre hizlalt bankszámlák listáját rejtették el benne. Ennek a listának a segítségével tudott Gabriel megszarolni egy Marin Landesmann nevű svájci milliárdost, hogy manipulált ipari centrifugákat küldjön stabil vevőinek az Iráni Iszlám Köztársaságba. Az akció végén Gabriel úgy döntött, nem tesz semmit Durand ellen, hátha a Cég valamikor ismét egy profi tolvaj segítségére szorul.

Ez magyarázza valamennyire, hogy huszonnégy órával Párizsba érkezése után Eli Lavon miért jelent meg a rue de Miromesnil 106. címen található kis bolt bejáratánál. A csengő barátságtalanul berregett. Majd halk kattanással félrehúzódtak a biztonsági rudak, és Lavon, a vizet rázogatva ázott kabátjáról, belépett.

– Lopott valamit mostanában, monsieur Durand?

– Még csókot sem, monsieur Lavon.

A két férfi egy pillanatig szó nélkül méregette egymást. Testsúly és felépítés alapján nagyjából egyformák voltak, de a hasonlóságok sora itt véget is ért. Míg Lavon olyan öltözetet viselt, amelyet talán a művésznegyed bohém divatjaként lehetne jellemezni, Durand ruházata kifogástalan volt; sötét, csíkos öltöny, hozzá levendulaszínű nyakkendő. A gyenge fényben kopasz feje úgy csillogott, mint a csiszolt üveg. Sötét szeme kifejezéstelen volt, és nem pislogott.

– Miben segíthetek? – kérdezte, bár igazából semmi mást sem kívánt kevésbé, mint Lavonnak segíteni.

– Valami különlegeset keresek – felelte Lavon.

– Nos, akkor a legjobb helyre jött. – Durand odalépett egy vitrinhez, amely mikroszkópokkal volt tele. – Ezeket most kaptam – mondta, és végighúzta kezét az egyik eszközön. – A párizsi Nachet & Fiai cég készítette 1890-ben. A lencsék is és a mechanikus alkatrészek is kiváló állapotban vannak. Akárcsak a diófa tok.

– Nem ilyesmire gondolok, monsieur Durand.

Durand keze még mindig a mikroszkóp oxidált felületén nyugodott.

– Úgy tűnik, törlesztenem kell az adósságomat – mondta.

– Ez úgy hangzik, mintha zsarolók lennénk – mondta Lavon, és felöltötte legmegnyerőbb mosolyát.

– Biztosíthatom azonban, hogy erről szó sincs.

– Tehát, mit kíván?

– A szakértelmét.

– Az sokba kerül.

– Ne aggódjon, Maurice. A pénz nem probléma.

Az eső végigkísérte őket a Concorde téren és a Szajna partján is. Nem a dalszövegírók és költők kellemes párizsi esője, hanem kellemetlen vízfüggöny, amely még a nagykabátjuk alá is behatolt. Durand gyalázatosan érezte magát, és egy taxi melegére vágyott, ám Lavon biztosan tudni akarta, hogy nem követik őket, ezért gyalog caplattak tovább. Végül beléptek egy, a Pont-Marie-ra néző luxusbérház előterébe, és a csigalépcsőn felmentek egy harmadik emeleti lakásba. A nappaliban Gabriel várta őket; nyugodtnak és kipihentnek látszott. Smaragdszínű szemének egyetlen apró villanásával kérte Durand-t, hogy üljön le mellé. A francia habozott, majd Lavon noszogatására elindult, ám olyan lassan, mint az elítélt, akit az akasztófához vezetnek.

– Bizonyára emlékszik rám – szólalt meg Gabriel, és fürkész tekintettel figyelte a széken helyet foglaló Durand-t. – A mi szakmánkban ez általában kötelező. Ám ez az eset más.

– Hogyhogy?

– Tudja jól, hogy magához hasonlóan én is profi vagyok. Azt is tudja, hogy nem pazarolnék értékes időt holmi fenyegetésekre.

Gabriel lenézett a dohányzóasztalra. Két egyforma diplomatatáska volt rajta.

– Időzített bombák? – kérdezte Durand.

– A maga jövője. – Gabriel rátette a kezét az egyik táskára. – Ebben elegendő bizonyíték van, hogy egy embert élete végéig börtönbe lehessen zárni.

- És a másikban?
- Egymillió euró készpénz.
- Mit kell tennem érte?

Gabriel elmosolyodott.

- Amihez a legjobban ért.

QUAI DES CÉLESTINS, PÁRIZS

Egy üveg Armagnac állt a kisasztalon. Maurice Durand, miután meghallgatta Gabriel ajánlatát, nagy pohárral töltött magának. Tétovázott, mielőtt ivott volna belőle.

– Ne aggódjon, Maurice – jegyezte meg Gabriel biztatóan. – A mérgezett brandyt különleges alkalmakra tartogatjuk.

Durand óvatosan kortyolt az italból.

– Egy valamit nem értek – mondta egy pillanattal később. – Miért nem lopják el maguk ezt a tárgyat, vagy vesznek egyet kölcsön valamelyik múzeumtól?

– Mert egy történetet fogok elmondani – felelte Gabriel. – És mint minden jó történetnek, ennek is életszerűnek kell lennie. Ha egy nagy értékű tárgy hirtelen előtűnne a semmiből, a célpontunk joggal gyaníthatna csapdát. De ha azt hiszi, hogy a tárgyat nemrég egy olyan bűnbanda lopta el, amelyik már régóta szerepel a bűnügyi nyilvántartásban...

– Feltételezi, hogy profi bűnözőkkel áll szemben, és nem profi kémekkel.

Gabriel nem szólt semmit.

– Milyen okos – jegyezte meg Durand, és kissé megemelte a poharát, mintha tósztot készülnie mondani. – Pontosan mit szeretne?

– Vörös alakos görög vázát, az i. e. 4. vagy 5. századból, ami elég nagy, hogy felfigyeljenek rá az illegális műkincsek piacán.

– Állami vagy magánforrásból származzon?

– Magán – felelte Gabriel. – Ne múzeumból.

– Nem olyan nehéz, mint gondolná.

– Egy múzeumot kirabolni?

Durand bólintott.

– De rossz modorra vallana.

– Tegyen a saját belátása szerint!

Durand elgondolkodva nézegette az italát.

– Van egy villa Saint-Tropez mellett. A Baie de Cavalaire mentén található, nem messze egy birtoktól, amely egy orosz oligarcháé volt. A neve most nem jut eszembe.

– Ivan Harkov?

– Igen, ő az. Ismeri?

– Csak hírnév alapján.

– A kedvenc étterme előtt ölték meg Saint-Tropez-ban. Nagyon véres jelenet volt.

– Én is így hallottam. De a szomszédja házáról beszélt.

– Nem olyan nagy, mint Ivan régi otthona, de a tulajdonosának remek az ízlése.

– Kiről van szó?

– Belga – felelte Durand enyhe lenézéssel. – Ipari termelésből származó vagyont örökölt, és most mindent megtesz, hogy az utolsó fillérjét is elköltse. Pár éve megszabadítottuk egy Cézanne-től. Helycserés munka volt.

– Másolatot hagytak a helyén?

– Még hozzá egész jót. A belga barátunk még mindig azt hiszi, hogy a kép eredeti, mert legjobb

tudásom szerint nem jelentette a lopást a rendőrségnek.

– Melyik kép volt?

– A *Jas de Bouffan*.

– Ki készítette a hamisítványt?

– Magának is megvannak a titkai, Mr. Allon, és nekem is.

– Folytassa!

– A belgának több más Cézanne-képe is van. Ókori műkincsekből is szép gyűjteménnyel rendelkezik. Az egyik darab különösen szép, égetett agyag váza, Amükosz festője készítette az i. e. 5. században. Két fiatal nőt ábrázol, amint ajándékot adnak két meztelen férfi atlétának. Nagyon érzéki.

– Egyértelmű, hogy ismeri a görög kerámiákat.

– Ez az egyik szenvedélyem.

– A belga milyen gyakran tartózkodik a villában?

– Júliusban és augusztusban – mondta Durand. – Az év többi részében az épület üres, csak a gondnok marad ott. Van egy kis háza a birtokon.

– Mi a helyzet a biztonsággal kapcsolatban?

– A magához hasonlókat tudják, hogy biztonság nem létezik. Hacsak nincs valami meglepetés, az embereim behatolnak a házba, és pár percen belül már ki is jönnek. Ön pedig azonnal megkapja a görög vázáját.

– Azt hiszem, hogy egy Cézanne-t is szeretnék.

– Az életszerűség kedvéért?

– Minden a részleteken múlik, Maurice.

Durand elmosolyodott. Ő maga is törődött a részletekkel.

Mindössze egy kérése volt, hogy álljanak ellen a kísértésnek, és ne figyeljék a tevékenységét, miközben a szerződésben foglaltakat teljesíti. Partnerei ezt készségesen elfogadták, bár eszük ágában sem volt betartani az ígéretüket. Maurice Durand egyszer már több millió dollárt érő festményt lopott el egyetlen nyár leforgása alatt. Ha valaki igénybe veszi egy Durand-hoz hasonló bűnöző szolgálatait, ügyelnie kell, hogy ne fordítson neki hátat.

Három napon át a szép környezetében maradt a nyolcadik kerület északi végén. Napi programja, akárcsak az üzlete, egy más korból való kellemes dolgokkal volt tele. Minden reggel megivott két tejszínes kávét a sörözőben ugyanannál az asztalnál, ahol nem volt más társasága, mint néhány újság, melyeket mindig ugyanabban a trafikban vásárolt meg. Utána átment a keskeny utcán, és pont tízkor eltűnt az aranyozott kis ketrecében. Időnként kénytelen volt ajtót nyitni egy-egy ügyfélnek vagy kézbesítőnek, de az idő nagy részében Durand csak maga volt bent. Egytől fél kettőig ebédelt, majd visszatért a boltjába, ahol a délután hátralevő részét töltötte. Ötkor rövid időre benézett madame Brossard-hoz. Utána ismét elment a sörözőbe egy pohár Côtes de Khône borra, amelyet mindig a legnagyobb meglepedettséggel fogyasztott el.

Azon szerencsétlen lelkek számára, akiknek ezt a látszólag megbabonázott életet kellett figyelniük, Maurice Durand a végtelen csodálat és bosszankodás tárgya volt. Nem meglepő, hogy voltak néhányan a csapatban, főként Jákov, aki szerint Gabriel hibát követett el, amikor egy ilyen emberre bízta az akció nyitányát.

– Vessetek egy pillantást a megfigyelési jelentésekre – követelte Jákov vacsora közben a csapat

egyres számú titkos lakásában, a Bois de Boulogne mellett. – Egyértelmű, hogy Maurice bezsebelte az egymillió eurókat, és esze ágában sincs szállítani az árut.

Gabriel azonban nem aggódott. Durand korábban már olyan embernek mutatta magát, akinek elvei vannak.

– Született tolvaj – mondta Gabriel. – És egy tolvaj semmit nem szeret jobban, mint a nagyon gazdagoktól lopni.

Gabriel optimizmusa már másnap délelőtt beigazolódott, amikor a 8200-as csoport lehallgatta, hogy Durand első osztályú helyet rendel a Marseille-be, tizenkét órakor induló TGV vonatra. Jákov és Oded is megtette vele az utat, és délután ötkor láthatták, hogy megfigyelésük tárgya többé-kevésbé titkos megbeszélést folytat a város régi kikötőjében egy helyi halásszal. A halászt később Pascal Rameau-ként azonosították, aki Marseille számos bűnszervezetének a vezetője.

Ez volt az a pont, amikor az akció kezdett határozott formát ölteni, mivel Durand utazása után huszonnégy órán belül Rameau emberei közül néhányan felderítették a terepet a belga elegáns villájánál. Gabriel ezt onnan tudta, hogy a saját emberei közül kettő, Joszi és Rimona rövid időre kibérelt egy villát az épület fölötti dombon, és folyamatosan figyelte; teleobjektívvel és videokamerával felvételeket is készítettek. Sosem látták többé Rameau embereit. De két nappal később, ahogy éjszaka heves vihar söpört végig a Côte d’Azur teljes hosszában, arra ébredtek, hogy a part menti úton szirénák szólnak. A következő két órában villogó kék fényeket láttak a belga tengerparti palotájának behajtójánál. A rendőrségi vonalak lehallgatása minden szükséges információt megadott. Egy Cézanne, egy görög váza, és senkit nem tartóztattak le. *C’est la vie*.

Minden benne volt az újságokban, és pont ezt várták. A Cézanne volt a fő attrakció; a görög váza, Amükosz festőjének szép munkája csak éppen kéznél volt. A zaklatott belga tulajdonos tekintélyes jutalmat ajánlott olyan információért, mely a javai visszaszerzését eredményezi, biztosítója pedig, a komoly londoni Lloyd’s, csendben elterjesztette a hírt, hogy figyelembe vennék a váltságdíjfizetés lehetőségét. A francia rendőrség bekopogott néhány ajtón, és kikérdezett párat a szokásos gyanúsítottak közül, de egy hét múlva úgy döntöttek, hogy fontosabb dolguk is van, mint hogy egy vég vásznat és egy nagyon öreg agyag bödönt hajkurásszanak. Mellesleg, már korábban is szembekerültek ezzel a tolvajbandával. Ezek az emberek profik, nem kalandvagy vezérli őket, és amikor elloptak valamit, az sosem került elő.

A lopás a szokásos érzések hullámaait váltotta ki Párizs művészeti galériáiban, de Maurice Durand világában csak egy kavics volt, amelyet a különben nyugodt vízbe dobtak. Többen hallották, ahogy kedvenc pincérnőjével beszél az esetről a sörözőben, ám élete a korábbi monoton ritmusban zajlott. Tízkor nyitotta ki a boltját. Egykor megebédelt. Pontban ötkor madame Brossard örömeiben részesítette magát, és mint egy bűntelen lélek, megivott egy pohár vörösbort.

Végül, egy héttel a lopás után felhívta Gabrielt egy előre megbeszélte számon, hogy a kért tételek – egy kisméretű barométer a 20. század elejéről, valamint a müncheni Merz réz és fa távcsöve – rendben megérkeztek. Gabriel kérésére Durand még aznap este átvitte a tételeket a Pont-Marie-ra néző lakásba, és a lehető leggyorsabban távozott. A festményt, amely Cézanne szeretett hegyét, a Mont Saint-Victoire-t ábrázolta, szakszerű módon kivágták a keretéből, és betették egy keménypapír csőbe. A vázát egy Adidas sporttáskába tették. Eli Lavon kivette, és óvatosan letette a konyhaasztalra. Majd percek alatt csak ült Gabriel mellett, és a meztelen atlétákhoz odalépő görög nők képét nézte.

– Valakinek meg kell tennie – mondta Lavon végül –, de az nem én leszek.

– Én restaurátor vagyok – mondta Gabriel –, igazán nem tehetem.

– Én pedig régész vagyok – jegyezte meg Lavon védekezően. – Amúgy pedig sosem szerettem az erőszakos dolgokat.

– Még sosem gyilkoltam vázát.

– Ne aggódj! – biztatta Lavon. – A korábbi munkáddal ellentétben ez most csak ideiglenes lesz.

Gabriel nagy lélegzetet vett, visszatette a vázát az Adidas sporttáskába, és kicsit odanyomta az asztal széléhez. A hang olyan volt, mint amikor egy csont roppan. Lavon lassan széthúzta a cipzárt, és gyászos tekintettel belenézett a táskába.

– Gyilkos! – suttogta.

– Valakinek meg kellett tenni.

A Cézanne-nal azonban már nem bántak ilyen durván. Sőt, amíg a csapat az utolsó óráit töltötte Párizsban, Gabriel még a kép sérüléseit is ellátta, óvatosan, mintha a festmény páciens lenne az intenzív osztályon, hogy olyan állapotban lehessen majd visszaadni a tulajdonosának, amilyenben találták. Közönséges műkincstolvaj ugyan sosem tenne ilyesmit, de Gabriel annyira már nem akart ragaszkodni az akció valószínűségének látszatához. Elsősorban és mindenekelőtt restaurátor volt, és a Cézanne-nal való törődés segített megnyugtatni háborgó lelkiismeretét, amiért eltörte a vázát.

Rövid időre figyelembe vette a lehetőséget, hogy visszateszi a vásznat a keretbe, ám elvetette, mivel akkor a képet túl nehéz lenne biztonságosan szállítani. Inkább védő selyempapírt ragasztott a felületére a nyúlóbőrből készített ragasztóval, amelyet a Bois de Boulogne-i titkos lakás konyhájában kotyvasztott. Másnap reggel, amikor a ragasztó megszáradt, óvatosan visszatette a vásznat a keménypapír hengerbe, és átvitte a rue Rabelais 3. címre, az izraeli követségre. A Cég részlegvezetője érthető módon vonakodott lopott tárgyat átvenni, de megenyhült, miután Uzi Navottól telefonhívást kapott. Gabriel betette a festményt a részleg pincéjének egy száraz sarkába, és a termosztátot a biztonságos húsz fokra állította. Aztán kiment a Gare de Lyon pályaudvarra, és felszállt a délben induló zürichi vonatra.

A négyórás utazás alatt az akció következő fázisát tervezgette, és aznap este hatkor már egy bérelt Audiban ereszkedett alá a zürichi Bahnhofstrasse egy szép szakaszán. Eli Lavon ült mellette, az Adidas sporttáskával a lábánál.

– Svájc – mondta, és rosszkedvűen nézte a tájat. – Miért mindig pont Svájc?

Március volt, ami azt jelenti, hogy St. Moritzot, az Engadine-völgy felső részén lévő hajdani fürdőhelyet ismét az örület kerítette hatalmába. A Via Serlas-n, a világ talán legdrágább bevásárló utcájában hervatag arisztokraták kóboroltak céltalanul a Chopard boltjától a Gucci üzletéig, a Chaneltól a Bulgariig, filmsztárokkal, szupermodellekkel, politikusokkal, iparmágnásokkal, azok kísérőivel és a különböző élősködőkkel egyetemben. Tülekedtek a La Marmite vagy a Terrace legjobb asztalaiért, éjszaka pedig behízelegették magukat a Dracula vagy a King's Club magántermeibe. Közülük csak nagyon kevesen vesződtek a sítalpak felcsatolásával. St. Moritzban a sízés azok időtöltése volt, akiknek már semmi jobb nem jutott.

Egy csendes mellékutcában eldugva, a józan ész szigeteként állt a méltóságteljes, öreg Jägerhof Hotel. Kopottas és kicsit zord volt, és főként nem divatos, ez azonban csipetnyit sem zavarta. Sőt, mintha ezt élvezné. Éttermeit nem tartották nyilván a legjobbak között; szolgáltatásai is csak másodrendűek voltak. Nem tartozott hozzá fürdő, fedett uszoda vagy nightclub, hogy becsalogassa azokat, akik a címlapon szerették látni a nevüket. Az egyedüli zene, amelyet a Jägerhof falai között valaha is hallani lehetett, a vonósnégyes cincogása volt, amely a kis szépítéssel síelés utáni társas összejöveteleknek nevezett eseményeken játszott a szalonban délutánonként.

A szobák, akárcsak a szálloda, egy régebbi kor poros ereiklyéi voltak. A visszatérő vendégek az alsó szinteket részesítették előnyben, mert a lift minduntalan elromlott, és a zsúfolt felső részt csak azok választották, akik a mérsékelt árat tartották fontosnak. Az egyik szobában egy hórihorgas orosz lakott; szeme szürke, vértelen bőrének színe, mint a Piz Bernina csúcsot fedő hóé. Sajnos szabadsága első napján kifecamította a térdét, és azóta a szobája rabja volt. Időnként beült a pici, keskeny ablakmélyedésbe, ahonnan vágyódva nézte az utcát, de leginkább ágyban maradt, felpolcolt lábbal. Időtöltésként a notebookján filmeket nézett és zenét hallgatott. A szobalányok kifogástalanul udvariasnak jellemezték, ami orosz vendég esetében szokatlan volt.

Ugyanezt viszont már nem lehetett elmondani az orvosról, aki az orosz szerencsétlen balesete után négy nappal jelent meg a Jägerhofban. Átlagos testmagasságú és felépítésű volt, fején nagyon sok ezüstös hajjal, és mindenre figyelő, barna szemét részben takarta a szemüvege. A Jägerhof néhány vendége, akik történetesen találkoztak vele rövid látogatása alatt, később azt a megjegyzést tették rá, hogy ránézésre sokkal inkább alkalmas sérülések okozására, mintsem gyógyítására.

– Hogy van a térded? – kérdezte Gabriel.

– Még fáj, ha nagyon ránehezedem.

– Nem néz ki túl jól.

– Két napja kellett volna látnod.

A térdet két párnával támasztották fel, melyekre a Jägerhof diszkrét emblémáját hímezték. Gabriel kissé összerezte a daganatot vizsgálgatva.

– Honnan van ez a sok zúzódás?

– Néhányszor rá kellett csapnom.

– Mivel? Fejtőkalapáccsal?

– Az ajándékba kapott pezsgő üvegét használtam.

– Milyen volt?

– Tompa tárgyként remek.

Gabriel odament az ablakhoz, és lenézett a képeslapra illő svájci térre. Az egyik oldalán, egy luxus-óceánjáró lassúságával, limuzin állt meg valamelyik drágább szálloda bejáratánál. A másikon három, bundát viselő nő pózolt egy fényképfelvételhez egy lovas hintó mellett. Egy pillanattal később a hintó a puha havat taposó paták fojtott neszével elindult, és láthatóvá vált a Naxos Galéria bejárata. A nagy, homlokzati kirakaton át Gabriel látta, ahogy David Girard egy vásárlónak beszél a galéria jobb darabjainak egyikéről, egy fekvő, már végtagok nélküli, fiatal fiút ábrázoló, 1. századi római szoborról. A beszélgetés németül folyt, és hangja Mihail notebookjának hangszóróiból hallatszott.

– Hol rejtetted el az adót?

– A pulton.

– Hogy csináltad?

– Az üzletbe tett egyetlen látogatásom során otthagytam egy nagyon drága aranytollat. Monsieur Girard van olyan kedves, és vigyáz rá, amíg újra be nem nézek hozzá. Az egyedüli probléma, hogy rögtön a telefon mellett van. Valahányszor valaki felhívja a galériát, mintha a tűzjelző kapcsolódna be.

– Hogy megy az üzlet?

– Gyengén. Rendszerint egy vagy két ügyfél van délelőtt, és még néhány késő délután, amikor a sífelvonókat kezdik leállítani. Öt órára a hely teljesen üres.

– Alkalmazott van?

– A feleség tölt pár órát a galériában, miután elvitte az óvodába Hanselt és Gretelt. St. Moritztól pár kilométerrel délre, egy Samedan nevű városban laknak. Határozottan szép hely. Úgy gondolom, hogy Daoud a Hezbollah egyetlen tagja, aki ott él.

– A neve David – jegyezte meg Gabriel. – És pillanatnyilag semmi más tagságot nem tudunk rábizonyítani, mint a Svájci Műkincskereskedők Szövetségében betöltöttet.

– Amíg meg nem pillantja a szép görög vázát.

– Elképzelhető, hogy nem harap rá.

– Rá fog harapni – jegyezte meg Mihail magabiztosan. – Utána pedig megsütjük és darabokra szedjük, mint ahogy a Saul király úti táblán lerajzoltad.

– Időnként az akció nem a tervek szerint alakul.

– Mondj valamit! – Mihail egy pillanatig Gabrielt vizsgálgatta. – Talán nem is olyan jó ötlet, hogy épp most akaszkodj össze valakivel a Hezbollahtól.

– Alig ismerek magamra ebben az öltözékben.

– Nemcsak a legendás arcod miatt kellene kétszer is meggondolnod, hogy bemenj abba a galériába. Gabriel megfordult, és közvetlenül Mihailra nézett.

– Nem hiszed, hogy meg tudom tenni? Erre gondolsz?

– Nem is olyan régen volt, hogy Nadia al-Bakari a karodban halt meg a Rub al-Khali sivatagban. Talán valaki másra kellene bíznod, hogy bemenjen, és bedobja a csaltit.

– Például kire?

– Rám.

– Alig tudsz járni.

– Beveszek pár aszpirint.

– Mennyit tudsz a vörös alakos görög vázákról?

– Gyakorlatilag semmit.

– Ez problémát jelenthet.

Mihail nem szólt.

– Befejeztük? – kérdezte Gabriel.

– Befejeztük.

Gabriel kinyitotta az alumíniumból készült diplomatatáskát, amelyet magával vitt a szállodába. A váza egyik darabja volt benne, gondosan vastag ruhába csomagolva, és több 20x30-as fénykép a váza többi darabjáról. Gabriel megnyomott egy kis kapcsolót a táska belsejében, ami bekapcsolta a kép- és hangátviteli rendszert. Utána bezárta a táskát, és Mihailra nézett.

– Tudod fogni a jelet?

– Megvan.

Gabriel odalépett a tükörhöz, és az üvegből visszanéző idegen arcot vizsgálgatta. Elégedett volt a megjelenésével. Szó nélkül kiment a helyiségből, és lefelé indult, a Jägerhof kietlen előcsarnokába. Mire kiért az utcára, már nem a sérüléseivel bajlódó orosz kezelésére érkezett szófukar orvos volt; a hamburgi német Minőségi Antikvitások szolgáltató céget képviselte, és Anton Drexlernek hívták. Tíz perccel később, miután alaposan ellenőrizte, hogy senki nem figyeli, megjelent a Naxos Galéria bejáratánál. Az ablakban feküdt a végtagok nélküli, római fiú szobra, és nagyon emlékeztetett egy út menti bomba áldozatára. Herr Drexler egy pillanatig a részvétlen profi pillantásával méregette. Majd megnyomta a csengőt, bejelentette a szándékát, és minden további várakozás nélkül beengedték.

A kiállító helyiségben tökéletes volt a világítás, és a tárgyak művészi elrendezésével a zsúfoltság látszatát is sikerült elkerülni – itt néhány görög váza és amfora, ott egyiptomi bronzmacskák egy csoportja, amott pedig márványból készült, végtag nélküli alakok és test nélküli fejek, melyek árát meg kellett kérdezni. A galéria hátsó sarkában egy lakkozott kínai asztalnál David Girard, alias Daoud Ghandour ült, és őt várta. Sötét blézert, cipzáras szvettert és divatos szabású bársonynadrágot viselt. Formatervezett fekete telefont szorított vállával a füléhez, és Mihail drága aranytollával jegyzetelt olvashatatlan szavakat egy papírra. Gabriel csak elképzelni tudta, milyen hangokat kelthet a sietős írás a Jägerhof Hotel padlásszobájában.

Girard végül pár francia szót mormolt a telefonba, és helyére tette a kagylót. Lány, barna tekintetével egy pillanatig csendben méregette látogatóját, majd anélkül, hogy felállt volna, névjegyet kért tőle. Gabriel szó nélkül teljesítette a kérést.

- A névjegykártyáján nincs cím és telefonszám – mondta Girard németül.
- Szeretek a legszükségesebbekre szorítkozni.
- Miért nem hallottam még önről?
- Igyekszem kerülni a nagy hullámverést – felelte Gabriel békés mosollyal. – A háborgó tenger megnehezíti a munkámat.
- Milyen munkát, pontosan?
- Megtalálok különböző dolgokat. Elveszett kutyákat, aprópénzt a ládafiában, pincékben és padlásokon elrejtett drágaköveket.
- Kereskedő?
- Természetesen nem olyan, mint ön – felelte Gabriel annyi szerénységgel, amennyit csak az arcára tudott erőltetni.
- Ki küldte?
- Egy római barát.
- Neve is van a barátjának?
- Olyan, mint én vagyok – felelte Gabriel. – Jobban szereti a csendes vizeket.
- Ő is megtalál dolgokat?
- Bizonyos értelemben.

Girard visszaadta a névjegykártyát, és egy fejmozdulattal kérte, hogy Herr Drexler nyissa ki a diplomataatáskát.

- Talán kevésbé feltűnő helyen is lehetne – javasolta Gabriel, és futólag a zsúfolt térre néző nagy ablakra pillantott.
- Valami probléma van?
- Nincs semmi – felelte Gabriel megnyugtató hangon. – Csak St. Moritz már nem a régi.

Girard egy darabig figyelmesen méregette Gabrielt, és csak utána állt fel, és lépett oda egy számkombinációs zárral működő ajtóhoz. Bent légkondicionált raktárhelyiség volt olyan tételekkel, melyeknek a galéria fő kiállítótermében lenne a helyük, de bizonyára sosem kerülnek oda. Gabriel futólag szétnézett, majd kinyitotta a diplomataatáska zárját. Utána látványos mozdulattal elővette a váza darabját, és óvatosan letette egy vizsgálóasztalra, hogy Girard is jól megnézhesse.

– Nem foglalkozom töredékekkel – mondta.

– Én sem.

Gabriel átadott egy köteg fényképet. Az utolsó a hevenyészve összerakott vázát mutatta.

– Itt-ott hiányzik a felület néhány kis részlete – mondta Gabriel – de semmi olyasmi, amit egy jó restaurátor ne tudna pótolni. Van egy emberem, aki elvégezheti a munkát, ha érdekli.

– Jobban szeretem a saját restaurátoraimra bízni az ilyet – felölte Girard.

– Feltételeztem, hogy ezt fogja mondani.

Girard gumikesztyűt húzott, és egy professzionális nagyítóval vizsgálgatta a töredéket.

– Olyan, mintha Amükosz festője készítette volna. Úgy i. e. 420-ban.

– Egyetértek.

– Hol találta?

– Itt-ott – válaszolta Gabriel. – A legtöbb darab régi német és svájci családi gyűjteményekből van.

Öt évbe telt, hogy mindet megtaláljam.

– Igazán?

Girard szó nélkül visszaadta a töredéket, és odament egy számítógéphez. Megnyomott pár billentyűt, és a színes nyomtatóból máris előbújt egy lap. A Svájci Műkincskereskedők Szövetségének figyelmeztetése volt. Az állt benne, hogy két héttel korábban egy dél-franciaországi magánházból elloptak egy vörös alakos görög vázát, Amükosz festőjének alkotását. Girard letette a figyelmeztetést az asztalra a fényképek mellé, és magyarázatot várva nézett Herr Drexlerre.

– Bizonyára tudja – mondta Gabriel, és az Eli Lavontól tanult szavakat idézte –, hogy Amükosz festője nagyon szorgalmas művész volt, aki számos alakot több változatban formázott meg munkássága során. Az én vázám egyszerűen a Franciaországban ellopott edény másolata.

– Tehát véletlen egybeesésről van szó?

– Pontosan.

Girard csúfondárosan felnevetett.

– Attól tartok, hogy a római barátja félrevezette, mert ez a galéria nem foglalkozik lopott vagy zsákmányolt műkincsek kereskedelmével. Sértené szervezetünk etikai kódexét, nem beszélve a svájci törvényekről.

– Történetesen a svájci törvények lehetővé teszik egy műkincsdarab megszerzését, ha jóhiszeműen feltételezi, hogy nem lopott. Én pedig biztosíthatom önt, Herr Girard, hogy ez a váza öt év munkám eredménye.

– Bocsásson meg, ha nem fogadom el egy olyan valaki szavát, akinek se címe, se telefonszáma nincs.

Az alakítás lenyűgöző volt, de kissé csökkentette a hitelességét, ahogy David Girard tekintete az edénydarabra szegeződött. Gabriel addigra elég időt töltött műkincskereskedők között, hogy lássa, célpontja már ajánlaton gondolkodik. Nincs másra szüksége, gondolta Gabriel, mint egy kis ostorpattintásra.

– A tisztesség azt kívánja, Herr Girard – mondta Gabriel –, hogy tájékoztassam, mások is szeretnék megvenni a vázát. Azért jöttem St. Moritzba, mert hallottam, hogy ön egyetlen telefonhívással intézni tudja az ilyen áru eladását.

– Attól tartok, túlbecsüli a képességeimet.

Gabriel elmosolyodott, mintha azt akarná mondani, hogy ez koránt sincs így.

– A közel-keleti ügyfeleinek listája legendás a szakmában, Herr Girard. Egész biztos megvannak az

eszközei, hogy olyan eredettanúsítványt szolgáltatson, amely megfelel valamelyiküknek. Becslésem szerint az újból összeállított és restaurált görög váza négyszázezer svájci frankot ér. Hajlandó lennék százezer frankot elfogadni a darabokért, ami önnek háromszázezer frank hasznót jelent. – Újabb mosoly. – Nem rossz ár egy távolsági telefonbeszélgetésért Rijádba vagy Dubajba.

A kereskedő töprengő hallgatásba merült, s ezzel eloszlott a látszat, hogy nem hajlandó elfogadni a vázát.

– Ötvenezer – állt elő az ajánlatával –, és az ügylet befejezésekor fizetendő.

Gabriel visszatette a darabot a vastag takaróba.

– Ha óhajtja a vázát, Herr Girard, akkor először fizet. Az ár pedig nem alku tárgya.

– Kis időre van szükségem.

– Huszonnégy órát kap.

– Hogyan érem el?

– Sehogy. Holnap ötkor telefonálok, hogy mi a válasza. Ha igen, hatkor szállítom a részeket, és a teljes árra számítok. Ha nem, leteszem a telefont, és soha többé nem hall rólam.

Titkos központnak egy szép faházat béreltek a falu fölötti hófedte hegyoldalon; az ár nagyon kedvező volt, potom ötezer svájci frank éjszakánként. Amikor Gabriel megérkezett, a csapat ovációval fogadta. Utána hangfelvételtől lejátszottak egy telefonbeszélgetést, amelyet David Girard nem sokkal korábban folytatott egy hamburgi kollégájával, és információt kért egy Anton Drexler nevű piócáról.

– Lehet, hogy tévedek – jegyezte meg Eli Lavon –, de érzésem szerint már nagyban megy a játék.

Úgy tűnt, senki nem hallott róla. Semmi hír Zürichben. Semmi szóbeszéd Genfben. Bázelen vagy New Yorkban sem tud senki semmit. Tulajdonképpen David Girard egy állítólagos Anton Drexler létezésével kapcsolatban semmi mást nem tudott kideríteni, mint egy homályos történetet valakiről, aki megfelel a leírásnak, és pár éve néhány hamisított görög istennőt próbált eladni a Sotheby's aukciós háznak. „Vagy a Dresden nevet használta? Elnézést, de nem tudok többet segíteni, David. Vélem ebédelsz legközelebb, ha a városban jársz?”

Mivel Girard semmit nem talált, ami eltántoríthatná a céljától, más jellegű vizsgálódásba fogott, és megpróbált felhajtani egy potenciális vevőt a potenciális szerzeményre. Ahogy Gabriel megjósolta, elég volt egyetlen telefonhívás Rijádba, ahol egy lecsúszott herceg azonnal ringbe szállt, és hajlandó lett volna háromszázezer svájci frankot kínálni. Girard-nak ez nem volt elég, és felhívott egy gyűjtőt Abu-Dzabiban, akinek már háromszázhusz volt az ajánlata. Ezután egy moszkvai hívás egy orosz olajkereskedőtől háromszáznegyvenet eredményezett, és itt kezdődött a licit. Pár órával később ért véget, és a szaúdi herceg nyerte négyszázhuszonötezerrel, mely összeget az átvételkor kell fizetni.

Ezután történt, hogy Girard telefonált a Julius Baer Bank St. Moritz-i fiókjánál dolgozó emberének, és százezer eurót kért készpénzben. A pénzt négykor vette át, negyed ötre már újra a galériában volt, és idegesen dobolt Mihail drága arany tollával az íróasztalon. A Jägerhof Hotel tetőtéri szobájában a hang olyan volt, mint a fejtőkalapács zaja.

– Mit gondolsz, meddig csinálja ezt? – panaszkodott Mihail.

– Szerintem addig, amíg ötkor fel nem hívom – felelte Gabriel.

– Miért nem esel már túl rajta?

– Mert Herr Drexler szavatartó ember. És azt mondta, hogy ötkor fog telefonálni.

Így várakoztak tehát; Mihail felpolcolt lábbal az ágyon, Gabriel a keskeny ablakmélyedésben, miközben David Girard az asztalán dobolva izgatottan várta Herr Drexler telefonhívását. Végül, ahogy az óra ötöt ütött, Gabriel egy eldobható mobiltelefonon a galéria számát hívta, és tömör német nyelven egyetlen kérdést tett fel.

– Igen vagy nem?

Girard válasza után azt mondta:

– Egy órán belül magánál vagyok. Gondoskodjon róla, hogy senki se legyen ott, amikor megérkezem.

Gabriel megszakította a kapcsolatot, és kivette a SIM-kártyát a készülékből. Egy pillanatig csend honolt a helyiségben. Majd a szaggatott kopogás újra kezdődött, a korábbinál is hangosabban.

– Ha nem hagyja abba – szólalt meg Mihail átmegyek és lelövöm.

– Előbb be kell jutnia a Hezbollah pénzügyi támogatásának rendszerébe – mondta Gabriel. – Utána lelőheted.

A következő hatvan perc során Gabriel és Mihail kétszer mentesült kis időre a kopogástól. Az első alkalom 5:10-kor volt, amikor Girard svájci felesége váratlanul beugrott egy pohár pezsgőre, hogy megünnepeljék a váza eladását. A második alkalom 5:40-kor volt, amikor a szomszédos szállodából egy vendég, aki jobb elfoglaltságot nem talált magának, betért, hogy megnézzé a kiállított tárgyakat. Magas volt, erősen napbarnított, és franciául beszélt. Karján, mint valami ékszer, egy elragadóan szép, fiatal lány rövid, sötét hajjal és olyan arccal, mintha El Greco festette volna. Tizenöt percig voltak bent, de a lány az idő legnagyobb részében csak a saját tükörképét vizsgálgatta Girard ablakában. Amikor távoztak a galériából, mintha kicsit veszekedtek volna, de néhány, a lány fülébe súgott szó elég volt, és máris mosoly költözött a gyermekies arcra. Kart karba öltve indultak el a téren, és úgy sétáltak el Herr Anton Drexler, a gyanús műkincsek kereskedője mellett, mintha nem is látnák.

Gabriel, miután még egyszer megnézte az időt a karóráján, megjelent Girard galériájának ajtajában, és pontosan hatkor ráhelyezte hüvelykujját a jelzőgombra. A berregő megnyugtató hangjára számított, ám ehelyett vakító fehér fényt pillantott meg. Azután a végtagok nélküli római fiú lángtenger közepén repült felé, és együtt zuhantak bele a sötétségbe.

A bombát szakszerűen állították össze és helyezték el. A Svájci Szövetségi Rendőrség először arra a megállapításra jutott, hogy időzített szerkezettel hozták működésbe, ám később rájöttek, hogy mobiltelefonnal. A robbanás több száz ablakot betört a falu központjában, számos lavinát indított el a legmagasabb sípályákon, és összedöntötte a Badrutt's Palace Hotel díszes előcsarnokában a Dom Pérignon-palackokból készített dekorációt. Az üvegtörmeléket svájci hatékonysággal takarították el, és a rend hamar helyreállt. De még így is mindenki egyetértett, hogy St. Moritz, az Engadine-völgy felső részén lévő hajdani fürdőhely már sosem lesz a régi.

A robbanás mértéke ellenére csak hárman veszítették életüket, köztük a műkinccsgaléria tulajdonosa. Ötvennégyen megsérültek, többek között egy nagy svájci bank elnöke, egy híres angol labdarúgó és egy cseh supermodell, aki azért jött St. Moritzba, hogy harmadik válása után kis nyugalmat találjon. A legtöbb sérült csak kisebb vágásokat és zúzódásokat szenvedett, de számos csonttörés is volt, olyanoknál, akiket a robbanás hulláma ledöntött a lábáról.

A legsúlyosabb sérültek egyikét nem lehetett azonosítani. A robbanás időpontjában nem volt nála útlevél vagy hitelkártya, utána pedig nem emlékezett a nevére, de még arra sem, hogy mit keres St. Moritzban. Mivel számos sebet és súlyos agyrázkódást kapott, napokig kórházban maradt az eset után, és nem volt tudatában, legalábbis látszólag, hogy a svájci rendőrség nagy érdeklődést tanúsít iránta.

Egy videofelvételen látható volt, hogy a galéria bejárata előtt áll a robbanás időpontjában, párókában és megtévesztésül viselt szemüvegben, és alumínium diplomata táskája van nála – a bűnügyi helyszínelők később mindent megtaláltak. Volt még egy magas, szürke szemű, orosz akcentussal beszélő férfi, aki megpróbálta elvinni a térről, de a rendőrség megakadályozta. És ott volt még a nagy, több nyelven beszélő turistacsoport, amely mindössze három nap után menekülésszerűen távozott az egy hétre kibérelt hegyi luxusházból. Az épület alapos átvizsgálásával sem lehetett találni egyetlen papírdarabot sem, amelyből kiderült volna a lakók neve vagy személyazonossága. Ugyanez igaz volt az orosz tetőtéri szobájára is a Jägerhof Hotelben.

A legtöbb fejtörést mégis a sérült karakteres arca okozta, amely lassan visszanyerte eredeti formáját, ahogy a duzzanatok lelohadtak, és a zúzódások is begyógyultak. A svájci titkosszolgálat jól ismerte; a DAP, a svájci biztonsági szolgálat raktáraiban egész polcot szenteltek kizárólag azoknak az információknak, hogy a férfi milyen cselekedeteket hajtott végre szeretett kis országuk földjén. És most, végre, magatehetetlen állapotban kerül a kezükbe. Néhányan egyenesen hálót akartak dobni rá, nehogy újra kicsússzon a markukból, de a higgadtabbak akarata érvényesült. Ezért csak őrséget állítottak az ajtó előtt, és várták, hogy a sérülések begyógyuljanak. És amikor az emberük már elhagyhatta a kórházat, megbilincselték és elvezették.

Betuszkolták egy helikopterbe, de még csak nem is értesítették róla a helyi rendőrséget, és nagy sebességgel a Svájci Szövetségi Rendőrség központjába repültek vele, a berni Nussbaumstrasséra. Ott ujjlenyomatot vettek, minden lehetséges szögből lefényképezték, majd bezárták egy cellába, amelyben volt egy kicsi, lapos képernyős televízió, íróasztal tollakkal és papírral, valamint egy kényelmes ágy keményített ágyneművel. Még a svájci rendőrség is remek vendéglátó, gondolta Gabriel.

Több órára magára hagyták, hogy szorult helyzetén töprengessen, majd figyelmeztetés vagy ügyvéd

nélkül egy vállatóhelyiségbe vitték, megbilincseltem Bent várt a Gabriel ügyével megbízott tiszt. Ziegler néven mutatkozott be. Semmi keresztnév, rang vagy barátságos szó – pusztán csak Ziegler. Magas, alpesi típus volt, sífutóra jellemző széles, szögletes vállal és pirosposzgás arccal. Több fénykép volt előtte az asztalon, melyek Gabrielt ábrázolták karrierje különböző szakaszaiban és a legkülönbözőbb öltözetekben. Látni lehetett, ahogy bankokba megy be, vagy jön ki a pénzüzetekből, szállodai előcsarnokokon és határokon megy át, az egyiken pedig egy zürichi csatorna partján sétál a nagy tiszteletnek örvendő svájci hegedűművész, Anne Rolfe társaságában. Úgy tűnt, Ziegler nagyon büszke az elrendezésre. Egyértelmű, hogy sokat gondolkodott rajta.

– Van egy elméletünk – kezdte, ahogy Gabriel leült.

– Alig várom, hogy halljam.

Ziegler arca olyan nyugodt maradt, mint egy svájci feneketlen tó vize.

– Úgy tűnik, mielőtt St. Moritzba jött volna, rövid időre megállt Franciaországban, ahol ellopott egy Cézanne-képet és egy kétezres éves görög vázát. Utána a vázát darabokban áthozta a határon, és megpróbálta eladni a Naxos Galériát vezető David Girard-nak. Girard csak azt nem vette észre, hogy magának esze ágában sincs átadni a vázát, mivel a bűnös kis fortély igazi célja az volt, hogy megölje.

– Miért akarnék megölni egy svájci műkincskereskedőt?

– Mert, ahogy már tudja, a műkincskereskedő nem svájci volt. Nos – tette hozzá Ziegler xenofób arckifejezéssel –, nem *igazán* svájci. Libanon déli részén született. És amit kiderítettünk, annak alapján még mindig nagyon sokat üzletelt arrafelé. Ezért is akarta az izraeli titkosszolgálat a halálát.

– Ha a halálát akartuk volna, nem ölünk meg vele még két ártatlan embert is.

– Milyen nemes lelkű gondolkodás, Herr Allon.

– Úgy látszik, hogy elfeledkezik egy másik apróságról – jegyezte meg Gabriel fáradtan.

– Miről?

– A bomba *engem* is majdnem megölt.

– Igen – felelte Ziegler kimért hangon. – Talán a legendás Gabriel Allon rosszul végezte az időzítést.

Gabrielt visszavitték a cellájába, ahol tisztességes svájci ételt kapott; rántott borjúszeletet krumplilángossal. Utána az SF 1 német nyelvű hírműsorát nézte. Tizenöt perc telt el, mire sor került a St. Moritz-i robbantásról szóló tudósításra. Főként azt taglalták benne, hogy az esemény milyen előnytelenül befolyásolja a szállodai foglalásokat. Nem említették a David Girard és a Hezbollah közötti kapcsolatot. Az esettel kapcsolatos letartóztatásra sem hivatkoztak, amit Gabriel biztató jelnek tekintett.

Vacsora után az orvos szó nélkül megvizsgálta a sérüléseit, és kicserélt néhány kötést. Utána Gabrielt visszavitték a vállatóhelyiségbe, még egy esti menetre. Ekkor már Ziegler nem volt ott. Egy vékony, sápadt tiszt helyettesítette, mint akinek szabadidős tevékenységekre már semmi ideje sem maradna. Christoph Bittel néven mutatkozott be, a DAP terrorellenes részlegének alkalmazottjaként, tehát inkább volt kém, mint rendőr. Ez megint csak biztató jel volt. A rendőrök letartóztatják az embert. A kémek üzletet kötnek vele.

– Mielőtt nekilátnánk – jegyezte meg tárgyilagosan –, tudnia kell, hogy Ziegler a Szövetségi Rendészeti Hivatallal együtt holnap hivatalos feljelentést készül tenni maga ellen. Bőségesen van vádjuk, hogy élete hátralevő részét egy svájci börtönben töltse. Azt is tudnia kell, hogy Bernben

többen örülnének a megtiszteltetésnek, ha személyesen kísérelhetnék a cellájába.

– Semmi közöm nem volt a bomba elhelyezéséhez.

– Tudom.

Bittel felvett egy távkapcsolót, és a helyiség sarkában lévő monitorra irányította. Pár másodperccel később két alak jelent meg a képernyőn – a magas, franciául beszélő férfi és a lány az El Grecó-i arccal. Gabriel újra megfigyelhette, ahogy a férfi bizalmasan a fülébe súg valamit.

– Ők az igazi robbantók – mondta Bittel, és megállította a felvételt. – A lány elrejtette az eszközt a galéria mosdójában, miközben társa lekötötte Girard figyelmét.

– Ők kik?

– Reméltük, hogy magától megtudjuk.

– Addig az estéig sosem láttam őket.

Bittel kétkedve vizsgálgatta Gabrielt egy pillanatig, majd kikapcsolta a monitort.

– Maga nagyon szerencsés ember, Allon. Úgy tűnik, hogy sok barátja van magas helyeken. Egyikőjük közbenjárt az érdekében.

– Tehát erről van szó? Szabadon elmehetek?

– Még nem. Több, a külföldiek kémkedésére vonatkozó törvényt is megsértett – olyan törvényeket, amelyeket nagyon komolyan veszünk. Vendégszerető nép vagyunk – tette hozzá, mintha bizalmas információt osztana meg –, de ragaszkodunk hozzá, hogy a látogatók legyenek olyan udvariasak, és írják alá a vendégkönyvet, lehetőleg a saját nevüket használva.

– És mit tettek volna, ha a maguk segítségét kérjük?

– Elküldtük volna önöket, és mi magunk foglalkozunk az üggyel – felelte Bittel. – Svájciak vagyunk. Nem szeretjük, ha mások beleavatkoznak a dolgainkba.

– Mi sem szeretjük. De sajnos naponta el kell túrnunk.

– Attól tartok, ezzel jár, ha valaki izraeli – mondta Bittel filozofikus bólintás kíséretében. – A történelem csúnyán elbánt magukkal, ám ez még nem jelenti, hogy jogukban áll egyfajta titkosszolgálati találkozóhelynek használni az országunkat.

– Az országukba tett látogatásaim sosem voltak kifejezetten élvezetesek.

– De mindig eredményesek voltak. És csak ez számít. Nagyon szorgalmas, Allon, amit csodálunk magában.

– Mit akarnak tőlem?

– Szeretnénk, ha felfedné a svájci számláit.

– Vagyis?

– Kérdéseket teszek fel a korábbi akcióival kapcsolatban, maga pedig válaszol rájuk. Az igazat, a változatosság kedvéért – tette hozzá nyomatékosan.

– Ez eltarthat egy darabig.

– Sehová nem kell most mennem. És magának se, Allon.

– És ha megtagadom?

– Hivatalosan is kémkedéssel, terrorizmussal és gyilkossággal vádoljuk meg. Akkor pedig itt, Svájcban tölti el a jól megérdemelt nyugdíjas éveit.

Gabriel úgy tett, mintha egy pillanatig gondolkodna.

– Attól tartok, hogy nem elég jó.

– Mi nem elég jó?

– Az alku – felelte Gabriel. – Jobb üzletet szeretnék.

– Nincs abban a helyzetben, hogy követelésekkel álljon elő, Allon.

– Sosem fognak tárgyalást folytatni ellenem, Bittel. Túl sokat tudok a bankárjaik és iparosaik bűneiről. Rendkívüli mértékben csúfítaná a Svájcról kialakított képet, mint ahogy a holokauszt számláival kapcsolatos botrány tette. – Kis szünetet tartott. – Emlékszik rá, ugye? Minden benne volt az újságokban.

Ezúttal Bittel tett úgy, mintha töprengene.

– Rendben van, Allon. Mit kíván?

– Szerintem ideje új fejezetet nyitnunk az izraeli-svájci kapcsolatokban.

– Hogyan tehetjük?

– Nyilvánvaló, hogy egy ideje már figyelték David Girard-t – mondta Gabriel. – Másolatot szeretnék a dokumentumokról, beleértve az összes telefonbeszélgetés és e-mail szövegét is.

– Ki van zárva.

– Ez egy szép új világ, Bittel.

– A feletteseim jóváhagyására lesz szükségem.

– Megvárom – felelte Gabriel. – Ahogy mondta, sehová se kell most mennem.

Bittel felállt, és kiment a vállatóhelyiségből. Két perccel később visszatért. A svájci hatékonyság közmondásos.

– Szerintem könnyebb lenne, ha időben visszafelé haladnánk – jegyezte meg Bittel, és kinyitotta a jegyzetfüzetét. – Pár hónapja egy zürichi lakost lefejeztek a dubaji szállodai szobájában. Arra gondoltunk, hogy ön talán meg tudná mondani, hogy miért.

Sok évvel korábban egy svájci másképp gondolkodó, Emil Jacobi professzor nagyon jó tanácsot adott Gabrielnek. Ha Svájccal kötsz bármi üzletet, mondta, egy dolgot nem szabad elfelejteni. Svájc nem igazi ország. Üzleti vállalkozás, és úgy is vezetik, mint egy vállalatot.

Nem volt tehát meglepő Gabriel számára, hogy Bittel egy pénzügyi tranzakció hivatalosságával végezte az egész kikérdezést. Modora, mint egy banktisztviselő – udvarias, de tartózkodó, mindenre kiterjedő, ám diszkrét. Elvégezte a tőle elvártat, de semmi szükségtelen rosszindulat nem volt benne. Gabrielnek az a benyomása támadt, hogy a biztonsági ember semmit nem akar, ami később problémát okozhatna neki, ezért csak ellenőrzi a tételeket, és összeállítja a főkönyvet. De hát mi mást lehetne elvárni egy svájci bankártól? A bankár az ügyfél pénzét akarja, és nem nagyon érdekli, hogy a pénz honnan származik.

A két férfi visszafelé haladt az időben, amíg el nem értek a Rolfe-ügyhöz, amikor is Gabriel először került szembe a svájci bankok förtelmes viselkedésével, amelyet a második világháború alatt tanúsítottak. Ügyelt rá, hogy semmi terhelőt ne mondjon, és főleg, hogy ne árulja el a Cég hírforrásait az esettel kapcsolatban. Amikor Bittel ösztökélte, hogy több információt fedjen fel, megmakacsolta magát. És amikor fenyegették, ő is fenyegetéssel válaszolt. Nem mentegetőzött a tetteiért, és nem kért feloldozást. Vallomásában semmi bűntudat vagy megbánás nem volt. Üzleti tranzakcióról volt szó, semmi másról.

– Kihagytam bármit? – kérdezte Bittel.

– Igazán nem várhatja el, hogy válaszoljak a kérdésre, ugye?

Bittel bezárta a jegyzetfüzetét, és intett egy őrnek, hogy kísérje vissza Gabrielt a cellájába. Bent igazi svájci reggeli várta, tisztálkodó-szerek és egy váltás ruha társaságában. Miközben Gabriel evett,

a reggeli híradót nézte. Megint nem közöltek semmit a szerepéről. St. Moritzról az egyedüli hír a sívilágkupa egyik eseményével volt kapcsolatos.

Reggeli után kikísérték a zuhanyozóba, és közölték vele, hogy egy órát kap a fürdésre és öltözködésre. Bittel várt rá, amikor visszatért a cellájába. Két svájci gyártmányú alumínium diplomataföldszék volt nála. Az egyikben az anyag volt, amit Gabriel kért. A másikban a törött váza darabjai.

– Ha akarja – ajánlotta Bittel –, azt mondhatjuk a francia rendőrségnek, hogy a repülőter csomagmegőrzőjében találtuk.

– Köszönöm – mondta Gabriel –, de ez később már az én dolgom lesz.

– Inkább előbb, mint utóbb – jegyezte meg Bittel figyelmeztetően. – Menjünk! Az autója már itt van.

Felmentek az épület főbejáratához. Kint egy sötétített Mercedes várakozott enyhén füstölgő kipufogóval. Bittel melegen kezét fogott Gabriellel, mintha régi mozifilmek nézésével töltötték volna együtt az éjszakát. Ezután Gabriel megfordult, és beszállt az autó hátsó ülésére. A másik oldalon Uzi Navot ült, mobiltelefonjával a fülénél. A Gabriel arcán lévő kötésekre nézett, és elkomorult a tekintete.

– Úgy tűnik, alaposan elláttak.

– Megérte.

– Mit kaptál?

– Egy táskányi segítséget az új barátaimtól a DAP-nál.

– Remek – mondta Navot. – Ugyanis ebben a pillanatban minden létező segítségre szükségünk van.

Gabriel és Navot feltételezése szerint a svájciak mindkét diplomatatáskába mikrofonokat és adókat tettek, ezért nem beszéltek, amíg biztonságosan meg nem érkeztek az izraeli követségre. A diplomata negyed egyik öreg épületében volt, egy keskeny, a közforgalom elől lezárt utcában. Mivel várták őket, a személyzet a titkos tárgyalóterembe elegendő szendvicset és svájci csokoládét készített. Navot magában átkozódott, ahogy beprézelte magát egy székbe.

– Amikor Samron vezette a Céget, a helyi kirendeltségek főnökei mindig ügyeltek rá, hogy pár csomag török cigaretta is legyen kéznél. De valahányszor én jövök, mindig egy tál ennivalóval fogadnak. Időnként olyan érzésem van, mintha levágásra hizlalnának.

– Samron óta te vagy a legnépszerűbb főnök, Uzi. Az emberek imádnak. És ami ennél is fontosabb, tisztelnek is. Akárcsak a miniszterelnök.

– De minden egy szempillantás alatt megváltozhat, ha nem boldogulok Iránnal – jegyezte meg Navot. – Neked köszönhetően egy időre le tudtuk őket lassítani, de a szabotázs és a gyilkosságok nem tarthatnak örökké. Már nincs messze az idő, amikor az irániak átlépnek egy határt, amely mögött már nem lehet megállítani őket, és nukleáris hatalommá válnak. Nekem kellene tájékoztatnom a miniszterelnököt, hogy ez mikorra várható. És ha mindössze pár napot tévedek, nem lesz más választásunk, az iráni bomba árnyékában kell élnünk. – Navot komoly tekintettel nézett Gabrielre. – Mit szólnál hozzá, ha valami ilyesmi lebegne a fejed felett?

– Nagyon nem szeretném. Ezért is mondtam Samronnak, hogy belőled csináljon főnököt, és ne belőlem.

– Van bármi esély, hogy meggondolod magad?

– Attól tartok, hogy utánad én már csalódást jelentenék, Uzi.

– Köszönöm a bizalmi szavazatot. – Navot Gabriel felé tolta az étellel rakott tálcát. – Egyél valamit! Éhes lehetsz mindazok után, amiken keresztülmentél.

– Történetesen nagyon jól tartottak.

– Mit kaptál enni?

Gabriel elmondta a menüt.

– Ízlett?

– A krumplilángos remek volt.

– Mindig is imádtam a krumplilángost.

– Krumpli sajttal megsütve. Rossz igazán nem lehet.

Navot elvett egy tojásos és vízi tormás szendvicset a tálcáról, és a szájába tömte.

– Elnézést, amiért hátrahagytalak St. Moritzban, de arra gondoltam, hogy könnyebb lesz egy ügynököt kihoznom a svájci őrizetből, mint kilencet. Szerencsére segítséget kaptunk.

– Kitől?

– A vatikáni barátaitól.

– Donati?

– Magasabb helyen.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy Öszentsége is benne van a dologban?

– Attól tartok, ő maga avatkozott bele – mondta Navot.

– Hogyan?

– Rávette a Svájci Gárdánál Alois Metzler, hogy feltűnés nélkül hívjon fel néhány berni számot.

Ahogy Metzler is bekerült az ügybe, már csak idő kérdése volt, hogy kiengedjenek. A Cég teljes mértékben a pályán kívül maradhatott.

– Nekem kellett megfizetnem a szabadulás árát.

– Mennyire srófolták fel?

Gabriel beszámolt a vallatásról.

– Volt valami igazság is abban, amit elmondtál?

– Kevés.

– Ügyes fiú vagy.

Újabb szendvics tűnt el Navot szájában.

– Feltételezem, hogy nem tudtátok azonosítani a két embert, akik előttem érkeztek a galériába.

– Természetesen tudtuk – felelte Navot, és lerázta ujjairól a morzsákat. – A lány teljesen friss jövevény, de a barátját jól ismerjük. A neve Ali Montazeri.

– Iráni?

Navot bólintott.

– Ali a Quds Force büszke tanítványa. Most a VEVAK kötelékében gyilkol. Ő a felelős több tucat iráni másképp gondolkodó meggyilkolásáért Európában és a Közel-Keleten. Tulajdonképpen egyszer még *engem* is megpróbált megölni, amikor Párizsból szerveztem akciókat.

– Miért küldenék az irániak az egyik legjobb gyilkosukat Svájcba, hogy megölje a Hezbollah ügynökét?

– Jó kérdés. – Navot egy pillanatig csendben volt. – Amíg borjúhúst és krumplilángost ettél a svájci börtöncellában, a Cég titkosszolgálati jelentések egész áradatát kapta, hogy a Hezbollah újra le akar csapni ránk. Valami nagy dologról van szó, Gabriel.

– Milyen nagyról?

– A skála felső része – felelte Navot. – Elég nagy egy háború kirobbantásához. És annak alapján, amit Libanon déli részén tapasztalunk, úgy tűnik, a Hezbollah készülődik. A határunk közelébe telepítik a harcedzett katonáikat. Már a rakétaik is úton vannak.

– Tudunk valamit a potenciális célpontokról?

– A szóbeszédnek alapján Európát lehet sejteni, és David Girard halálának időzítése azért érdekes. Dinának van egy különös érzése, hogy összefüggés lehet a kettő között.

– Mindig ideges leszek, ha Dinának különös érzése támad.

– Én is.

– Mennyire vagytok biztosak, hogy Ali Montazeri helyezte el a bombát?

– Száz százalékgig.

– Talán új barátainkkal, a svájciakkal is közölnünk kellene a hírt.

– Dicséretes lenne – mondta Navot. – Ám ebben a pillanatban inkább vennék kölcsön egy elemet egy iráni szövegkönyvből.

– Melyiket?

– *Khod'eh*.

– Az ellenség megtévesztése a valódi helyzetünket illetően?

– Pontosan.

– Mire gondolsz?

– Először elhitetjük az irániakkal, hogy célt értek St. Moritzban. Utána elvisszük a svájciaktól kapott anyagot a Saul király útra, és Dina kezébe adjuk.

– Valami mást is tennünk kellene – mondta Gabriel.

– Mit?

– Találni valakit, hogy összerakja a görög vázát.

– Te nem tudod?

– Alma és körte.

Navot lenézett a szendvicses tálra.

– Biztos nem vagy éhes? Határozottan jóízű.

– Edd csak meg, Uzi.

– Talán be kellene őket csomagolnunk a visszaútra. Az El Al járatain adott étel már nem olyan, mint volt.

A 12:45-ös géppel szálltak fel a zürichi Kloten repülőtérre, és fél hatkor már a Ben Gurion betonján landoltak. Navot páncélozott Peugeot limuzinja a kifutópálya mellett várt, és a szokásosnál kétszer több testőr vette körül. Chiara is ott volt; a motorháztetőre támaszkodott, farmernadrágos lábát bokánál keresztezte, karja a melle alatt összefonva. Hosszú időn át szótlanul ölelte Gabrielt, és könnyes arcát a nyakába fúrta. Utána szájon csókolta, és óvatosan megérintette a férfi arcán lévő kötéseket.

– Borzalmasan nézel ki.

– És még annál is rosszabbul érzem magam.

– Mondanám, hogy menj haza, és aludj pár órát, de attól tartok, hogy erre most nincs idő.

– Mi a baj?

Chiara átadott egy papírt Navotnak, aki az autó lámpájának fényében elolvasta.

– A Hezbollah katonai parancsnoka utasítja az egységeit, hogy készüljenek fel komoly izraeli megtorlásra a következő két héten belül. Lecsapnak ránk, Gabriel. Keményen. És nagyon hamar.

Kiderült, hogy Gabriel vallatója, aki a svájci biztonsági szolgálatot képviselte, a lehető legnagyobb mértékben tartotta a szavát, sőt még azon is túl. Eli Lavon a titkosszolgálati kincses ládát egy korábban ismeretlen civilizáció hegyi városának felfedezéséhez hasonlította. Ami különösen figyelemre méltó, tette hozzá, hogy egy olyan szolgálattól kapták, amely mindig is az izraeli érdekek, sőt az ország léte ellenében cselekedett.

– Talán mégsem vagyunk teljesen egyedül – mondta Gabriel a csapat tagjainak vacsora közben aznap este. – Ha a svájciak ajtót nyitnak nekünk a szükség órájában, bármi lehetséges.

Úgy tűnt, hogy David Girard, alias Daoud Ghandour nem sokkal azt követően bukkant fel a DAP belső radarjának képén, hogy megkapta az élénkpiros svájci útlevelet, amelynek birtokában kedvére utazgathatott a Közel-Kelet országaiba. Az anyagban benne volt az Onyxot, Svájc fejlett lehallgató szolgálatát vezető főnök eredeti jelentése, melyben aggodalmát fejezi ki a Naxos Galéria telefonhívásait és e-mailjeit illetően, nem is beszélve a pénzügyi tranzakciókról. A DAP volt olyan kedves, és átadta az információt, valamint az Onyxtól kapott minden későbbi pontosítást. Ahogy mindezt összekapcsolták a titkosszolgálati jelentésekkel, amelyek már a csapat birtokában voltak, az anyag egyértelmű bizonyítékot jelentett, hogy a Naxos Galéria gyakorlatilag a Hezbollah számára

pénzt biztosító egyik forrás volt. Ugyanilyen egyértelmű volt a galéria és Carlo Marchese közötti kapcsolat is. A csapat nem kevesebb, mint ötven pénzügyi átutalást tudott kideríteni David Girard-tól a Libanoni Bizánci Bankon keresztül, melyek végül Carlo számláira érkeztek a Vatikáni Banknál. Megvolt hát a *cordata*, amelyet Gabriel keresett – a Carlót a Hezbollah terroristáival összekapcsoló kötel. A bizonyíték végig a svájciak kezében volt. Egyszerűen nem ismerték a kód feltöréséhez szükséges jelszót.

Ebben a pillanatban azonban Carlo csak másodszorban volt fontos a csapat számára, mivel napról napra mindinkább egyértelművé vált, hogy David Girard nem kizárólag az anyagi források előteremtésével foglalkozott. Ott volt például a telefonbeszélgetés, amelyet hat hónappal korábban folytatott a libanoni Bekaa-völgyben valakivel, akit a Cég a Hezbollah egyik vezetőjeként azonosított. Két héttel később egy olyan kairói számot hívott, amely a forradalom utáni kaotikus egyiptomi helyzetben gyökeret eresztő, számos Hezbollah-sejt egyikéhez tartozott. És ott volt a kétszázezer dollár, amelyet a thai műkincsek egyik kereskedőjének fizetett Bangkokban, a délkelet-ázsiai Hezbollah-tevékenységek melegágyában.

– Ha tippelnem kellene – mondta Dina –, az elhunyt David Girard postás volt. A műkincskereskedői munkáját álcázásnak használta, hogy titkos küldeményeket vihessen a Hezbollah sejtjeihez szerte a nagyvilágban.

– Akkor miért akarták volna az irániak a halálát?

– Talán a szállított küldeményeknek valami közük volt a közelgő támadáshoz. Vagy talán...

– Mi az, Dina?

– Talán teheráni bélyeg volt rajta.

Végül nem a svájci csúcstechnológia adta meg a választ, hanem egy régimódi, titkos megfigyelők által készített fénykép. Rejtett kamerával készült, és azt mutatta, hogy David Girard villamossal utazik Zürichben, látszólag egyedül. Három napon át inkább csak dekorációként függött a 456C szobában, míg végül Dina el nem ment előtte, ahogy a dokumentumok termébe indult, és hirtelen földbe gyökerezett a lába. Lekapta a fényképet a falról, és nem Girard-t vizsgálta rajta, hanem a mellette ülő szakállas alakot. A férfi nem Girard irányába nézett, az erős váll is másfelé fordult, és a villamos ablakán betűző napfénytől szikrázott a jobb csuklóján viselt nehéz bűváróra kristálya. Ez Dina figyelmét a kézfejre irányította, és akkor vette észre a kötést. Ő az, suttogta. Senki más, mint maga az ördög.

Összehasonlították a zürichi villamoson utazó ember fényképét minden fotóval, ami csak volt róla a könyvtárban, de a számítógépek szerint nem állt rendelkezésre elég adat az egyértelmű azonosításhoz. Dina eltökélten magasra emelte finom arcát, és kijelentette, hogy a számítógépek tévednek. Biztos volt benne, hogy a férfi az, akire gondol; a karrierjét rá merte volna tenni.

– Mellesleg – tette hozzá –, ne az arcot nézzétek! A kezet.

A kezet egy izraeli sorozat lyukasztotta át Libanonban, amikor a férfi segítséget nyújtott, hogy sííták söpredékét a világ egyik legfélelmetesebb terroristacsoportjává képezzék ki. A kézhez rengeteg vér tapadt.

– Maszúd – jelentette ki Dina. – Maszúd, a szerencse fia.

Ezután Gabriel arra kérte, hogy menjen fel, és Uzi Navottal is ossza meg az észrevételt. Dina szavaitól Uzi elsápadt, tekintete pedig önkéntelenül is a legújabb titkosszolgálati anyagra irányult,

amely szerint egy támadás azonnal megtörténhet. A tájékoztató végén Navot javaslatokat kért, de Gabriel csak egyet adott. Vannak benne egyértelmű kockázatok, mondta, de még mindig sokkal jobb, mint ha nem tesznek semmit.

Navot gyorsan felment a kis dombra Jeruzsálemben, hogy kikérje a miniszterelnök jóváhagyását, és egy órán belül máris megvolt az akcióterv. Nem maradt más hátra, csak a kötelező udvariassági látogatás az amerikaiaknál, és ezt nagyon boldogan bízta rá Gabrielre.

– Akármit is teszel – mondta, ahogy a Ben Gurion repülőtér felé tartottak –, ne kérd az engedélyüket! Csak azt derítsd ki, hogy vannak-e aknák, amelyek felrobbanhatnak a lábunk alatt. Most nem a PFSZ egyik ágáról beszélünk. Most a rohadt perzsa birodalomról van szó.

A vidék valamikor farm volt, de már rég beolvadt Washingtonba, ahogy a város látszólag megállíthatatlanul terjeszkedett nyugat felé. Most már csak az egyre értéktelenebbé váló, azonos mintára épített házak vannak ott és a pirospozsgás gyerekek, akik túlságosan is sok időt töltenek az internet nem kifejezetten nekik való oldalain. A zezugos zsákutcák napfénnel, üde réttel és almavirágzással kapcsolatos nevei a határtalan amerikai optimizmusról árulkodtak, de még ez sem tudta elkendőzni a tényt, hogy Amerika, Izrael utolsó barátja a recesszió szakaszába lépett.

A Stillwater Court végén álló kétszintes téглаépület csak abban különbözött a szomszédos házaktól, hogy ablakai golyóálló üvegből voltak. A szomszédokkal éveken keresztül elhitették, hogy a tulajdonos a Dulles Corridor ipari negyed egyik csúcstechnológiai vállalatánál dolgozik. Ezután jött az előléptetés, ami már egy páncélozott Cadillac Escalade használatát követelte meg, és a szomszédok hamarosan rájöttek, hogy egy kém társaságában élnek. Még hozzá nem is akármilyen kém mellett; Adrian Carter a CIA Nemzetbiztonsági Szolgálatának igazgatója volt. Már hosszabb ideje töltötte be a posztot, mint elődei közül bárki, és ezt az érdemet inkább tulajdonította makacsságának, mint képességeinek. De ez is jellemző volt rá. New England-i protestáns családból származott, és azt az elvet vallotta, hogy a hiúság súlyos bűn, amelyet csak az múlhat felül, ha valaki csal a golfban.

Csak március volt, de már meleg napfény cirógatta Gabriel nyakát, ahogy a CIA egy alkalmazottjának társaságában átment Carter gyepes udvarán. Carter a nyitott ajtóban várakozott. Kuszált, gyérülő haja egyetemi professzor frizurájára emlékeztetett, és olyan bajuszt viselt, amely a diszkózenével és a csőnadrággal együtt ment ki a divatból. Nadrágjára már igencsak ráfért volna a vasalás, pamutból készült magas nyakú pulóvere pedig fesleni kezdett a könyökénél.

– Elnézést, hogy ideráncigáltalak a lakásomba – szólalt meg, és megrázta Gabriel kezét –, de szabadságon vagyok, ezért nem tudnék elmenni Langleybe vagy az egyik titkos lakásba.

– Boldog lennék, ha már soha többé nem kéne belülről látnom egy újabb titkos lakást.

– Miért vagy itt megint? – kérdezte Carter komolyan. – És mi a fene történt az arcoddal?

– Túl közel álltam egy svájci műkincsgalériához, amikor bomba robbant benne.

– St. Moritz?

Gabriel bólintott.

– Tudtam, hogy érdekes lesz.

– Még nem is hallottad a legjobb részt.

Carter elmosolyodott.

– Gyere be! – mondta, és becsukta maguk mögött az ajtót. – Elküldtem a feleségemet sétálni. És ne aggódj! Mollyt is magával vitte.

– Molly, ő kicsoda?

– Vau, vau.

Svédasztalos ebéd várta őket a szűnyoghálós tornácon, ahonnan a kerti pázsitra, Carter zöld amerikai álmára lehetett látni. Gabriel kötelességtudóan megrakta a tányérját hideg hússzeletekkel és salátával, de nem nyúlt hozzá, mivel egy különös utazásról beszélt, amelyet a Szent Péter-bazilikából tett meg Amerika első számú kémének lakásáig. A beszámoló végén két fényképet adott át. Az elsőn Ali Montazerit és az El Grecó-i arcú lányt lehetett látni, amint kilépnek a St. Moritz-i Naxos

Galériából. A másikon a galéria tulajdonosa ült egy zürichi villamoson, látszólag egyedül.

– Nézd meg figyelmesen a mellette ülő férfit! – mondta Gabriel. – Felismered?

– Nem hinném.

– És most?

Gabriel újabb felvételt adott Carternek az emberről. Azt ábrázolta, ahogy éppen belép az iráni nagykövetség épületébe Berlinben.

Carter hirtelen felpillantott.

– Maszúd?

– Személyesen.

A lelkes fia, Carter halkán átkozódott magában.

– Pont, ahogy éreztük.

Carter kitette a képet az asztalra a többi mellé, és némán meredt rá. Maszúd Rahimi a titkos világ azon ritka tagjai közé tartozott, akik bemutatására nem volt szükség. Valójában a legtöbben nem is törődtek a vezetéknevével. Ő volt Maszúd, aki a bejrúti tengerészgyalogos-laktanya 1983-as felrobbantása óta az Iránhoz kapcsolódó összes jelentős terrorcselekményen otthagya keze nyomát. Azokban a napokban Maszúd a berlini iráni nagykövetséget használta bázisul, mivel az intézmény a VEVAK nyugati előretolt állásának számított a terrorista cselekedetek előkészítéséhez. Más névre kiállított diplomata-útlevele volt, és azt állította, hogy a konzuli osztály alacsony beosztású tisztviselője. Ezt még az Iránnal kényelmetlenül szoros kapcsolatot fenntartó németek sem hitték el.

– Mi hát az elméleted? – kérdezte Carter.

– Elég talán annyit mondani, hogy szerintünk Maszúd és Girard nem véletlenül utazott ugyanazon a villamoson Zürichben.

– Azt gondolod, hogy Maszúd rendelte el a St. Moritz-i robbantást?

– Maszúdra vallana – mondta Gabriel. – Sosem vonakodott egy kis mártíromságtól a saját térfelén, ha fontos titkot kell megőriznie.

– És most a titok jellegéről akarsz megtudni valamit.

– Pontosan.

– Hogyan?

– Reméltük, hogy Maszúd hajlandó lesz maga elárulni nekünk.

– Arra gondoltok, hogy megvásároljátok?

– Maszúd előbb vágná fel az ereit, mint hogy zsidóktól pénzt fogadjon el.

– Kikényszerített disszidálás?

– Nincs rá idő.

Carter mély hallgatásba burkolódzott.

– Nem kell, hogy emlékeztesselek, Maszúdnak diplomata-útlevele van – mondta egy pillanattal később. – Ami érinthetlenné teszi.

– Senki sem érinthetetlen. Főleg akkor nem, ha emberéletek forognak kockán.

– Maszúd az – felelte Carter. – És ha csak egyetlen ujjal is ártotok neki, a világ összes izraeli diplomatája szabad prédává válik.

– Ha még nem vetted volna észre, Adrian, már így is azok. Mellesleg – tette hozzá Gabriel – nem tanácsért jöttem.

– Akkor *miért* vagy itt?

– Tudni akarom, hogy tiszta-e a játéktér.

– A leghatározottabban kijelenthetem, hogy a Szolgálat még a pálya közelében sincs – mondta Carter. – Tudnod kell viszont, hogy a németek pár éve meg akarták őt környékezni.

– Milyen módon?

– Nyilvánvaló, hogy Maszúd nem veti meg az élet kellemes dolgait. Rendszeresen dézsmálja az akciós kasszát, és az így szerzett javakat európai bankokban helyezi el. A BND, a német titkosszolgálat már a markában tartotta. Úgy tervezték, hogy kicsit elbeszélgetnek Maszúddal, és a végén választási lehetőség elé állítják: vagy nekik, a németeknek dolgozik, vagy megmondják a teheráni főnökeinek, hogy elsikkasztja az állami pénzeket.

– Honnan tudjátok mindezt?

– Mert a németek eljöttek hozzám, és megkérdezték, hogy igényt tart-e rá a Szolgálat. Még az ellene szóló bizonyítékokból is adtak egy példányt.

– Mi történt?

– Semmi – mondta Carter. – Éppen olyan időszak közepén voltunk, amikor a Fehér Ház úgy gondolta, szép szavakkal is rá tudjuk venni Iránt nukleáris programja feladására. Az elnök a csapatával együtt semmit nem akart tenni, ami felbőszítheti az irániakat. Kiderült, hogy a német kancellár sem akart ilyesmit. Attól tartott, hogy kedvezőtlenül befolyásolhatja cégei üzleti vállalkozásait Iránban.

– Tehát elhalt – jegyezte meg Gabriel. – És egy gyilkos most Berlinben tervez támadást az országom ellen.

– Úgy tűnik.

– Hol van a BND-től kapott anyag?

– Langleyben, az irattárban elzárva.

– Szükségem van rá.

– Megkaphatod – felelte Carter – de ára van.

– Mekkora?

– Kérdések hosszú sorára szeretném a választ.

– Miért nem csatlakozol hozzánk a mókában?

– Mert még a móka közelében sem szeretnék lenni. – Carter komolyan Gabrielre pillantott. – Adhatok két tanácsot?

– Ha muszáj.

– Gondolj ki egy jó fedőtörténetet! – mondta Carter. – És bármit teszel, ne kövess el benne hibát! Különben nagyon jók az esélyeid, hogy kirobbantod a harmadik világháborút.

Carter úgy kérte ki a német dokumentumokat, hogy szinte semmi nyoma nem maradt Langleyben, és egy órán belül már házhoz is vitte őket a Szolgálat futára. Mivel Carter nem adhatta át a dokumentumokat úgy, hogy hitelesen tagadni lehessen az akciót, Gabriel a meleg délután többi részét Carter verandáján töltötte, hogy az agyába vesse Maszúd pénzügyi üzelmeinek részleteit. Carter segített neki néhány finomabb részlet alapos megértésében, ám ideje nagy részét a Maszúddal intézendő kérdések listájára fordította. Komótos kézírással leírta a kérdéseket, majd elégette sárga irattömbjének többi részét. Carter igazi kém volt, aki mindenben ragaszkodott a szakma íratlan szabályaihoz. A Langleyben dolgozó, tréfálkozásra hajlamos kollégái szerint még az ágylábra is krétajeleket rajzolt, hogy mikor akar szeretkezni a feleségével.

Már négy felé járt, amikor Gabriel minden dokumentumot elolvasott, és csak nagyon kevés ideje maradt, hogy elérje a Lufthansa esti járatát Berlinbe. Ahogy a kint várakozó Escalade felé tartottak, Carter csalódottnak tűnt, amiért Gabriel távozik. Szokatlanul szétszórt benyomást keltett, és Gabriel meg is lepődött, hogy nem figyelmezteti a biztonsági öv bekapcsolására.

– Valami zavar, Adrian?

– Csak arra gondoltam, hogy valóban készen állsz-e a feladatra.

– Ha még valaki ezzel áll elő...

– Jogos megállapítás – mondta Carter, és belefojtotta a szót Gabrielbe. – Ha valaki az én embereim közül ment volna keresztül olyasmin, mint ami a Rub al-Khali sivatagban történt veled, már végleges szabadságon lenne.

– Megpróbáltam visszavonulni.

– Legközelebb erősebben kell próbálkoznod. – Carter megrázta Gabriel kezét. – Küldj egy képeslapot Berlinből! És ha netalántán letartóztatnak, próbáld meg elfelejteni, hogy kitől kaptad az információt Maszúd suba alatti tevékenységeiről.

– A mi kis titkunk marad, Adrian. Mint minden más.

Carter elmosolyodott, és becsukta az ajtót. Gabriel még egyszer megpillantotta, miközben a járda mellett állt, és úgy emelte fel a kezét, mintha taxit készülne leinteni. Azután az Escalade befordult a sarkon, és Carter már nem volt ott. Gabriel a színes ablakok mögötti ápolt gyepet és a virágba borult fákat nézte, de gondolatai számokkal voltak tele. Maszúd titkos bankszámláinak adataival. És hogy hány órának kell még eltelni, amíg Maszúd vérrel festi pirosra az utcákat.

Az akció sok rejtélyének egyike marad, hogy a berlini titkos házat miért éppen a Wannsee városrészben szemelték ki. A Szállásügy vezetője szerint pusztán véletlen volt, és az ingatlant kizárólag az elérhetőség és funkció szempontjai alapján választotta. Csak amikor az ügy hivatalos történetét megörökítették az utókornak, akkor vallotta be, hogy a döntést nem más, mint Ari Samron befolyásolta. Samron emlékeztetni akarta Gabrielt és a csapatot az 1942. januári konferenciára Wannsee-ben, amikor is tizenöt vezető beosztású náci gyűlt össze ebédre egy tóparti villában, hogy részletesen megvitassa egy nép elpusztításának technikai kérdéseit. És talán, ebben mindenki egyetértett, egy esetleges kudarc árára is emlékeztetni akarta őket.

A titkos ház vagy nyolcszáz méterrel volt a wannseei konferencia színhelyétől délre, egy hársfákkal sűrűn beültetett úton, amely tehát nem véletlenül viselte a Lindenstrasse nevet. Két magas kerítés vette körül, az egyik málladozó téglafal volt, a másikat pedig belepte a zöld kúszónövény. Az üres szobákban nedvesség, por és nyomokban brandy szagát lehetett érezni. A halastó mélyén kövér aranyhalak szunnyadtak.

A csapat tagjai egy montreali székhelyű cég, a Vision Tech alkalmazottainak adták ki magukat, mely cég csak a Saul király út egyik tisztviselőjének képzeletében létezett. A kitalált történetük szerint azért jöttek Berlinbe, hogy vegyes vállalkozásba fogjanak egy német vállalattal, ami azt is megmagyarázta, miért van náluk olyan szokatlanul sok számítógép és egyéb műszaki eszköz. Legtöbbjüket a nagy ebédlőben helyezték el, amely műveleti központként szolgált. Órákkal a megérkezésük után a falakat már nagy térképek és titkos felvételek borították; a fényképek egy olyan embert ábrázoltak, aki az iráni követség alacsony beosztású tisztviselőjének adta ki magát, de gyakorlatilag a nemzetközi terror legfőbb iráni kitervelője volt.

Dina örömmel vette a megbízást, hogy megfogalmazza a kérdéseket Maszúd már régóta esedékes vallatásához, és a munkahelyére belépőnek olyan érzése volt, mintha egy tanteremben lenne, ahol a modern terrorizmus kialakulását oktatják. Maszúd Rahimi állt mindennek a középpontjában 1979 novemberétől, amikor ott volt a teheráni amerikai követséget megrohamozó diákok és fegyveresek között. Később az ötvenkét túszt közül többen a legkegyetlenebb kínzójukként azonosították. A színlelt kivégzés volt a kedvenc szórakozása. Maszúd semmit nem szeretett jobban, mint ha láthatta, hogy egy amerikai az életéért könyörög.

A következő nagy alakítására 1982-ben Libanonban került sor, amikor megkezdte az együttműködést egy új síita militáns csoporttal, melyet A Föld Elnyomottainak Szervezeteként ismertek. Azt mondják, Maszúdnak nagy szerepe volt a csoport nevének módosításában; Allah Pártja, más néven Hezbollah lett belőle. Azt is mondják, hogy ő maga segített összeállítani a hatezer kilós, teherautóba rejtett bombát, amely 1983. október 23-án 06:22-kor lerombolta az Egyesült Államok haditengerészeti laktanyáját a bejrúti repülőtéren. A robbanás, amely a második világháború óta a legnagyobb nem nukleáris detonáció volt, kétszáznegyvenhárom amerikai katonát ölt meg, és örökre megváltoztatta a globális terror arculatát. Ezután még több támadás következett. Repülőgépeket térítettek el, túszoikat ejtettek, és követségeket robbantottak. Egyvalami mindben közös volt. Annak az embernek a parancsára történtek, aki most az iráni nagykövetségen dolgozik Berlinben, és diplomata-útlevelel védi.

De hogyan lehetne rávenni egy olyan férfit, mint Maszúd, hogy felfedje leggyilkosabb titkait? És először is, hogyan lehet elfogni? A *takíja* néven ismert, bevált gyakorlatot kell alkalmazni, amikor az ember mást mutat, mint amit valójában tervez. Nem rabolják el Maszúdot, mondta Gabriel. Megmentői és védelmezői lesznek. És amikor már mindent kiszedtek belőle, hagyják békében elmenni. Az elkapás és elengedés technikájának nevezte. Semmi erőszak, semmi csalás.

Szerették volna még legalább egy hónapig végezni a megfigyelést, de nem lehetett; a vörös lámpák már villogtak a Saul király úton, és minden titkosszolgálati jelentésből arra lehetett következtetni, hogy egy héten belül komoly támadás várható. Őrizetbe kell venniük Maszúdot, még mielőtt a bombák felrobbannak, vagy mielőtt Teherán ürügyet talál, hogy hazarendelje. Gabriel ettől tartott a legjobban; hogy a VEVAK visszahívja Maszúdot a támadás előtt, és sem a Cég, se más nem érheti el. Ezért Gabriel háromnapos határidőt szabott – három nap egy iráni diplomata elrablására Berlin szívében. Amikor Eli Lavon egy a négyhez esélyt adott nekik, Gabriel bevitte Dina sebtében berendezett irodájába, és megmutatta neki a fényképeket, hogy mi történhet, ha kudarcot vallanak.

– Nem esélyeket akarok – mondta Gabriel. – Maszúdot akarom.

A feladatok kijelölését kicsit megkönnyítette, hogy Maszúd egyértelműen biztonságban érezte magát német földön. Napjai beosztása – legalábbis amit meg tudtak figyelni belőle – szigorú rendet mutatott. Ideje nagy részét a követségen, a VEVAK központjában töltötte, amely történetesen a Német Régészeti Intézet szomszédságában volt. Ezt a csapat jó előjelenek tekintette. Nyolcig mindig megérkezett, és késő estig maradt ott. Lakása másfél kilométerre északra volt a követségtől, Berlin Charlottenburg néven ismert negyedében. Szolgálati autója nem tűnt páncélozottnak, de a sofőrként és testőreként szolgáló VEVAK-bandita már minden valószínűség szerint állig felfegyverkezett. Mihailra hárult a feladat, hogy az akció éjszakáján ártalmatlanná tegye a testőrt. Sok győzködésre nem volt szükség. Miután az izraeli haderőnél évekig ugrált az iráni golyók elől, égett a vágytól, hogy valamennyit törleszthessen.

De hol végezzék a feladatot? A zsúfolt utcán? Egy csendes sikátorban? Közlekedési lámpánál? Maszúd küszöbénél? Gabriel úgy döntött, hogy a helyet egyetlen tényező határozza meg. Akár sikerrel járnak, akár kudarcot vallanak, megfelelő utat kell biztosítani a meneküléshez. Ha olyan helyet választanak, amely túl közel van az iráni követséghez, lövöldözésbe keveredhetnek az éjjel-nappal védelmet ellátó német rendőrséggel. De ha Maszúdot túl közel engedik a lakásához, belekeveredhetnek Charlottenburg csúcsforgalmába. A választás végül mindenki számára világos volt. Gabriel egy vérvörös tűvel jelölte meg a helyet a térképen. Eli Lavon szerint a jelölés pont olyan volt, mint egy sírkő.

Ezzel a lépéssel az akció elérkezett a csapat által leszállási fázisnak nevezett szakaszba. Megvolt a céljuk, a tervük, és a feladatokat is kijelölték. Most már csak arra volt szükség, hogy simán földre tegyék a gépüket, és se ők, se az utasok ne haljanak meg. Számítógépek nem segítik őket, tehát a klasszikus módon kell végrehajtani a leszállást: ösztönszerűen, jó idegekkel, és egy adag szerencse sem árt. Megpróbáltak a lehető legkisebb mértékben hagyatkozni az isteni gondviselésre. Gabriel úgy vélte, hogy az akciós szerencsét ki kell érdemelni, és nem arra kell építeni a tervet. A szerencse általában a gondos tervezés, előkészítés eredménye.

A Cég lexikonjában az akció „kerekas” volt, ami azt jelentette, hogy több, különböző típusú és gyártmányú járműre lesz szükségük. A Szállítás, a Cég ilyen ügyekkel foglalkozó részlege a legtöbbet

baráti, európai kölcsönzőktől szerezte be, úgy, hogy a csapat egyik tagját se lehessen azonosítani. A legfontosabb jármű azonban a Cég tulajdonában volt. A Volkswagen kisteherautó, benne egy ember elrejtésére alkalmas rekesszel, főszerepet játszott Gabriel egyik legünnepelebb akciójában – amikor Erich Radek náci háborús bűnöst elhurcolta az otthonából, Bécs első kerületében. Aznap éjszaka Chiara ült a kormánynál. Radek azóta is rendszeresen felbukkant a nő legrosszabb rémálmaiban.

Chiara számára csalódást jelentett, de most nem volt ott Berlinben, noha központi szerepet kapott az akcióban. Az ő feladata volt, hogy megvalósítsa a *takíja* gyakorlatát, és elfedje a csapat nyomait. Ha sikerül, félrevezeti mind a németeket, mind az irániakat. Mint minden jó hazugság, ez is hihető volt, és igazságelemek is voltak benne. És talán, mondta Gabriel, reménysugarat is jelent a jövőre nézve – egy olyan jövőt, amelyben Irán már nem vallásos örültek klikkjének szorításában vergődik. A mollák és szövetségeseik a Forradalmi Gárdában nem logikus gondolkodású szereplők. Kiszámíthatatlanok és apokaliptikusak. És a Közel-Kelet nem tapasztalhatja meg az igazi békét, amíg történelemmé nem válnak.

Voltak más hazugságok is, mint például a krémszínű agyaggal, huzalokkal és időzítő szerkezetekkel megtöltött vászon hátizsákok, vagy a kis tapadóakna, amelyben sokkal több volt a hang, mint a téboly. Mindez viszont teljesen hiábavaló, ha segítségükkel nem szedhetik ki Maszúdot az autójából, a legkevesebb erőszak alkalmazásával. Hosszas töprengés után úgy döntöttek, hogy Jákov lesz a kard éle, és Oded, a tompább elem adja a támogatást. Terroristák tapasztalt vallatójaként Jákov arca is, viselkedése is egyértelművé tette, hogy komolyan gondolja, amit mond. És ami ennél is fontosabb, Jákov német zsidók leszármazottja, és akárcsak Gabriel, folyékonyan beszéli a német nyelvet. Jákov feladata lesz, hogy szavakkal kicsalogassa Maszúdot az autójából. És ha a szavak hatástalanok, Oded sújt le egy hatalmas kalapáccsal.

Nem mertek nyilvános helyen próbákat tartani, ezért a wannseei titkos ház biztonságában játszottak miniatűr szerepeket. Kezdetben Gabriel viselkedése kimért volt, de ahogy folytak a próbák, a hangulata úgy vált egyre zsémbesebbé. Mihail attól tartott, hogy a St. Moritz-i robbantás vagy a Rub al-Khali sivatagban átélt rémálom utóhatásai jelentkeznek nála. Eli Lavon azonban másképp gondolta. Berlin az oka, mondta. Berlin mindnyájuk számára kísértetek városa, ám ez különösen igaz Gabriel esetében. Anyai nagyszülei itt éltek. És minden valószínűség szerint Gabrielnek is otthona lett volna, ha nincs a gyilkosok bandája, amely a közeli tóparti villában gyűlt össze annak idején.

Ezért hát csodálatra méltó türelemmel hallgattak, miközben Gabriel már vagy talán századszor vonta kétségbe a terv minden elemét. Még egy kicsit mosolyogtak is, amikor Jákovot és Odedet alaposan leteremtette egy különösen gyatra végső próba után. És arra is ügyeltek, hogy ne lopakodjanak észrevétlenül mögé, amikor egyedül van, mert a szakmában eltöltött rengeteg év ellenére szokatlanul ideges. Végül, az utolsó berlini éjszakán, amikor a rossz hangulatát már képtelenek voltak tovább elviselni, sötétre festették jellegzetes, szürke halántékát, a mással össze nem téveszthető, zöld tekintetet pedig napszemüveg mögé rejtették. Majd kabátot és sálát adtak rá, és enyhe noszogatóssal kitessékelték a titkos házból, hogy sétáljon a városában, és találkozhatson a holtak lelkével.

Az akciószervező legalább egyszer mindent látni akart a saját szemével – a követséget, a megfigyelőposztokat, a visszavonulásra kijelölt utakat és az elfogás pontját. Utána felszállt az S-Bahn egyik szerelvényére, amely átvitte Berlinen, a Brandenburgi kapuhoz. A város hajdani keletnémet

részen végigment az Unter den Linden fásoron, a hársfák puszta ágai alatt. A Friedrichstrassénál, amely az 1920-as években Berlin züllött éjszakai életének központja volt, jobbra fordult, és a Mitte nevű városrész felé vette az irányt. Itt-ott még megpillantotta a környék sztálinista örökségének maradványait, de a kommunizmus építészeti sebeinek nagy részét már sikerült begyógyítani. Mintha a hidegháború és az azt megelőző igazi nem is létezett volna. A modern Mítettben nem voltak emlékek, csak jólét.

A Kronenstrassén Gabriel újra jobbra fordult, és keleti irányba ment egy utcán, amíg el nem ért egy modern bérházhoz, melynek nagy ablakai úgy ragyogtak, mint az ónix. Régen, a kommunizmus és a háború előtt, szürke kőből épített szép, neoklasszicista stílusú ház állt ott. Az első emeleten lakott egy német expresszionista festő, Viktor Frankel, a felesége, Sarah és a lányuk, Irene, Gabriel anyja. Gabriel sosem látott a házról készült fényképet; egyszer, amikor még kisfiú volt, az anyja megpróbálta lerajzolni neki, azonban könnyekben tört ki. Itt volt hát a lakás, ahol a család kellemes kispolgári élete folyt – zenével, művészettel és délutáni sétákkal a Tiergarten parkban. És itt tartózkodtak, amikor a hurok egyre szorosabb lett a nyakukon. Végül 1942 őszén honfitársaikkal együtt marhavagonokba rakták, és keletre, Auschwitzba deportálták őket. Gabriel nagyszüleit rögtön az érkezésük után elgázosították, de az anyját átküldték a birkenai női táborba. Sosem beszélt Gabrielnek a tapasztalatairól. Inkább leírta, és elzárta őket a Jad Vasem irattárába.

Nem mondok el mindent, amit láttam. Nem tehetem. Ennyivel tartozom a halottaknak...

Gabriel behunyta a szemét, és olyannak látta az utcát, amilyen a borzalmak előtt volt. És utána magát is látta gyermekként, ahogy azokhoz a nagyszülőkhöz jön látogatóba, akik megérhették az öregkort. Elképzelte, mennyire más lehetett volna az élete, ha Berlinben és nem a Jezréel-völgyben nő fel. Akkor csípős, a hajdani krematóriumokat idéző füst felhője csapott az arcába, és ismerős hangot hallott a háta mögött.

– Mit reméltél, mit találsz itt? – kérdezte Ari Samron.

– Erőt – felelte Gabriel.

– Anyád adott neked erőt, a neveddel – mondta Samron. – Aztán pedig nekem adott téged.

Samron Rudolf Heller, egyik kedvenc európai szövetségese nevében jelentkezett be az Adlon Szállóba. Gabriel kerülni akarta a híres régi szálloda biztonsági kameráit, ezért inkább a Tiergarten szélén sétálgattak. A levegő hirtelen csípőssé vált, szél fűtyült a Brandenburgi kapu oszlopai között. Samron kasmírkabátot viselt, fedora kalapot és színezett üvegű szemüveget, amiktől olyan üzletember benyomását keltette, aki nem a legtisztességesebb módon keresi a pénzt, és sosem veszít a kártyán. Megállt Berlin új holokauszt-emlékművénél, a szögletes, szürke tömbök ijesztő csoportjánál, és rosszálló tekintettel méregette.

– Úgy néznek ki, mintha konténerek lennének egy kikötőben.

– A művész a kompozícióval nyomasztó érzést akart kelteni. Azt jelképezi, hogy a háború kaotikus állapotában milliókat végeztek ki teljesen rendezetten.

– Ezt látod benne?

– Számomra kis csoda, hogy egy ilyen emlékmű itt van. Elrejtették volna egy vidéki mezőn is, de ide tették, az újraegyesített Berlin szívébe, közvetlenül a Brandenburgi kapu mellé.

– Túl sok érdemet tulajdonítasz nekik, fiam. A háború után mind azt színlelték, hogy nem vették észre, amint szomszédaik eltűnnek az éjszaka közepén. El kellett fognunk az embert, akinek nem messze innen volt az irodája, hogy Németország és a világ többi része igazából megismerje a holokauszt borzalmait.

A Tiergarten felé mutatott, a Kurfürtenstrasse irányába, ahol annak idején Adolf Eichmann egy olyan impozáns épületben rendezte be főhadiszállását, amely korábban valamelyik zsidó segélyszervezetnek adott otthont. Gabriel tekintete azonban továbbra is az emlékmű szürke tartályokhoz hasonló kötömbjein pihent.

– Mindent le kellene írnod. – Kis időre elhallgatott, és Samronra nézett. – Mielőtt késő lesz.

– Még sehová nem megyek.

– *Te sem* élhetsz örökké, Ari. Foglalkoznod kellene egy keveset az írással is.

– A kémek emlékiratait mindig fárasztó olvasmányoknak tartottam. És egyébként is, mi értelme lenne?

– Emlékeztetné a világot, hogy Lengyelország és Németország helyett Izraelben élünk.

– A világot ez nem érdekli – felelte Samron, és lemondóan legyintett. – És a holokauszt nem az egyedüli ok, amiért Izrael földjén van az otthonunk. Azért vagyunk ott, mert a föld már kezdetben is a miénk volt. *Oda tartozunk.*

– Ezt a tényt még a barátaink közül is kétségbe vonják néhányan.

– Azért, mert a palesztinok és a szövetségeseik meggyőzték a világ nagy részét, hogy arab területeket sajátítunk ki. Szeretik azt hinni, hogy Izrael ősi királysága csak egyfajta mítosz, és a jeruzsálemi templom sem más, mint bibliai történet.

– Pont úgy beszélsz, mint Eli.

Samron megeresztett egy futó mosolyt.

– Eli barátod a maga módján hadat visel a Nyugati Fal alatt ásott kutatóárkokban. Muszlim testvéreink hajlamosak elfelejteni, hogy a Sziklamecsetet és az al-Aksza mecsetet az Első és Második zsidó templom romjain építették. A Palesztináért vívott politikai csatározás most egyben a Jeruzsálemért vívott vallási háború. És nekünk bizonyítanunk kell a világnak, hogy mi voltunk ott

először.

Szélfuvallat keltett panaszos hangokat az emlékmű kövei között. Samron felhajtotta kabátgallérját, és bekanyarodott egy utcába, amely Hannah Arendt nevét viselte – ez a filozófus és politikai teoretikus alkotta meg „a gonosz banalitása” kifejezést, amellyel Eichmann hatmillió európai zsidó elpusztításában játszott szerepét írta le. Samron, aki órákat töltött kettesben a gyilkossal egy Buenos Aires-i titkos házban, a jellemzést meglehetősen pontatlannak tartotta. Belépett egy kávézóba, de amikor észrevette a „Dohányozni tilos!” táblát, egy kinti asztalhoz ült le.

– Egészséges németek – mondta, és rágyújtott egy cigarettára. – A világnak pont erre van most szüksége.

– Azt hittem, hogy már megbocsátottál nekik.

– Megbocsátottam – mondta Samron –, de attól tartok, hogy sosem fogok felejteni. Azt sem bánám, ha a kormányuk valamennyire elhatárolódna az Iráni Iszlám Köztársaságtól. De már rég megtanultam, hogy lehetetlen dolgokért nem szabad imádkozni.

Elhallgatott, mert a pincér, egy szép, tejfehér bőrű lány kihozta a kávé. Amikor elment, Samron szétnézett a forgalmas utcán, és elmosolyodott.

– Mi olyan komikus? – kérdezte Gabriel.

– Amikor kijöttél a szaúdi börtönből, azt mondtad, hogy nem vállalsz több munkát a Cégnek. Most pedig az egyik legveszélyesebb akciónkra készülsz, pusztán azért, mert egy lány lezuhant a Szent Péter-bazilika erkélyéről.

– Neve is volt – felelte Gabriel. – És nem lezuhant. Carlo Marchese lökte le.

– Carlóval majd akkor foglalkozunk, ha Maszúddal végeztünk.

– Feltételezem, hogy átnézted a tervünket.

– Alaposan. És érzésem szerint harminc másodpercnél nem lesz több idő, hogy Maszúdot betuszkold az első autóba.

– A próbák alapján húsz kell hozzá. De a tapasztalataim szerint élesben mindig gyorsabban mennek a dolgok.

– Főleg akkor, ha te is benne vagy – jegyezte meg Samron gúnyosan. – Ma este viszont csak néző leszel.

– Még hozzá nagyon izgatott néző.

– Meg is van rá az okod. Ha az ügy rosszul sül el, diplomáciai katasztrófa lesz belőle, nem beszélve az iráni propaganda győzelméről. A világ mintha nem is venné észre, vagy nem törődne vele, hogy akkor veszik célba a népünket, amikor nekik tetszik. Ha azonban hasonló módon válaszolunk, máris kegyetlen gyilkos lesz belőlünk.

– Rosszabb névvel is illethetnek minket.

– Mint például?

– Gyengék – felelte Gabriel.

Samron egyetértően bólintott, és elgondolkodva kevergette a kávéját.

– Az akció legkönnyebb része, hogy Maszúdot kisedd az autójából, és berakd a tietekbe. Ami igazán nehéz lesz, hogy beszédre kényszerítsd.

– Biztosra veszem, hogy van valami javaslatod. Különben nem lennél itt.

Samron fejbólintással fogadta a megjegyzést.

– Maszúd nem az a típus, aki könnyen megijed. Csakis úgy járhatsz sikerrel, ha a halálnál is rosszabb sorsot kínálsz neki. Utána pedig mentőkötelet kell dobnod, remélve, hogy elkapja.

– És ha elkapja?

– Nagy lesz a kísértés, hogy minden lehetséges információt kiszedj belőle. Szerény véleményem szerint azonban ez hiba lenne. Mellesleg – tette hozzá – idő sincs rá. Annyit szedj ki belőle, amennyi a támadás leállításához kell. Utána pedig...

Samron hangja itt elhalkult. Gabriel fejezte be helyette a mondatot.

– Hagyjuk elmenni.

Samron komor arckifejezéssel bólintott.

– Nem vagyunk saját magunk ellensége. Ami azt jelenti, hogy nem ölünk meg embereket, akiknek diplomata-útlevelük van, még akkor sem, ha gyermekeink vére szárad a kezükön.

– Még akkor sem, ha tudjuk, hogy később ismét gyilkolni fog?

– Nincs más választási lehetőség, alkuat kell kötnöd az ördöggel. Maszúdnak el kell hinnie, hogy nem fogod elárulni. És attól tartok, hogy az ilyen bizalmat nem lehet megszerezni kendő és maszk használatával. Meg kell mutatnod neki a híres arcodat, és közvetlenül a szemébe kell nézned.

Samron kis szünetet tartott, majd folytatta:

– Hacsak nem szeretnéd, hogy valaki más vegye át a helyed a vallatóasztalnál.

– Kicsoda?

Samron nem válaszolt.

– Te?

– Én vagyok a leglogikusabb jelölt. Ha Maszúd téged pillant meg az asztal másik oldalán, okkal félhet, hogy nem éli túl a megpróbáltatásokat. De ha engem lát meg...

– Minden porcikájában melegség tölti el?

– Tudni fogja, hogy az izraeli kormány legfelső vezetése állt szóba vele – felelte Samron. – Ettől talán nagyobb hajlandóságot érezhet, hogy beszéljen.

– Értékelem az ajánlat mögötti szándékot, Abba.

– De eszed ágában sincs elfogadni.

Samron elhallgatott, majd megkérdezte:

– Tudatában vagy, hogy utána egész életében téged akar majd megölni?

– Sorba kell állnia.

– Bármikor visszaköltözhetsz Izraelbe.

– Sosem adod fel, ugye?

– Nem szokásom.

– És mivel foglalkozzam?

– Segíthetnél a könyvem megírásában.

– Egymás torkának esnénk.

Samron lassan elnyomta a cigarettáját, jelezve, hogy elérkezett az idő a távozásra.

– Kifejezetten illik az alkalomhoz, nem gondolod?

– Micsoda?

– Hogy az utolsó akciódra itt, a kémek városában kerül sor.

– Ez a holtak városa – mondta Gabriel. – És el akarok menni innen, amilyen gyorsan csak lehet.

– Szuvenírként vidd magaddal Maszúdot! És akármit teszel, ne engedd, hogy elkapjanak.

– Samron tizenegyedik parancsolata.

– Ámen.

A Brandenburgi kapu alatt váltak el egymástól. Samron a Hotel Adlon felé tartott; Gabriel a Tiergarten ösvényei felé. Addig maradt ott, amíg meg nem bizonyosodott, hogy nem követik, majd visszatért a wannseei titkos házba. Amikor belépett, csapatának tagjai az utolsó ellenőrzéseket végezték. Szürkületkor biztonságos időközönként egymás után kisurrantak a házból, és hatra már mind a számukra kijelölt helyen voltak. Gabriel átfésülte az öreg épület helyiségeit, hogy ottlétüknek sehol semmi nyoma ne maradjon. Aztán egyedül üldögélt a sötétben, és egy notebook volt az ölében. A képernyőn az iráni nagykövetség nagy felbontású képe látszott, amelyet az út másik oldalán szabályosan parkoló autóba rejtett miniatűr kamera továbbított. Nyolc után húsz perccel a követség biztonsági kapuja lassan kinyílt, és egy fekete Mercedes szedán lett látható. Balra fordult, és csak pár centiméterre haladt el a kamera előtt – annyira közel, hogy Gabrielnek olyan érzése támadt, elég lenne kinyújtania a kezét, és máris megragadhatná a hátsó ülés egyetlen utasát. Ehelyett azonban egy rádióadót emelt az ajkához, és tájékoztatta a csapatát, hogy az ördög feléjük tart.

A *takíja* két perccel később, helyi idő szerint 20:14-kor kezdődött, amikor a berlini rendőrséget telefonon tájékoztatták egy gyanús csomagról, amelyet az Európa Centerben, a Vilmos császár- emléktemplom maradványai mellett lévő iroda- és üzletközpontban találtak. A csomag történetesen egy ütött-kopott vászon hátizsák volt, olyan fajta, amelyet gyakran hordanak fáragatlan emberek, szkinhedek, anarchisták, radikális környezetvédők és egyéb bajkeverők. Egy pad lábánál hagyták, pár méterre a központ híres vízórájától, ahol szívesen gyűlnek össze az emberek, főként gyerekek. Később szemtanúk a hátizsákot ott hagyó személyt egy harmincas éveiben járó muszlim nőként írták le. Az életkor megjelölése pontos volt, de az etnikai hovatartozást illetően már tévedtek. A tévedés érthető, mivel a nő *hidzsábot* viselt.

A bejelentő a gyanús hátizsák tartalmáról azt állította, hogy robbanóanyagnak tűnik, amit az elsőként megérkező egyenruhás rendőrök is megerősítettek. Azonnal elrendelték a vízóra körüli terület kiürítését, ám ezt hamarosan követte a teljes üzletközpont és a környező épületek kiürítése is. 20:25-re emberek ezrei áramlottak ki az utcákra, és Berlin minden részéről érkeztek a helyszínre rendőrök.

Még az Adlon Szálló nyugodt és méltóságteljes belsejében is érezni lehetett, hogy Berlinben az egész városra kiterjedő vészhelyzet alakult ki. A híres előcsarnokban, ahol hajdan vezető nácik gyülekeztek, ideges vendégek vártak magyarázatot a személyzettől, és néhányan még az utcára is kimentek, hogy az Unter den Lindenen száguldozó rendőrautókat nézzék. Egy vendég azonban szemlátomást rá se hederített az egészre. Az éltes korú, jól öltözött úriember nyugodtan whiskyt rendelt, de alig nyúlt hozzá, és a lifttel felment a szálloda legfelső szintjén lévő lakosztályába. Ott megállt az ablaknál, és úgy figyelte a látványt, mintha kifejezetten az ő szórakoztatására szolgálna. Kicsivel később mobiltelefont húzott elő zakója mellényzsebéből, és olyan számot hívott, amelyet egy gyermek rögzített a készülék memóriájában, mivel az úriember nem értett hozzá. Számos kattánás és kapcsolás hallatszott. Majd férfihang üdvözölte pár szóval.

- Mit nézek most? – kérdezte Ari Samron.
- Az előjátékot – felelte Uzi Navot.
- Mikor gördül fel a függöny az első felvonáshoz?
- Még egy perc, de talán kevesebb.

Samron bontotta a vonalat, és a városban mindenütt villogó kék fényeket figyelte. Szép látvány, gondolta. Ha megtévesztésről van szó, hadat kell viselned.

Abban a pillanatban Samron különleges megfigyelőpontjától vagy öt kilométerrel nyugatra Joszi Gavis és Mihail Abramov ült egy-egy motorkerékpáron a Hagenstrasse egy kis parkjának a szélén. A napnak abban az órájában a park már régóta üres volt, de az utat szegélyező német váracsákák ólomüveg ablakaiban meleg fények világítottak. Mihail a fájó térdét dörzsölgette. Joszi nem mozdult, és olyan látványt nyújtott, mintha bronzba öntötték volna.

- Nyugodj meg, Joszi – mondta Mihail halkan. – Le kell higgadnod.
- Nem neked van bomba a zsebedben.

- Csak tíz másodperccel az után robban fel, hogy rátetted az autóra.
- Mi van, ha elromlik?
- Az ilyen sosem romlik el.
- Mindennek eljön egyszer az ideje.

Egy zöld-fehér rendőrségi furgon viharzott el mellettük üvöltő szirénával. Joszi még mindig nem mozdult.

- Vegyél levegőt! – utasította Mihail. – Különben a rendőrök még azt gondolhatnák, hogy egy iráni diplomatát akarsz elrabolni.
- Nem tudom, miért nekem kell felhelyeznem a bombát.
- Valakinek meg kell tennie.
- Elemző vagyok – mondta Joszi. – Nem autókat robbantok. Könyveket olvasok.
- Inkább a vezetőt szeretnéd kiszedni?
- És hogyan tegyem? Kábítsam el a szellemi tudásommal és az intelligenciámmal?

Mielőtt Mihail válaszolhatott volna, kattogást hallott a miniatűr fülhallgatójában, amit három éles hang követett. Előrenézett az utcán, és egy közeledő Mercedes lámpáit pillantotta meg. Ahogy az autó elrobogott mellettük, láthatta Maszúdot a hátsó ülésen, ahogy az olvasólámpa fényénél még néhány papírt néz át. Pár másodperccel később jött egy BMW, amelyet Rimona vezetett; a hátsó ülésen Jákov és Oded ült, mintha nyársat nyeltek volna. Végül Eli Lavon viharzott el egy Passat kombiban, és úgy fogta a kormányt, mintha tartályhajót kormányozna jeges vizeken. Mihail és Joszi utánuk indult, és várták a következő jelet.

Elérték a pontot, amelyet Samron az akció útelágazásaként szeretett leírni. Egész addig semmilyen határvonalat nem léptek át, és semmilyen bűnt nem követtek el, leszámítva a jelentéktelen bombafenyegetést az Európa Centerben. A csapat még meggondolhatta magát, hogy ismét felmérjék a lehetőségeket, és egy másik éjszaka próbálkozzanak. Sok tekintetben ez lett volna a könnyebb megoldás – nem forgatni a kardot, hanem a hüvelyébe dugni. Samron ezt nevezte a „gyávák” menekülési útvonalának. De Samron mindig is vallotta, hogy sokkal több akció futott már zátonyra a habozás, mint a meggondolatlanság miatt.

Aznap éjszaka azonban nem Samron hozta meg a döntést. A döntés egy sokat próbált, titkos veterán kezében volt, aki magában üldögélt egy wannseei üres házban. Számítógépe képernyőjén csapatát és a célt figyelte, ahogy közelednek a ponthoz, ahonnan már nincs visszatérés. A hely a Königsallee volt, a Grunewald egyik parkjától a forgalmas Kurfürstendammig vezető utca – ha ezen Maszúd áthalad, már nem érhetik el. Gabriel még egy gyors, titkos rádióhívást intézett mindenkihez, és megkérdezte, merült-e fel akadály az utolsó pillanatban. Mivel senki semmit nem említett, kiadta a parancsot a folytatásra. Aztán behunyta a szemét, és a szirénákat hallgatta.

Később voltak páran a Saul király úton, akik keseregtek, amiért nem készült videofelvétel az akcióról. Samron azonban pont az ellenkezőjét gondolta. Az ő meglátása szerint a videofelvételeket, akárcsak az öngyilkos merényleteket, Izrael ellenségeire kell hagyni. Mellesleg, mondta, semmilyen képsor nem tudná megörökíteni a manőver tökéletességét. Az akció egyfajta eposz volt, tanulságos mese, amelyet tábortűz fényénél, szóban kell átadni a következő generációknak.

Két jármű szinte észrevétlen mozgásával kezdődött – az egyiket Rimona, a másikat Eli Lavon vezette. Mindkettő egyszerre lassított, és tartott kicsit jobbra, hogy Joszi gond nélkül a Mercedes

hátsó lökhárítójához kerülhessen. Társuk kis gázadással kihasználta a lehetőséget, és pár másodperc múlva már az ördög bal vállát látta maga előtt. Óvatosan benyúlt a kabátzsebébe, és megnyomta a mágneses gránátot aktiváló kapcsolót. Majd mereven előrenézett, és várta, hogy a lány lelépjen az utcára.

A lány fényes zöld dzsekit viselt, melynek kabátujján fényvisszaverő csíkok voltak, és kerékpárt tolt. Egy órával korábban azt a vászon hátizsákot vitte, amelyik olyan sok bonyodalmat okozott Berlin közepén. Most, ahogy picit sántítva egy jól megvilágított gyalogosátkelőhöz ért, semmi más nem volt nála, csak egy hamis útlevel és mérhetetlen gyűlölet a közeledő Mercedes szedán hátsó ülésén utazó emberrel szemben.

Egy pillanatig mindnyájan attól tartottak, hogy Maszúd sofőrje kihasználja a diplomáciai mentességet, és elüti. Végül azonban beletaposott a fékbe, a nagy fekete autó pedig megcsúszott, és füstölgő gumikkal megállt. Joszi hirtelen balra kanyarodott, hogy elkerülje a hátsó lökhárítót, pár obszcén kifejezést kiáltott be a sofőr ablakán, majd feltűnés nélkül betette a gránátot a bal első kerékdobba. Addigra a lány biztonságosan átért az utca másik oldalára. Maszúd sofőrje még egy mentegetőző mozdulatot is tett, ahogy folytatta az utat. A lány mosolyogva fogadta, és szokatlanul gyorsan ment tovább.

Hat másodperccel később az eszköz felrobbant. Gondosan megtervezett alakja és kalibrált töltése révén a detonáció teljes ereje befelé irányult, hogy a másik oldalon semmilyen sérülést vagy kárt ne okozzon. A füstje határozottan nagyobb volt, mint a lángja, bár a robbanás elég erős volt, hogy szétszaggassa az autó bal első gumiját, és felcsapja a motorháztetőt. A sofőr, mivel nem látott, és teljesen megzavarodott, ösztönösen jobbra kormányozta az autót. Felment a járdára, átszakított egy vaskerítést, végül megállt a Hagenplatzen, egy kicsi, zöld, háromszög alakú téren, amelynek a csapat a Fagylalt tér becenevet adta.

Ha volt a tervnek gyenge pontja, azt a kereszteződéstől pár méterre lévő buszmegálló jelenthette. Aznap este öten várakoztak ott – egy idős német házaspár, két török származású fiatalember és egy, a húszas éveiben járó nő, aki annyira sovány és sápadt volt, mintha most mászott volna ki egy épület romjai alól a szövetségesek bombatámadása után. Ők akkor nem láthattak mást, mint önzetlen segítséget három jótékony szamaritánus részéről, akik éppen arra vetődtek. Az egyik férfi, egy magas, vékony motoros azonnal a vezető segítségére sietett – legalábbis a buszmegállóban lévő szemtanúk így gondolták. Nem vették azonban észre, hogy a motoros gyorsan kivesz egy pisztolyt a vezető hóna alatti tokból. Azt sem vették észre, hogy egy adag erős nyugtatót fecskendez a vezető bal combjába.

A másik két szamaritánus a Mercedes hátsó ülésén utazó férfira összpontosította a figyelmét. Mivel az illető nem használta a biztonsági övét, meglehetősen elkábult az ütközés erejétől. A hatást csak fokozta egy adag nyugtató beinjekciózása, de a tanúk ezt sem látták. Csak arra emlékeztek, hogy a két férfi kiemeli a sebesült utast a megsérült autóból, és óvatosan berakja a sajátjukba. A kocsit nagy sebességgel azonnal megindult, és balra kanyarodott a Grunewald épületei felé – furcsa, mivel a legközelebbi kórház jobbra volt. A motoros is követte, akárcsak a Passat kombi, amelyet egy jámbor lélek vezetett, aki látszólag nem is figyelt az eseményre. Később, a tanúk kikérdezésénél a rendőrségnek feltűnt, hogy az akciót szinte teljes csendben hajtották végre. Valóban, csak az egyik irgalmas szamaritánus, a sötét hajú, himlőhelyes arcú férfi szólt pár szót a sérült utashoz. „Jöjjön velünk”, mondta. „Megvédjük a zsidóktól.”

Gabriel jóslata bevált, és a művelet a vártnál is rövidebb ideig tartott – az elejétől a végéig csak tizenhárom másodpercig, és mindössze nyolc másodperc kellett hozzá, hogy Maszúdot kiszedjék az autóból. Egyedül volt a wannseei titkos házban. Hallgatta, hogyan száll át a csapat más járművekbe, utána pedig figyelte, mint mozdulnak észak felé a helymeghatározó fények az E51-es autópálya mentén. Az idő most nagyon értékesé vált. Minden cseppjére és morzsájára szükségük volt. Pár másodperc jelenthetett különbséget siker és kudarccal, élet és halál között. Gabriel semmi mást nem tehetett. Rémálmai városát felgyújtotta, és most már csak a tüzet nézhette.

Üzenetet küldött a Saul király útra, hogy az akció első szakasza a tervek szerint alakult. Aztán kiment, és beszállt egy Audi szedánba. Elment a rossz emlékű tóparti villa mellé, ahol kitervelték nagyszülei megölését, majd az autópálya felé indult. A berlini rendőrség járművei még mindig az Európa Center irányába áramlottak. Kérdés, hogy ez meddig marad így.

Az Adlon Szálló legfelső emeletén Ari Samron egyedül állt az ablaknál, és a lent kavargó kék rendőrségi fényeket figyelte. Az elmúlt néhány percben mind Nyugat-Berlin egy adott pontja felé haladt. 20:36-kor azonban határozott változást vett észre a mozgásban. Nem kért magyarázatot a Saul király útról. A megtévesztés szakasza véget ért. Megindult a verseny a határ felé.

III

A lelkek kútja

Az Iráni Felszabadítási Hadsereg, egy korábban ismeretlen csoport, mely az ország papi uralmának megdöntését tűzte ki céljául, a nyugati információs képernyőkön – és más portálokon is – csak másnap délelőtt jelent meg, amikor magára vállalta a Berlinbe telepített vezető beosztású iráni titkosszolgálati ügynök elrablását. A hírt nyomtatott kiáltvány formájában jelentették be, melyet titokban juttattak el a BBC-nek Londonba, és amely órákkal az emberrablás után vált olvashatóvá az internetes oldalakon. Követeléseik listáján szerepelt az iráni nukleáris fegyverkezési program leállítása, valamint mindazoknak a szabadon bocsátása, akiket politikai és vallási okokból vagy meggyőződésük és nemi beállítottságuk miatt tartottak börtönben. A mollák mindössze hetvenkét órát kaptak a követelések teljesítésére; különben, fogadkozott a csoport, Maszúdra is olyan erőszakos halál vár, mint amelyet ő maga osztott ki sok ártatlan áldozatra. A követelések komolyságának szemléltetésére fényképet is közöltek a fogvatartottról, amint két csuklyás férfi között áll. Maszúd közvetlenül a fényképezőgép lencséjébe nézett, keze hátul össze volt kötve. Karakteres arcán nem látszottak erőszak nyomai, bár tekintete valamennyire kábultnak tűnt.

Egy új iráni ellenzéki mozgalom hirtelen színre lépése meglepetésként hatott a média sok szereplőjére, és a válság első óráiban az európai és amerikai riporterek nem tehettek mást, vad találgatásokba kellett bocsátkozniuk az IFH eredetét és céljait illetően. Fokozatosan alakult ki a kép a világi gondolkodású és száműzött irániak egy kicsi és erősen kézben tartott csoportjáról, amely az országát a sötét középkorból át akarja vezetni a modern világba. Aznap estére a terrorizmus szakértői és a külpolitikai elemzők már az Atlanti-óceán mindkét oldalán egy új erőről beszéltek, amely világos fenyegetést jelent az iráni rezsim hatalmára. És közülük senki nem vette észre, hogy a nagy magabiztossággal bejelentett információ minden egyes elemét Tel-Aviv egy alagsori irodájában találták ki.

A jobban informált terrorizmus-szakértők közül párnak ismerősen csengett Maszúd Rahimi neve, és akik koruknál fogva emlékeztek az iráni túsodrámára, egy kicsit még örültek is a bajának. Teljesen más volt azonban a helyzet Teheránban, ahol az irániak előre megjósolható hevességgel reagáltak az eseményekre. Hivatalos nyilatkozatban tagadták az Iráni Felszabadítási Hadsereg nevű csoport létezését, tagadták, hogy Maszúd Rahimi az iráni titkosszolgálat tagja, és azt is tagadták, hogy bármi köze van a terrorizmushoz. Emellett még Izraelt is megvádolták, hogy kitalált egy csoportot, csak hogy leplezze az ügyben való részvételét. Az izraeli miniszterelnök a Kneszet pulpitusáról utasította vissza az iráni vádak mint aljas fanatikusok őrzöngéseit. Azután a németeket is felelősségre vonta, amiért engedik, hogy Maszúd, egy ismert gyilkos, kinek kezén ártatlanok százainak vére szárad, diplomáciai tisztviselőként rejtőzködjön német földön. A német kancellár a megjegyzéseket „barátságtalannak” nyilvánította, és kérte a miniszterelnököt, hogy tegyen lépéseket a kedélyek hűtésére. Titokban a titkosszolgálati vezetői tudomására hozta, hogy szerinte az izraeliek szinte biztosan benne vannak az ügyben.

Az akció bonyolultsága folytán nem meglepő, hogy a német rendőrség és biztonsági szolgálat kötelékeiben sokan egyetértettek a kancellárral, noha semmivel nem tudtak alátámasztani egy ilyen állítást. A csüggedt belügyminiszter a legközelebbi tanácsadóinak panaszkodott, hogy az elkövetők

egész biztos izraeliek lehettek, mivel a világ egyetlen más titkosszolgálat sem elég okos – vagy inkább elvetemült –, hogy kigondoljon egy ilyen akciót. A tanácsadók, bölcsen, rábírták a főnököket, hogy a következő sajtótájékoztatók során ne hangoztassa ezt.

Javukra legyen mondván, a német rendőrség minden tőle telhetőt megmozgatott az eltűnt iráni felkutatására. Keresték a csendes kis településeken és a zsúfolt nagyvárosokban. Felvették a kapcsolatot az informátoraikkal a Németországban élő radikális muszlimok közösségében, valamint ellenőriztek minden telefonhívást és e-mailt, amelyről úgy gondolták, hogy nyomra vezetheti őket. Huszonnégy óra elteltével azonban még semmilyen eredményt nem tudtak felmutatni. Aznap este a belügyminiszter tájékoztatta az iráni nagykövetet, hogy a német rendőrség megítélése szerint kollégája eltűnt a föld színéről. Ez természetesen nem így volt. Egyszerűen csak rossz helyen keresték.

Dánia északi csúcsánál van egy karomszerű kis félsziget, ahol az Északi-tenger és a Balti-tenger vize csap össze végeérhetetlen háborúskodással. A félsziget balti-tengeri oldalán a homokos part lapos és sík, de az északi-tengeri részen már szélfűtta dűnék sorakoznak. Itt található egy kis falu, Kandestederne. Nyáron dán turistákkal van tele, de az év többi részében mintha pestis miatt néptelenedett volna el.

A falu határában, az egyik nagy dűne mélyedésében állt egy szép faház tengerre néző verandával. Négy hálószooba volt benne, és egy tágas konyha rozsdamentes acélból készült eszközökkel, valamint két nappali, melyeket puritán dán stílusban rendeztek be. Borospince is volt alatta, és ezt a Szállásügy feltűnés nélkül hangszigetelt cellává alakította át. Ebben ült az ember – akit a német rendőrség olyan kétségbeesetten keresett – bekötött szemmel, betömött szájjal, alsóneműre vetkőztetve, és reszketett a hidegtől. Huszonnégy óra alatt semmit nem kapott enni vagy inni, és nem törődtek vele, leszámítva egy kis adag nyugtatót, hogy csendben legyen. Senki sem beszélt vele. Valójában, ahogy Maszúd abban a pillanatban gondolta, magára hagyták, hogy borzalmas, lassú éhhalál várjon rá. Megérdemelte a büntetést. A sors azonban más utat jelölt ki számára.

Maszúd megpróbáltatásának második szakasza fogsága huszonhatodik órájában kezdődött, amikor Mihail és Jákov, még mindig bekötött szemmel, felvitte az ebédlőbe. Előbb egy fémből készült székhez kötözték, majd levették róla a kötést, és kivették szájából a pecket. Maszúd egy darabig pislogott, utána a falakat vette szemügyre. Számos kinagyított fénykép lógott rajtuk, melyek mind az ő keze munkáját mutatták – itt a bejrúti tengerészgyalogos-laktanya romjai, ott a tel-avivi busz megszenesedett váza, amott pedig a Buenos Aires-i zsidó közösségi központ szétszóródott maradványai. Sikerült ugyan hitetlenkedő kifejezést erőltetnie az arcára, de amikor tekintete végül az asztal másik oldalán ülő férfira esett, rémülten összerezzen.

- Valaki másra számított? – kérdezte Gabriel nyugodtan, angolul.
- Fogalmam sincs, ki maga – válaszolt Maszúd, ugyanazon a nyelven.
- Marhaság.
- Nem ússzák meg.
- Már megúsztuk.

Három tárgy feküdt Gabriel előtt az asztalon: egy maniladoszié, egy BlackBerry és egy kilenc milliméteres töltött Beretta. Pár centiméterrel arrébb csúsztatta a Berettát, majd áttolta a telefont az asztalon, hogy Maszúd láthassa a kijelzőt. A BBC hírszolgálatának internetes honlapja látszott rajta. A vezércikk a Berlin szívében végrehajtott bátor emberrablásról szólt.

– Súlyosan megsértették a diplomáciai kapcsolatokról szóló bécsi egyezményt – szólalt meg Maszúd egy pillanattal később.

– Az ön elrablását az Iráni Felszabadítási Hadsereg végezte. Itt van a BBC híreiben – tette hozzá Gabriel, és a kijelzőt kopogtatta. – És mint tudja, a BBC sosem téved.

– Ügyes színjáték.

– Nem volt nehéz – felelte Gabriel. – Egyszerűen kölcsönvettünk egy elemet az irodalmi műveikből.

– Melyiket?

– *Takíja*.

– Nincs olyan, hogy *takíja*. Ezt csak a síita iszlám ellenségei terjesztik.

– A *takíja* gyakorlatát alkalmazzák naponta, amikor megnyugtatják a világot, hogy az atomprogramjuk kizárólag békés célokat szolgál.

– Erről van szó?

– Nem. – Gabriel visszavette a telefont, és lassan átlapozta a maniladosszié tartalmát. – Maga ellen a vád terrorcselekmények kitervelése, amivel több száz ártatlan ember halálát okozta. Azzal is vádoljuk, hogy további terrorcselekmények elkövetésére készült, és anyagi támogatást nyújtott egy csoportnak, melynek célja népem kiirtása.

Felnézett a papírokból, és megkérdezte:

– Bűnösnek vallja magát?

– A berlini iráni nagykövetség konzuli osztályán dolgozom tisztviselőként.

– Bűnösnek vallja magát? – kérdezte Gabriel ismét.

– Minden diplomáciai szokást és szabályt megsért.

– Bűnösnek vallja magát?

Maszúd felemelte a fejét, és kijelentette:

– Nem vagyok bűnös.

Gabriel becsukta a mappát. A bírósági tárgyalás véget ért.

Aznap este még két másik kihallgatást tartottak, de mindkettőnek ugyanaz volt az eredménye. Utána nem engedték a foglyot aludni; rendszeresen hideg tengervízzel locsolták, és személyre szabott szórakoztatásul fűlsiketítő zajt szólaltattak meg a hangszigetelt cellában. Gabriel vonakodott ugyan fizikai kényszert alkalmazni – tudta, hogy kellő alvásmegvonással és a külső ingerek kizárásával Maszúd be fogja ismerni, hogy ő a hunyó –, de nem volt más választása. Már két óra is ketyegett. Az egyik a támadásig még hátralévő időt mérte; a másik a felfedezésükig rendelkezésre állót. Gabriel hetvenkét órás határidőt szabott meg, hogy távozzanak Dániából. A dán biztonsági szolgálat vezetője a barátjuk, de nem sokáig marad az, ha rájön, hogy Gabriel valaki olyat vitt dán területre, mint Maszúd Rahimi.

Így hát, ahogy a második nap is lassan eltelt, apránként fokozták a nyomást a zsákmányukon. A zaj hangosabb lett, a víz hidegebb, a fülébe suttogott fenyegetések pedig a korábbinál is rémisztőbbek. Amikor enni kért, egy tál homokot kínáltak neki. És amikor innivalóért könyörgött, leöntötték egy vödör sós vízzel, amit egyenesen a tengerből hoztak. Alvásról szó sem lehet, biztosították, hacsak nem hajlandó együttműködni velük.

Maszúd ereje az órák múlásával apadt, mint ahogy az akarata is, hogy ellenálljon. Ami viszont

nagyon lényeges, úgy tűnt, felismerte, hogy a szerencsétlen kaland nem szükségszerűen végződik a halálával; talán valami alkut is köthet. De hogy lehet rábírní, hogy elfogadja a kinyújtott kezét? És ki tegye meg ezt a gesztust?

– Miért én? – kérdezte Lavon hitetlenkedve.

– Mert te vagy a legkevésbé fenyegető személy a házban – felelte Gabriel. – És mert egy ujjal sem értél hozzá.

– Nem vallatok embereket. Csak követem őket.

– Semmit nem kell kérdezned tőle, Eli. Mindössze a tudtára kell hoznod, hogy hajlandó vagyok tisztességes alkut kötni vele.

Lavon öt percet töltött kettesben a szörnnyel, majd visszatért a felső szintre.

– Hogy ment?

– Leszámítva, hogy kilátásba helyezte a megölésemet, szerintem a várakozásnak megfelelően.

– Mennyi időt adjunk neki?

– Egy óra bizonyára elég lesz.

– Kettőt kapott.

Amikor Maszúdöt legközelebb felvezették a rögtönzött bírósági tárgyalóterembe, minden porcikájában remegett, és az ajka is kék volt a hidegtől. Gabriel látszólag észre sem vette. Tekintete kizárólag az asztalon heverő iratokon nyugodott.

– Tudomásunkra jutott, hogy berlini tartózkodása idején nem a legtisztább módon kezelte a VEVAK akciós pénzeit – mondta Gabriel. – Világos, hogy ez nem tartozik ránk. De mert valamennyire kollégák vagyunk, kötelességünknek érezzük, hogy jelentsük a teheráni feletteseinek. Ha megteesszük, attól tartok, nem kifejezetten kesztyűs kézzel fognak bánni magával.

– Újabb zsidó hazugságok – felelte Maszúd.

Gabriel elmosolyodott, majd számlaszámokat kezdett sorolni, a hozzájuk tartozó összegekkel.

– Ezek legitim célokat szolgáló legitim számlák – felelte Maszúd higgadtan.

– Tehát nem bánja, ha tájékoztatjuk róluk a feletteseit a VEVAK-nál?

– Nem a VEVAK-nak dolgozom.

– De igenis nekik dolgozik, Maszúd. Ami azt jelenti, hogy kilábalhat a jelenlegi helyzetéből.

Gabriel kis időre elhallgatott, majd hozzátette:

– A maga helyében élnék a lehetőséggel.

– Talán nem vagyok olyan beszédes, mint maga, Allon.

– Ó – szólalt meg Gabriel, és mosolygott –, tehát mégis megismer.

– Gondoskodik róla, hogy éppen elégszer szerepeljen az arca az újságokban.

Gabriel lapozott a paksamétában.

– Súlyos vádakkal néz szembe, Maszúd. Bűnösnek vallja magát?

– Nem vagyok bűnös.

– Bűnösnek vallja magát?

– Nem vagyok bűnös.

– Bűnösnek vallja magát?

Csend...

Gabriel felnézett a papírokból.

– Bűnösnek vallja magát, Maszúd? – kérdezte csendesen.

– Mit akar tőlem?

– Azt akarom, hogy válaszoljon néhány kérdésre.

– És utána?

– Ha az igazat mondja, elengedjük. Ha hazudik, tájékoztatom a teheráni feletteseit, hogy pénzt lop tőlük. Akkor pedig golyót röpítenek a fejébe.

– Miért kellene hinnem magának?

– Mert ebben a pillanatban az egész világon én vagyok az egyedüli barátja.

Az iráni nem felelt.

– Bűnösnek vallja magát, Maszúd?

– Mit akar tudni?

Engedték, hogy a túszt a ráirányuló fegyvercső mellett forró zuhanyt vegyen, majd kék-fehér melegítőt adtak rá, XL méretűt, lévén testes alkatú. Az ebédlőben egy tál étel várta, valamint egy csésze édesített perzsa tea. Kínzó éhsége, valamint annak ellenére, hogy egy ártalmatlan műanyag kanálon kívül nem kapott más evőeszközt, sikerült méltósággal ennie.

- Maga semmit nem eszik? – kérdezte, és az üres asztalra mutatott Gabriel előtt.
- Nem tudnám legyűrni.
- Ne ítélkezzen könnyen, Allon. Profik vagyunk, maga és én.
- Maga gyilkos.
- Akárcsak maga.

Gabriel Jákovra pillantott, és az étel eltűnt az asztalról. Maszúd nem mutatta harag jelét.

- A vallatás első szabálya, Allon. Ne hagyja, hogy a vallatott felbőszítse.
- Van egy második szabály is, Maszúd. Ne packázzon a vallatóval!
- Szeretnék rágyújtani.
- Nem lehet.
- Akkor talán lesz olyan kedves, és megengedi, hogy imádkozzam.
- Ha muszáj.
- Muszáj – felelte Maszúd. – Mennyi az idő?
- *Isha.*

– Melyik irányban van Mekka?

Gabriel jobbra mutatott. Maszúd mosollyal fogadta a mozdulatot.

- A vallatás harmadik szabálya, Allon. Ne hozza a vallatott tudomására, hogy hol van.
- A pokolban van, Maszúd. És csak úgy juthat ki onnan, ha elmondja nekem az igazságot.

Harminc percen át imádkozott. Amikor befejezte, Mihail és Jákov le akarta kötni a fémről készült székre, de Gabriel közbeavatkozott, és héber nyelven közölte velük, hogy a kötelekre nincs szükség. Maszúd a homlokát ráncolta, mintha nem értené, de Gabriel úgy gondolta, érti. Megengedte az iráninak, hogy megegye a vacsorája maradékát. Utána friss, meleg teát adott neki.

- Milyen nagylelkű – jegyezte meg Maszúd.
- Biztosíthatom, hogy önző szándékból teszem – felelte Gabriel. – Hosszú éjszaka elé nézünk.
- Mit szeretne, honnan induljunk?
- A kezdettől.

– Kezdetben teremte – fogott hozzá Maszúd – Isten az eget és a földet. Utána megteremtette a zsidókat, amivel mindent tönkretett.

- Pár évet lapozzunk a naptárban, jó?
- Meddig menjünk?
- David Girard – felelte Gabriel –, alias Daoud Ghandour személyéig.

Nem lehet elmondani Daoud Ghandour történetét anélkül, jegyezte meg Maszúd, hogy előtte ne beszélne Izrael tragikus libanoni megszállásáról. Gabriel először nem akart teret engedni neki, hogy

győzelemittasan döngethesse a mellét, de hamar felismerte a ritka lehetőséget, amelyet nem szabad kihagyni. Türelmesen ült hát, az asztalon összekulcsolt kézzel, és hallgatta, milyen ügyesen használták ki az irániak a libanoni káoszt, hogy halálos csapdába csaljanak több száz izraeli katonát.

– Azért jöttek Libanonba, hogy elpusztítsák a PFSZ-t – mondta a rab kissé kötekedően –, és helyette ott maradt a Hezbollah.

Ahogy Maszúd folytatta a történetet, levetette a sértett politikai fogoly köntösét, és a szemináriumot vezető egyetemi professzor stílusát öltötte magára. Gabriel figyelte, és közben megértette, miért lehetett a *férfi* olyan sikeres a Forradalmi Gárda és a VEVAK öldöklő világában. Más körülmények között Maszúd elismert jogtudós vagy államférfi lehetett volna. Ehelyett azonban az iszlám és a Közel-Kelet örvénylő történelme tömeggyilkost csinált belőle. De ettől függetlenül, akarata ellenére, Gabriel önkéntelenül is valami tiszteletet érzett iránta. Ezt megakadályozandó, gyakran pillantott Maszúd munkájának kinagyított képeire. Mint ahogy Maszúd is tette. Látszólag arra volt a legbüszkébb, amelyen füst szállt fel az amerikai tengerészgyalogosok bejrúti laktanyájából. Az esemény, mondta, vízvíasztó volt a közel-keleti amerikai beavatkozás történelmében. Megmutatta, hogy Amerika csak papírtigris, amely elinal, mihelyt megpillantja a vért. És mély benyomást tett egy Daoud Ghandour nevű fiatal libanoni síitára.

– A támadás után néhány órán belül már elment a lakóhelyéhez közeli Hezbollah-toborzóirodába Dél-Bejrútban. Volt viszont egy probléma – tette hozzá Maszúd. – Ghandourt épp akkor vették fel a párizsi Sorbonne-ra, de azt mondta, inkább marad Libanonban, hogy harcoljon a zsidók és az amerikaiak ellen. A toborzónak jobb ötlete volt. Azt javasolta Ghandournak, hogy végezze el az iskolát. És utána felhívott engem.

– Tehát Ghandour kezdettől fogva az irániak embere volt?

– Túl sablonos a gondolkodása, Allon. Ne feledje, hogy végig aktívak voltunk a Hezbollah majdnem minden rétegében. Maga a Hezbollah is Irán érdekeit szolgálta.

– Ghandour ki alá tartozott?

– A párizsi központunk alá. Amikor nem az iskolában tanult, segített nekünk nyilvántartást vezetni az összes iráni száműzöttről és kivándorlóról, aki Franciaországban kezdett üzleti tevékenységbe a sah bukása után.

– És amikor Angliába ment?

– London foglalkozott vele, miközben megszerezte a doktori címet Oxfordban. Mire megkezdte a munkát a Sotheby'snál, már belőlem is elszállt a kimerültség, és megbecsült diplomata voltam.

– Maga foglalkozott vele?

Maszúd bólintott.

– De addigra már nem Daoud Ghandour volt, egy szegény dél-libanoni fiú, hanem David Girard műkinccsszakértő, aki egy komoly nemzetközi aukciós ház képviselőjében járta a világot.

– Hogyan használták a szolgálatait?

– Óvatosan. Eljuthatott olyan helyekre, ahová én nem, és olyan emberekkel beszélhetett, akik nagy ívben kerültek engem.

– Tehát futárként használták?

– Ő volt az én személyes Federal Express szolgálatom. Ha a VEVAK azt akarta, hogy egy Hezbollah-csoport támadást hajtson végre például Isztambulban, David segítségével távolról tudtuk intézni az ügyet. Rajta keresztül kommunikáltunk a csoporttal, és ő elégítette ki a pénzügyi igényeiket. Néhány esetben még a robbanóanyagok és más fegyverek szállítását is ő koordinálta. Tökéletes volt.

- Maszúd kis szünetet tartott. – És még ott volt a pénz.
- Műkincsek törvénytelen eladásából?
- Maszúd bólintott.
- David állt elő az ötlettel, amikor még a Sotheby’snál dolgozott. Tudta, hogy rengeteg pénzt lehet kasszírozni azoktól, akik hajlandók figyelmen kívül hagyni a törvényt. Azt is tudta, hogy a kereskedelem jelentős részét egy ember irányítja.
- Carlo Marchese.
- A Vatikán barátja – tette hozzá Maszúd megvetően. – De Carlo szervezetének volt egy hibája. Nagyon erős volt Európában, ám a Közel-Keletről volt szüksége árura.
- Olyan árura, amelyet a Hezbollah tudott szállítani.
- Nem csak a Hezbollah. Sok műkincs a Perzsa Birodalom korából származott, melyet Iránban ástak ki a földből. A tevékenység rövid időn belül havi dollármilliókat eredményezett, és ez a pénz teljes egészében, közvetlenül a Hezbollah erszényébe került.
- És akkor egy vatikáni kurátor hirtelen túl sok kérdést akart feltenni.
- Igen – értett egyet Maszúd. – És a bál véget ért.

Amikor Maszúd másodszor is cigarettát kért, Gabriel megenyhült, és adott neki Jákov Marlborójából. A fogoly lassan szívta, mintha gyanítaná, hogy nem kap többet, és ügyelt rá, hogy a füst ne kerülhesse el Gabrielt. A VEVAK, úgy tűnt, ismerte Gabriel viszolygását a dohányfüsttől.

De nemcsak ezt tudta róla. Azt is tudta, hencegett Maszúd, hogy monsignore Luigi Donati, Őszentsége VII. Pál pápa magántitkára Gabrielt kérte meg, hogy vizsgálja ki Claudia Andreatti halálát. Azt is tudta, hogy Gabriel megtalálta egy Roberto Falcone nevű sírrelátó holttestét. Ezt azért tudták, mondta Maszúd, mert Carlo Marchese elmondta az üzleti partnerének, David Girard-nak.

– Carlo rögtön, az elejétől kezdve tudott a vizsgálatról – magyarázta Maszúd. – És jól sejtette, hogy maga fenyegetést jelent rá nézve. Amikor a hálózat többi tagja idegeskedni kezdett, mondta nekik, hogy ne aggódjanak, mert olasz megoldást keres a problémára.

– Megöl?

Maszúd bólintott.

– Ám először információt akart szerezni, hogy maga mennyit tud a tevékenységről. Tehát vacsorát rendezett a tiszteletére. Utána pedig megpróbálta megöletni, ahogy hazafelé tartott. – Megcsóválta a fejét. – Az igazat megvallva nem lepődött meg, hogy a gyilkossági kísérlet kudarcot vallott. Akit a feladattal megbízott, elég jól megélhetett volna Olaszországban, de a mi világunkban már kevés volt.

– Ezért úgy döntött, hogy maga végzi el a munkát.

– A helyzetet páratlan lehetőségként fogtuk fel, hogy botrányba keverjük a szervezetüket, amikor a legkevésbé sem engedhetik meg maguknak az ilyet. Esélyt is láttunk benne, hogy valamennyire megbosszuljuk az atomprogramunkban okozott kárt.

– Honnan tudta, hogy megtaláljuk Girard-t?

– Elég annyit megjegyezni, hogy nagyra értékeltük a képességeiket, de azt már igazán nem gondoltuk volna, hogy még egy lopott görög váza is lapul a zsebükben. Mesteri alakítás volt, Allon.

– El sem tudom mondani, mennyit jelent nekem a maguk elismerése – jegyezte meg Gabriel. – De az előbb arról akart beszélni, hogy a két profi bérgyilkos, akiket St. Moritzba küldött, hogy megöljenek, miképp baltázta el a dolgot.

– Fontosnak tartottuk, hogy a teste világosan felismerhető legyen. Ha darabokra tépi a robbanás, a szolgálata letagadhatta volna, hogy maga egyáltalán ott volt.

– Milyen körülmények?

Az iráni kis vállrándítással fogadta Gabriel gúnyos megjegyzését.

– Tehát megölték a Hezbollah egyik legfontosabb ügynökét, hogy így a meggyilkolással rossz fényt vethessenek a szolgálatunkra?

Maszúd bólintott.

– Miután kitudódott a Hezbollah és Carlo csempészhálózata közötti kapcsolat, Girard-ra többé nem volt szükség. Feláldozhatóvá vált.

– Mint ahogy maga is az – jegyezte meg Gabriel. – Tudjuk, hogy nagy támadás várható, és most segíteni fog nekem, hogy megakadályozzuk. Különbözőket teszem magával is, amit a titkos urándúsító üzemekkel tettem. Darabokra tépem. Utána pedig dobozban küldöm haza a teheráni főnökeinek.

A fogoly megpróbált kibújni a hurokból, de Gabriel nem is számított másra. Maszúd tagadott, cáfolt, ködösített, végül pedig számos mesét kitalált, melyektől azt remélte, hogy kielégítik kicsi, de feszülten figyelő közönségét. Gabriel arckifejezése egyértelművé tette, hogy már korábban is látott hasonló alakításokat. Követeléseik világosak voltak. Hiteles részleteket akart a készülő támadásról – az időpontját, a helyét, a célt, a fegyvereket és az akcióban részt vevők számát. Ha a támadást sikerül megakadályozni, Maszúd csendben távozhat. Ha viszont nem hajlandó megadni az információt, vagy megpróbálja húzni az időt, Gabriel elpusztítja.

– A világon egyedüli barátjaként – mondta Gabriel – javaslom, hogy fogadja el a rendkívül kedvező ajánlatunkat. Nem kell mást tennie, csak megadni egyetlen támadás részleteit. Cserében kedvére gyilkolhat és ölhet.

– Biztosíthatom, hogy a listám élén lesz, Allon.

– Épp ezért javaslom, hogy fogadjon el valami hivatali beosztást a VEVAK teheráni központjában – folytatta Gabriel. – Mert ha újra kiteszi a lábát Iránból, a barátaimmal megkeressük és megöljük.

– Miből tudhatnám, hogy egyébként nem ölnek meg?

– Mert mi nem olyanok vagyunk, mint ön, Maszúd. Ha megkötünk egy megállapodást, be is tartjuk.

Mellesleg – tette hozzá Gabriel – túsok hidegvérrel történő kivégzése sosem volt a mi műfajunk.

Maszúd pillantása előbb végigvándorolt a művét ábrázoló fotókon, és csak utána állapodott meg Gabrielen.

– Fogalmam sincs, milyen nap van ma.

– Péntek – felelte Gabriel.

Maszúd tekintete elkomorult.

– Pénteken hány óra?

– Attól függ.

– Közép-európai idő szerint.

Gabriel bekapcsolta a telefonját, és a kijelzőre pillantott.

– Húsz perccel múlt hajnali kettő.

– Jó – mondta Maszúd. – Ez azt jelenti, hogy van még idő.

– Mikor lesz a támadás?

– Ma este, nem sokkal napnyugta után.

– A Sabbat?

Maszúd bólintott.

– Mi a célpont?

– Egy város, amelyet nagyon jól ismer, Allon. Tulajdonképpen – mondta az iráni, és mosolygott – a maga tiszteletére választottuk.

Volt egy reggeli, fél hetes légi járat Koppenhágából, amely délelőtt szállt le Bécsben. Gabriel korábban előrelátóan elfelejtett visszaadni egy amerikai útlevelet Adrian Carternek, és most ezzel érkezett Ausztriába. Bement a repülőtér egyik kávézójába, és a reggeli lapokat olvasta vagy egy óráig, míg végül észrevette, hogy Mihail, Oded, Jákov és Eli Lavon halad át az érkezési csarnokon. Követte őket kifelé menet, és figyelte, mint szállnak külön-külön taxiba. Odament egy bécsi rendszámú fekete szedánhoz, és beszállt a hátsó ülésre. A másik oldalon Ari Samron ült. Már levetette Herr Heller fésűsgyapjából és selyemből készült ruháját, és újra a megszokott szövetbőr öltözetét viselte. Ahogy az autó elindult, cigarettáját kidobta az ablakon.

– Úgy nézel ki, mint aki már egy hete nem aludt.

– Tényleg nem aludtam.

– Még néhány óra, fiam. Utána minden befejeződik.

Az autó rákanyarodott az A4-es keleti autópályára, és Bécs központja felé tartott. Az idő határozottan kellemetlen volt, a szél esőcseppek, parányi jégdarabok és hópelyhek keverékét sodorta.

– Mennyit mondtunk el az osztrákoknak? – kérdezte Gabriel.

– Ma reggel Uzi ébresztette Jonas Kesslert, az osztrák biztonsági szolgálat főnökét, és közölte vele, hogy országa terrortámadás célpontja lett, noha semmivel nem provokálta ki.

– Kessler hogyan fogadta a hírt?

– Miután elmondta az ilyenkor kötelező szöveget, hogy Izrael miképp veszélyezteti a világot a cselekedeteivel, tudni akarta az információ forrását. Elképzelheted, hogy Uzi meglehetősen homályos tájékoztatást adott, amit Kessler nem fogadott kitörő örömmel.

– Tudja, hogy nagyjából mennyi idő lehet hátra?

– Tudja, hogy órákról és nem napokról beszélünk, de Uzi ragaszkodott hozzá, hogy a többit személyesen mondja el. Valójában – tette hozzá Samron – jónak tartanánk, ha te vezetnéd a tájékoztatót.

– Én?

Samron bólintott.

– Néhány ingatag európai szövetségesünknek az a benyomása, hogy csak a saját helyzetünk erősítésére beszélünk nekik potenciális merényletekről. De ha a figyelmeztetés tőled jön, világos az üzenet, hogy komolyan is gondoljuk. *Halálosan* komolyan.

– Tudják, hogy be nem tenném ide a lábam, hacsak életek nem forognak kockán?

– Pontosan.

– És ha az információ forrását akarják tudni?

– Azt mondd, hogy a madarak csiripelték. És folytatod a mondandódat.

Gabriel egy pillanatig csendben volt.

– Ha Maszúd igazat mondott – szólalt meg végül –, a helyzet valószínűleg meghaladja az osztrákok képességét. Megfelelő intézkedésre van szükség, Ari. Különben emberek halnak meg. Rengeteg ember.

– Remélhetően találunk valami kölcsönösen elfogadható megoldást.

– Mennyire kölcsönös?

– Mi megmentjük az életüket, ők pedig learatják a babért.
Gabriel elmosolyodott. Lehunyta a szemét, és rögtön elaludt.

Mint általában, a szolgálatok között most is kis vita volt a helyszínt illetően. Uzi Navot az izraeli nagykövetség egy biztonságos helyiségében szeretne volna megtartani a konferenciát, de Jonas Kessler Bécs elegáns belvárosának egy impozáns kormányépületét szemelte ki a célra, egysaroknyira az Állami Operaháztól. Az előcsarnokba kitett tábla szerint a helyiségekben aznap a fenntartható mezőgazdasági termelésről folyt éppen valami konferencia, ám a központi szalon bejáratához műanyag dobozt helyeztek, ahová az érkező vendégeknek be kellett tenniük a mobiltelefonjaikat és egyéb elektronikus eszközeiket. Maga a helyiség a Habsburg idők túlzó méreteit idézte; aranyozott függönyök, a plafonról pedig kristálycsillárok lógtak, mintha világító felhők lennének. Amikor Gabriel és Samron belépett, Navot éppen egy bécsi tortákkal és krémeseikkel megrakott asztal kínálatát vizsgálgatta. Kessler, egy szögletes csontozató férfi, aki sötét haját szorosan hátrafésülte, a terem másik végében állt, kollégái gyűrűjében. Úgy meredt az órájára, mintha azon tűnődne, idejében meg tudja-e tenni az előkészületeket a napi munkához.

Kessler javaslatára elfoglalták kijelölt helyüket egy hivatalos kinézetű, szögletes asztalnál, amely jobban illett volna komoly csúcstalálkozóhoz a hidegháborús időkben, mint kémek összejöveteléhez. Gabriel, Samron és Navot ült az egyik oldalon, az osztrákok pedig a másikon. Legtöbben a nemzetbiztonsági szolgálat terrorellenes részlegétől jöttek, de volt néhány vezető beosztású tisztviselő a Bundespolizeitól, az osztrák Szövetségi Rendőrségtől is. Kessler nem vesződött a bemutatásukkal. A nyelv sem jelentett problémát; Gabriel, Samron és Navot folyékonyan beszélt a németet. Navotnál még egy kis bécsi akcentust is lehetett érezni. Ősei Bécsben éltek, amikor a németek 1938-ban megszállták, és az országukhoz csatolták Ausztriát. Akiknek sikerült elmenekülniük, azoktól mindent elvettek – mindent, kivéve a bécsi akcentust.

– Megtiszteltetés számunkra, hogy ilyen sok kiváló vezető jött el ma a szolgálatuktól – mondta Kessler meggyőződés nélkül, és közben úgy kopogtatta porcelán kávéscsészéje peremét egy ezüstkanállal, mintha aukciót vezetne. – Elsősorban ön, Herr Allon. Hosszú idő eltelt azóta, hogy utoljára Bécsben volt.

– Nem olyan hosszú, mint amilyennek gondolja – felelte Gabriel.

Kessler megeresztett egy erőltetett mosolyt.

– Dolgoztam azon az éjszakán, amikor a PFSZ felrobbantotta a bombát az autója alatt – mondta egy pillanattal később. – Úgy emlékszem mindenre, mintha tegnap történt volna.

– Én is – mondta Gabriel kimért hangon.

– El tudom képzelni – jegyezte meg Kessler. – Aznap éjszaka is szolgálatban voltam, amikor elrabolta Erich Radeket az első kerületi otthonából, és visszacsempészte Izraelbe.

– Radek önként beleegyezett, hogy visszamegy Izraelbe.

– Csak azután, hogy elvitte a treblinkai bűncselekmény színhelyére. De ez, ahogy mondani szoktuk, már a múlté. – Újabb színpadias mosolyt erőltetett az arcára. – Herr Navot tájékoztatott, hogy a Hezbollah Bécset szemelte ki célpontul.

Gabriel bólintott.

– Mikor kerül sor a támadásra?

– Hamarosan napnyugta után.

– A célpont?

– A Stadttempel zsinagóga és közösségi központ. Ha a terroristák sikerrel járnak, száznál is több ember halhat meg ma este. Ha viszont összefogunk... – Gabriel hangja itt elhalkult, és nem fejezte be a gondolatot.

– Igen?

– Csak a négy terrorista hal meg.

– Még nem egyeztünk bele, hogy együttműködünk magukkal, Herr Allon. És egész biztos nem veszünk részt kiszemelt célok meggyilkolására szolgáló akciókban.

– Ha befejezem az elbeszélést, hogy mire kell készülniük, rájön, hogy nem tehetnek mást.

– Talán lesz olyan kedves, és tájékoztat minket az információ forrásáról?

– A Céggel folytatott együttműködés első szabálya – mondta Gabriel. – Ne tegyenek fel túl sok kérdést!

Gabriel nem szokványos nyitó megjegyzéseinek egy hatásuk biztos volt; a közönség teljes csendben hallgatta. Ahogy előadta a Maszúdtól kapott információt, az osztrákok, pár hitetlenkedő horkantást leszámítva, síri csendben voltak. Gabriel nem csodálkozott, mivel abban a pillanatban a Hezbollah négy főből álló akciócsoportja a Koppstrasse 34. címen lévő lakásban húzta meg magát, ahol az osztrák történelem legpusztítóbb terrorcselekményére készültek. A csoport mindegyik tagjánál pisztoly volt, és olyan mellényt viseltek, amelybe többkilónyi robbanóanyagot és halálos repeszeket raktak. A pisztolyt az istentisztelet alatt a történelmi épületegyüttesre vigyázó örök ellen akarták használni. Ahogy az örököt ártalmatlanították, a csoport kettéválik – ketten a zsinagógába mennek, ketten pedig a közösségi központba, amely rögtön a keskeny utca túloldalán van. A robbantásokat egy időben akarták végrehajtani. *Allahu akbar*.

– Miért nem megyünk oda, és tartóztatjuk le őket most? – kérdezte Kessler.

– Mert nem Nyugat-Európa muszlim nyomornegyedeiből jött amatőrök. Kemény Hezbollah-terroristák, akik Dél-Libanonban, az izraeli hadsereg elleni harcokban edződtek.

– És ez mit jelent?

– Már több órája bevetésre készen állnak. Ha megpróbálunk behatolni a lakásba, működésbe hozzák a robbanószerkeket. Ugyanez történik, ha megpróbáljuk csendben kiüríteni az épületet, vagy megpróbáljuk őrizetbe venni őket a Paradicsomba vezető útjuk bármely részén.

– Miért nem halasztjuk el a ma esti szertartást?

– Örömmel tennénk. De ha a terroristák üresen találják a zsinagógát, más célpontot keresnek. Biztosra veszem, hogy abban az órában nem lesz nehéz dolguk. Ha tippelnem kellene, kimennek a Kärntnerstrasséra, és annyi ártatlan osztrákot ölnek meg, amennyit csak tudnak.

A Kärntnerstrasse zsúfolt sétálóutca, amely az Állami Operaháztól vezet a Szent István-székesegyházhoz. Bécs pénzügyi és társadalmi életének szíve – kávéházak, drága üzletek és áruházak sorakoznak benne. Egy péntek esti támadás borzalmas hatással járna. Jonas Kessler ezzel tökéletesen tisztában volt, és ezért is tűnt olyannak, mintha éppen lenyelte volna a mandzsettagombját. Amikor újra megszólalt, hangjában már nyoma sem volt a korábbi gúnynak. Gabriel inkább egy kevés hálát érzett ki belőle.

– Mit javasol, Herr Allon?

– Attól tartok, hogy csak egy lehetséges megoldás van.

– Melyik az?

– Megvárjuk, amíg a terroristák a zsinagógához mennek, és kinyilvánítják szándékukat. Akkor pedig leszedjük őket, mielőtt még működésbe hoznák a robbanószereket.

– Megölik őket?

Gabriel nem válaszolt. Samron és Navot is csendben maradt.

– Van egy taktikai rendőri egységünk, amelyik tökéletesen megfelel az ilyen feladatokra.

– Az Einsatzkommando Cobra – vágott közbe Samron. – EKO Cobra néven ismert.

Kessler bólintott.

– Pont az ilyen helyzetekre képezték ki őket.

– Minden tisztelem az önöké, Herr Kessler, de mikor fordult elő utoljára, hogy az EKO Cobra egy tagja átlőtte egy élő, lélegző terrorista agytörzsét, hogy az illető még a halála közben se tudja aktiválni a robbantószerkezetet egy utolsó mozdulattal?

Kessler nem felelt.

– Gondoltam – jegyezte meg Samron. – Emlékszik, hogy mikor alakult meg az EKO Cobra, Herr Kessler?

– Nem sokkal a müncheni olimpián végrehajtott mészárlás után.

– Így van – mondta Samron. – És én ott voltam *azon* az éjszakán, Herr Kessler. Könyörögtünk a németeknek, hogy mi végezhessük a mentési akciót a fürstenfeldbrucki repülőtéren, de nem hagyták. Hallgatnom kellett honfitársaim sikítását, ahogy lemészárolták őket. Az egész... – Samron itt abbahagyta, mintha a megfelelő szót keresné.

Végül azt mondta:

– ...hihetetlen volt.

– Ma este osztrák állampolgárok lépnek be abba a zsinagógába.

– Igaz – mondta Samron. – De egyben zsidók, ami azt jelenti, hogy nekünk kell vigyáznunk rájuk.

Mi pedig ügyelünk rá, hogy élve jöjjenek ki a zsinagógából.

Ezután minden vita befejeződött, és a felek nekiláttak, hogy kidolgozzák az akcióra vonatkozó megállapodást. Pár percen belül már megvoltak az egyezmény körvonalai. Gabriel és Mihail intézkedik a merénylők leszedéséről, az EKO Cobra a biztosításról. Mivel Kessler ragaszkodott hozzá, az osztrákok fenntartották maguknak a jogot, hogy ha lehetőség kínálkozik, bárhol lecsaphassanak a terroristákra, mielőtt még azok megérkeznek a zsidó negyedbe. Egyébként csak távolról figyelik a Hezbollah csapatát – vagy, ahogy Samron fogalmazott, feltűnés nélkül a halál kapujába kísérik őket. Gabriel megkönnyítette az osztrákok munkáját, mivel tájékoztatta Kesslert, hogy a terroristák pontosan milyen útvonalon mennek a zsinagógához, és milyen villamosokra szállnak fel. Kesslerre mindez mély benyomást tett. A Rotenturmstrasse egyik kávézóját javasolta Gabrielnek megfigyelési pontként. Gabriel mosolygott, és azt mondta, hogy inkább a szomszédban lévőket használja.

- Miért?
- Jobb a kilátás.
- Mikor volt utoljára Bécsben?
- Nem is emlékszem rá.

Nem maradt más hátra, ragaszkodni kellett a megállapodáshoz. Ezen a ponton vitára nem volt lehetőség.

Gabriel és Mihail nem hajt végre halálos beavatkozást, amíg a terroristák elő nem húzzák a pisztolyaikat – és ha fegyvertelen embereket ölnek meg, teljes erejével lesújt rájuk az osztrák jog és minden egyéb törvény, amit Kessler elképzelhetőnek tart. Gabriel elfogadhatónak tartotta a rendelkezést, és még alá is írta a sebtében megfogalmazott dokumentumot. Kessler is ellátta aláírásával, utána átadott több miniatűr rádiót, melyeket arra a frekvenciára állítottak be, amelyet az EKO Cobra aznap este használni fog.

- Fegyverek? – kérdezte Kessler.
- Számomra még elég korán van – felelte Gabriel.

Kessler elkomorult.

- A titkosszolgálatuk nagyon precíz – mondta. – Reméljük, hogy pontos is.
- Rendszerint az. Ezért sikerült megmaradnunk egy nagyon veszélyes környezetben.
- Felfedi nekem valaha is az információ forrását?
- Csak bonyolítaná a dolgokat.
- Nem feltételezem, hogy bármi köze lehet az eltűnt iráni diplomatahoz.
- Milyen eltűnt diplomatahoz?

Addigra már dél felé járt az idő. Samron átadta Gabrielnek egy belvárosi szálloda szobakulcsát, és javasolta neki, hogy pár órát pihenjen. Gabriel előbb nappali fényben akarta megsejlelni a csatateret, ezért gyalog indult el Kärntnerstrassén, miközben Kessler szolgálatának két esetlen tagja nem túl diszkréten követte. A Stephansplatzon nagy tömeg nyüzsgött, mert valami böjti ünnepséget tartottak. Gabriel egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy bemegy a katedrálisba, és megnézi az oltárképet, melyet korábban ő restaurált. Ehelyett azonban átvágott a színes standok között, és továbbment a zsidó negyedbe.

A második világháború előtt a keskeny utcák és sikátorok kuszasága a világ egyik legszínesebb és legjelentősebb zsidó közösségének centruma volt. Fénykorában 192 ezer ember élt benne, de 1942 novemberére csak hétezer maradt belőlük, mivel a többi vagy elmenekült, vagy a náci Németország koncentrációs táboraiiban vesztette életét. A holokaust azonban nem az első pusztító csapás volt, amely a bécsi zsidóságot érte. 1421-ben a teljes zsidó lakosságot máglyán elégették, erőszakkal megkeresztelték vagy elűzték, ahogy rituális gyilkosságok sorozata söpört végig a városon. Úgy tűnik, az osztrákok egyfajta kényszert éreztek, hogy időről időre lemészárolják a köztük élő zsidókat.

A Stadttempel zsinagóga jelentette a zsidó negyed közepét. A 19. század elején épült, és mivel II. József rendeletére a nem katolikus templomok számára olyan helyet kellett választani, hogy ne legyenek könnyen láthatóak, a Seitenstettengasse nevű macskaköves utcácska egy öreg házának homlokzata mögé rejtették. A kristályéjszakán, ahogy 1938 novemberében a zsidók elleni pogromok szervezett hulláma végigsöpört Németországon és Ausztrián, a bécsi zsinagógákat is felgyújtották, miközben a tűzoltók csak álltak, és nem tettek semmit. Kivételt jelentett a Stadttempel. A felgyújtásával a környező épületek is elpusztultak volna, ezért a csöcselékeknek meg kellett elégednie az ablakok betörésével és a pompás berendezés vandál megrongálásával. Az egész városban ez volt az egyedüli zsinagóga vagy imaház, amely túlélte azt az éjszakát.

Gabriel ugyanazon az útvonalon közeledett a zsinagóghoz, amelyen este a terroristák is haladnak majd. Napnyugtakor a hívők nagy része bent gyülekezik, denéhányan egész biztos csoportosulnak majd a bejáratnál is. Az ő védelmük állította Gabrielt a legnagyobb feladat elé. Neki és Mihailnak rendkívül gyorsan és pontosan kell használni a fegyvert. Felismerte, hogy mindössze két másodpercük marad a cselekvésre, ha a terroristák előhúzzák pisztolyukat – két másodperc, hogy ártalmatlanná tegyenek négy harcedzett terroristát. Az ilyet nem tanítják tanteremben vagy lőtéren. Többévnnyi gyakorlás és tapasztalat kell hozzá. Egyetlen pillanatnyi habozás választhatja el az életet a haláltól, nemcsak a kiszemelt célpontok, de Mihail és Gabriel esetében is.

Addig maradt az utcában, amíg minden egyes macskakövet az emlékezetébe nem vésett, majd átment egy különös kis térre, ahol éttermek sorakoztak egymás mellett. Az egyik az olasz étterem volt, ahol utoljára evett Leah és Dani társaságában, és a szomszédos utcában robbant fel az autójuk. Gabriel meglehetősen hosszú pillanatig állt ott mozdulatlanul, ahogy megrohanták az emlékek. Megpróbálta kivonni magát a hatásuk alól, de nem tudta; mintha őt is elfogta volna Leah könnyörtelen gyötrődése. Végül gyenge szorítást érzett a könyökén, és ahogy hirtelen megfordult, egy idős osztrák nő púderes arcát pillantotta meg. Megpróbálta megbecsülni a hölgy életkorát. Ez volt a másik dolog, amitől nem tudott szabadulni.

– Eltévedt? – kérdezte a nő németül.

– Igen – felelte azonnal.

– Mit keres?

– A Café Centralt – válaszolt habozás nélkül.

A hölgy délnyugati irányba mutatott, a Hofburg épületegyüttese felé. Gabriel addig ment abba az irányba, amíg a nő láthatta. Akkor megfordult, és visszament a katedrálishoz. A szálloda, ahol a Cég szobát foglalt neki, egy utcával arrébb volt. Ahogy belépett, Jákovot és Eli Lavont vette észre, akik az előcsarnokban kávéztak. Nem vett tudomást róluk, és odalépett a portáshoz, hogy megmondja neki, felmegy a szobájába.

– A felesége pár perce jött meg – mondta a portás.

Gabriel hirtelen erős nyomást érzett a szívéen.

– A feleségem?

– Igen – felelte a portás. – Magas, hosszú barna haja van és sötét szeme.

– Olasz?

– Kifejezetten.

Gabriel érezte, hogy újra levegőhöz jut. Megfordult, szó nélkül elment Jákov és Lavon mellett, és felfelé indult, a szobájába.

A kilincsről a „NE ZAVARJANAK!” tábla függött. Gabriel behelyezte a kulcs szerepét betöltő mágneskártyát a nyílásba, és belépett. A fürdőszobából zuhanyozás nesze hallatszott. Chiara halkan énekelt magában. A dallam szomorú volt, a nő hangja pedig mély, és érzelmeiktől fűtött. Gabriel odament az ágy végéhez, ahol egy váltás férfiruha feküdt rendezett halomban. Mellette pisztoly, hangtompító, egy doboz lőszer és vállra erősíthető tok. A pisztoly 45-ös Beretta volt – nagyobb, mint a kilenc milliméteres, amelyet általában használni szeretett, de a gyors és határozott akcióhoz most erre volt szükség. A töltény üreges végű, mivel ez nem jut ki az áldozat testéből, és nem okoz sérülést másokban. Gabriel tízet tett egy tárbá, és a tárat becsúsztatta a helyére. Utána felcsavarta a hangtompítót, és kinyújtott karral vizsgálta a fegyver kiegyensúlyozottságát.

– Mit gondolsz, mit csinál egy átlagember Bécsben? – kérdezte Chiara.

– Kávét iszik, és zenét hallgat.

Gabriel leengedte a Berettát, és ránézett a feleségére. Chiara a fürdőszoba ajtókeretének támaszkodott, testén frottírköntös volt, arca piroslott a zuhany melegétől.

– Mintha azt mondtam volna, hogy maradj Jeruzsálemben.

– Valóban mondtad.

– Akkor most miért vagy itt?

– Nem akartam, hogy egyedül gyere ide vissza.

Gabriel kipattintotta a tárat a Berettából, és lecsavarta a hangtompítót.

– Erre miért van szükség? – kérdezte Chiara.

– Mert az osztrákok még sosem kezeltek ilyen helyzetet. És ha lenne is tapasztalatuk, zsidó életeket nem bíznék rájuk.

– Ez az egyedüli ok?

– Mi másért tenném?

Chiara leült az ágy szélére, és figyelmesen méregette a férfit.

– Borzalmasan nézel ki – jegyezte meg.

– Köszönöm, Chiara. Te viszont elragadó vagy, mint mindig.

A nő elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Nem tudom, milyen volt valójában az a régi éjszaka – mondta, – de elég jól el tudom képzelni. Többször átéled álmodban, mint gondolnád. Mindent hallok. Hallom, ahogy Dani teste fölött zokogsz. Hallom, hogy mondod Leah-nak, hamarosan jön a mentő.

Elcsendesedett, és letörölt egy könnycseppet az arcáról.

– De néha – folytatta – minden másképp alakul. Megölöd a terroristákat, mielőtt még fel tudnák robbantani a bombát. Leah és Dani nem sérül meg. Boldogan éltek, amíg meg nem haltok. Nincs robbanás. Nem kell eltemetni a gyermeket. – Kis szünetet tartott. – És nincsen Chiara.

– Ez csak álom.

– De azt szeretnéd, hogy bárcsak így történt volna.

– Igazad van, Chiara. Szeretném, ha Dani nem halt volna meg aznap este. És azt is, ha Leah...

– Nem hibáztatlak, Gabriel – mondta a nő, és beléfojtotta a szót. – Ezt akkor is tudtam, amikor beléd szerettem. Mindig tudtam, hogy csak egy részt kaphatok a szívedből. A többi mindig Leah-é lesz.

Gabriel megérintette felesége arcát.

– Mi köze van ebből bárminek a mai estéhez?

– Egy dologban igazad van, Gabriel. Az egész csak álom. A terroristák megölésével nem támasztod fel Danit. És Leah sem lesz tőle olyan, mint volt. Gyakorlatilag csak azt érheted el, hogy téged is abban a városban öljenek meg, ahol a fiad meghalt.

– Ma a terroristákon kívül senki más nem fog meghalni.

– Talán – jegyezte meg a nő. – Vagy valami hibát követsz el, én pedig özvegyként hagyom el Bécset.

– Akaratlanul is elmosolyodott. – Nem lenne költői?

– Nem vagyok költő. És nem fogok hibát elkövetni.

A felesége megadóan sóhajtott, és szorosabbra húzta mellén a köntöst.

– Nem feltételezem, hogy még egy tagot bevehetsz a ma esti csapatodba. Igazam van?

Gabriel kifejezéstelen tekintettel meredt rá.

– Gondoltam, hogy ez lesz a válaszod. – Megfogta a férje kezét. – Miből fogom tudni, Gabriel?

Miből fogom tudni, hogy életben maradtál vagy meghaltál?

– Ha robbanásokat hallasz, tudni fogod, hogy meghaltam. De ha szirénákat hallasz... – Vállat vont.

– Akkor?

– Az akció véget ért.

Megcsókolta a nő ajkát, és még annyit mondott suttogva:

– Mi pedig hazamegyünk, és addig élünk, amíg meg nem halunk.

Gabriel lezuhanyozott, és aludni próbált, de nem tudott. Agyában túl sok emlék kavargóit, idegei pedig pattanásig feszültek az izgalomtól, hogy miket tartogat számukra a következő néhány óra. Csendesen feküdt Chiara mellett, miközben a délutáni árnyékok hosszabbak lettek az ágyon, és a beszélgetést hallgatta a rádión, amelyet Jonas Kessleről kapott. Az EKO Cobra megfigyelőpontot létesített a Koppstrasse bérháza mellett, és hőkamera használatával megerősítették, hogy legalább négyen vannak bent. A Koppstrassétól a belvárosba vezető útvonal mentén több ponton is az EKO Cobra csapatai helyezkedtek el. Ez azt jelentette, hogy a terroristák ámokfutást fognak végrehajtani – olyan ámokfutást, amely közvetlenül Gabriel és Mihail fegyverei elé viszi őket.

A nap 18:12-kor ment le. Fél ötkor Gabriel ivott két pohár kávé – elég erőset, hogy felébredjen tőle, de nem túl erőset, hogy remegjen a keze –, és felvette a ruhát, amelyet Chiara hozott neki Jeruzsálemből. Fakó farmernadrág, sötét gyapjúpulóver, hozzá vállra erősíthető fegyvertok: az éjszaka harcosának egyenruhája. Újra összerakta és megtöltötte a Berettát, és betette a tokba. Utána, miközben Chiara szótlanul figyelte, többször elpróbálta, hogyan húzza elő a fegyvert, és lő ki két golyót gyors egymásutánban, mindkettőt erősen felfelé irányozva.

Amikor úgy érezte, hogy készen van, betette a tokjába a pisztolyt, és felvette a bőrkabátját. Levette a jegygyűrűjét, és átadta Chiarának. A felesége nem kérdezte, miért teszi; nem volt rá szükség. Ehelyett még egyszer megcsókolta, és igyekezett nem sírni, ahogy Gabriel csendben kilépett az ajtón.

Miután a férfi elment, könnyes arccal állt az ablaknál, és szirénák hangjáért imádkozott.

Az Osztrák Szövetségi Belügyminisztérium a Herrengasse 7. szám alatt székel egy pompás Habsburg-palotában. A masszív épület alagsorában volt egy válságközpont és egy helyzetértékelő terem, amelyeket a szeptember 11-i feszült napokban alakítottak ki, amikor Európában mindenki azt hitte, többek között az osztrákok is, hogy ők következnek az al-Kaida listáján. Jonas Kessler szerencsére csak egyszer tette be a lábát a válságközpontba. Aznap éjszaka, amikor Erich Radeket elrabolta ugyanaz a férfi, aki most az ő karrierjét tartja a kezében.

A központot kis amfiteátrum formájában rendezték el. Az alsó szinten, amelynek a személyzet a „verem” nevet adta, az Osztrák Szövetségi Rendőrség különböző osztályaitól és más biztonsági szolgálatoktól érkező összekötők ültek három közös asztalnál, amelyeken telefonok és számítógépek voltak. A személyzet magasabb beosztású tagjai az emeleti szinteken lévő munkahelyeket foglalták el, míg a legfelső szintet a főnökök, miniszterek, és ha szükséges, maga a szövetségi kancellár számára tartották fenn.

17:35-kor Jonas Kessler elfoglalta a számára kijelölt széket a belügyminiszter és Uzi Navot között. Navot mellett Ari Samron ült. Az öreg a Zippo öngyújtóját forgatta ujjai között, és a video képernyők falán a legnagyobb kijelzőt figyelte, amely a Koppstrasse 34. címen lévő bérház külső részét mutatta. 17:50-kor, abban az időben, amit Gabriel is megjósolt, négy fiatal libanoni férfi lépett ki az ajtón. Mindnyájan nehéz gyapjúkabátot viseltek. Arcukat simára borotválták, ami arra engedett következtetni, hogy rituálisan felkészítették magukat a Paradicsomban rájuk váró gyönyörökre.

A négy arab két háztömbnyit gyalogolt, kijutottak a Thaliastrasséra, és ott lementek a földalatti megállójába. 17:55-kor felszálltak egy szerelvényre – külön-külön kocsikba, mint ahogy Gabriel előre megmondta. Ahogy Kessler a kivetítőkön figyelte őket, magában átkozódott. Navotra és Samronra nézett.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg önöknek – mondta.

– Akkor ne köszönje meg – felelte Samron komoran. – Legalábbis, amíg az ügy véget nem ér.

– Rossz ómen? – kérdezte Kessler.

Samron nem felelt, csak az ujjai között lévő öngyújtóján fordított egyet idegesen. Nem hitt az ómenekben. Istenben hitt. És a bosszú angyalában, Gabriel Allonban.

Sajnos nem ez volt az első alkalom, hogy arab terroristák Bécs történelmi Stadttempel zsinagógáját szemelték ki célpontnak. 1981-ben két ember halt meg, és harminc megsebesült, amikor palesztin fegyveresek kézigránátokkal és gépfegyverekkel támadtak meg egy bár micvó összejövetelt. A támadás eredményeként a zsinagógába most belépni szándékozóknak izraeli születésű, fiatalos biztonsági őrök között kellett áthaladniuk. A helyi zsidó közösség tagjai általában várakozás nélkül bejuthattak, de a látogatóknak idegtépő kérdezősködésen kellett átesniük, és személyes tárgyaikat is alaposan átnézték.

Az egész olyan volt, mint a felszállás az El Al légitársaság járatára.

Az őrök legtöbbször az izraeli belbiztonsági szolgálat, a Sabak diplomatákat védő egységének veteránja volt. Éppen ezért az este szolgálatban lévő kettő felismerte Jákov Roszsmant, ahogy Oded

és Eli Lavon előtt lépkedve közeledik a zsinagógához. Jákov félrevonta a két őrt, és olyan nyugodtan, amennyire csak lehetséges volt, közölte velük, hogy a zsinagógát hamarosan megtámadják. Ezután sietve elmondott egy sor utasítást. A két őr azonnal bement a zsidó közösségi központ irodájába. Az utcai ellenőrzést Jákovra és Odedre bízták. Eli Lavon, a közösség korábbi tagja *kipát* tett a fejére, és belépett a zsinagógába. A régi szokások megmaradnak, gondolta, még háborús időkben is.

Mint mindig, az előtérben most is kisebb tömeg csoportosult. Lavon átvágott rajta, és belépett a szép, ovális szentélybe. Felnézett a nők karzatára, és gyertyafényben fürdő arcokat látott a jón oszlopok között. A férfi rokonok épp akkor foglalták el helyüket az alsó szinten. Ahogy Lavon elment mellettük, és fellépett a *bimahra*, többen megrökönyödve fordultak utána. Néhányan elmosolyodtak. Sok idő eltelt, amióta utoljára látták.

– Jó estét, hölgyeim és uraim – kezdte Lavon tisztán csengő, kellemes hangon. – Páran önök közül bizonyára emlékeznek rám, de ez most nem fontos. Ami *fontos*, hogy mind hagyják el a szentélyt a hátsó ajtón, olyan gyorsan és csendben, amennyire csak lehetséges.

Lavon talmudi vitát várt, hogy miért van erre szükség, vagy hogy egyáltalán meg lehet-e tenni *sabbat*kor. Ehelyett azonban csodálkozva látta, hogy a gyülekezet tagjai felállnak, és szó szerint követik az utasításait. A fülhallgatóban egy németül beszélő hang közölte, hogy a négy Hezbollah-terrorista éppen akkor szállt át a belvárosba tartó 3-as földalattira. Megnézte az óráját. 18:05 volt az idő. Pontosak voltak.

A Rotenturmstrasse végén, mindössze pár lépésre a Duna-csatorna melletti bankoktól van egy kávézó, az Aida. Az asztalokra árnyékot vető ponyva rózsaszín, akárcsak az épület külső része, amitől a hely, többek szerint, Bécs legcsúnyább cukrászdája. Egy másik életében, más név alatt, Gabriel többször elhozta ide a fiát délutánonként csokoládés fagylaltra. Most Mihail Abramov társaságában ült ott. Az EKO Cobra négy tagja csoportosult egy közeli asztalnál, és annyira voltak észrevétlenek, mint a Times Square fényreklámja. Gabriel az utcának háttal ült, a 45-ös Berettával a hóna alatt. Mihail idegesen dobolt az asztal tetején.

– Meddig akarod ezt csinálni? – kérdezte Gabriel.

– Amíg meg nem pillantom a Hezbollah négy emberét.

– Megfájdul tőle a fejem.

– Túléled. – Mihail ujja mozdulatlaná vált. – Bárcsak ne kellett volna elengednünk!

– Maszúdot?

Mihail bólintott.

– Szavamat adtam neki.

– Gyilkos.

– Én viszont nem vagyok az – jegyezte meg Gabriel. – És te sem.

– Mi van akkor, ha nem mondott igazat? Akkor nem kellene betartanod a megállapodásban vállaltakat.

– Ha néhány percen belül megjelenik a Hezbollah négy öngyilkos merénylője az utcában – mondta Gabriel, és fejével kifelé intett –, tudni fogjuk, hogy igazat mondott.

Mihail újra dobolni kezdett az ujjával.

– Talán nem is kellene ténylegesen *megölnünk* – mondta tűnődve. – Talán csak... elfeledkezhetnénk róla.

- Mire gondolsz?
- Hogy Joszi és a többiek egyszerűen elhagyják a dániai házat, Maszúd pedig ott marad a falhoz láncolva. Végül valaki megtalálná a csontvázát.
- Rosszindulatú tévedés? Erre gondolsz?
- Időnként történnek hanyagságok.
- Akkor is gyilkosság volna.
- Nem, nem lenne az. Hanyagságból elkövetett emberölés volna.
- Attól tartok, hogy a kettő gyakorlatilag ugyanaz.
- Pontosan. – Mihail éppen folytatni készült, de észrevette, hogy Gabriel a rádióra figyel.
- Mit mondanak?
- Most szállnak le a villamosról.
- Hol?
- A Stephansplatzon.
- Pont ott, ahol Maszúd mondta.

Gabriel bólintott.

- Még mindig úgy vélem, hogy meg kellene ölnünk.
- Arra gondolsz, hogy meg kellene *feledkeznünk* róla.
- Azt is tehetjük.
- Nem vagyunk gyilkosok, Mihail. Mi *megakadályozzuk* a gyilkosságokat.
- Reménykedjünk benne. Különben kiskanállal fognak felszedni minket az utcáról.
- Jobb, ha pozitívan gondolkodunk.
- Mindig is előnyben részesítettem a legrosszabb forgatókönyvet.
- Miért?

– A motiváció miatt – felelte Mihail. – Ha arra gondolok, hogy egy rabbi a temetésem előtt letörli rólam a vért, ösztönöz, hogy jól végezzem a feladatomat.

– Várj, amíg előhúzzák a fegyvert. Addig nem ölhetjük meg őket, amíg meg nem látjuk a pisztolyokat.

- És ha nem veszik elő a pisztolyt? Mi van akkor, ha csak felrobbantják magukat az utcán?
- Gondolkodj pozitívan, Mihail.
- Orosz zsidó vagyok. A pozitív gondolkodás nem az én stílusom.

A pincérlány számlát tett az asztalra. Gabriel húszeurós bankjegyet adott neki azzal, hogy tartsa meg a visszajárót. Mihail az EKO Cobra négy embere felé pillantott.

- Még nálunk is idegesebbnek látszanak.
- Bizonyára azok is.

Mihail megfordult, és az utcát nézte.

- Gondoltál már rá, hogy mit fogsz ezután csinálni?
- Napokig aludni.
- El ne felejtsd kikapcsolni a telefont!
- Ez az utolsó ilyen, Mihail.

– Amíg nem jön a következő terrorista, aki úgy dönt, hogy pár százzal csökkenti a világ zsidó népességének számát. És akkor mi is itt leszünk újra.

- Attól tartok, hogy legközelebb már nélkülem kell boldogulnotok.
- Meglátjuk. – Mihail Gabrielre nézett. – Tényleg biztos vagy benne, hogy készen állsz az akcióra?

- Ha még egyszer megkérdezed, lelőlek.
- Rossz ötlet volna.
- Miért?
- Nézz ki az utcára!

Az Osztrák Belügyminisztérium válságközpontjában Ari Samron a képernyőkre meredt, és feszülten figyelte, ahogy a négy Hezbollah-terrorista bekanyarodik a zsinagógához vezető keskeny, macskaköves utcába, Gabriellel és Mihaillal a nyomukban. És abban a pillanatban olyan rossz előérzet fogta el, amelyet még sosem tapasztalt. Semmit nem jelent, nyugtatta magát. A Stadttempel túlélte a kristályéjszakát; ezt az estét is túl fogja élni. Meggyújtotta a Zippo öngyújtóját, és a sárgásan égő lángot nézte. Két másodperc, gondolta, talán kevesebb. Ennyi kell csak...

Négyzetszerű alakzatot vettek fel; ketten mentek elől, ketten mögöttük. Gabriel önkéntelenül is csodálta a technikát. Télikabátjukban, közönyös kifejezéssel az arcukon úgy néztek ki, mint négy fiatal férfi, aki egy estét el akar tölteni Bécs híres Bermuda-háromszögében – egyáltalán nem látszottak öngyilkos Hezbollah-merénylőknek, akiket már csak percek választanak el a haláltól. Gabriel nagyon sokat tudott róluk. Tudta mindegyikük nevét, melyik faluban születtek, és milyen körülmények között szervezték be őket. Abban a pillanatban azonban egyszerűen Álef, Bét, Gimel és Dálet voltak, a héber ábécé első négy betűje. Álef és Bét Gabrielé volt; Gimel és Dálet Mihailé. *Álef, Bét, Gimel, Dálet...* ennyi kell csak.

Az utca meredek szögben emelkedett, és enyhén jobbra kanyarodott. Pár lépés után Gabriel már látta Jákovot és Odedet, ahogy a rájuk eső fehér fényben állnak a zsinagóga bejárata előtt. Oded éppen kérdéseket tett fel két amerikai zsidónak, akik őseik városában akartak részt venni a *sabbat* szertartásán, de Jákov az utcán feléjük közeledő négy fiatal férfit nézte. Elég sokáig meredt rájuk, majd kényszerítette magát, hogy fordítsa el a tekintetét. Úgy tűnt, Oded nem vette észre őket. Miután beengedte a két amerikait, a többi belépésre várakozó hívővel foglalkozott. Az utcán még vagy egy tucatnyian álltak, köztük pár kisgyerek, és fogalmuk sem volt a közelgő fenyegetésről.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Gabriel és Mihail kilépett a cukrászdából, fokozatosan csökkentették a köztük és a célpontok közötti távolságot. Most nyolc méter választotta el őket – négy terrorista és két titkos harcos, mindegyik elkötelezett, mindegyik biztos az ügye igazában és Istene akarátában. Ma este az Izrael földjéért folyó ősi háborút ismét egy szép bécsi utcában vívják. Ahogy a lejtős macskakő burkolaton ment, Gabriel önkéntelenül is érezte, hogy a történelem súlya a vállára nehezedik – saját történelme, népe történelme, *Samroné...* Elképzelte a fiatal Samront, ahogy becserkészi Adolf Eichmannt Buenos Aires északi részén egy kihalt utcában. Samron aznap este megbotlott a cipőfűzőjében, és majdnem elesett. Ezután mindig kettős csomót kötött a cipőfűzőjére, valahányszor bevetésre indult. Gabriel ma este ugyanezt tette, Samron tiszteletére. Nincs laza cipőfűző. Nincs vér és tűz rémálma egy bécsi zsinagógában.

Gabriel és Mihail szaporábbra fogta a lépést, tovább csökkentve a célpontjuktól elválasztó távolságot. Ahogy a terroristák átmentek egy lámpa fénykúpján, Gabriel észrevette Álef csuklójának belső részén a detonátor zsinórját. Mind a négy terrorista szorosan begombolta a télikabátját, és, nem véletlenül, mind a négyen a zsebükben tartották a jobb kezüket. Ott lehetett a pisztolyuk. *Húzzátok elő*, gondolta Gabriel. Két másodperc, talán annyi sem. *Álef, Bét, Gimel, Dálet...* ennyi kell csak.

Gabriel hátrapillantott, és látta, hogy az EKO Cobra csapata csendben követi őket. Jákov és Oded már sikeresen beterelte a tömeg nagy részét, de néhány hívő még mindig az utcán nyüzsgött, köztük két kisgyerek is. Mihail párszor mély lélegzetet vett, hogy csökkentse heves szívverését, de Gabriel nem foglalkozott ilyesmivel. Nincs rá lehetőség. Ma este nincs. Álef jobb kezét figyelte, szíve üstdobként vert, és várta, hogy előkerüljön a pisztoly. Végül, gondolta, az egyik gyermek, egy kisfiú látta meg először. Rémült sikolyától Gabriel hátán végigfutott a hideg.

Nem lesz robbanás.

Nem kell gyermeket eltemetni.

Mindössze pár bukott angyal jön kitárt karral.

Két másodperc, talán kevesebb.

Álef, Bét, Gimel, Dálet...

Ennyi kell csak.

Chiara nem hallotta a lövéseket, csak a szirénaszót. Egyedül volt a szobában, és arra gondolt, hogy ez a legszebb hang, amelyet valaha is hallott. Percekig hallgatta, majd felvette a telefonját, és Uzi Navotot hívta a belügyminisztériumban. Alig értette a férfit az erős háttérzajban.

– Mi történik most?

– Véget ért az ügy.

– Megsérült valaki?

– Csak a rosszfiúk.

– Ő hol van?

– Az osztrákoknál.

– Vissza akarom kapni.

– Ne aggódj! – mondta Navot. – Teljes mértékben a tiéd.

Mint a legtöbb hazugság, ez sem volt teljes mértékben meggyőző. Samron azonban semmi kivéttnivalót nem talált benne; még helyeselte is. A hazugság, mondta, határozottan emberi cselekedet, még akkor is, ha profik végzik. És ha egy hazugságot túl jól adnak elő, nehezen hiszik el.

Kezdetben zavaros hírek keringtek, hogy pontosan mi történt a Stadttempel előtti keskeny utcában napnyugtakor. Az osztrák rádió első tudósításai arról számoltak be, hogy két fegyveres négy zsidó férfit megölt a zsinagóga előtt, és az akció valószínűleg jobboldali szélsőségesek erőszakos cselekedete volt. A helyzet kuszasága csak fokozódott, amikor egy titokzatos neonáci csoport magára vállalta a felelősséget az eseményért. Jonas Kessler első ösztönös reakciója az volt, hogy gyorsan helyesbíteni kell az információt. Samron és Uzi Navot azonban meggyőzte, hogy ne tegyen semmit este kilencig, amikor végre megjelent a belügyminisztérium sajtótermében, hogy felfedje az igazságot – vagy legalábbis az igazság általa elfogadhatónak tartott változatát. Igen, kezdte Kessler, tényleg lövöldözés volt a zsinagógánál, de a négy áldozat a Hezbollah öngyilkos merénylője, akik csak azért jöttek Bécsbe, hogy gyilkos terrortámadást hajtsanak végre a városban. Az osztrák hatóságok, mondta, értesítést kaptak a merénylők bécsi jelenlétéről egy külföldi titkosszolgálattól, melyet, érthető okok miatt, nem nevezhet meg. Ami a zsinagóga előtti sikeres akciót illeti, szigorúan osztrák beavatkozás volt, amelyet a Szövetségi Rendőrség EKO Cobra részlege hajtott végre. Ez volt, zárta Kessler a tájékoztatót csodálatra méltó öszinteséggel, az „EKO Cobra legdicsőösebb órája”.

A sajtót természetesen a történetnek az a része érdekelte, amelyet Kessler leginkább homályban hagyott – a sikeres akciót eredményező titkosszolgálati információ forrása. Kessler és az osztrák biztonsági szervek többi vezetője kitarzott álláspontja mellett, hogy nem ad tájékoztatást, de negyvennyolc órán belül számos meg nem nevezett „hírforrás” már a CIA-nak tulajdonította az érdemet. A televízió terrorizmus-szakértői megkérdőjelezték a jelentések pontosságát, és azt állították, hogy az információ Izraelből érkezett. Az izraeliek ezzel kapcsolatban nem voltak hajlandóak hivatalosan nyilatkozni. A színpalak mögött viszont azt mondták, hogy nem így volt.

Az ügy itt nem halt el. Valójában akkor kezdtek igazán foglalkozni vele, amikor a *Die Presse*, az egyik legtekintélyesebb osztrák napilap másnap reggel, nagyrészt szemtanúk elbeszélése alapján, részletes beszámolót közölt az akcióról. A történet legtöbb fejtörést okozó elemét a két fegyveres közül az alacsonyabbiknak a leírása jelentette. És ott volt még az elhanyagolt külsejű alak, aki a zsinagógában irányította a kiürítést a támadás előtti percekben. Néhányan úgy gondolták, kísértetiesen emlékeztet egy férfira, aki Bécsben korábban nyomozóirodát vezetett a háborúban eltűnt értékek felkutatására. Egy izraeli újságban azonnal megjelent a hír, hogy a kérdéses ember – Eli Lavon, a Héber Egyetem professzora – az adott időpontban éppen ásatást végzett a Nyugati Fal alagútjában, és semmi ismert kapcsolata nincs az izraeli titkosszolgálattal; a két információ közül természetesen egyik sem volt igaz.

Mondani sem kell, hogy az iszlám világ nagy részében hamarosan dúlt a szent harag Izrael, a titkosszolgálat és új barátai, az osztrákok ellen. A Közel-Kelet újságjai a haláleseteket kegyetlen mészárlásnak bélyegezték, és azzal vádolták az osztrákokat, hogy ők készítették a robbanómellényeket, amelyeket a négy „mártír” állítólag viselt. Amikor Kessler vádolta a muszlimokat ugyanezzel, az arab sajtó a mellényeket hamisítottak nyilvánította. És amikor Kessler

képeket közölt a holttestekről, amelyeken jól látszott, hogy a négy ember robbanóanyagot visel a testén, az arab világ azokat is hamisítványnak tartotta. Az izraeliek kezét látták a dologban, és ez a megállapítás kivételesen teljes mértékben igaz volt.

Ilyen zavaros körülmények között találtak rá Maszúd Rahimire, az elrabolt iráni diplomatára, aki bekötött szemmel és megbilincselte kézzel bolyongott Németország északi részén. Azt mondta a német rendőröknek, hogy megszökött a fogvatartóitól, ám az Iráni Felszabadítási Hadsereg egy nyilatkozatában azt állította, hogy „humanitárius okokból” engedték szabadon Maszúdot. Másnap Maszúd, aki szemmel láthatóan pár kilóval soványabb, de egyébként teljesen egészséges volt, az iráni elnök és szolgálata főnökének társaságában megjelent a kamerák előtt Teheránban. Csak kevés részletet árult el a fogságban töltött napjairól, de azt elmondta, hogy nagy általánosságban jól bántak vele. A főnöke már valamennyire szkeptikus volt, akárcsak az iráni elnök, aki megfogadta, hogy az emberrablás végrehajtói szigorú büntetést fognak kapni.

Az iráni megtorlással való fenyegetést nem vették félvállról, különösen a Saul király úti irodákban. A Cég azonban elsődlegesen az akció sikerét ünnepelte. Életeket sikerült megmenteni, egy régi ellenség súlyosan kompromittálódott, a Hezbollahot komoly pénzekkel támogató hálózat pedig széthullott. A kedélyeket legfeljebb az a hír hűtötte, hogy Öszentsége VII. Pál pápa nem egészen egy héten belül várhatóan leszáll a Ben Gurion repülőtéren. A térségben uralkodó zavaros állapotokra való tekintettel Uzi Navot úgy gondolta, hogy a Vatikánnak esetleg érdemes lenne fontolóra vennie az utazás elhalasztását; az elképzelést a miniszterelnök és a kabinet többi tagja is osztotta. De ki mondja meg a pápának, hogy ne jöjjön el a Szentföldre? A feladatra mindössze egyetlenjelölt akadt. Egy feketébe öltözött bukott angyal. Egy bűnös a szentek városában.

Mark atya rögtön a bronzkapunál várta Gabrielt. Felmentek a Scala Regia lépcsőjén, át a Cortile di San Damaso macskaköves burkolatán, majd pár újabb lépcsőn eljutottak a pápa magánlakosztályáig. Donati az asztalnál ült az irodájában. Egyszerű, magas mennyezetű helyiség volt, meszelt falakkal és polcokkal, melyeken egyházi könyvek sorakoztak. Az alacsony szekrény tetején bekeretezett képek voltak rendezett sorokban. A legtöbb Donátit ábrázolta, ahogy diszkrétén főnöke oldalán áll a pápaság történelmi pillanataiban. Egy fénykép azonban, különös módon, igencsak kilógott a többi közül. Egy fiatalabb Donátit lehetett látni rajta, aki piszkos, és fülig érő szájjal mosolyog, karja egy könyvbúvárnak tűnő, fiatal lelkész vállán.

– Ő José Martinez atya – szólalt meg Donati. – Éppen akkor fejeztük be egy iskola építését a salvadori falunkban. Egy héttel a meggyilkolása előtt készült. – Kis ideig Gabriel arcát vizsgálgatta komor tekintettel. – Pont úgy nézel ki, mint amilyen én voltam, amikor a halálosztagok elől menekülve eljöttem Salvadorból.

– Zsúfolt hetem volt.

– Én is ilyesmit olvastam – mondta Donati. – Műkincslopás Franciaországban, robbanás egy St. Moritz-i galériában, egy elrabolt iráni diplomata és drámai terrorelhárító akció Bécs szívében. Az avatatlanok számára az események között nincs semmi összefüggés. De egy olyannak, mint én, egy dolog közösnek tűnik bennük.

– Pontosabban *két dolog* – jegyezte meg Gabriel. – Az egyik a Cég. A másik pedig Carlo Marchese.

Hat óra felé járt az idő, és a nap éppen lenyugodott Róma történelmi központjának tetői és kupolái fölött. Miközben Gabriel beszélt, a lágy, vörös fény egyre gyengült az irodában, míg végül a helyiséget félhomály töltötte meg. Fekete köntösében Donati egész láthatatlan lett volna, ha nem parázslík a cigarettája. Gabriel beszámolójának végén bünbánati csendben ült percekig keresztül, majd odament az ablakhoz. Közvetlenül alattuk látszott az V. Miklós-bástya, a középkori torony, amely most a Vatikáni Bank központja volt.

– Tudsz bármit is bizonyítani belőle?

– Van olyan bizonyítékunk, amely a bíróság előtt megállná a helyét. És olyan is van, amelynek segítségével meg lehet szüntetni a problémát.

– Mit javasolsz?

– Párbeszédet – felelte Gabriel. – Elmondok Carlónak mindent, amit tudok. És utána közlöm vele, hogy Összentségével együtt azt szeretnéd, hogy azonnali hatállyal mondjon le a Vatikáni Bank felügyelőtanácsában betöltött posztjáról. Azt is értésére adom, hogy ha bármikor újra megjelenik a bronzkapu előtt, akkor velem gyűlik meg a baja.

– Borzasztóan kis árnak tűnik két gyilkosságért.

– De hiszen ezt kérted. – Gabriel Donati sziluettjét nézte az ablak háttérében. – *Ez az, amit kértél, nem így van, Luigi?*

– Az lenne erkölcsös, ha Ferrari tábornoknak elmondanál mindent, amit tudsz.

– Talán. De ha az olasz kormány lopott műkincsekkel való kereskedéssel, pénzmosással és gyilkossággal vádolja Carlót, az tragikus lenne az egyház tekintélyére nézve. És rád nézve is, Luigi. Tönkretenne.

Gabriel kis szünetet tartott, majd hozzátette:

– Valamint Veronicát is.

– És ha Carlo nem hajlandó csendben távozni?

– Egyértelművé teszem számára, hogy nincs más választása. Bízz bennem! – folytatta Gabriel. – Meg fogja érteni.

– Nem hunyok szemet gyilkosság fölött. *Egy újabb* gyilkosság fölött, hogy úgy mondjam.

– Senki megöléséről nincs szó. De ha bárki megérdemelné...

Donati felemelte a kezét, csendre intve Gabrielt.

– Beszélj Carlóval!

– Mikor?

– A jövő héten. Így semmi nem szivároghat ki a sajtó számára az izraeli út előtt.

Hátrapillantott, és megkérdezte:

– Nem hinném, hogy időd lett volna átnézni a biztonsági intézkedések tervét.

– Történetesen alaposan áttanulmányoztam.

– És?

– Csak egy javaslatom van.

– Micsoda?

– Tedd át későbbre, Luigi.

Donati lassan megfordult.

– Arra gondolsz, hogy töröljem az utazást?

– Nem. Csak azt akarjuk, hogy várj vele, amíg a kedélyek lecsillapodnak.

– *Ti* akarjátok?

– Az ötlet felülről jön.

– A miniszterelnöktől?

Gabriel bólintott.

– Hacsak a miniszterelnököd nem kéri meg hivatalosan is az egymilliárd római katolikus vallási vezetőjét, hogy *ne* menjen Izraelbe, nincs lehetőség az utazás elhalasztására.

– Ebben az esetben valakinek meg kell mondania a Szentatyának, hogy milyen előérzeteink vannak.

– Egyetértek – mondta Donati, és mosolygott. – De az nem én leszek.

A vatikáni kertek már sötétségbe borultak, amikor Gabriel kilépett a Belvedere-palotából. Elment egy szökőkút és az etiópok temploma mellett, majd a Vatikánt övező fal mentén egy olyan hely felé tartott, ahol a Svájci Gárda több civil ruhás tagja állt, mintha szobor lenne. Szó nélkül elhaladt mellettük, majd felsietett a kőlépcsőn, és a korláthoz lépett. Pietro Lucchesi, más néven Őszentsége VII. Pál pápa egyedül várt rá. Róma a lába alatt nyüzsgött – a poros, piszkos, örök Róma. Gabriel sosem unta meg a látványt. Őszentsége sem.

– Emlékszem az alkalomra, amikor először jöttünk ide együtt – mondta a pápa. – A Crux Vera-ügy után volt. Ön megmentette a pápaságomat, nem beszélve az életemről.

– Ez volt a legkevesebb, amit tehattünk, kegyelmes uram – felelte Gabriel. A Tevere mögött a római nagy zsinagóga kupoláját nézte, és egy pillanatig felidézte magában, ahogy Pietro Lucchesi az oltárnál áll, és olyan szavakat mond, amelyeket addig soha, egyetlen főpap nem mondott ki.

„Meggyónjuk ezeket a bűnöket, és másokat is, amelyekre hamarosan fény derül, és kérjük, hogy bocsáss meg...”

– Hatalmas bátorságról tett aznap tanúbizonyságot, kegyelmes uram.

– Maga nélkül nem lett volna lehetséges. De a két vallás torzsalkodása miatti sebek gyógyítását még nem fejeztem be, és ezért fontos, hogy most Jeruzsálembe utazzam.

– Nálam jobban senki nem akarja, hogy Izraelbe jöjjön.

– De?

– Most azonban nem tartjuk biztonságosnak.

– Akkor tegyenek meg mindent, hogy *az* legyen! Mivel részemről az ügy már eldöntetett.

– Igen, kegyelmes uram.

A pápa elmosolyodott.

– Ez minden, Gabriel? Több vitára számítottam.

– Nem akarom szokásommá tenni, hogy Krisztus helytartójával vitatkozzam.

– Helyes. Ugyanis szeretném, ha az utazás során maga lenne a személyes testőröm.

– Megtiszteltetés volna számomra, kegyelmes uram. Voltaképpen ezt a szerepet már korábban is játszottam.

– Nagy sikerrel.

A pápa futólag elmosolyodott, ahogy a szél belekapott a reverendájába. A levegő már elvesztette télies jellegét; fenyő és langyos föld illata érződött. Úgy tűnt azonban, hogy Őszentsége nem veszi észre. Egyértelmű volt, hogy az évszakok változásánál súlyosabb kérdések foglalkoztatják.

– Igaz, hogy Carlo Marchesének valami köze volt annak a szerencsétlen múzeumi lánynak a halálához? – kérdezte végül.

Gabriel nem tudta, mit válaszoljon.

– Valami baj van, Gabriel?

– Nincs semmi, kegyelmes uram. De jobb lenne, ha...

– Nem foglalkoznék kellemetlen részletekkel? – A pápa cinkos tekintettel elmosolyodott. –

Megosztok önnel egy kis titkot, Gabriel. Krisztus főpapja nem tart sajtótájékoztatókat. És bírósági kihallgatásokon sem kell megjelennie. Az állással járó kedvezmények egyike.

– És a luxuslakás Róma közepén?

– Történetesen sosem élveztem a túl nagyvonalú életvitelt. – A pápa kinézett Róma dombjaira. A város olyan volt, mintha milliónyi gyertya világítana benne. – A Vatikáni Bank zavaros ügyeinek rendbetétele az egyik legfontosabb feladatomból volt. Most úgy tűnik, hogy egy ember, aki régóta kötődik a Vatikánhoz, semmissé tette az eddigi eredményeinket.

– Távozni fog, még hozzá rövidesen.

– Kér tőlem bármit?

– Maradjon minél távolabb az ügytől!

Barátságos csend telepedett közéjük. A pápa figyelmesen vizsgálta Gabrielt, akárcsak korábban Donati.

– Gondolt már rá, hogy ezután mit fog tenni?

– Be kell fejeznem egy Caravaggio-képet.

– És utána?

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy a feleségem boldog legyen.

– Ha belegondolok, nem kapta volna meg azt a lányt, ha én nem lépek közbe – jegyezte meg a pápa.

– Talán az ideje egy részét arra kellene fordítania, hogy gyermeke szülessen.

– Nehéz ügy.

– Segíthetek bármiben?

Most Gabrielen volt a sor, hogy elmosolyodjék.

– Mire gondol?

– A római katolikus egyház fejeként, attól tartok, a lehetőségeim az imádságra korlátozódnak.

– Nagyra értékelnék az imáit.

– És a tanácsomat?

Gabriel hallgatásba burkolódzott. A pápa egy pillanatig figyelmesen vizsgálta, és csak utána kezdett megint beszélni.

– Sok éven át bolyongott, Gabriel. Talán elérkezett az idő, hogy hazatérjen.

– A munkám Európához köt, kegyelmes uram.

– A festmények?

Gabriel bólintott.

– Vannak az életben a művészetnél fontosabb dolgok is – mondta a pápa. – Attól tartok, hogy az országára sötét napok várnak. Mostanában rossz álmok gyötörnek... látomásaim vannak.

– Milyen látomások, kegyelmes uram?

– Bizonyára jobb lenne, ha nem válaszolnék erre a kérdésre – felelte a pápa, és Gabriel karjára tette a kezét. – e most nagyon figyeljen rám! Fejezze be a Caravaggiót, Gabriel. És utána menjen haza!

Ugyanabban a pillanatban, Kelet-Jeruzsálemben Hasszán Darvis imám az ütött-kopott kombijával a Jerikó útról az Oroszlánkapuhoz vezető meredek felhajtón kaptatott. A szolgálatban lévő izraeli rendőrök, szokás szerint, csak futólag nézték át az autót, majd megengedték az imámnak, hogy behajtsa az óváros muszlim negyedébe. Darvis imám a ciszjordániai Hebronból származó előkelő palesztin családok egyikének leszármazottja volt. Ennél is fontosabb azonban, hogy tagja volt az iszlám Vakf legfelső tanácsának; amióta Szaladin 1187-ben visszafoglalta a Templomhegyet a keresztesektől, hivatalosan is ők látták el a felügyeletét. A beosztás azt jelentette, hogy Darvis annyira érinthetetlen volt, amennyire csak egy arab lehetett Kelet-Jeruzsálemben, mivel pár bátorító szóval háborgó katlanná tudta volna változtatni a szent hegyet. Történetesen számos alkalommal meg is tette.

A kombit a Vakf kis parkolójában hagyta az Oroszlánkapu utcában, és belépett a Templomhegy térségének északi szélén lévő irodájába. Törökös íróasztalán telefonüzenetek halma fogadta. A Vakf nem hivatalos szóvivőjeként hívások tucatjait kapta mindennap, hogy interjút készíthessenek vele a Templom-heggyel és Jeruzsálem egyéb szent helyeivel kapcsolatos kérdésekben. A legtöbbet figyelembe sem vette, főleg az amerikai és izraeli riporterek hívásait – és nem ok nélkül. Darvis először Jasszer Arafattal dolgozott együtt, majd utódjával, Mahmud Abbással. Mindvégig tagadta a jeruzsálemi zsidó templom létezését, csak hogy cáfolhassa a zsidók Palesztinára vonatkozó igényeit. Ám Darvis küzdelme az igazság ellen nemcsak szavakban nyilvánult meg. Építkezések ürügyén apránként mind jobban és jobban megfosztotta a szent hegyet az ősi templom minden nyomától. Nem hivatalos tanácsadója, egy svájci műkincsszakértő nemrég halt mártírhalált, amikor robbanás történt a galériájában. Darvis remélte, hogy rá nem ugyanez a sors vár. Bár előszeretettel beszélt a mártíromság szépségeiről, ő maga hajlandó volt inkább másokra hagyni az ilyen halált.

Mint általában, most is gyorsan végzett az interjúkérésekkel, mivel egyszerűen a papírkosárba dobta őket. Egyetlen világias jellegű üzenet maradt egy bizonyos Mr. Faruktól, amelyben tájékoztatja, hogy a megrendelt Koránok megérkeztek a kairói al-Azhar Egyetem nyomdájából. Darvis percekig meredt az üzenetre, és azon tűnődött, megvan-e benne a kérés teljesítéséhez szükséges bátorság vagy hit. Kivett egy kulcsesomót íróasztala felső fiókjából, és kiment a szent magaslatra.

A Darvis család már évszázadok óta kötődött az iszlám Vakfhoz, és Hasszán annak idején, gyermekként Korán-idézeteket tanult a fák árnyékában a Templomhegy északi részén. De még most, középkorúként sem tudott úgy elhaladni a Sziklamecset mellett, hogy ne érezné, Allah és Mohamed próféta is ott lépked vele együtt. A színes, nyolcszögletű épület közepén van az alapítás köve, amely mindhárom ábrahámi vallásnak szent. A zsidók és a keresztények számára az a hely, ahol Gábiel arkangyal megakadályozta, hogy Ábrahám feláldozza a fiát, Izsákot; a muszlimok számára azt a pontot jelöli, ahol

Gábiel csatlakozott Mohamedhez az éjszakai utazásán a mennybe. A kő alatt van egy természetes barlang, amelyet úgy ismernek, mint a Lelkek kútja, az a hely, ahol a muszlimok hite szerint az elátkozottak lelkét tartják egy ideig, mielőtt a pokolra kerülnének. A fiú Darvis késő éjszakánként be szokott lopakodni a barlangba. Órákig ült ott a dohos imaszőnyegeken, és azt képzelte, hogy hallja a

kínok között gyötrődő lelkek hangját, ám képzeletében a lelkek sosem muszlimoké voltak, hanem kizárólag zsidóké, akiket Isten megbüntetett, mert elrabolták Palesztina földjét.

Egy ideig Darvis úgy vélte, hogy a zsidók és a muszlimok meg tudnak osztozni a földön, és békében élhetnek egymás mellett. Most, több évtizednyi izraeli megszállás és számos megszegett ígéret után arra a következtetésre jutott, hogy a palesztinok sosem lesznek szabadok, amíg a cionista államot el nem törlik a föld színéről. Úgy gondolta, hogy Palesztina felszabadításához a kulcsot maga a Templomhegy jelenti. A hatnapos háború után az izraeliek buta módon engedték a Vakfnak, hogy megtartsák az ellenőrzést a Harám, a Templomhegy fölött. Ezzel akaratlanul is megpecsételték saját sorsukat. Mivel ismerte az ókori Közel-Kelet történelmét, Darvis megértette, hogy az arabok és zsidók közötti konfliktus nem pusztán a földért vívott harc; vallási háború, melynek középpontjában a Harám áll. 2000-ben Arafat a Templomhegyet használta a véres második intifáda kirobbantásához. Hasszán imám most egy újabbat akart kirobbantani vele. Ez az intifáda, a harmadik, azonban olyan lesz, hogy a korábbi kettő eltörpül mellette. Katakлизmaszerű, és a végső megoldást jelenti majd. És amikor vége lesz, nem marad több zsidó Palesztina földjén.

Ahogy gondolataiban a közelgő apokalipszis képei jelentek meg, az imám átment Kanatir délnyugati részének szabadon álló íve alatt, és elindult egy széles udvaron át az ezüstkupolás al-Aksza mecset irányába. A masszív építmény keleti oldalán volt a nemrég épített bejárat a föld alatt lévő Marváni mecsethez. Darvis leereszkedett a teraszos lépcsőn, és a nála lévő kulcsok egyikével kinyitotta a központi ajtót. Mint általában, most is egyfajta szorongással lépett be. Az építkezési munkák igazgatójaként jól tudta, hogy a többtonnányi föld és törmelék eltávolítása mennyire meggyengítette a Harámot. A terület teljes déli részét a leomlás veszélye fenyegette. A ramadán és más fontos vallási ünnepek alkalmával Darvis szinte hallotta, a szent hegy hogyan nyög a hívek súlya alatt. Csak egy kistaszítás kell, hogy a földkerekség legszentebb helyének egy jelentős darabja leomoljon a Kidron-völgybe, magával rántva az al-Aksza mecsetet, az iszlám harmadik legjelentősebb központját. *És akkor mi történne?* Az iszlám hadai órákon belül Izrael határainál sorakoznának, több tízmillió felbőszült muszlim hívővel együtt. Dzsihad kezdődne, hogy véget vessen minden dzsihadnak; intifáda, melynek egyetlen célja van – Izrael államnak és lakosságának teljes megsemmisítése.

A hatalmas föld alatti mecsetben a tizenkét heródesi oszlop között abban a pillanatban halálos csend honolt, és halvány, mennyei fény világított. Darvis halkán végigment egy boltozatos folyosón, amíg el nem ért egy nehéz faajtóhoz, amelyet erős zár biztosított. Az imámnál volt hozzá az egyetlen kulcs. Kinyitotta az ajtót, amely mögött lépcső vált láthatóvá. Az alján egy újabb bezárt ajtó volt. Ehhez is egyedül Darvisnak volt kulcsa, és amikor kinyitotta, az ajtó mögött teljes sötétség fogadta. Kivett egy pici Maglite elemlámpát *taubja* zsebéből, és bekapcsolta, amitől láthatóvá vált egy ősi, vállszélességű alagút első húszméteres szakasza. Az alagutat az első zsidó templom építésénél ásták ki, és egyike volt a sok ókori csodának, amelyre a palesztin munkások a mecset építése közben bukkantak. Darvin sem az izraeli Műkincsvédelmi Hatóságot, sem az ENSZ-t nem értesítette az alagútról. Senki nem tudott róla – leszámítva Hasszán Darvis imámot és néhány munkást, akiknek titoktartást kellett fogadniuk.

Sokan vonakodnának belépni éjszaka egy régi alagútba, de Darvis nem érzett borzongást. Gyerekként számtalan órát töltött a Templomhegy rejtett barlangjainak és átjáróinak felfedezésével. Ez vagy száz méteren át meredeken lejtett, és csak utána vált vízszintessé. Azután úgy négyszáz méteren keresztül viszonylag egyenes volt, majd újra meredeken emelkedett. A végén egy nemrég berakott acéllétra volt. Hasszán Darvis kicsit kifulladt a fárasztó járástól, de megmarkolta a létra

melletti karfát, és lassan a fenti, fa csapóajtó felé mászott. Kinyitotta, és egy lakás hálósobájában találta magát a kelet-jeruzsálemi Szilvánban, David városa mellett. Az egyik falon egy francia labdarúgó képe volt, a másikon pedig Jahija Ajash, a Mérnök néven ismert Hamász-bombakészítő fényképe. Darvis kinyitotta a szekrényt. Abban voltak a „Koránok”, amelyeket Mr. Faruk említett az üzenetében – száz kilónál is több erős robbanóanyag a hozzá tartozó detonátorokkal, amelyet a Hezbollah és a Hamász csempészett át az egyiptomi határon, majd beduinok vittek tovább Izraelbe. Még több is volt belőle Szilvánban. Sokkal több. Darvis bezárta a szekrény ajtaját. Utána kisurrant a hálósobából, és átment a lakás zsúfolt helyiségein, a Kidron-völgyre néző erkélyhez. A másik oldalon, a heródesi kövekből emelt mézszínű fal mögött látszott két hatalmas kupola, az egyik ezüst-, a másik aranyszínű. *Allahu akbar*, mondta az imám halkán. „És kegyelmezzen a lelkemnek mindazért, amit el akarok követni a nevében.”

A következő héten Gabriel mozgalmas élete kellemes, bár valamennyire kolostori nyugalommá szelődött. Mivel a Via Gregorianán lévő lakásáról már nem lehetett szó, egy kis apartmanban húzta meg magát az Apostoli Palotában, egy szinttel Donati és a pápa emelete alatt. Minden reggel korán kelt, a Szentatya háztartását vezető apácákkal reggelizett, majd átment a restaurátor műhelybe, hogy néhány órán át a Caravaggióon dolgozzon. Antonio Calvesi, a legfőbb restaurátor csak ritkán volt távol Gabriel barlangszerű munkahelyétől. A második nap végül elég bátorságot gyűjtött magának, hogy Gabrielt távolléte okáról kérdezze.

– Egy beteg nénikémet látogattam meg.

– Hol?

– Palm Beachben.

Calvesi hitetlenkedő arcot vágott.

– Az a hír járja, hogy elkíséred a pápát a Szentföldre.

– Mi inkább az Izrael nevet használjuk – mondta Gabriel, és óvatosan János evangélista vörös köpenyéhez érintette az ecsetet. – És igen, Antonio, én is elmegyek vele. De ne aggódj. Befejezem a Caravaggiót, mielőtt visszajövök.

– Meddig fog tartani?

– Talán egy hét, esetleg egy hónap.

– Ezt csak azért mondod, hogy bosszants?

– Igen.

– Reméljük, hogy a *nagynénid* egészséges marad.

– Igen – mondta Gabriel. – Reméljük!

Pontban tíz órakor Gabriel távozott a műhelyből, és átment a Svájci Gárda laktanyájához, hogy meghallgassa a napi tájékoztatót a pápa utazásának biztonsági intézkedéseiről. Először úgy tűnt, hogy Alois Metzler zavарja Gabriel jelenléte. Kétségei azonban gyorsan eloszlottak, amikor Gabriel rámutatott a terv néhány ordító hibájára, amelyet, úgy tűnt, senki más nem vett észre. Egy különösen hosszú megbeszélés végén Gabrielt behívta az irodájába.

– Ha velünk együtt teljesít szolgálatot – mondta, Gabriel farmernadrágjára és bőrdzsekijére pillantva –, úgy kell öltöznie, mint mi.

– A buggyos nadrágban kövérnek látszanék – felelte Gabriel. – És fogalmam sincs, miképp lehetne átvinni egy alabárdot a repülőtéren fém-detektoros kapun.

Metzler megnyomott egy gombot a házi telefonrendszer tábláján. Tíz másodperccel később az adjutánsa jött be három sötét zakóval, három fehér inggel, három nyakkendővel és egy pár fűzős vászoncipővel.

– Honnan szerezték meg a méreteimet? – kérdezte Gabriel.

– A feleségétől. – Metzler kihúzta íróasztala felső fiókját, és kivett belőle egy kilenc milliméteres pisztolyt. – Egy ilyenre is szüksége lesz.

– *Olyan* már van.

– De ha meg akar felelni a Svájci Gárda előírásainak, a Svájci Gárdában rendszeresített fegyvert kell viselnie.

– Egy SIG Sauer P226-os pisztolyt.

– Lenyűgöző ismeret.

– Egyszer-kétszer már volt szerencsém hozzá.

– Én is így hallottam. – Metzler elmosolyodott. – Vizsgáznia kell fegyverhasználatból, és csak utána adhatom ki a pisztolyt.

– Tréfál.

– A Svájci Gárda tagjaként sosem tréfálok. – Metzler felállt. – Feltételezem, emlékszik rá, merre kell menni.

– A fegyverszoba után jobbra, és az udvari folyosón végig. A lövészcsarnokba vezető ajtó a másik oldalon van.

– Menjünk!

Két percen belül odaértek. Amikor beléptek a lövészcsarnokba, négy, a húszas évei elején járó gárdista lőtt éppen, és a levegőben sűrű füst gomolygott. Metzler utasította őket, hogy menjenek ki, majd átadta Gabrielnek a SIG Sauert, hozzá egy üres tárat és egy doboz lőszert. Gabriel gyorsan betett a tárba tizenöt töltényt, és a tárat becsúsztatta a pisztoly agyába. Metzler szem- és fülvédőt tett fel.

– És maga?

Gabriel megrázta a fejét.

– Miért nem?

– Mert ha valaki megpróbálja megölni a Szentatyát, nem lesz időm, hogy védjem a szemem és a fülem.

Metzler célt akasztott a mozgatózsinórra, és hét méter távolságra vitte.

– Messzebb – mondta Gabriel.

– Milyen messzire?

– Végig.

Metzler úgy tett, ahogy mondták neki. Gabriel a hagyományos tüzelési pózba emelte a pisztolyt, és mind a tizenöt golyót belelőtte a cél szemébe, orrába és homlokába.

– Nem rossz – jegyezte meg Metzler. – Lássuk, meg tudja-e ismételni.

Másik céltáblát küldött a lőtér végébe, miközben Gabriel gyorsan újratöltette a pisztolyt. Pár másodpercen belül üres lett a tár. Ezúttal nem tizenöt kis lyuk volt az arcon egymás mellett, hanem csak egy nagy, a homlok közepén.

– Te jó ég – mondta Metzler.

– Jó pisztoly – felelte Gabriel.

Déltájban Gabriel Donati hivatali autójának hátsó ülésén távozott a Vatikánból, és bement az izraeli követségre, hogy átnézze a Saul király útról érkezett napi titkosszolgálati jelentést. Ha az idő engedte, visszatért a restaurátor-műhelybe, hogy pár órát még dolgozzon. Hétkor Donatival és a pápával vacsorázott hármásban, a pápa ebédlőjében. Volt annyira bölcs, és nem vetette fel újra a biztonság kérdését. A különleges alkalmat arra használta fel, hogy segítsen felkészíteni a pápát hivatala egyik legfontosabbnak tűnő külföldi utazására. Az államtitkárság, ami nagyjából a vatikáni külügyminisztériumnak felel meg, egy sor biztonságosnak tűnő nyilatkozatot írt a pápa számára, hogy elmondja őket a látogatás különböző helyszínein, mind Izraelben, mind pedig a palesztin irányítás alatt álló területeken. De ahogy teltek a napok, egyértelművé vált, hogy a pápa radikálisan meg akarja változtatni a Szentszék és a zsidó állam közötti feszült kapcsolatot. Az út nem egyszerű zarándoklat

lesz; ezzel válik teljessé a folyamat, amelyet a pápa közel egy évtizede indított el a római nagy zsinagógában elmondott megbánással.

Az utolsó este Gabriel még hallotta, hogyan birkózik a Szentatya a beszéddel, amelyet a Jad Vasemben, az izraeli holokauszt-múzeumban és – emlékhelyen akart megtartani. Utána a nyughatatlan Donati ragaszkodott hozzá, hogy visszakísérhesse Gabrielt az apartmanjába. Kis kitérővel a Sixtus-kápolnába vezető folyosók egyikéhez értek. Donati habozott, ahogy elfordította a kilincset.

– Talán jobb lesz, ha most nélkülem méysz be.

– Ki van bent, Luigi?

– Az egyedüli személy a világon, aki megadhatja Carlónak a megérdemelt büntetését.

Veronica Marchese az oltár mögött állt, keze védekezőn összefonva, tekintete az *Utolsó ítélet*en. Akkor sem nézett máshová, amikor Gabriel csendben mellé lépett.

– Gondolja, hogy ilyen lesz? – kérdezte a nő.

– A vég?

Bólintott.

– Remélem, hogy nem. Mert akkor igencsak nagy bajban lennék.

Veronica akkor nézett rá először. Gabriel látta rajta, hogy sírt.

– Hogyan történt, Mr. Allon? Egy olyan ember, mint ön, hogyan vált a keresztény művészet egyik legjobb restaurátorává?

– Hosszú történet.

– Azt hiszem, hogy most pont ilyenre van szükségem.

– Megkértek, hogy pár dolgot tegyek meg az országom számára, és ezért nem tudtam a festészettel foglalkozni. Így hát megtanultam olaszul, és álnéven Velencébe mentem, hogy a restaurálás művészetét tanuljam.

– Umberto Conti mellett?

– Ki más lehetett volna?

– Hiányolom Umbertót.

– Én is. Volt egy csomó kulcsa, amelyekkel minden ajtót ki tudott nyitni Velencében. Késő éjszaka kirángatott az ágyból, hogy festményeket nézzek meg. „Egy olyan ember, aki elégedett magával, elég jó restaurátor lehet”, szokta mondani, „de igazán tökéletes csak akkor lesz, ha neki magának is van sérült vászna.”

– Sikerült kijavítania?

– Részben – felelte Gabriel kis tűnődés után. – De attól tartok, hogy néhány rész menthetetlen.

A nő nem szólt.

– Hol van Carlo?

– Milánóban. Legalábbis azt hiszem. Nem túl régen rájöttem, hogy Carlo nem mindig mondja meg őszintén, hol van, vagy kivel találkozik. Már tudom, hogy miért.

– Mennyit mondott el magának Donati?

– Eleget, hogy rájöjjek, a korábbi életem véget ért.

Nehéz csend telepedett közéjük. Gabriel visszaemlékezett, milyen volt Veronica aznap délután a Villa Giulia múzeumban, mennyivel fiatalabbnak tűnt a koránál. Most mind az ötven év látszott rajta, de még így is meglepően szép volt.

– Bizonyára rájött, hogy a férje nem az, akinek kiadta magát – jegyezte meg végül.

– Tudtam, hogy Carlo olyan módon keres rengeteg pénzt, amit nem mindig látok át. De ha azt kérdezi, tudtam-e, hogy a lopott műkincsek nemzetközi kereskedelmét irányító bűnszervezet vezetője... – innen már nagyon halkán folytatta. – Nem, Mr. Allon. Nem tudtam.

– Felhasználta önt, Veronica. Maga juttatta be a Vatikáni Bankba.

– És a műkincsek világában megszerzett hírnevem a megbízhatóság látszatát adta neki.

Haja az arcába hullott. Szándékosan félrehúzta, mintha azt akarná, hogy Gabriel, a restaurátor láthassa, milyen sérüléseket okozott benne Carlo árulása.

– Miért ment hozzá feleségül? – kérdezte Gabriel.

– Ítéletet mond rólam, Mr. Allon?

– Eszem ágában sincs. Csak eltűnődtem, hogyan választhatott ilyen embert azután, hogy Luigiba volt szerelmes.

– Nem ismeri igazán a nőket, ugye?

– Már mások is mondták.

A nő mosolya őszinte volt. Gyorsan elhalványult azonban, ahogy az okokat sorolta, amiért hozzáment egy olyan emberhez, mint Carlo Marchese. Carlo jóképű volt. Izgalmas. Gazdag.

– De Carlo nem Donati volt – jegyezte meg Gabriel.

– Nem – felelte Veronica –, Luigiból csak egy van. És az enyém lehetett volna, ha nincs Pietro Lucchesi.

Hangja hirtelen keserű volt, bánkódó, mintha Öszentségét lehetne hibáztatni, amiért gyilkoshoz ment feleségül.

– Bizonyára így kellett lennie – jegyezte meg Gabriel óvatosan.

– Hogy Luigi visszatérjen a papi hivatáshoz, és ne vegyen feleségül?

Gabriel bólintott.

– Maga könnyen beszél, Mr. Allon. – Halkán folytatta. – Nem ön volt belé szerelmes.

– Luigi így boldog, Veronica.

– És mi történik, amikor leveszik a halászgyűrűt Lucchesi ujjáról, a testét pedig elhelyezik a bazilika alatti kriptában? Mit tesz majd Luigi? – Gyorsan válaszolt is a saját kérdésére. – Feltételezem, pár évig egyházbíróként tanít egy püspöki egyetemen. Élete utolsó éveit pedig öregotthonban tölti, élemedett korú papok között. Magányosan – tette hozzá egy pillanattal később. – Borzasztó szomorúan és magányosan.

– Ezt az életet választotta.

– Mások választották neki, akárcsak az ön esetében. Maguk ketten teljesen egyformák, Mr. Allon. Bizonyára ezért jönnek ki ilyen jól egymással.

Gabriel ránézett.

– Még mindig szereti, ugye?

– Erre a kérdésre inkább nem válaszolok – legalábbis nem itt. – A nő a mennyezet felé fordította az arcát. – Tudja, hogy Claudia telefonált az irodámba a Villa Giulia-ba a halála előtti este?

– 8:47-kor.

– Akkor bizonyára azt is tudja, hogy egy perccel korábban egy másik számot hívott.

– Tudom. Azonosítani azonban nem sikerült a hívást.

– Segíthettem volna maguknak.

Átadott egy névjegyet. A szám, amelyet Claudia hívott, Veronica mobiljáié volt.

- Elmentem már az irodából, mire ott hívtak, és egész másnapig nem vettem észre, hogy a BlackBerrymen keresett.
- Miért nem?
- Mert egész nap nem volt ott. Másnap délelőtt találtam meg az autóm padlóján. Nem is gondoltam rá egész addig, amíg maga fel nem keresett a múzeumban. Akkor jöttem rá, Carlo hogyan csinálta. Miután otthagytam magát a zivatarban, elmentem a Borghese Galériába, és vagy egy órát sírtam. Csak utána mentem haza. Carlo láthatta rajtam, hogy valami nincs rendben.
- Miért nem mondta el a vacsora estéjén?
- Félttem.
- Mitől?
- Hogy a férjem engem is megöl. – Gabrielre nézett, majd az *Utolsó ítéletre*. – Remélem, hogy olyan szép lesz, mint a képen.
- A vég?
- Igen.
- Valahogy – mondta Gabriel – kétlem, hogy ilyen szerencsések lehetünk.

Gabriel elmondott annyit, amennyit lehetett, majd kikísérte Veronicát a bronzkapuhoz. Ahogy a nő beleolvadt a sötétségbe, Donátit is odaképzelte mellé – nem azt a Donátit, aki nőtlenségi fogadalmat tett, hanem azt, aki lehetett volna, ha Isten nem hívja el, hogy pap legyen. Amikor a nő eltűnt, elindult a lakrésze felé, de valami visszahúzta a kápolnába. Egyedül, mozdulatlanul állt percekig, és ahogy a freskókat nézegette, a szentírás egy verse futott át az agyán. „*És a ház, amelyet Salamon király az úrnak építe, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harminc sing magas volt.*”

Szuverén ország vezetőjeként a pápának van postahivatala, pénzverdéje, kis hadserege, csodálatos múzeuma, és vannak nagykövetei szerte a világon. Nincs viszont repülőgépe. Ilyen célból az Alitalia, Olaszország nehéz anyagi helyzetben lévő nemzeti légitársaságának szolgáltatását kell igénybe vennie. Az izraeli úthoz egy Boeing 767-es gépet biztosítottak, amelyet az utazás tiszteletére *Cion* névre kereszteltek át. Őszentsége magánrészlegében négy forgó fotel volt, egy kávézóasztal a reggeli lapokkal, és egy műholdas tévé, amelyen a RAI olasz televíziós társaság jóvoltából élőben nézhette saját indulását a Fiumicino repülőtérrel.

A pápa kúriai kísérete és biztonsági részlege közvetlenül mögötte kapott helyet az első osztályon, míg a vatikáni újságírók a turistaosztályra szorultak. Ahogy fényképezőgépekkel és csomagokkal felkászálódtak a repülőgépre, többen közülük fekete-fehér mintás palesztin kefiját viseltek sálként. A pápa sűrű programjában a második megálló a dzejszei menekülttábor lesz. Úgy tűnt, a Vatikán fontosnak tartja, hogy kedvező benyomást tegyen vendéglátóira.

A kora reggeli indulás ellenére az Alitalia bőséges ebédet szolgáltat fel az utazás során. A papok és püspökök úgy estek neki, mintha napok óta nem láttak volna ételt, de Gabrielt túlságosan lefoglalták a gondolatai, és nem tudott enni. Alois Metzler mellett ülve még egyszer átgondolta a biztonsági tervet, és gondolatban listát készített mindenről, ami félresikerülhet. Amikor a rémálom-forgatókönyvek száma elérte a húszat, becsukta gondolatai könyvét, és az ablakon át nézelődött, miközben a repülőgép alacsonyan szállt a Földközi-tenger fölött Izrael üde zöld partvidéke felé. Öt perccel később, amikor a kerekek a Ben Gurion repülőtér kifutópályáját érintették, valaki elkiáltotta magát: „Üdvözljük a megszállt Palesztinában!” Ezt hallva az Államtitkárság egyik érseke csak annyit mondott: „Ámen”. Egyértelmű, gondolta Gabriel, a kúria tagjai között vannak néhányán, akik nem örülnek a pápa döntésének, hogy a húsvétot a zsidók által ellenőrzött Szentföldön tölti.

Donati utasítására Gabriel a pápa védelmét közvetlenül ellátók csoportjában volt, tehát pár méternél nem lehetett távolabb a főpaptól. Ezért amikor Őszentsége VII. Pál pápa, Róma püspöke, pontifex maximus és Szent Péter utóda kiszállt a kölcsönkapott repülőgépből, rögtön mögötte haladt a Jezréel-völgy holokauszt-túlélőinek egyetlen gyermeke. Elődei mintájára a pápa rögtön a földre borult, és megcsókolta a betont. Majd felállt, odament a megjelent izraeli miniszterelnökhöz, és melegen megrázta a kezét. A két férfi pár percig a szokásos udvariasságokat mondta egymásnak a biztonságiak többszörös védőgyűrűjében. Ezután a miniszterelnök egy helikopterhez kísérte a pápát. Gabriel is beszállt, és leült Donati és Alois Metzler közé.

– Eddig minden rendben van – jegyezte meg Donati, ahogy a helikopter felemelkedett a levegőbe.

– Igen – mondta Gabriel. – De a móka csak most kezdődik.

Kelet felé repültek, a júdeai hegyek közé. Alattuk csigalépcsőszerű völgy választotta el Jeruzsálemet a tengertől. Gabriel kimutatott néhány falura, amelyek az izraeli függetlenségi háború során a legsúlyosabb harcokat élték át; ezután Jeruzsálem tűnt fel alattuk, és lebegni látszott, mintha Isten tartaná a kezében. A pápa önkéntelenül is kinézett az ablakán, ahogy nyugatról keletre átrepültek a városon. Amikor a Templomhegy fölött voltak, a Sziklamecset kupolája ragyogott a déli verőfényben. Gabriel megmutatta a pápának a Szent Sír-templomot, a Mária Elszenderülése-templomot és a Getsemáne-kertet.

– És a maga fia? – kérdezte a pápa.

– Ott van – felelte Gabriel, ahogy átrepültek az Olajfák hegye fölött. A helikopter kicsit dél felé kanyarodott, és elrepült az 1949-es zöld vonal mentén, amelyet általában az 1967 előtti határnak tartanak. A levegőből világosan lehetett látni, hogy több mint negyven év izraeli megszállás után a határból már gyakorlatilag semmi nem maradt. Pár másodperc múlva átrepültek egy vegyes lakosságú jeruzsálemi vidék, Abu Tor, a ciszjordániai zsidó település, Har Homa és egy arab falu, Bajt Dzsala fölött. A Manger tér jól látszott a távolban, mivel több ezer ember nyüzsgött rajta, és mindnyájan kis palesztin zászlót lengettek. A városba vezető utakon egyetlen autó sem haladt, csak az izraeli haderő terepjáróit és teherautóit lehetett látni.

– Itt kezd politikai színezetet ölteni az ügy – mondta Gabriel Donátinak. – Fontos fenntartani az állandó mozgást, főleg mert a díszvendég az egyedüli férfi, aki tetőtől talpig fehérben van.

Amikor a helikopter leszállt, Mahmud Abbász és a palesztin hatóságok vezetői várták őket a Születés temploma előtti emelvényen.

– Üdvözljük, kegyelmes uram, Palesztina ősi földjén – kiáltotta Abbász elég hangosan, hogy a körülöttük álló riporterek is hallják. – Üdvözljük Betlehemben és Jeruzsálemben, Palesztina örök és megoszthatatlan fővárosában.

A pápa diplomatikusan fejbólintással válaszolt, majd üdvözölte a delegáció többi tagját. Legtöbben közülük egyértelműen örültek, hogy ott lehetnek vele, de az egyiküket, Jasszer Abed Rabbót, a Népi Front Palesztina Felszabadításáért korábbi vezetőjét láthatóan sokkal jobban érdekelte a testőr, aki pár centiméternél sosem került távolabbra a Szentatya vállától.

A pápa belépett a templomba, és pár percig csendben imádkozott a Születés oltáránál. Utána megkérte Abbászt, hogy mutassa meg a templomban 2002-ben esett kárt, amikor palesztin terroristák csoportja a szent keresztény helyre menekült be, hogy el ne fogják őket. A kilencven-három napos ellenállás után az izraeli erők negyven robbanószert találtak elrejtve a templomban, miközben az ostrom alatt túsul fogva tartott ferences lelkészek arról számoltak be, hogy a palesztin terroristák aranyikonokat szedtek le a templomban, a Biblia lapjait pedig vécépapírként használták. Mindez azonban, szemmel láthatóan, teljesen új volt Mahmud Abbásznak.

– A templomot ért egyedüli sérülést – tartott ki véleménye mellett – az izraeliek okozták. Ön is tudja, hogy mélységesen keresztényellenesek.

– Ha így van – felelte a pápa kimérten –, Betlehem keresztény lakossága miért csökkent kilencvenöt százalékról mindössze egyharmadra? És miért menekülnek a keresztények ijesztően nagy számban a palesztin hatóságok befolyása alatt lévő területekről?

Abbász nagyon kicsit elmosolyodott, és ránézett a karórájára.

– Most már, kegyelmes uram, talán ideje lenne Dzejszébe elmenni.

A tábor vagy másfél kilométerre volt Betlehemtől délre, egy olyan földterületen, amelyet a jordániai kormánytól vettek bérbe a függetlenségi háború befejezése után. Eredetileg vagy háromezer, főleg jeruzsálemi és hebroni palesztin élt ott. Most, több mint hatvan évvel később, a sátrakat salakblokkból készült épületek váltották fel, és a tábor lakossága közel tizenháromezer nyilvántartott menekültre nőtt. Mivel nagy volt a munkanélküliség, legtöbben az ENSZ állandó segélyére szorultak, és a tábor a fegyveres tevékenység melegágya volt. Ennek ellenére az ott lakók ünnepléssel fogadták a pápát, ahogy Gabriellel az oldalán végigment a keskeny utcákon.

A látogatás végén a pápa a tábor poros központi terén „a palesztin nép borzalmas szenvedése” miatt kesergett. Ám hirtelen eltért az előre leírt szövegtől, és élesen kritizálta az arab vezetés három

nemzedékének kudarcát, mivel képtelenek voltak igazságos és életképes megoldást találni a menekültválságra.

– Akik a politika érdekében fenntartják az emberi szenvedést – jelentette ki komoran –, azokat ugyanolyan mértékben el kell ítélni, mint a szenvedés okozóit.

Ezután a pápa a kereszt jelével megáldotta a tömeget, és beszállt a páncélozott autóba, hogy megtegye a rövid utat Jeruzsálembe. Ahogy a Dung kapun át beért a zsidó negyedbe, a Nyugati Fal kövei között elmondott egy imát a békéért, majd gyalog megindult a muszlim negyed utcáin a láncos kapuhoz, a Templomhegy bejáratához a keleti oldalon. Egy tábla, amelyet az Izraeli Főrabbinátus helyezett el, arra figyelmeztetett, hogy izraelieknek tilos belépni a hegyre, mivel az szent.

– Erről még sosem hallottam – mondta a pápa.

– Komplikált, kegyelmes uram – felelte Gabriel. – De Izraelben a legtöbb dolog az.

– Biztos, hogy velem akar jönni?

– Már voltam itt korábban is.

A pápa elmosolyodott.

– Belegondolni is rossz, hogy mi történt volna szegény kis Izsákkal maga nélkül.

– Isten mentette meg a kisfiút. Gabriel arkangyal csak közvetítette az üzenetet.

– Remélem, célszerűnek látja engem is megmenteni.

– Ennek érdekében rám kell hallgatnia – mondta Gabriel. – Nagyon gyorsan rosszra fordulhatnak a dolgok. Ha valami olyasmit látok, ami nem tetszik...

– Távozzunk – mondta a pápa, belefojtva Gabrielbe a szót.

– Méghozzá gyorsan – tette hozzá Gabriel.

Bár a Templomhegy a Vakf ellenőrzése alatt állt, a bejáratokat nem ők ellenőrizték, tehát az izraeli kormány érvényesíthette a Vatikán kérését, hogy a Harámot zárják le a pápa rövid látogatásának idejére. Ennek eredményeként a Sziklamecset lépcsőin várakozó iszlám méltóságok delegációja csak negyven főből állt. Köztük volt a főmufti, ott voltak a Vakf legfelsőbb tanácsának tagjai, és ott volt még több tucat fegyveres biztonsági őr, akik közül sokan palesztin és iszlám fegyveres csoportokkal tartottak fenn kapcsolatot. A megérkezés után hamarosan a mufti invitálta a pápát, hogy a Sziklamecsetben imádkozzék, annak ellenére, hogy a Vakf biztosította a Vatikánt, ilyen felkérésre nem kerül sor. A pápa diplomatikusan visszautasította a kérést, majd percek alatt keresztül csodálta az épület káprázatos mozaikjait és ablakait. Gabriel feltűnés nélkül rámutatott az arab nyelvű feliratra, amely nyíltan gúnyolta a keresztény hitet, és buzdította az összes keresztényt, hogy vegyék fel az iszlám vallást, amely a muszlimok szerint Isten szavainak végső és bizonyító erejű megnyilvánulása.

– El tudja olvasni az arab szöveget? – kérdezte a mufti.

– *Nein* – felelte Gabriel németül.

A látogatás végén a pápa és a mufti a kertben ült le teázni. Ahogy egyedül maradt a világ legtekintélyesebb vallási vezetőjével, az iszlám harmadik legszentebb helyének őre kihasználta a lehetőséget, hogy előadja gyakran hangoztatott elméletét, mely szerint a holokauszt sosem történt meg, és a zsidók az amerikai fundamentalista keresztények támogatásával titkos összeesküvést szőnek a Sziklamecset elpusztítására. A pápa sztoikus csendben hallgatta, de egy későbbi nyilatkozatában a beszélgetést „sok kérdést tisztázónak” minősítette. Majd miután elmondta az előre megfogalmazott mentegetőzést a keresztesek gyilkos túlkapásai miatt, rámutatott, hogy Jeruzsálem történelmében a zsidók voltak az első hódítók, akik nem változtatták meg a szent hegy feletti fennhatóságot. Ennek eredményeként, jelentette ki, az iszlámnak nemcsak a szent hegyen lévő mecsetekkel kell törődnie, de

a föld alatti szent romokat is védenie kell.

– Mindent egybevetve – jelentette ki a pápa, ahogy beszállt az autójába az Oroszlánkapu utcában –, szerintem egész jól ment az ügy.

– Nem vagyok benne biztos, hogy a mufti is így vélekedik – jegyezte meg Gabriel mosolyogva.

– Szerencséje, hogy nem vesztettem el a béketűrésemet. Hallania kellett volna, miket mondott nekem.

– Naponta halljuk, kegyelmes uram.

– De én nem – válaszolta a pápa. – Feltételezem, hogy oka van, amiért Isten végighallgattatta velem a locsogást.

Gabriel a Szentatya programjának másolatára nézett, és önkéntelenül is eltűnődött, hogy Isten tényleg így akarta-e.

A következő megálló a Jad Vasem volt.

Donati egyórásra tervezte a látogatást, de kilencven perc telt el, mire a pápa befejezte a sétát a holokausz történelmét bemutató kiállítás új elemei között. Onnan a Nevek csarnokába ment, a meghaltak emlékének komor tárházába, majd végigsétált a Világ Igazai fasorban és a Közösségek völgyében. A Gyermek-emlékműnél, a gyertyafénnyel megvilágított sötét, komor helyen egy pillanatra elvesztette a tájékozódási képességét.

– Erre – mondta Gabriel halkán.

És amikor a pápa újra kilépett a ragyogó jeruzsálemi napfénybe, könnyes volt az arca.

– Gyerekek – mondta. – Miért gyilkoltak meg kisgyerekeket Isten nevében?

– Szüksége van egy kis időre, hogy összeszedje a gondolatait?

– Nem – mondta a pápa. – Mennünk kell.

A Hősiesség magas oszlopa mellett elmentek az Emlékezés csarnokához. Az előtte lévő téren több száz izraeli méltóság és holokausz-túlélő ült az egyszerű emelvény előtt, amelyen a pápa az utazás legfontosabb kijelentéseit készült tenni. A komor helyszín miatt a hangulat is temetési volt. Nem lengettek zászlót, és nem volt taps, amikor a pápa belépett a csarnokba. Ahogy Gabriel követte a hűvös árnyékba, először érzett békét az izraeli földre való megérkezésük óta. Itt, az emlékezésnek e megszentelt csarnokában a Szentatya biztonságban volt.

Az emlékezés lángját ideiglenesen kioltották. Donati segítségével a pápa újra meggyújtotta, majd percekig térdelt csendben, ahogy egy fájdalmas imát mondott. Végül felállt, és kiment a térre, ahol a tömeg már izgatottan várta. Az emelvényhez közeledve Donati elvette az előre megírt szöveget tartalmazó fekete mappát, és egyetlen vonalas, fehér lapot tett a helyére. A Szentatya kézírásos jegyzetei voltak rajta, amelyeket akkor készített, amikor az utolsó beszélgetést folytatta Gabriellel az Apostoli Palotában. A pápa írott szöveg nélkül akarta megtartani pápasága legfontosabb kinyilatkoztatását.

Kis ideig úgy állt az emelvényen, mintha a Jad Vasemben látható horror és a szépség egyedi kombinációjától nem tudna megszólalni. Mivel Gabriel ott volt a Szentatyával a Gyermek-emlékműnél, tudta, hogy az érzés valódi. Azt is tudta azonban, hogy Őszentsége a hitszónoklatot a szavak és a tettek közötti különbség taglalásával kezdi. A csendnek tehát célja van.

– Az elviselhetetlen fájdalomnak ezen a helyén – kezdte végül a Szentatya – a puszta szavak bizonyára nem írhatják le bánatunk és szégyenünk mélységét. Az emlékezésnek ez a szép kertje több,

mint magasztos síremlék Isten és Ábrahám hatmillió gyermeke számára, akik meghaltak a holokauszt tüzeiben. Emlékeztet minket, hogy a gonosz, az igazi gonosz velünk van a világon. Arra is emlékeztet, hogy keresztényként osztozunk a holokauszt során történetek iránti felelősségben, és megbocsátásért kell könyörögnünk. Egy évtizede, a római nagy zsinagógában arról beszéltünk, hogy részesek voltunk a bűnben, amelynek a Jad Vasem emléket állít. És ma újra kifejezzük bánatunkat, és megint bocsánatot kérünk. De most, ahogy a Közel-Keleten ismét fokozódik a feszültség, a bánatunkba félelem is vegyül. Félelem, hogy ez az egész újból megtörténhet.

A mondat izgatott zúgást váltott ki a tömegből. Több vatikáni újságíró hitetlenkedve meredt a papírra, amelyen a beszédet megkapta. A pápa ivott a számára kitett vízből, és várt, hogy csend legyen. Gabrielre és Donatira pillantott, és csak utána folytatta a beszédet.

– A római nagy zsinagógába tett látogatásunk óta az egyház komoly lépéseket tett, hogy kitöröljük a zsidóellenes érzéseket a tanításainkból és a szövegeinkből. Kértük iszlám testvéreinket, hogy ők is végezzenek hasonló vizsgálatot, de ez sajnos nem történt meg. Szerte az iszlám világban muszlim szent emberek azt állítják prédikációikban, hogy a holokauszt nem történt meg, ugyanakkor radikális dzsihádharcosok egy újabbat ígérnek. Az ellentmondás többeknek komikus lehet, de nekem nem az – főleg akkor nem, amikor egy nép, amely megesküdt, hogy eltörli Izraelt a föld színéről, fáradhatatlanul munkálkodik, hogy képes legyen rá.

A közönség újra izgatottan mocorgott, várva a fejleményeket. Gabriel tekintete végigfutott a kúria delegációjának megrökönyödött küldöttein, majd ismét megállapodott a fehérbe öltözött apró alakon, aki éppen történelmet készült írni.

– Néhány vezető arról biztosít, hogy Izrael együtt tud élni egy nukleáris fegyverrel rendelkező Iránnal – folytatta a pápa. – De azok számára, akik átérték a második világháború örült borzalmát, az állítás nagyon hasonlít bizonyos kijelentésekhez, melyek szerint a zsidóknak nem volt miért félniük a Hitler és a nácik vezette Németországtól. Itt, Jeruzsálem szent városában lépten-nyomon emlékeznünk kell, hogy nagy birodalmak és nagy civilizációk tűnhetnek el egyetlen szempillantás alatt. Műkincseik megtöltik a múzeumainkat, ám legtöbbször, sajnos, nem tanulunk a hibáinkból. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy elértünk a történelem egy pontjára, amikor a korábbi hibák már nem ismétlődhetnek meg többé. Ám a történelem folyamatosan alakul, és időnként gonosz emberek formálják. És a történelem sajnos túl gyakran ismétli önmagát.

Több riporter már a mobiltelefonjába suttogott. Gabriel feltételezte, hogy a szerkesztőiket tájékoztatják, Öszentsége sajtóhírrrel felérő módon elkanyarodott a Jad Vasemben megtartandó szokásos emlékbeszéd szövegétől.

– Ezért tehát – folytatta a pápa – ebből az ünnepélyes alkalomból és ezen a szent helyen nem pusztán emlékezünk a hatmillióra, akik szenvedtek és meghaltak a holokauszt során. Megújítjuk kötelékeinket leszármazottaikkal, és biztosítjuk őket, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy a borzalom soha többé ne ismétlődhessen meg.

A pápa újra kis szünetet tartott, mintha jelezné az újságíróknak, hogy beszéde leglényegesebb eleme még csak ezután jön. Amikor megszólalt, hangjában már nem bánat csengett, csak eltökéltség.

– Ennek érdekében – mondta széttárt karral, és kihangosított szavai visszhangoztak a Jad Vasem emlékművei között – megígérjük Izrael népének, idősebb testvéreinknek, hogy ezekben a napokban, amikor létezésüket fenyegeti veszély, a római katolikus egyház mellettetek áll. Imánkat ajánljuk, és ha elfogadjátok, a tanácsunkat is. Csak azt kérjük, hogy a legnagyobb óvatossággal járjatok el, mert döntéseitek az egész világra kihatnak. Ennek a szent városnak a talaja magukat elszámító birodalmak

maradványaival van tele. Jeruzsálem Isten városa. De egyben az emberi butaság síremléke is.

Ezután a közönség tomboló ovációban tört ki. Gabriel és a biztonsági emberek gyorsan odaléptek a pápához, és a várakozó autóhoz kísérték. Ahogy a konvoj a Herzl-hegy lejtőjén ereszkedett az óváros felé, a pápa átadta Gabrielnek beszéde jegyzetét.

– Tegye be a gyűjteményébe!

– Köszönöm, kegyelmes uram.

– Még mindig úgy gondolja, hogy el kellett volna halasztanom az utazást?

– Nem, kegyelmes uram. Biztos lehet azonban, hogy mialatt beszélünk, az irániak éppen jutalmat tűznek ki a fejére.

– Mindig tudtam, hogy erre számíthatok – felelte a pápa. – Most már csak arról gondoskodjon, hogy senki ne érdemelhesse ki, mielőtt elhagyom Jeruzsálemet.

Donati és a Szentatya a Jaffa kapu mellett töltötte az éjszakát, a latin pátriárka rezidenciáján. Gabriel elkísérte őket az ajtóig, egy végső biztonsági ellenőrzést végzett, majd a késő délutáni napfényben Jeruzsálem nyugati része felé indult. Ahogy egy sarkon bekanyarodott a Narkiss utcába, azonnal észrevette a 16-os számú ház előtt parkoló páncélozott Peugeot limuzint. Tulajdonosa a második emeleti erkély korlátjánál állt, és részben eltakarták az épület mellett váltás nélküli őrséget álló eukaliptuszfa lecsüngő ágai.

Amikor Gabriel belépett a lakásba, rögtön megérezte a marokkói fűszerrel készített padlizsán, Samron béketűrő felesége, Gilah specialitásának illatát. A nő a konyhában állt Chiara mellett, derekán virágmintás köténnyel. Chiarán bő blúz volt, melynek nyakát hímzés díszítette. Haja a vállára hullott, és ajkán csók közben méz ízét lehetett érezni. Egy újabb csók előtt megigazította Gabriel nyakkendőjén a csomót.

– Úgy tűnik, a barátoddal kissé felkavartátok a kedélyeket.

Gabriel a képernyőre nézett, és magát pillantotta meg, ahogy pár lépéssel a pápa mögött kilép az Emlékezés csarnokából a Jad Vasem emlékhelyen. Egy londoni hírelemző arról beszélt, hogy a Vatikán Izraellel kapcsolatos politikája teljesen átalakul. Gabriel különböző hírcsatornákra kapcsolt, és mindenütt nagyjából ugyanazt mondták. A hírek alapján Öszentsége VII. Pál pápa alapvetően megváltoztatta a közel-keleti konfliktus kilátásait, mivel a Vatikán egyértelműen Izrael oldalára állt az Iránnal és a radikális iszlámmal folytatott viszályban. És ami az egészet különösen figyelemre méltóvá teszi, hogy a Vatikánnak az elindulás előtt teljesen sikerült eltitkolni a Szentatya szándékait.

Gabriel kikapcsolta a televíziót, és bement a hálószobába, hogy átöltözzön. Utána elfogadott Chiarától két pohár Shiraz vörösbort, majd kiment a kis teraszra. Samron éppen cigarettára akart gyújtani. Gabriel elvette tőle, és csak utána ült le.

– Igazán fel kellene már hagynod vele, Ari.

– Miért?

– Mert megöl.

– Inkább halnék meg a dohányzás miatt, mint valamelyik ellenségem kezétől.

– *Más lehetőségek is vannak, jól tudod.* – Gabriel komor tekintettel elnyomta a cigarettát, és átadott Samronnak egy pohár bort. – Idd meg, Ari. Azt mondják, jól tesz a szívnek.

– Az enyémet elzártam, amikor beléptem a Céghez. És most, hogy újra elővettem, egyfolytában csak fájdalmat okoz. – Ivott a borból. Az eukaliptuszfa ágait szellő borzolta. – Emlékszel, mit mondtam, amikor neked adtam ezt a lakást?

– Azt mondtad, hogy töltsen meg gyerekekkel.

– Jó a memóriád.

– Nem annyira, mint a tiéd.

– Már az enyém sem a régi, pedig nem gondoltam volna, hogy ez bekövetkezik. Sok mindent tettem életemben, amit inkább elfelejtenék, főleg veled kapcsolatban.

Komoly arccal Gabrielre nézett, és megkérdezte:

– Segített valamennyit?

– Micsoda?

– Bécs.

– Nem a magam érdekében tettem. Azért, hogy valaki másnak ne kelljen egy gyermeket eltemetni, vagy pszichiátriai osztályon látogatni, akit szeret.

– Éppen most adtál igenlő választ a kérdésemre – mondta Samron. – Csak azt sajnálom, hogy Maszúdot vissza kellett küldenünk Teheránba. Megérdemelte volna, hogy dicstelen halált haljon.

– Majdnem ennyire jót tettünk kapcsolatai felégetésével.

– Bárcsak valódi lángok lettek volna a jelképesek helyett.

Samron ivott még a borból, és megkérdezte Gabrielt, milyen érzés volt a Templom-hegyen járni.

– Megváltozott az utolsó látogatásom óta.

– Közel érezted magad Istenhez?

– Túlságosan is közel.

Samron elmosolyodott.

– A látogatás nem pont a tervek szerint alakult, legalábbis a mufti szempontjából. De a miénkből...

– Samron hangja elhalkult. – A pápa biztató szavai nem is jöhettek volna jobbkor. És ezt neked kell köszönnünk.

– Az ő szavai voltak, Ari. Nem az enyéme.

– De nem vagyok biztos benne, hogy elmondta volna őket, ha nincs a veled való barátsága. Csak remélem, hogy mellettünk fog állni, amikor az elkerülhetetlenből valóság lesz.

– Az Irán elleni támadásra gondolsz?

Samron bólintott.

– Mennyi időnk van még?

– Uzi barátodnak kell meghoznia a döntést. De ha tippelnem kellene, valamikor jövőre lesz esedékes. Véleményem szerint – tette hozzá Samron – már így is túl sokat vártunk.

– De még te sem tudod biztosan, hogy sikeres lesz-e egy támadás a létesítményeik ellen.

– *Biztosan* tudom viszont, hogy mi történik, ha nem csinálunk semmit – mondta Samron. – Nem egy nukleáris támadástól félek a legjobban. Inkább attól, hogy ellenségeink az iráni nukleáris ernyő védelmét használják ki, hogy a mindennapi életünket lehetetlenné tegyék. Rakéták Gázából, rakéták Libanonból, így az ország teljes tartományai maradnak lakhatatlanok. Mi lesz majd akkor? Az emberek idegesek lesznek. Lassanként máshová fognak költözni. És a szép ország, amelynek megteremtésében és védelmében segítettem, összeomlik.

– Elképzelhető, hogy túl pesszimista vagy.

– Történetesen – mondta Samron – a legjobb forgató-könyvet adtam most elő.

– És mi a legrosszabb?

Samron kissé elfordította a fejét, és az óváros felé nézett.

– Nagy tűzgömbbé válhatna minden, mint azon az éjszakán, amikor Titus elpusztította a Második templomot.

Chiara nevetése szűrődött ki a konyhából a teraszra. Samron komor kedélyállapota rögtön enyhült.

– Van bármi fejlemény a gyermekfronton?

– A pápa imádkozik értünk.

– Én is – mondta Samron. – Nem túl régen olvastam egy érdekes cikket a terméketlenségről. Az állt benne, hogy a gyakori utazás időnként befolyásolhatja a fogamzást. Azt is írták, hogy egy párnak a lehető legtöbbet kellene otthon maradni, családtagok és szeretett hozzátartozók között.

– Nem érzel szégyent?

- Egyáltalán nem. – Samron elmosolyodott, és Gabriel karjára tette a kezét. – Örülsz most, fiam?
- Majd akkor leszek boldog, ha Őszentségét felrakom a repülőgépre.
- Feltételezem, hogy te is vele mégy.

Gabriel bólintott.

- Szót kell váltanom Carlo Marchesével. És be kell még fejeznem a Caravaggiót is.
- Sosincs egy unalmas perced.
- Bárcsak lehetne!
- És amikor végeztél Rómában? Utána mi lesz?

Gabriel elmosolyodott.

- Idd meg a borodat, Ari. Azt mondják, jót tesz a szívnek.

Ahogy Samron megjósolta, a pápa megjegyzéseit, amelyeket a Templom-hegyen tett, a muszlim világ nem fogadta kitörő örömmel. Aznap este az al-Dzsazíra kommentátorai egymás után bélyegezték őket támadásnak, amely nem maradhat válasz nélkül. Hasszám Darvis imám az irodájában nézte a híreket, és enyhén szórakoztatónak tartotta a felháborodást. Tudta, hogy mindössze néhány órán belül a pápa szavai csak egy fehér ruhás idős ember zavaros beszédének minősülnek majd. Miközben a képernyőt nézte, a telefonért nyúlt, és egy számot hívott. A férfi, akit Mr. Faruk néven ismert, azonnal jelentkezett.

- Igen?
- Küldje el a Koránokat a címre, amelyet megadtam.
- *Allahu akbar.*

Darvis visszatette a kagylót, és átsietett a kis téren a Sziklamecsethez – nem a szentély központi csarnokába, hanem az alapítás köve alatti barlanghoz, a Lelkek kútjához. Ott letérdelt egy dohos imaszőnyegre, és hallgatta a holtak üvöltését. Hamarosan kiszabadulnak, gondolta, mivel hamarosan a Lelkek kútja sem lesz már meg. Gyakorlatilag, ha Allah engedi, hogy minden a tervek szerint történjen, semmi sem lesz.

Nagypéntek volt, ami azt jelenti, hogy Jeruzsálemben, Isten kis hegyi bástyájában szinte őrjöngő állapotok uralkodtak. Az elsődlegesen zsidók által lakott új városrészben a délelőtt a *sabbat* előtti készülődés utolsó eseményeivel telt. Kelet-Jeruzsálemben viszont muszlimok ezrei tódultak a Templom-hegyre, hogy elmondják a pénteki imát, miközben a világ minden részéből érkezett katolikusok tömege készülődött, hogy megemlékezzen Krisztus keresztre feszítéséről annak az embernek a társaságában, akit a földi helytartójának tekintenek. Nem meglepő, hogy a rendőrség és az egészségügyi dolgozók a Jeruzsálem-szindróma eseteinek hirtelen megugrásáról beszéltek, egyfajta pszichózisról, mivel a város számtalan szent helye nyílt meg a látogatók előtt. Az egyik alkalommal például a Dávid Király Szálloda egyik vendége egyetlen lepedőben jelent meg az előcsarnokban, és azt hirdette, hogy közel a vég.

- Hol van most? – kérdezte Donati.
- Erős nyugtatókat kapott, és pihen – felelte Gabriel. – Várhatóan teljesen rendbe jön.
- A ti emberetek, vagy a miénk?
- Attól tartok, a tiétek.
- Honnan jött?
- San Franciscóból.
- Egész Jeruzsálemig kellett jönnie, hogy ideg-összeroppanást kapjon?

Donati mosolygott, és rágyújtott egy cigarettára. A latin pátriárka rezidenciájának nappalijában ültek. A közöttük lévő asztalon az óváros nagy térképe feküdt, amelyen a Via Dolorosát, a fájdalmas útját pirossal jelölték. A helyenként meredek, macskaköves lépcsőket is tartalmazó, keskeny római út hatszáz méter hosszan vezet az óvárosban a hajdani Antonia-erődtől a Szent Sír-templomig, ahol a keresztények szerint Krisztust keresztre feszítették és eltemették. A legtöbb izraelihez hasonlóan Gabriel is kerülte az utcát az agresszív palesztin árusok miatt, akik vallásuktól függetlenül minden járókelőt kelepcébe akartak csalni. Az üzletek általában nyitva vannak nagypénteken, ám ez a nap kivétel volt. Gabriel kérte, hogy mindegyiket zárják be.

– Be kell vallanom, hogy ez a nap aggaszt a legjobban – mondta, és a térképet nézte. – A pápának nagyon keskeny utcában kell mennie, és meg kell állnia az egyházi történelem leghíresebb helyei közül tizenhármanál.

– Attól tartok, hogy semmit nem tudunk tenni az útvonallal – vagy a történettel sem, ha már erről van szó. Öszentségének ugyanazon az úton *kell* végigmennie, amelyen Krisztus is haladt a keresztre feszítésekor. És ragaszkodik hozzá, hogy a lehető legtöbb méltósággal tegye.

– Fontolóra venné a kevlarmellény viselését?

– Nem.

– Miért nem?

– Mert az Úr sem viselt golyóálló mellényt a halálba vezető úton. És az én uram sem fog.

– Csak a régi esemény újbóli eljátszása, Luigi.

– Az ő számára nem. Amikor a Szentatya a Via Dolorosa kövére lép, nyája szemében ő testesíti meg Jézus Krisztust.

– Egy fontos különbség van.

- Micsoda?
- Öszentségének túl kellene élnie a napot.

A pápa, aki ragyogóan fehér reverendáján bíborszínű mellényt viselt, tíz perccel később ment le a szobájából, és szállt be limuzinja hátsó ülésére. Elhaladt az óváros északi részén, el a lelkes keresztény zarándokok végtelentömegei előtt, majd megérkezett az Oroszlánkapuhoz. A vatikáni személyzet tagjai vártak rá, papok és katolikus méltóságok népes delegációjának társaságában, hogy a nyomában járjanak stációról stációra. Amikor Gabriel és Donati kísérette a Szentatyát az autóból, a tömeg viharos éljenzésben tört ki. Ezt azonban hamarosan elnyomta a déli ima hangja, amelyet az al-Aksza mecset minaretjéből közvetítettek kihangosítva.

- Miről beszél? – kérdezte Donati.
- Fordítást nem tűrő szöveg.
- Annyira rossz?
- Attól tartok.

A keresztút első állomása egy kis lépcsőn volt az Umari általános iskolánál, egy iszlám oktatási intézménynél, amelyikbe korábban a notórius palesztin terrorista, Abu Nidál is járt. Az evangéliumok és a keresztény hagyományok szerint Poncius Pilátus, az akkori Júdea római provincia helytartója ott ítélte Jézust kereszthalálra. Most, majdnem két évezreddel később, Öszentsége VII. Pál pápa ugyanazon a helyen állt lehunytt szemmel, és azt mondta: „Imádunk téged, ó, Krisztus, és magasztalunk”. Donati és a delegáció többi tagja a pápa körül azonnal térdet hajtott, és folytatta: „Mert a kereszt által megváltottad a világot”. Gabriel megnézte az óráját. Öt perccel múlt dél. Az első megállás megvolt, még tizenhárom van hátra.

Hasszán Darvis imám irodáján két ablak volt. Az egyik délre nézett, a Sziklamecsetre és az al-Aksza mecsetre; a másik nyugatra, a Via Dolorosa és a Szent Sírtemplom irányába. A második ablakon Darvis rendszerint lehúzva tartotta a rolót, hogy ne is kelljen látnia az építményt, melyet a rossz istenben való hit borzalmas templomának tartott. De most, a keresztény liturgia naptárának legtragikusabb napján ott állt, és figyelte a piros és fehér ruhát viselő buta kis embert, ahogy majmok és disznók menetét vezeti a fájdalmas útján. Egy pillanattal később, amikor a pápa belépett az Ostorozás templomába, Darvis elégedetten leengedte a rolót, és átment a másik ablakhoz. A Sziklamecset, az Isten városa fölötti iszlám uralom jelképe teljesen kitöltötte a látóhatárt. Darvis egy pillantást vetett a karórájára. Majd idegesen forgatta az imafüzért az ujjai között, és várta, hogy a föld megmozduljon.

A Saul király úton Dina Sarid teljesen más okból tartott virrasztást. A helyiségnek, ahol dolgozott, nem voltak ablakai, és csak a falakat lehetett látni. Abban a pillanatban a Bécsben nemrég sikeresen befejeződött akció részleteivel voltak tele. Minden ott volt, az elejétől a végéig, lépésről lépésre, minden kapcsolattal együtt: Claudia Andreatti – Carlo Marchese, Carlo Marchese – David Girard, David Girard – Maszúd Rahimi, Maszúd Rahimi – a négy Hezbollah-terrorista, aki a Stadttempel zsinagóga előtt halt meg. De tényleg véget ért már az irániak és a Hezbollah akciója? És tényleg a bécsi Stadttempel zsinagóga volt az igazi célja? Többórányi megszállott kutatás és elemzés után Dina

most attól tartott, hogy a válasz mindkét kérdésre a nyugtalanító nem.

Vizsgálódása az előző este, nem sokkal hét után kezdődött, amikor a 8200-as csoport elfogott és megfejtett egy nagyon fontosnak minősített üzenetet, melyet a VEVAK központjából küldtek az iráni egységeknek és bázisoknak a világ minden részén. Az üzenet mindössze három szóból állt: a VÉR SOSEM ALSZIK. A szavak semmit nem jelentettek a csoport matematikusainak és számítógép szakértőinek, azonban Dina, az iszlám történelem alapos ismerője azonnal rájött, hogy az irániak nem mástól, mint Szaladintól vették kölcsön a kifejezést. Kedvenc fiának, Zahirnak mondta, és a sürgősségtelen erőszak használata elleni figyelmeztetésnek szánta. „Arra intelek, ne onts vért, ne törd a vérontást, és ne tedd szokásoddá”, mondta Szaladin, „mert a vér sosem alszik.”

A legtöbb apához hasonlóan azonban Szaladin sem mindig fogadta meg a saját tanácsát. Miután legyőzte a kereszteseket a hattini csatában a Galileai-tenger mellett, a legyőzött lovagok közül kétszáz kiválasztottnak felkínálta a lehetőséget, hogy megmenekülhetnek, ha felveszik az iszlám vallást – és amikor azok az ajánlatot visszautasították, boldogan figyelte, ahogy udvara misztikusai és tudósai kard általi halálra ítélik őket. Amikor három hónappal később bevonult Jeruzsálembe, azonnal leszedette a keresztet a Sziklamecsetről, és végigvonszoltatta a városon. Az első gondolata az volt, hogy leromboltatja a Szent Sír-templomot – a „Szemétdomb” néven hivatkozott rá –, de végül engedte, hogy nyitva maradjon, feltéve, ha a harangjai nem szólalnak meg. És valóban, Jeruzsálemben muszlim rendelet tiltotta a harangszót egészen a 19. századig. Izrael állam megalakítása – és az óváros elfoglalása az 1967-es hatnapos háborúban – véget vetett Jeruzsálemben az iszlám hatalomnak, amelyet Szaladin teremtett meg a hódításával. Igen, a Templomhegy a Vakf ellenőrzése alatt maradt. Alapvetően az iszlám fallal körülvett erődje volt a főként zsidók lakta városban.

A vér sosem alszik...

De miért használták az irániak a kifejezést egy kódolt üzenetben? És mit jelent? Nem kifejezetten kendőzött fenyegetés lenne a pápa számára? Talán, de Dinát valami más aggasztotta. A jeruzsálemi iszlám Vakf, a szunnita iszlám harmadik legszentebb helyének őrzője miért tartott meg egy dél-libanoni síita muszlimot, hogy tanácsadója legyen a Templomhegy régészeti múltjával kapcsolatos kérdésekben? Elképzelhető, hogy a Vakf nem tudta, David Girard történetesen Daoud Ghandour. Az is lehetséges, hogy a Girard és a Vakf közötti kapcsolat pusztán véletlen volt – lehetséges, gondolta Dina, de nem valószínű. Mint a Cég minden jó elemzője, ő is mindig a legrosszabbat tettelezte fel. Girard gyakran volt a Templom-hegyen, és a gyakori látogatások okára adható legbaljósabb magyarázat szerint az iráni felügyelő, Maszúd, a szerencse fia küldte oda.

Eljuthatott olyan helyekre, ahová én nem, és olyan emberekkel beszélhetett, akik nagy ívben kerültek engem... Ő volt az én személyes Federal Express szolgálatom...

Ez a gyötrő aggodalom ösztönözte Dinát, hogy megkérje a 8200-as csoportot, vessék alá szteganográfiai vizsgálatnak a David Girard-ral kapcsolatos összes elektronikus titkosszolgálati anyagot – a szteganográfia során fontos, kódolt üzeneteket rejtenek el látszólag ártalmatlan keretben. Használata még Szaladin idejénél is korábbra nyúlik vissza. A „szteganográfia” szó görög eredetű, és a „rejtett írás” első alkalmazása az i. e. 5. századra tehető, amikor Démaratosz, Spárta királya méhviasz alá rejtette titkos leveleinek szövegét. A digitális korban a titkos üzeneteket, teljesen ártalmatlannak álcázva, azonnal továbbítani lehet az interneten. Egy terrortámadást előkészítő fényképek fürdőruhás lányok felvételei közé rejthetők; egy aktív terrorcsoport üzenete a marharagu receptjébe. A megfejtés egyszerű, csak el kell távolítani a megfelelő számú elemet az álcázó képből. Elég megnyomni pár billentyűt a számítógép klaviatúráján, és a csinos lányokból kormány épület lesz,

vagy a New York-i metró egyik megállója.

Szeptember 11. után az izraeli informatikai vállalatok elsőként fejlesztettek ki bonyolult programokat, amelyek segítségével rengeteg mindent lehet megkeresni szteganografikus anyagokban. Ennek eredményeként a csoportnak csak pár órába került, és megtaláltak két cseles képet, amelyeket ugyanazon a napon küldtek ugyanarra a gmail-címre. Az elsőt egy egyiptomi bronzmacska látszólag ártalmatlan fotójába rejtették, és David Girard-t ábrázolta, ahogy ősi oszlopok előtt áll egy sötét kamrában, egy imám mellett. A második kép a felesége pillanatfelvételében volt – szabadkézzel, sárga irattömbre rajzolt trapéz. A trapéz üres volt, leszámítva egy apró kört az alsó harmadban. A kör mellett egy háromjegyű szám állt: 689.

A trapéz valamennyire emlékeztetett a Templomhegy határvonalára, amitől a háromjegyű szám különösen érdekessé vált; Abd a-Malik, az ötödik omajjád kalifa 689-ben kezdte építtetni a Sziklamecsetet. Dina több lehetséges magyarázatot is megvizsgált a számmal kapcsolatban, de egyiket sem tartotta logikusnak. Utána egymás mellé tette a két képet, és egyetlen kérdést tett fel. Mi van akkor, ha a számnak semmi köze a történelemhez, és kizárólag a helyszínre vonatkozik – például annak a kamrának a tengerszint feletti magassága, amelyben Girard áll? A Templomhegy hétszáznegyven méterrel van a tengerszint felett. Hatszáznyolcvankilenc méter tehát ötvenegy méterrel a Templomhegy *alatt* lenne. Ahogy egyedül volt a csoport földfelszín alatti barlangjában, a titkos felvételt nézegette, amelyen David Girard állt az övében. És a Bécsben megölt négy Hezbollah-terrorista arcát is tanulmányozta. És Maszúd Rahimi képét a zürichi villamoson.

Majd végül a csoport ütött-kopott televíziójára meredt, melynek képernyőjén egy fehér ruhás kis ember haladt lassan a Via Dolorosán a templom felé, amely Szaladin számára a „Szemétdomb” volt.

A vér sosem alszik...

És akkor megértette. Semmit nem tudott bizonyítani belőle, mint ahogy azt sem tudta, hogy a villamoson utazó férfi Maszúd, de *tudta*. Felkapta tehát a telefonkagylót, és Uzi Navot irodájának mellékét hívta. Orit, a nem kifejezetten segítőkész titkárnő rögtön az első csengetés után jelentkezett. A Saul király úton az „Acélkupola” nevet adták neki, mivel páratlan képessége volt, hogy a főnökétől időt kérő minden kérést felfogjon és elhárítson.

– Nem lehetséges – mondta. – Semmi ideje nincsen.

– Sürgős, Orit. Nem telefonálnék, ha nem lenne az.

Navot titkárnőjének volt annyi esze, hogy ne kérdezze meg, miről van szó.

– Két percet kaphatsz – mondta.

– Annyi elég lesz.

– Gyere ide! Előjegyzésbe veszlek.

– Most inkább neki kellene idejőnnie.

– Túl sokat kérsz, Dina.

– Mondd meg neki, hogy ha azt akarja, hogy még a jövő héten is legyen Izrael, otthagy csapot-papot, és azonnal idejön.

Dina letette a telefont, és a televízióra meredt. A pápa éppen akkor érkezett meg a hatodik stációhoz, oda, ahol Veronika kendőt nyújtott Jézusnak.

„Imádunk téged, ó Krisztus, és magasztalunk.”

A vér sosem alszik...

– Tréfálsz, Dina?

A nő arc kifejezése egyértelművé tette, hogy nem.

– Magyarázd el lépésről lépésre! – mondta Navot.

– Nincs rá idő.

– Keríts rá időt!

Dina rámutatott a St. Moritz-i Naxos Galéria romjait ábrázoló fényképre.

– Mi van vele?

– Maszúd szerint David Girard tudta, hogy Gabriel Claudia Andreatti vatikáni meggyilkolásának ügyében vizsgálódik, és hogy Gabriel túl közel jutott Carlo Marcheséhez.

– Folytasd!

– Miért volt Girard még mindig Európában? Miért nem szedte a sátorfáját, és ment vissza a Hezbollah földjére?

– Mert ott akarták hagyni csaliként Gabriel számára.

– Pontosan. De *miért*?

– Mert meg akarták ölni Gabrielt, amiért felrobbantotta a centrifugáikat.

– Lehetséges, Uzi, de én másképp gondolom. Szerintem más okból akarták, hogy Gabriel St. Moritzba menjen.

– Mi miatt?

– *Takíja*. – Dina egy másik képre mutatott; az Ali Montazeri nevű iráni gyilkost ábrázolta és az El Grecó-i arcú lányt, aki a társa volt. – Olyanra bízták a munkát, akit felismerünk. *Akarták*, hogy tudjuk, ők állnak a háttérben.

– Miért?

– Mert azt akarták, hogy ezt is megtaláljuk. – Dina egy másik fényképre mutatott – Maszúd és Girard, egymás mellett egy zürichi villamoson. – Ellenőriztem, hogy milyen volt az idő Zürichben a fénykép készítésének a napján. Sütött a nap, de nagyon hideg volt.

– Miért fontos az időjárás?

– Mert Maszúd nem visel kesztyűt. – A férfi jobb kézfején lévő kötésre mutatott. – Nem viselt kesztyűt, mert azt akarta, hogy meglássuk. – Kis szünetet tartott, és suttogva folytatta. – Azt akarta, hogy *én meglássam*.

– Arra gondolsz, hogy Maszúd *tudatni akarta* velünk, köze van Girard-hoz és a galéria felrobbantásához?

– Pontosan.

– De miért?

– *Takíja* – ismételte meg Dina.

Navot arcáról minden hitetlenkedés eltűnt.

– Folytasd!

– Az irániak meglóbálták előttünk Maszúdot, és nem hagytak nekünk más választást, mint hogy ráharapjunk a csalira; folyamatosan bombáztak minket szóbeszédekkel egy közelgő terrortámadásról, és mozgásba hozták a Hezbollah erőit Dél-Libanonban. Jól bevált trükk. És egyetlen célja volt. A

takíja.

– Mást mutatnak, mint amit ténylegesen terveznek.

Dina bólintott.

– De a bécsi csoport valódi volt.

– Ez igaz. De nem akarták, hogy végre is hajtsa a feladatát. Maszúd úgy tervezte, hogy nagyon színpadias módon fedi fel előttünk a létezésüket, és elég időt hagy, hogy közbeléphessünk.

– Arra gondolsz, hogy a csoport *takíja* volt?

A nő bólintott.

– Mint Patton tábornok szellemhadserege a második világháborúban, amelyet a szövetségesek Kelet-Angliába küldtek, hogy elhitessék a németekkel, a franciaországi partraszállás Calais-nál lesz, nem Normandiában. A megtévesztést végző brit és amerikai tisztek hamis rádióüzenetekkel töltötték meg az étert, mert tudták, hogy a németek figyelnek. Amikor partra szálltak az első csapatok, a németek még akkor is bénultan álltak, mivel azt hitték, hogy a háború döntő csatájára Calais-nál kerül sor.

– Tehát a forgatókönyved szerint Bécs volt Calais.

– Nem az én forgatókönyvem. Maszúdé.

– Bizonyítsd be!

– Nem tudom.

– Tegyel meg minden tőled telhetőt, Dina.

A nő megmutatta Navotnak a két szteganografikus képet, amelyet a 8200-as csoport talált meg. Navot a homlokát ráncolta.

– David Girard, ahogy egy barlangban áll, és egy térkép, amelyet mintha egy ötéves gyerek rajzolt volna.

– De nézd meg, hogy mi történik, amikor a hevenyészett térképet összehasonlítod *ezzel*.

A számítógépen Dina rávetítette a képet a Templomhegy térképére.

– Valamennyire egybevág – mondta Navot.

– Egész jól egybevág.

Dina gyorsan elmagyarázta az elméletét a 689-es szám jelentőségéről, hogy az a föld alatti barlangot jelenti, ahol David Girard állt a felvétel készítésekor.

– Biztos vagy benne, hogy ő küldte a képeket Maszúd-nak?

– Nem. De nem tehetünk mást, fel kell tételeznünk, hogy így történt.

– Miért tette volna?

– Mert az ókorral foglalkozó régész, és nem geológus vagy mérnök. Szüksége volt valakire, akinek megvan a megfelelő háttere, hogy értelmezze neki a számokat.

– Milyen számokat?

– Tudnia kellett, mennyi nagy hatású robbanóanyagra van szükség, hogy a Templomhegy leomoljon.

Navot arca már hamuszürke volt.

– Ki a másik férfi a képen?

– Hasszán Darvis imám – felelte Dina. – Ő felügyelte a Marváni mecset bővítését. Ugyanakkor a Vakf legradikálisabb tagjának tekintik.

Dina felmutatta a VEVAK üzenetét, amelyet az előző este küldtek.

A vér sosem alszik...

– Szaladin? – kérdezte Navot.

Dina bólintott.

– Szerintem jel, hogy készüljenek a heves felkelésre, amely végigsöpör az iszlám világon, mihelyt a Sziklamecset és az al-Aksza mecset elpusztul. Ha bármi történik azokkal az épületekkel... – Itt a hangja megbicsaklott. – Mindennek vége, Uzi. Függöny.

– Még az irániak sem lehetnek *ennyire* ostobák – jegyezte meg Navot elutasítóan. – Miért robbantanák fel a mollák az iszlám két legfontosabb szentélyét?

– Mert *nem az ő* szentélyeik – válaszolta Dina. – A Templomhegy szunnita szentély, és tudjuk jól, hogy a szunniták és síiták mit éreznek egymással kapcsolatban. Az irániaknak nincs másra szükségük, csak egy apokaliptikus örültre a Vakfon belül, aki segít nekik.

– Gondolod, hogy Darvis az örültjük?

– Olvasd el az anyagát!

Navot tűnődött, és nem szólt semmit.

– Egy szót sem tudsz bizonyítani belőle – mondta végül.

– Hajlandó lennél fogadni, hogy tévedek?

Nem volt hajlandó.

– Mennyi időnk van még?

Dina a televíziós képre nézett.

– Ha tippelnem kellene, a Templomhegy háromkor omlik le, amikor Őszentsége a Szent Sír-templomban van.

– Abban az órában, amikor Krisztus meghalt a kereszten?

– Pontosan.

Navot megnézte az óráját.

– Addig kilencven percünk van.

– Mondd meg Oritnak, hogy legközelebb kapcsoljon, ha telefonálok.

Navot idegesen beletúrt rövid, őszes üstökébe.

– Tudod, hogy hányan vannak ebben a pillanatban a Templom-hegyen?

– Tízezren. Talán többen.

– És tudod, hogy mi történik, ha felmegyünk, és bomba után kezdünk kutatni? Megindítjuk a harmadik intifádát.

– De nem kell *keresnünk* a bombát, Uzi. Már tudjuk, hogy hol van.

– Ötvenegy méterrel a felszín alatt, valahol a Sziklamecset és az al-Aksza mecset között?

Dina bólintott.

– Eli Lavon még mindig a Nyugati Fal alagútjában dolgozik?

– Nem mozdult, mióta visszaértünk a városba.

– Működik ott lent a telefon?

– Időnként.

Navot nagy lélegzetet vett.

– Nem küldhetem Elit a Templomhegy alá a miniszterelnök jóváhagyása nélkül.

– Talán felhívhatnád – mondta Dina. – És fontolóra vehetnéd, hogy valami segítséget szerezz Elinek.

Navot a televízió képernyőjére nézett, és meglátta Gabrielt, amint egy lépéssel a pápa mögött halad a Via Dolorosán. Akkor elővette a telefonját.

Ahogy a pápa megérkezett a nyolcadik stációhoz, ahol Krisztus megállt, hogy megvigasztalja a jeruzsálemi asszonyokat, Gabriel érezte, hogy a mobiltelefonja rezegni kezd. A kijelzőn megnézte a hívó számát, és rögtön a füléhez emelte a telefont.

– Problémánk lehet – mondta Navot.

– A pápa?

– Nem.

– Hol, Uzi?

– Az egyetlen helyen Jeruzsálemben, ahol nem engedhetjük meg.

– Miről beszélsz?

– Indulj el nyugodtan a Nyugati Fal alagútja felé. Dina közben elmondja a többi.

Gabriel nem sokáig ment nyugodtan. Tulajdonképpen mire elérte a Megváltó templomát, olyan gyorsan futott, amilyen gyorsan csak bírt. A keresztény negyed szűk utcácskáiban lépten-nyomon zarándokok állták el az útját, de ahogy átért a zsidó negyedbe, ott már kevesebben voltak. Kelet felé tartott – kőlépcsőkön fel-le, ívek alatt át és csendes utcákon keresztül –, amíg meg nem érkezett a Nyugati Fal egyik kapujához. Mivel péntek volt, a téren a szokásosnál is többen nyüzsögtek. Több száz ember, férfi és nő imádkozott közvetlenül a Falnál, és Gabriel arra gondolt, hogy még legalább százan lehetnek a Wilson-ív zsinagógáiban. Kis időre megállt, és megpróbálta elképzelni, hogy mi történne, ha a nagy heródesi oszlopok közül akár csak egy is kidől. Utána odament a legmagasabb rangú rendőrhöz, akit látott.

– Azt akarom, hogy ürítse ki a Falat és a teret.

– Ki a fene maga? – kérdezte a rendőrtiszt.

Gabriel felemelte a napszemüvegét. A tiszt majdhogynem vigyázzba állt.

– Ezt nem tehetem a felettesem közvetlen parancsa nélkül – mondta idegesen.

– Ettől a pillanattól fogva én vagyok a felettese.

– Parancs, értettem.

– Üríttesse ki a teret és a Wilson-ívet. És a lehető legnagyobb csendben.

– Ha távozásra szólítom fel ezeket az *ultraortodox* zsidókat, a dolog nem fog csendben menni.

– Ettől függetlenül távolítsa el őket!

Gabriel minden további szó nélkül megfordult, és a Nyugati Fal alagútjának bejárata felé ment. A múltkori ortodox nő üdvözölte.

– Lent van? – kérdezte Gabriel.

– Ugyanott – felelte a nő, és bólintott.

– Rajta kívül hányán vannak még az alagútban?

– Hatvan turista és talán húszfőnyi személyzet.

– Küldjön ki mindenkit!

– De...

– Azonnal.

Gabriel kis időre megállt, hogy Dina e-mailjét letöltse a BlackBerryjére. Majd elindult az ösvényen le a föld alá és vissza az időben, amíg meg nem érkezett Eli Lavon ásatási munkáinak színhelyére. Lavon Rivka csontjai fölött guggolt, vakító fehér fény kúpjában. Ahogy meghallotta Gabrielt felnézett, és elmosolyodott.

– Elegáns ruha. Miért nem vagy Öszentségével?

Gabriel bedobta a telefont az üregbe. Lavon ügyesen elkapta még röptében, és a kijelzőre meredt.

– Mi ez?

– Gyere ki abból a veremből, Eli, és mindent elmondok.

Másfél kilométerrel nyugatra, a Narkiss utcai lakásban Chiara az izraeli tévé adásában nézte a nagypénteki menet élő közvetítését. Pár pillanattal korábban, ahogy a pápa a delegációt imára vezette

a nyolcadik stációnál, észrevette, hogy Gabriel a füléhez emeli a telefonját. Most, hogy a Szentatya méltóságteljesen továbbvonult a kilencedik stációhoz, Gabriel már nem volt mellette. Chiara még pár pillanatig a képernyőt nézte meredten, majd felvette a telefont, és Uzi Navot irodájának számát hívta a Saul király úton. Orit jelentkezett.

– Éppen hívni akart, Chiara.

– Mi történik?

– Jeruzsálem felé tart. Várj egy kicsit!

Chiara érezte, hogy a gyomra összeszorul, ahogy Orit várakozásra kérte. Navot hangját pár másodperccel később hallotta meg.

– Hol van, Uzi?

– Bonyolult ügy.

– A francba, Uzi! Hol van?

Bár Navot nem tudta, Gabriel abban a pillanatban éppen Eli Lavon mellett állt az ásatási verem pereménél. Alattuk csillogtak Rivka krétafehér csontjai, azé a nőé, aki tanúja volt Jeruzsálem római ostromának és Heródes második temploma lerombolásának. Lavon azonban abban a pillanatban teljesen megfélemedezett róla; kizárólag Gabriel telefonjának kijelzőjét nézte. David Girard, alias Daoud Ghandour látszott rajta, amint valamilyen föld alatti üregben áll, mellette pedig Hasszán Darvis imám, a jeruzsálemi Vakf legfelsőbb tanácsának egyik muszlim papja.

– Az oszlopok a háttérben?

– Most nem az oszlopokkal kell foglalkozni, professzor úr.

– Elnézést.

Lavon megvizsgálta a második képet – a trapéz rajzát a jelöléssel és a 689-es számmal az alsó harmadában.

– Van értelme – szólalt meg egy pillanattal később.

– Micsoda?

– Hogy a kamra, ahol állnak, a hegy melyik részében van. A Sziklamecset és az al-Aksza mecset bejárata alatt a föld tele van csatornákkal, alagutakkal és ciszternákkal.

– Honnan tudod?

– Charles Warrentől.

Sir Charles Warren a brit hadsereg utásztisztje volt, aki a Templomhegy első és egyetlen átvizsgálását végezte 1867 és 1870 között. Aprólékosan részletes térképei és rajzai a modern régészek alapvető segédanyagát jelentették.

– Warren harminchét föld alatti létesítményt és ciszternát talált a Templomhegy alatt – magyarázta Lavon –, nem beszélve a számos akvaduktról és átjáróról. A legnagyobbak a térképen jelzett hely körül vannak. Tulajdonképpen azon a területen van egy hatalmas ciszterna, a Nagy tenger néven ismert, amelyet mészköbe vágtak. Egy William Simpson nevű művész készített hozzá szemléltető rajzokat. – Lavon felnézett. – Elképzelhető, hogy David Girard és az imám pont ott álltak.

– Odamehetnénk?

– Simpson illusztrációja világosan mutat legalább három nagy akvaduktot, amelyek más ciszternákba és létesítményekbe vezettek a komplexumon belül. De az is lehet, hogy a Vakf új alagutakat és átjárókat ásott az építkezés leple alatt.

– Ez most *igen* vagy *nem*, Eli?

– Olyan kérdéseket teszel fel, amelyekre valószínűleg nem tudhatom a választ – felelte Lavon. – Az az igazság, hogy fogalmunk sincs, mi van *valójában* a hegy alatt, mert a lábunkat se tehetjük be oda.

– Már nem ez a helyzet.

– Tudod, hogy mi történik, ha a Vakf ott talál minket?

– Most inkább az aggaszt, hogy mi történik, ha egy bomba felrobban egy föld alatti barlangban a Sziklamecset és az al-Aksza mecset között.

– Egy pont a javadra.

– Mi *történne*, Eli?

– Feltételezem, hogy a bomba méretétől függ. Ha akkora, mint egy öngyilkos merénylő robbanó mellénye, a szent hegy meg sem érzi. De ha valami igazán nagy...

– Maszúd a bejrúti haditengerészeti laktanyát az évtizedek óta valaha tapasztalt legnagyobb nem nukleáris detonációval rombolta le. Tudja, hogy mitől omlanak le dolgok.

Lavon felállt, és odament a Nyugati Fal hatalmas oszlopaihoz. A turistákat már evakuálták; a Barlang néven ismert kis zsinagóga üres volt. Magukban voltak.

– Mindig reméltem, hogy alkalmam lesz meglátni, mi van a másik oldalon – mondta, és a köveket vizsgálgatta. – De sosem gondoltam, hogy ilyen körülmények között kerül rá sor.

– Régi csontokon kívül egész biztos mást is találtál itt lent, professzor úr.

– Hogyne – felelte Lavon hűvösen.

– Be tudsz vinni, Eli?

– A Templomhegy belsejébe? – Lavon elmosolyodott. – Erre tessék!

Elmentek a Barlang mellett, és egy lépcsőn le egy ősi, kőből készített átjáróhoz, amelyet szürke téglával és habarccsal burkoltak. Mellette egy megvilágított modern felirat jelezte: WARREN KAPU.

– Természetesen Charles Warrenről nevezték el – magyarázta Lavon. – A Második templom idejében ebből az utcából, ahol most állunk, egy föld alatti átjáróba vezetett. Az átjáró egy lépcsőhöz. A lépcső pedig...

– Vezess a templomhoz!

Lavon bólintott.

– 1981-ben a Nyugati Fal főrabbija buta módon utasította a munkásokat, hogy ismét nyissák meg a kaput, de alighogy ásni kezdtek, a kalapácsok hangja visszhangzott az átjárókban, és még a hegyen lévő ciszternákban is hallani lehetett. Az arabok tisztán hallották. Azonnal beözönlöttek az alagutakba, és kisebb csata kezdődött. Az izraeli rendőrségnek kellett kivonulnia, hogy helyreállítsa a rendet. Azt követően a Warren kaput bezárták, és azóta sem nyitották ki.

– Egyértelmű azonban, hogy ez nem az *egyetlen* föld alatti átjáró a hegy belsejébe.

– Nem – felelte Lavon. – Legalább egy másik alagút is van még, amelyről tudunk. Néhány éve fedeztük fel. Körülbelül ötven méterre van, abban az irányban – mondta, és észak felé mutatott a fal mentén. – Kialakításában pont olyan, mint a Warren kapu.

– Miért nem vált sosem közismertté?

– Mert nem akartunk kiváltani egy újabb zendülést. Néhány izraeli régésznek engedélyezték, hogy pár percet bent töltsön, mielőtt lezárták.

– Te is köztük voltál?

– Lehettem volna, de máshová kellett mennem.

– Hová?

– Moszkvába.

– Ivan?

Lavon bólintott.

– Milyen vastag a fedőréteg az új alagút bejáratán?

– Nem olyan, mint ez – felelte Lavon, és megütögette a durva téglafalat. – Még egy gyenge fizikumú régész is átjutna rajta minden probléma nélkül. Egy izmos fickónak, mint amilyen te vagy, pár csapás a kalapáccsal.

– És a zaj?

– A szertartás hangja elnyomja – mondta Lavon. – Van azonban egy másik probléma.

– Mi?

– Ha a bomba akkor robban fel, amíg mi a Templomhegy belsejében vagyunk, úgy végezzük, mint Rivka.

– Rosszabb helyeken is eltemethetik az embert, Eli.

– Emlékeim szerint azt mondtad, hogy ez a hely nem más, mint kőhalom.

– Azt mondtam – felelte Gabriel. – De az én köveim.

Lavon hallgatásba burkolódzott.

– Mire gondolsz?

– Az oszlopokra.

– Adj egy kalapácsot és egy elemlámpát, Eli, és elviszlek az oszlopokhoz.

Autóval az út a Saul király útról a miniszterelnök jeruzsálemi irodájáig általában fél órába telt, de azon a délutánon Uzi Navot autókonzvoja mindössze húsz perc alatt megtette háztól házig. Mire Navot belépett az épületbe, Gabriel rádiója már a pápa védelmére szolgáló hálózat helyett a Cég biztonsági személyzete számára fenntartott titkos sávon üzemelt. Ennek eredményeként Navot hallhatta, ahogy Gabriel és Eli rajtaüt egy raktáron a Nyugati Fal alagútjában, hogy megszerezzék az eszközöket, melyek segítségével bejuthatnak a Templomhegy belsejébe.

A miniszterelnök a dolgozószobában várakozott a hadügyminiszterrel és a külügyminiszterrel, valamint ott volt még Navot kollégája is a Sábáktól. A falon lévő kivetítőn, a zárt láncú kamerák képein az óváros különböző helyei látszottak. Az egyiken Krisztus helytartója a Szent Sírtemplom felé közeledett. Egy másikon több ezer muszlim gyülekezett a Templom-hegyen. Egy harmadikon pedig egy tucatnyi izraeli rendőr állt őrt a Nyugati Fal előtti immár üres téren. Pokoli nagypéntek, gondolta Navot.

- Nos? – kérdezte a miniszterelnök, amikor Navot elfoglalta megszokott székét.
- Az ön utasítására várnak.
- Egyetlen elemző állítja, hogy bomba van a Templomhegy alatt, amelytől az egész leomlik, és ön szerint nekem ezt muszáj elhinnem.
- Igen, miniszterelnök úr.
- Tudja, mi történik, ha a palesztinok rájönnek, hogy Gabriel és Eli ott van?
- Valaki egész biztosan megsérül – mondta Navot. – Utána pedig az arab tavasz Jeruzsálembe is megérkezik.

A miniszterelnök kis ideig a videoképernyőket nézte, majd bólintott. Navot gyorsan elküldte az utasítást Gabrielnek. Pár másodperccel később négy erős ütés hangját hallotta.

Alef, Bét, Gimel, Dálet...

Ennyi kell csak.

A raktárból Gabriel és Lavon elvitt egy fejtőkalapácsot, egy csákányt, két tekercs nejlonkötelet, két sisakot halogénlámpával, és ami kéziszerszámot még találtak a bomba hatástalanításához. Lavon előbb *kipát* tett a fejére, és csak utána a sisakot. Gabriel levette a zakóját, nyakkendőjét és a pisztolytáskát. Az Alois Metzler-től kapott kilenc milliméteres SIG Sauer-t bedugta a nadrágja övébe. A kicsi rádió mikrofonját bekapcsolt állásban hagyta, így Navot minden lélegzetvételt és lépést hallott.

Miután áttörték a cementréteget, íves átjáróba jutottak, amely a nyugati támfal alatt átvezetett magába a hegybe. Az ősi utca kövei simák voltak, mint az üveg. Évente háromszor – a pészah, a yávuót és a szukkót alkalmával – az Izrael ősi királyságaiból érkezett zsidók ezeken a köveken lépkedtek a templom felé. Gabrielt ugyan nem elsősorban a történelem foglalkoztatta, de még ő is szinte érezte az ősök jelenlétét, Eli Lavon pedig egyenesen fejest ugrott a homályba, és alig kapott levegőt az izgatottságtól.

- Nézd meg a bevonatot ezeken a köveken! – mondta, és végighúzta kezét az átjáró hideg falán. – Egyértelmű, hogy a heródesi időkből származnak.

– Most nincs időnk köveket nézegetni – jegyezte meg Gabriel, és a csákány nyelvél noszogatta Lavont, hogy menjen tovább.

– Jók az esélyek, hogy mi ketten vagyunk az utolsó zsidók, akik ide valaha betették a lábukat.

– Ha a bomba felrobban, egész biztosan.

Lavon megszaporázta a lépteit.

– Hol vagyunk pontosan? – kérdezte Gabriel.

– Ha a felszínen lennénk, most mennénk át a Sötétség kapuján, egyenesen a Sziklamecset keleti homlokzata felé. – Lavon megállt, és a sisaklámpát néhány oszlopra irányította. – Dór oszlopok – mondta. – Heródes korából valók, kétség sem fér hozzá.

– Ne állj meg, Eli – mondta Gabriel, és ismét megbökte barátját a csákány nyelvél.

Lavon engedelmeskedett.

– Az átjáró végén – mondta – van egy ciszterna, amelyet Charles Wilson fedezett fel. Ő a másik híres brit, aki feltárta az ősi Jeruzsálem emlékeit.

– A Wilson-ív névadója.

Lavon sisaklámpája igenlően bólintott.

– Wilson szerint a ciszterna harmincegy méter hosszú, hat méter széles és tizenkét méter mély. Utána több lépcsőt kellene megpillantanunk.

– És ha a lépcsők ott vannak?

– Közelebb visznek minket a felszínhez. Onnan utat találhatunk a ciszternák és akvaduktok hálózatába. A Warren kapu 1981-es esete óta tudjuk, hogy átjárók vannak köztük. Csak meg kell találnunk a megfelelőt.

– Mielőtt a bomba felrobban – tette hozzá Gabriel komoran.

Megtettek néhány újabb lépést. Akkor Lavon mozdulatlanra dermedt.

– Mi a baj?

Lavon oldalra lépett, és feltűnt egy durván vakolt szürke fal, amely elzárta az átjáró végét.

– Valami azt súgja, hogy ez nem Heródes korából való.

– Nem – mondta Lavon. – Szakértői véleményem szerint palesztin, körülbelül 2010-ből.

– Milyen vastag? – kérdezte a miniszterelnök.

– Nem tudják, amíg kalapáccsal meg nem kezdik a bontást – mondta Navot. – És ha megkezdik a kalapálást...

– A palesztinok meghallhatják a hegyen.

Navot bólintott.

A miniszterelnök mindössze pár másodperc alatt meghozta a döntést.

– Mondják meg nekik, hogy törjék át a torlaszt. De ha nem találják meg a bombát fél háromig, elrendelem Hasszán Darvis imám letartóztatását, és felülről avatkozom be.

– Izraeli csapatok és rendőrök a Templom-hegyen?

A miniszterelnök eltökélten bólintott.

– Ha ezt teszi – mondta Navot –, megindítja a harmadik intifádát, miközben rajtunk a világ szeme a pápa miatt.

– Én is tudom, Uzi, de még mindig jobb, mint a másik lehetőség.

Navot utasította Gabrielt, hogy kezdjék meg a kalapálást.

Álef, Bét, Gimel, Dálet...

De alig haladtak.

Abban a pillanatban Hasszán Darvis imám a Templomhegy nyugati támfalának tetején állt, és az alanti üres teret nézte. A biztonsági riadók gyakoriak voltak Jeruzsálemben, de az izraeliek csak akkor tiltották meg a belépést a zsidóság legszentebb helyére, amikor küszöbönálló támadástól tartottak. Elképzelhető, hogy a terület lezárását valami egyéb fenyegetés váltotta ki, de Darvis szerint másról volt szó. Valahol, valahogy az ördögi terv kitudódott.

Megfordult, és átment a téren a Sziklamecset felé. Mint általában, most is csak nőket és idős férfiakat engedtek be a Harámba a pénteki imára; Darvis néhányuknak kellemes napot kívánt a béke kötelező jelével, majd leereszkedett a Lelkek kútjába. Ott átment egy bezárt ajtón, és követte a szent hegy gyomrába vezető ősi lépcsőt. Egy pillanattal később már a Templomhegy egyik legnagyobb ciszternájában állt, és távoli kopácsolásra figyelt.

A hang csak egy dolgot jelenthetett.

Jönnék a zsidók.

Négy percen át szüntelenül püfölték a falat, Lavon fejtőkalapáccsal, Gabriel pedig csákánnyal. Gabriel lyukasztotta át először, és egy ököl nagyságú rést ütött a téglák között. Levette a lámpát a sisakjáról, és bevilágított az üregbe.

– Mit láatsz? – kérdezte Lavon.

– Egy ciszternát.

– Mekkora?

– Nehéz megmondani, de ránézésre harmincegy méter hosszú és tizennyolc méter széles.

– Bármilyen más?

– Lépcsőket, Eli. Látom a lépcsőket.

A jeruzsálemi iszlám Vakf biztonsági egységének vezetője egy negyvenöt éves veterán volt, akit mind a Fatah, mind az al-Aksza Mártírjai brigád Abdullah Ramadan néven ismert. Darvis imám a mobiltelefonján hívta, és mondta neki, hogy menjen le a Sziklamecset alatti ciszternába. A kopogó hang jelentését nem kellett megmagyaráznia.

– A Warren kapu?

– Elképzelhető – felelte Darvis. – Vagy az egyik új, amelyet a jogtalanul végzett ásatásaik során találtak meg.

– Mit akar, most mit tegyek?

– Hozza le a három legjobb emberét ide, és derítse ki, hogy a Harámba akarnak-e bejutni.

– És ha igen?

– Büntesse meg őket! – utasította az imám.

A miniszterelnök a falon lévő órát figyelte. Tíz perccel múlt kettő. Ránézett Navotra, és megkérdezte:

– Mekkora az az átkozott lyuk?

Navot feltette a kérdést Gabrielnek, majd továbbította a választ a miniszterelnöknek és a többieknek a helyiségben.

- Nem elég nagy.
- Meddig tart még a munka?

Navot újra továbbította a kérdést.

- Nem tudják pontosan.
- Mondja meg nekik, hogy gyorsabban kell dolgozniuk.
- Sietnek, amennyire tudnak, miniszterelnök úr.
- *Mondja nekik, Uzi!*

Navot átadta a miniszterelnök utasítását, hogy fokozzák a tempót. Utána, ahogy hallotta Gabriel választ, elmosolyodott.

- Mit felelt? – kérdezte a miniszterelnök.
- Azt mondta, hogy sietnek, amennyire tudnak, miniszterelnök úr.
- Igazat mond nekem, Uzi?
- Nem, miniszterelnök úr.

A miniszterelnök önkéntelenül is elmosolyodott, és ránézett az órára.

2:12 volt.

2:15-re a lyuk vagy harminc centi átmérőjű volt, 2:20-ra pedig elég nagy, hogy egy vékony férfi válla és dereka átférjen rajta. Gabriel csúszott át rajta először, közben lehorzsolta a bőrt a karjáról, majd pár másodperccel később Lavon is követte. Visszatette a *kipát* és a sisakot a fejére, majd mozdulatlanul állt egy pillanatig, és megnémult az ámulattól. Ciszterna volt előttük, mögötte pedig a sötétbe vezető heródesi lépcső alsó része látszott.

– Ez a ciszterna csak egy ok miatt lehet itt – mondta Lavon, és belemártotta kezét a hosszú, szögletes medence vizébe. – *Mikve* volt. Ebben vettek rituális fürdőt, mielőtt felmentek volna a templomba.

- Ez mind nagyon érdekes, professzor úr, de haladnunk kell.
- Hadd készítsek legalább néhány fényképet!
- Majd kifelé menet.

Lavon végigment a medence szélén, és megindult felfelé a lépcsőn; sisaklámpájának fénye az íves átjáró falain és mennyezetén táncolt. A lépcső tetején ismét mozdulatlanná vált.

– Ezt nézd meg! – mondta, és a falba vésett ősi héber szöveg soraira mutatott. – Az áll benne, hogy nem zsidók számára tilos belépni a templomba. Miért lenne itt egy ilyen felirat, ha állítólag nem is volt templom?

A kérdés logikus volt, de abban a pillanatban Gabriel gondolatai másutt jártak. Azon tűnődött, miért jön feléjük négy megtermett arab férfi zseblámpával lefelé a másik lépcsőn. Az első golyó a füle mellett füttyült el, és megadta a választ. Úgy tűnik, a szomszédok meghallották a kopácsolást. Nem meglepő, gondolta Gabriel. A vér sosem alszik.

Az egész csak negyvennégy másodpercig tartott, de később Uzi Navot meg mert volna esküdni, hogy legalább egy órának vagy annál is hosszabb időnek tűnt. Ahogy telefonon hallgatta az eseményeket, a hangok alapján mintha egy arab hadosztály támadta volna meg Gabrielt és Eli Lavont. Navotra azonban leginkább Gabriel lélegzésének hangja tette a legmélyebb benyomást. Egyszer sem zökkent ki a szokásos ritmusából. Gabriel nem beszélt, mindössze kétszer mondta Lavonnak, hogy húzza le a fejét.

A hangfelvétel tanúsította, hogy Gabriel a támadás megkezdésekor csak húsz másodperc elteltével viszonzta a tüzet. Az első lövés után halálhörgés hallatszott, mintha egyenesen a Lelkek kútjából jönne. Öt másodperccel később Gabriel kilőtte a második golyót, és a támadás heve jelentősen csökkent. A harmadik és negyedik lövés gyors egymásutánban következett, és újra fájdalmas sikoltás kísérte, valahol az átjáróban. Ezután ismét két lövés dörrent. Akkor a pisztolytűz véget ért, és csak egy arab férfi hangját lehetett hallani, ahogy kegyelemért könyörög. Navot hallotta, hogy Gabriel nyugodtan felteszi a kérdést:

- Ki küldte magát ide?
- Menjen a pokolba! – kiáltott egy hang arabul.
- Újabb lövés hallatszott, utána sikoltás.
- Ki küldte? – ismételte meg Gabriel.
- Az imám – felelte az arab összeszorított foggal.
- Melyik imám?
- Darvis.
- Hasszán Darvis?
- Igen... ő volt... Hasszán.
- Hol van a bomba?
- Milyen bomba?
- A fenébe, hol van?
- Semmit nem tudok... semmilyen bombáról.
- Az igazat mondja?
- Igen!
- Biztos?
- Igen, esküszöm.

Navot újabb lövést hallott. Utána semmit, csak Gabriel egyenletes lélegzését.

- Tart még az akció? – kérdezte a miniszterelnök.
- Pillanatnyilag – felelte Navot.
- Azt hiszem, ez megválaszolja a kérdést, hogy tényleg van-e ott bomba valahol.
- Igen, miniszterelnök úr, megválaszolja. Van azonban egy másik problémánk.
- Micsoda?
- Gabriel Allon bent van a Templomhegy belsejében, és pusztán Eli Lavontól számíthat védelemre.
- Tudja, hogy mi történik, ha az arabok kezébe kerülnek?
- Igen, miniszterelnök úr – felelte Navot, és a zárt láncú kamerák képernyőin az al-Aksza

mecsetből kiáramló tömeget nézte. – Mindkettőjüket darabokra tépik.

– Utasítsuk őket távozásra?

– Attól tartok, hogy már késő.

Eli és Gabriel akkor lépett be az első akvaduktba. 2:23 volt.

Az átjáró nem volt szélesebb egy telefonfülkénél, és teljesen kiegyenesedve nem is lehetett menni benne. Irtott víz szivárgott a falak apró repedéseiből, de ezt leszámítva az alsó kövek olyan szárazak voltak, mint Rivka csontjai. Lavon iránytű segítségével tájékozódott. Halkan számolta a lépéseket.

A csatorna kanyarogva haladt a mészkőben, aminek következtében csak halvány elképzelésük volt, hogy mi várhat rájuk. Annak ellenére, hogy csak egy vagy két méterrel lehettek a hegy felszíne alatt, nem hallottak más hangot, mint saját lélegzésüket és Lavon kitartó számolását. Pontosán kétszáz lépés után elérték a következő ciszternát. Lavon megállt, és csodálkozva szétnézett. Ajkához emelt ujjal intette Gabrielt, hogy csak nagyon halkan beszéljen.

– Felismered? – suttogta Gabriel.

Lavon hevesen bólogatott.

– A „T” alak megegyezik annak a ciszternának a formájával, amelyet Warren talált meg – mondta izgatott suttogással. – Bizonyára Heródes idején ásták ki. Az itt kibányászott köveket a templom építéséhez is felhasználhatták.

– Hol vagyunk a hegyen?

– Rögtön az al-Aksza bejáratánál. – A „T” vízszintes szárának az irányába mutatott. – Rögtön itt valahol lenni kellene egy másik „T” alakú ciszternának. És utána...

– A Nagy tenger?

Lavon bólintott, majd átvezette Gabrielt az ősi ciszterna felső részén. A szemközti oldalon volt egy másik, az előzőnél keskenyebb akvadukt a szája. Várakozásának megfelelően, a következő ciszternába vezette őket. Ezúttal a „T” lábához értek, és beléptek a következő akvaduktba. Pár lépés után feltárult előttük a Nagy tenger katedrálishoz hasonló barlangja.

És teljesen üres volt.

– Nos? – kérdezte a miniszterelnök.

Navot megrázta a fejét.

– Most mihez kezdenek?

– Hamarosan eldöntik.

A tetején nyílás volt, mint a római Pantheon tetején lévő világítóablak. Ezen át vakító napfény sugara vetődött be, és az al-Aksza mecset szertartásának felerősített hangjait lehetett hallani.

– Milyen mélyen vagyunk a föld alatt? – kérdezte Gabriel suttogva.

– Tizenhárom méterre.

– Ha Dinának igaza van – mondta Gabriel –, a bomba több mint harminc méterrel van alattunk egy üregben.

– Ami logikusnak tűnik – jegyezte meg Lavon.

– Miért?

– Mert ha én akarnám leomlasztani a Templomhegy felső részét, mélyebbre helyezném a töltést.

– Lejjebb lehet jutni innen?

– Még senki sem volt ennél lejjebb – legalábbis olyan, akiről tudunk. – Megfordult, és a barlang

távolabbi falát vizsgálgatta. Volt három újabb akvadukt, és mindegyik más irányba vezetett. – Válassz egyet! – mondta.

– Restaurátor vagyok, Eli. Neked kell választanod.

Lavon pár másodpercre behunyta a szemét, és a jobb oldali akvaduktra mutatott.

Abban a pillanatban Hasszán Darvis imám mindössze vagy harminc méterre lehetett, a Lelkek kútja alatti ciszternában. Az a Makarov pisztoly volt a kezében, amelyet Abdullah Ramadantól kapott, mielőtt behatolt volna a Templomhegy belsejébe, hogy felvegye a harcot a betolakodó zsidókkal. Az akvaduktok jól vezették a rövid, de heves küzdelem hangjait, egyenesen Darvis füléhez. Mindent hallott, még azt is, hogy halálhörgéssel az ő nevét kiáltják. Hallotta legalább két ember puha, tompa lépteit, ahogy közelednek a kamrához, amelyet Darvis titokban vájt ki a szent hegy belsejében. Ott rejtette el a bombát, amely elpusztítja előbb a hegyet, utána pedig Izrael államot. A robbanóanyagon kívül azonban volt más is a kamrában – olyan titok, amelyet senki nem láthat meg, főleg a zsidók nem.

Megnézte az óráját: 2:27. Darvis utasítására a Mr. Faruk néven ismert ember úgy állította be az időzítő szerkezetet, hogy a robbanás háromkor történjen. Azért választotta ezt az időpontot, Krisztus kereszthalálának feltételezett óráját, hogy az egész kereszténységet megbántsa vele, de más oka is volt rá. Három órára az al-Aksza mecsetben véget ér a pénteki ima, és muszlim hívek tömegei indulnak el a Templom-hegyről. Az adott pillanatban viszont a nagymecset még teljesen tele volt, és a harmincnégyezer-kétszáz négyzetméteren több mint ötezer ember nyüzsgött. Darvisnak nem volt más választása, mint hogy szent mártírt csináljon belőlük. És magából is.

Egy pillanatig még a Lelkek kútja alatti ciszternában maradt, és elmondta a hitéért életét adó muszlim, a *sahid* imáját. Majd a pisztollyal az egyik kezében és elemlámpával a másikban elindult egy keskeny, ősi folyosón, amelyen a földben lefelé, időben pedig visszafelé jutott. Már az iszlám és a Próféta kora előtt járt. Az igazság nem ismeretének kora, gondolta. A zsidók ideje.

Az első akvadukt körülbelül tizenhat méter után egy kis, akváriumszerű ciszternában ért véget, ezért sietve visszamentek a Nagy tengerhez, és beléptek a második csatornába. Pár lépés után Lavon egy nyílásra bukkant a jobb oldalon, amely újabb átjáróba vezetett. A földet mészkődarabok borították. Lavon megvizsgálta őket sisaklámpája fényében, és végighúzta kezét a nyílás szegélyén.

– Ez új.

– Mennyire új?

– *Nagyon* új – felelte Lavon. – Olyan, mintha nemrég vágták volna.

Nem szólt többet, hanem elindult lefelé az átjáróban, Gabriellel a sarkában. Pár lépés után feltűnt egy széles, kanyargó lépcső, melyet egyértelműen modem kömegnmunkáló szerszámokkal készítettek. Lavon izgatottan megindult lefelé. Gabriel pár lépéssel mögötte járt, nem akart lemaradni. A lépcső alján boltíves folyosó volt, és a tetején arab betűket véstek a kőbe. Egy pillantást sem vetettek rá, úgy mentek tovább. Földbe gyökerezett lábbal megálltak.

– Mi a fene ez? – kérdezte Gabriel.

Úgy tűnt, Lavon meg sem tud szólalni.

– Eli, mi ez?

Lavon pár bizonytalan lépést tett előre.

– Nem ismered fel, Gabriel?

– *Mit* kellene felismernem, Eli?

– Az oszlopokat – felelte a barátja. – Az oszlopokat, amelyek a fényképen látszottak.

– És honnan vannak ezek az oszlopok?

Lavon elmosolyodott, és alig kapott levegőt.

– „A ház, amelyet Salamon király az úrnak építe, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harminc sing magas volt.”

– Mi ez, Uzi? – kérdezte a miniszterelnök.

– Nem hinne nekem, ha megmondanám.

– Próbálja ki!

– Eli úgy gondolja, hogy éppen most találta meg az Első templom maradványait. És mellékesen a bombát is megtalálták.

A miniszterelnök felnézett a videokijelzőre, és látta, hogy több ezer muszlim özönlik ki az al-Aksza mecsetből. Majd ránézett a körülötte ülő férfiakra, és kiadta az utasítást, hogy küldjék ki a rendőrséget és az izraeli hadsereg egységeit.

– Jobb, mint a másik lehetőség – mondta Navot, és nézte, hogyan mennek fel az izraeli fegyveresek a szent hegyre.

– Gondoskodunk róla, hogy az legyen.

TEMLOM-HEGY, JERUZSÁLEM

A barlang akkora volt, mint egy iskolai tornaterem. Ahogy Gabriel felfelé irányította sisaklámpája fényét, észrevett valami hevenyészett világítótestet a tetőn és egy elektromos kábelt, amely egy ipari jellegű kapcsolóhoz vezetett a falon. Megnyomta a kapcsolót, és mennyeien fehér fény árasztotta el a hatalmas teret.

– Istenemre – szólalt meg elképedve Eli Lavon. – Nem látod, mit műveltek?

Igen, gondolta Gabriel, és végighúzta kezét a frissen kialakított fal üvegesen sima felületén. Láta, hogy mit műveltek. Hatalmas lyukat vágtak Isten hegyének szívébe, ahol magánmúzeumot alakítottak ki, amelyet a felelőtlen építkezések és titkos ásatások évei során megtalált régészeti leletekkel töltöttek meg – épületkövekkel, oszlopfőkkel, nyílfejekkel, sisakokkal, kerámiadarabokkal és pénzérmékkel. Most pedig, még Gabriel számára is alig felfogható okok miatt, Hasszán Darvis imám az egészet fel akarta robbantani – és vele együtt az egész Templomhegyet.

Abban a pillanatban azonban Eli Lavon mintha teljesen megfélemedezett volna a bombáról. Szinte transzban lépkedett lassan a leletek között, a törött oszlopok két párhuzamos vonala felé, amelyek a kiállítás központi részét alkották. Megállt, és az iránytűjét nézte.

– Kelet-nyugati irányban vannak – jegyezte meg.

– Mint a templom?

– Igen – válaszolt Eli. – Mint a templom.

Odament az oszlopok keleti végéhez, tiszteletteljesen megérintett egyet, majd pár lépést hátrébb ment.

– Itt lehetett az oltár – mondta, és a barlang végénél lévő üres rész felé mutatott. – Az oltár mellett lehetett a *jam*, a nagy bronzmedence, ahol a papok mosakodtak áldozat előtt és után. A *Királyok Első Könyvében* a hetedik fejezet részletesen leírja. Az egyik szélétől a másik széléig tíz sing volt. Tizenkét ökrön állt.

– „Három északra fordulva – mondta Gabriel a verset idézve –, három nyugatra, három délre és három naptámadatra, és a tenger fölül *rajtok*

– „Hátok pedig mind befelé” – szólalt meg Lavon, befejezve a verset. – Volt tíz kisebb medence is, ahol az áldozati állatokat mosták meg, de a nagy bronzmedencét csakis a papok használták. A babilóniaiak megolvastották, amikor felgyújtották az Első templomot. Ugyanez történt a két nagy bronzoszloppal is, amelyeket Salamon az *ulám*, az előcsarnok bejáratához állított.

– „Egyiket jobbfelől, a másikat balfelől” – mondta Gabriel.

– „És nevezé a jobbfelől valót Jákinak.”

– „A balfelől valót pedig Boáznak.”

Gabriel valami kattogást hallott a fülhallgatójában, majd Uzi Navot hangja szólalt meg.

– Megpróbálunk minél gyorsabban hozzátok érni – mondta Navot. – A rendőrség és a hadsereg emberei a keleti kapukon át hatoltak be a Templom-hegyre. A Vakf biztonsági erői jelentenek számukra ellenállást és az al-Aksza mecsetből kijövő arabok. Közvetlenül a fejetek felett elég csúnyán alakulnak a dolgok.

– Sokkal csúnyább is lesz, ha ez a bomba felrobban.

– A tűzszerészeink a második hullámban jönnek.

- Mennyi idő múlva, Uzi?
- Még pár perc.
- Keresd meg Darvist!
- Már keressük.

Ahogy Navot befejezte, Gabriel Lavonra pillantott. A régész a barlang tetejére meredt.

– Jákin és Boáz még egy-egy bronzgömböt is kapott, melyet lilomokkal és gránátalmasorokkal díszítettek – mondta. – A tudósok még nem tudták eldönteni, hogy magukban álltak-e, vagy egy áthidaló gerendát és tetőt tartottak. Én mindig a második változat mellett voltam. Elvégre miért épített volna Salamon előcsarnokot az Isten házához, ha nem fedi be?

– Ki kell innen menned, Eli. Én itt maradok a bombával, amíg a tűzszerészek megérkeznek.

Lavon úgy tett, mintha nem is hallaná. Két határozott lépést tett előre, mintha magába a templomba lépne be.

– Az ajtó, amely az *úlamból* a templom központi csarnokába vezetett, fenyőfából készült, de az ajtókeret olajfából. Elégtek, amikor Nabukodonozor az Első templomot felgyújtotta. – Lavon kis szünetet tartott, és gyengéden rátette a kezét az egyik oszlop maradványaira. – Ezeket viszont nem tudta elégetni.

Gabriel elment egy X lábú asztal mellett, amelyen érmék és ősi szerszámok álltak halomban, és becsúszott a két oszlopsor közé. Megérintette az egyik oszlopot, és megkérdezte Lavont, hogy mi történt velük, miután Nabukodonozor lerombolta a templomot.

– A szentírás szövege nem egyértelmű, de feltételeztük, hogy a babilóniaiak átdobták őket a Templomhegy falain, le a Kidron-völgybe. – Bánatos mosollyal nézett Gabrielre. – Ismerősen hangzik?

– Nagyon is – felelte Gabriel.

Lavon odalépett a következő oszlophoz. Nem egészen kilenc méter magas volt, és az egyik oldala megfeketedett a tüztől.

– „Szent helyedet lángba borították – idézett a 74. *zsoltár*ból neved hajlékát földig megfertőztették.”

– Menned kell, Eli.

– Hová menjek? Fel, a zavargásokhoz?

– Menj végig az akvaduktokon, vissza a Nyugati Fal alagútjáig.

– És mit csináljak, ha belefutok Szaladin harcosainak egy újabb csoportjába? Vegyem fel velük a harcot a csákánnyal, mint egy keresztes?

– Vidd el a pisztolyomat!

– Nem tudnám, hogy mit kezdjek vele.

– Voltál katona, Eli.

– Az egészségügyi alakulatnál.

– *Eli* – folytatta Gabriel elkeseredetten, de Lavon már nem figyelt rá. Lassan haladt oszloptól oszlopig, az arcán döbbenet és düh látszott.

– Bizonyára a polgári időszámítás előtt 538-ban szedték ki őket a völgyből, amikor a Perzsa Birodalom engedélyezte a Második templom építését. És amikor Heródes öt évszázaddal később újabb építkezéseket rendelt el a helyen, valószínűleg valami tartószerkezet részeként használták, és ez magyarázza, hogy miért találta meg őket a Vakf, amikor ásatásokat végeztek a környéken. Túl nagyok voltak, hogy a szemétdombra vigyék, vagy ismét a Kidron-völgybe dobják őket, tehát ide kerültek

minden mással együtt, amit a hegyben találtak. – Szétnézett a nagy barlangban. – Még ha ki tudjuk is vinni az anyagot innen, már nem helyezhetjük vissza a tárgyakat az eredeti környezetükbe. Olyan, mintha minden...

– Megtalált, rablott holmi lenne – mondta Gabriel.

– Igen. Rablott.

– Ki fogjuk vinni, Eli, de most már tényleg menned kell.

– Nem hagyom itt ezeket a dolgokat – felelte Lavon. Oszloptól oszlopig ment, az ég felé fordított arccal. Az Első templom jelenlegi modelljei és rajzai gyakran tetővel ábrázolják a központi csarnokot, de nem volt teteje. Nyitott udvar volt, három oldalon kétszintes kamrákkal. A nyugati végében volt a Szentek szentje, ahol a frigyládát őrizték.

Lavon lassan közelített a helyhez, mert Darvis imám pont azt választotta ki a bomba számára. Nem közönséges bomba, gondolta Gabriel. Egész falnyi robbanóanyag, élesítve és huzalokkal ellátva, amely az impulzust várja. Ha valami kicsi lett volna, Gabriel is elvégezhette volna a hatástalanítást, ha egy tűzszerész rádión megadja hozzá az utasításokat. Ennél azonban már nem vállalhatta.

– Mit gondolsz, hogyan tudták összeállítani?

– Darvis imám biztos boldogan elmondja majd nekünk.

Lavon megcsóválta a fejét.

– Buták voltunk, mert hagytuk, hogy teljes ellenőrzésük alatt tarthassák a helyet. Ki tudja? Talán úgy kellett volna viselkednünk, mint minden más hadseregnek, amely meghódította Jeruzsálemet.

– Lerombolni a Sziklamecsetet és az al-Aksza mecsetet? Újjáépíteni a templomot? Igazán nem hiheted, hogy ez lett volna a helyes, Eli.

– Nem – ismerte be Lavon –, de egy ilyen pillanatban jogom van elképzelni, milyen lehetett volna.

Gabriel megnézte az óráját.

– Hány percünk maradt?

– Ha Dina jól tudja...

– Dina mindig jól tudja – vágott közbe Lavon.

– Huszonöt perc – mondta Gabriel. – És ezért kell kimenned innen.

Lavon elfordult a bombától, és az oszlopsor felé emelte a karját.

– Egyetlen hiteles maradvány sincs az Első vagy Második templomból. Egy darab se. A palesztin vezetők épp ezért tudták meggyőzni a népüket, hogy a templomok csak a mítoszokban léteztek. És ezért rejtették ezeket az oszlopokat ötvenegy méterrel a föld alá. – Gabrielre nézett, és elmosolyodott.

– És ezért nem hagyom el ezt a hegyet, amíg nem tudom, hogy az oszlopok biztonságban vannak.

– Csak kövek, Eli.

– Tudom – hangzott a válasz. – De az *én* köveim.

– Tényleg képes lennél meghalni értük?

Lavon egy pillanatig csendben volt, majd visszafordult Gabrielhez.

– Van egy szép feleséged. Egy nap talán egy szép gyereked is lesz. Egy *másik* szép gyereked – tette hozzá. – Nekem... ezeken a köveken kívül nincs más.

– Mintha a fivérem lennél, Eli. Nem hagylak el.

– Akkor együtt halunk meg – mondta Lavon –, itt, Isten házában.

– Feltételezem, hogy ennél rosszabb helyek is vannak a halálra.

– Igen – felelte Lavon. – Szerintem is.

Abban a pillanatban Hasszán Darvis imám annak a föld alatti rendszernek a bejáratánál állt, amelyet az ő utasítására építettek, és hallgatta, ahogy két zsidó az ősi nyelven beszél. Darvis mindkettőt megismerte. Az egyik a neves bibliai régész, Eli Lavon, a Vakf és a szervezet építési munkáinak bírálója. A másik, az őszülő halántékú, zöld szemű pedig Gabriel Allon, a palesztin hősök gyilkosa. Darvis alig tudta elhinni, hogy ilyen szerencséje van. A két ember jelenléte bonyolultabbá teszi a feladatot. Viszont a Paradicsomba vezető út is sokkal édesebb lesz.

Az imám elfordította a tekintetét a két emberről, és a robbantóeszközre nézett, amely az első zsidó templom romjai között feküdt. A Mr. Faruk néven ismert férfi a detonátor kézi működtetését is lehetővé tette, ilyen esetre készen, és elmondta Darvisnak, hogy mit kell csinálni. Nem kell mást tennie, mint átbillenteni egy kapcsolót.

Akkor Darvis meghallotta a bakancsok zaját az akvaduktokban. Úgy tűnt, a zsidók áttörték a Vakf védelmi vonalait. Mintha a történelem ismételné önmagát. De most másképp lesz, gondolta Darvis. Ezúttal az iszlám szent helyei nem jutnak a hitetlenek kezére, mint 1099-ben, amikor a keresztesek megostromolták Jeruzsálemet. Nem kell más, csak egy billentés a kapcsolón.

Az imám behunyta a szemét, és gondolatban elmondta a kard versét a Koránból: „Öljétek meg a pogányokat, ahol csak föllelitek őket, fogjátok el és börtönözzétek be őket, és minden leshelyen fekvő várjátok rájuk.” Ezután berontott az ősi zsidók múzeumába, és tüzet nyitott.

Az első lövések eltalálták az ősi oszlopokat, és Gabriel arcába apró mészködarábok csapódtak. Felnézett, és azt látta, hogy Hasszán Darvis rohan át a barlangon; az imám arcát a hitéből, a történelemből és a több ezer kisebb-nagyobb megaláztatásból származó gyűlölet torzította el. Gabriel azonnal előkapta a fegyverét, és miközben golyók repültek a füle mellett, tüzet nyitott az imámra. Pont úgy használta a pisztolyt, mint a Vatikán gyakorlócsarnokában – szünet nélkül lőtt, míg végül Darvis arcából semmi nem maradt. Majd megfordult, és azt látta, hogy Eli Lavon a földön fekszik, karja az egyik oszlop alsó része körül. Gabriel a golyó ütötte sebre nyomta a tenyerét Lavon mellén, és ott tartotta, miközben az élet kezdett eltűnni a régész szeméből.

– Ne halj meg, Eli – suttogta. – A fenébe, Eli! Kérlek, ne halj meg!

IV

Ego te absolvo

Ahogy az izraeliek behatoltak a Templom-hegyre, Ciszjordánia palesztin területein és a gázai övezetben egy órán belül kitört a harmadik intifáda. Először a palesztin hatóságok felfegyverzett biztonsági erői próbálták megfékezni az erőszakot. Ám ahogy a Harámon lévő izraeli csapatok képei hihetetlen sebességgel terjedtek az arab világban, a hadsereg tagjai is csatlakoztak a zavargásban részt vevőkhöz, és tűzharcba keveredtek az izraeli csapatokkal. Rámalláh, Jerikó, Náblusz, Dzszenin és Hebron mind kemény harcok színtere volt, de a legsúlyosabb küzdelmekre Kelet-Jeruzsálemben került sor, ahol több ezer arab próbálta meg visszafoglalni a Templomhegyet, de hiába. Napnyugta idejére, ahogy a szirénák a zsidó *sabbat* kezdetét hirdették, az iszlám harmadik legszentebb helye izraeli ellenőrzés alatt volt, és úgy tűnt, hogy a Közel-Kelet egy újabb háború küszöbén állt.

Jordánia királya, Mohamed próféta közvetlen leszármazottja is követelte, hogy az izraeliek azonnal hagyják el a Templomhegyet, de itt megállt, és nem kívánt erőszakot a kiűzésük érdekében. Nem ez volt azonban a helyzet Kairóban, ahol a Muszlim Testvériség, az arab világ legnépesebb országának új vezetője az egész iszlám világra kiterjedő dzsihádra szólított fel, hogy megtorolják a gyalázatot. A Hamász, a Testvériség iszlám fájának egyik ága azonnal heves rakétacsapásokat indított Beérseba és több más izraeli város ellen, aminek következtében tíz izraeli meghalt. Libanonban azonban a Hezbollah furcsa módon csendben maradt, mint ahogy síita vezérek is hallgattak Teheránban.

Ezekben az első viharos órákban az izraeli vezetőknek számos kihívással kellett szembenézniük, és ezek egyike volt Őszentsége VII. Pál pápa ottléte. Mivel Jeruzsálem óvárosa most háborús övezetnek minősült, a Szentatya egy kolostorban húzta meg magát Ein Keremben. A korábbi arab falu Jeruzsálem belvárosától kicsit nyugatra van, és a keresztény mondák szerint ott született Keresztelő Szent János. Az izraeli miniszterelnök kérésére a pápa vonakodva ugyan, de beleegyezett, hogy törölje a tervezett nagyszombati misét az Üdvösség Hegyén, valamint a húsvétvasárnap szertartást a Szent Sír-templomban. Sajnos a Szentatyának nem sok választási lehetősége nyílt. A Szent Sírtemplom, a kegyhely, amelyet Szaladin le akart rombolni, a muszlim gyűlölet egyik céltáblája volt.

A kísérők közül többen kérték a pápát, hogy térjen vissza a Vatikán biztonságába, ám ő mindenképpen maradni akart, mivel tévesen azt remélte, hogy jelenléte segíthet csillapítani az indulatokat. Ideje nagy részét a Hadassza Gyógyászati Központban töltötte, a kolostortól nem messze. Mondani sem kell, hogy mivel gyakran tűnt fel a kórházban, mindenütt találgatások indultak, vajon beteg-e, vagy pedig megsebesült a zavargásokban. A találgatás alaptalan volt; egyszerűen törődött egy lélekkel, akinek nagy szüksége volt rá.

A kérdéses páciens a zavargások első perceiben érkezett a kórházba, golyóval a mellkasában, és inkább holt, mint élő. A személyzetnek azt mondták, hogy a neve Weiss, ám több információt nem adtak róla, leszámítva a becsült életkorát és a kortörténetét, amelyben számos, a stresszel kapcsolatos rendellenesség szerepelt. A kórterem keletre, az óváros falaira néző ablakán a zsaluk szorosan behúzva maradtak. Két fegyveres állt őrt az ajtó előtt, az egyik jobbról, a másik balról.

A pápa nem az egyedüli méltóság volt, aki a sérült férfit látogatta. A miniszterelnök is elment hozzá, akárcsak az izraeli hadsereg vezérkari főnöke, az izraeli titkosszolgálat vezetője, és a kórházi személyzet számára sosem tisztázott okok folytán ott volt még a Héber Egyetem és az Izraeli Múzeumi

Hatóság régészeinek egy nagy küldöttsége is. Egy ember viszont el nem mozdult volna a páciens ágyától. A személyazonosságát nem próbálta titokban tartani, mivel esélye sem lett volna rá, hogy sikerül – a jellegzetes öszülő halántékkal és felejthetetlen tekintetével.

Keveset ivott, még kevesebbet evett, és semmit sem aludt. Amikor az egyik orvos ágyat és enyhe nyugtatót ajánlott neki, az ötlet elutasításra talált. Ezután senki nem mert megkérni a férfit, hogy menjen el – még a második éjszakán sem, amikor a páciens szíve két borzalmas percre megszűnt dobogni. A következő huszonnégy órában a látogató mozdulatlan maradt az ágy végénél, és a ventilátor lámpájának fényében az arca olyan volt, mintha Caravaggio festette volna. Az ápolók időnként hallották, hogy halkán mond valamit. A szavak mindig ugyanazok voltak. „Ne halj meg, Eli. A fenébe, Eli! Kérlek, ne halj meg!”

Húsvét délelőttjén a jeruzsálemi harangok hangja alig hallatszott a fegyverropogástól. Délben egy kezdetleges palesztin rakéta csapódott a Getsemáne-kertbe, délután pedig rakéták sebeztek meg a Mária Elszenderülése-templom külső részét. Aznap este a felettébb zaklatott

Szentatya még egy utolsó látogatást tett az eszméletlen páciensnél, majd felszállt a repülőgépére, hogy hazatérjen. Amikor elment, egy másik idős férfi foglalta el a helyét. A kórház személyzete őt is jól ismerte. Ő volt az, akiről csak suttogva beszéltek. Aki ellopta a titkot, aminek eredményeként Izrael villámszerű győzelmet arathatott a hatnapos háborúban. Aki fülön csípte Adolf Eichmannt, a holokausz egyik kitervelőjét egy argentin utcasarkon. *Samron...*

– Haza kell menned pihenni, fiam.

– Azt fogom tenni.

– Mikor?

– Majd ha kinyitja a szemét.

Samron a Zippo öngyújtóját forgatta az ujjai között. Két fordulat balra, kettő jobbra.

– Muszáj ezt csinálnod, Ari?

Samron ujjai megmerevedtek.

– Fel kell készülnöd a lehetőségre, hogy nem marad életben.

– Miért kellene felkészülnöm?

– Mert számítanunk kell rá. Szinte minden vére elfolyt, mire a műtőasztalra került. A szíve...

– Tökéletes.

– De már nem fiatal – jegyezte meg Samron. – És a tied sem, fiam. És nagyon félek, hogy mi történik vele, ha újabb sebet kap.

– Megérdemlem.

– Miért mondasz ilyeneket?

– Meg kellett volna hallanom, hogy Darvis közeledik.

– Mindketten másra figyeltetek, ami érthető is. Nem mindennap fordul elő, hogy valaki átsétálhat a jeruzsálemi Első templom központi csarnokán.

– Gondolod, hogy az oszlopok tényleg az Első templomból valók?

– Tudjuk, hogy igen – felelte Samron. – Már csak a megfelelő pillanatra várunk, hogy bemutathassuk őket a világnak.

– Miért kell várni vele?

– Mert semmit nem akarunk tenni, amitől a helyzet rosszabb lesz.

– Mennyivel rosszabb?

– Az egyiptomiak kilencvenmillióan vannak. Képzeld el, hogy mi történne, ha a Muszlim Testvériség csak a tíz százalékukat rávenné, hogy vonuljanak a határainkhoz. Ha a bomba tényleg felrobbant volna... – Samron hangja itt elhalkult. – Ijesztő belegondolni, milyen közel voltunk – vagy hogy mennyire bizonytalan a létünk ezen a vidéken.

– Meddig maradunk még a Templom-hegyen?

– Ha rajtam múlna, sosem távoznánk onnan. De a miniszterelnök azt tervezi, hogy visszaadja a Vakfnak, mihelyt biztonságosan elvittük az összes régészeti anyagot.

– Tehát visszaállítjuk a status quo korábbi állapotát?

– Amíg az iszlám világ nem fogadja el a létezéshez való jogunkat, attól tartok, hogy a status quo a legtöbb, amit remélhetünk.

– Egy változtatást szeretnék végezni benne, ha egyetértesz velem.

– Mi lenne az?

– Maszúd.

Samron elmosolyodott.

– Legközelebb, ha bomba robban az autója alatt, nem kicsi lesz.

Gabriel megfogta Lavon kezét.

– Ha meghal, Ari, sosem bocsátok meg magamnak.

– Nem a te hibád volt.

– El kellett volna küldenem.

– Eli semmiképpen nem ment volna ki a hegy-belsejéből, amíg nem tudja, hogy az oszlopok biztonságban vannak.

– Csak kövek, Ari.

– Eli kövei – felelte Samron. – És most már az ő vére van rajtuk.

Újabb hetvenkét óra telt el, amíg valamennyire helyreállt a rend, és az izraeli kormány kielégítő mértékben elmagyarázhatta a világnak, miért hatoltak be a Templom-hegyre, és mit fedeztek ott fel. Ennek érdekében újságírókat és operatőröket hívtak össze a legjelentősebb hírcsatornáktól, és a ciszternákon át bevitték őket a frissen ásott kamrába, ötvenegy méterrel a felszín alatt. Ott az izraeli haderő vezérkari főnöke megmutatta nekik a hatalmas bombát, és az Izraeli Múzeumi Hatóság vezetője végigvezette őket a műkincsek között, melyeket a Vakf a többévnnyi, felelőtlenül végzett munkálatok során talált. A túra csúcspontját a mészkőoszlopok két sora jelentette, összesen huszonkét oszlop, melyek a jeruzsálemi Első templom központi csarnokában voltak.

Ahogy várni lehetett, a hírekre adott reakciók enyhén szólva vegyesek voltak. Az ősi oszlopok videofelvétele felvillanyozta az izraeli közvéleményt, és világszerte izgalommal töltötte el a régészek és az ókorral foglalkozó történészek csapatát. A legtöbb tudós azonnal eredetiként fogadta el az oszlopokat, de Németországban a régészet egyik ágának vezetője úgy jellemezte őket, mint a „vágyálmok huszonkét tartópillére”. Nem meglepő, hogy a palesztin hatóságok vezetői erre a nyilatkozatra alapozták a hírekre adott reakcióikat. Az oszlopokkal az izraeliek meg akarják tévesztetni a világot, mondták, mint ahogy az úgynevezett bomba sem létezett.

De ami a legfontosabb: miért hatoltak be az izraeliek a Templom-hegyre? És ki ötlötte ki a hegy elpusztítását? Az izraeli kormány, amely régóta nem volt hajlandó kommentárokat fűzni titkosszolgálati információkkal kapcsolatos ügyekhez, nem bocsátkozott részletekbe. De ahogy az oszlopok lassan kiemelkedtek a földből, különböző történetek láttak napvilágot a sajtóban, és kezdtek valamennyi fényt vetni a felfedezésükhöz vezető események titokzatos láncolatára.

A *Le Monde* hasábjain expozé jelent meg a Sorbonne hajdani diákjáról, David Girard-ról, alias Daoud Ghandourról, aki a Vakf tanácsadója volt művészeti kérdésekben, és aki meg nem nevezett rendészeti hivatalnokok szerint tagja volt egy, a Hezbollahnal kapcsolatban lévő és lopott műkincsekkel kereskedő csempészhálózatnak. A *Neue Zürcher Zeitung* is közölt egy írást a St. Moritz-i Naxos Galéria felrobbantásáról, és hogy ebben Iránnak milyen szerepe lehetett. És ott volt még a *Der Spiegel* oknyomozó riportja, amely David Girard-t Maszúd Rahimivel kapcsolta össze, azzal az iráni terrorista szervezővel, akit Németországban raboltak el egyik pillanatról a másikra. A hírt csak érdekesebbé tette, hogy mindössze tizenkét nappal később ugyanezt a Maszúd Rahimit Teheránban megölte egy bomba, amelyet kocsijának aljára tapasztottak. A televíziós társaságok terrorizmus-szakértőinek kevés kétségük volt, hogy kik állhatták a gyilkosság mögött, és mi volt a céljuk. Maszúd volt a Templomhegy felrobbantásának kitervelője, jelentették ki, és az izraeliek csak viszonyozták a szívességet.

Volt azonban sok eleme a történetnek, amelyet a sajtó sosem tudott meg; például hogy az egész ügy akkor kezdődött, amikor Gabriel Allont, az izraeli titkosszolgálat csökönyös fiát behívták a Szent Péter-bazilikába, hogy vizsgálja meg egy, a magasból lezuhant angyal holttestét. Vagy, hogy az utolsó két hetet Gabriel egy kórházban töltötte, annak a régésznek az ágya mellett, akinek vére rászáradt Salamon templomának oszlopaira. Éppen ezért ott volt, amikor a régész végre kinyitotta a szemét.

– Rivka – suttogta Eli Lavon. – Gondoskodjatok róla, hogy valaki törődjön Rivkával.

Aznap este, a Templomhegy ostromának válsága óta először, törékeny nyugalmat lehetett érezni Jeruzsálemben. Gabriel bement a Herzl-hegyi idegszanatóriumba, hogy pár percet eltöltsön Leah társaságában, majd vacsorázni indult Chiarával egy olyan étterembe, amely a Bezalel Művészeti Egyetem eredeti campusának területén van. Vacsora után a Ben Jehuda utcában fagyaltoztak és sétáltak.

– Ma délután Donati telefonált – jegyezte meg hirtelen Chiara, mintha kiment volna a fejéből. – Tudni akarta, mikor térsz vissza Rómába, hogy befejezd a Caravaggiót, és foglalkozz Carlóval.

– Majdnem elfelejtettem mindkettőt.

– Megértem, kedves. Elvégre megmentetted Izraelt az armageddon-tól, és megtaláltad az első jeruzsálemi templom huszonkét oszlopát.

Gabriel elmosolyodott.

– Holnapután indulok.

– Én is megyek veled.

– Nem jöhetsz. Mellesleg – tette még hozzá gyorsan –, megbízásom is van számodra. Pontosabban *két* megbízás.

– Mit kell tennem?

– Szükségem van valakire, aki törődik Elivel, amíg vissza nem érek.

– És a másik?

– A kormány úgy határozott, hogy az oszlopokat az Izrael Múzeum egy különleges szárnyában helyezik el. Benne leszel a csapatban, amely megtervezi az épület belsejét és a kiállítást.

– Gabriel! – kiáltott fel a nő, és férje nyakába borult. – Hogy a csudába sikerült elintézned?

– Mint az oszlopok egyik megtalálója, van valamennyi beleszólásom a dolgokba. Tulajdonképpen a kiállítást is rólam akarták elnevezni.

– Mit mondtál nekik?

– Hogy Eli Lavon Terem legyen a neve – felelte Gabriel. – Nagyon boldog vagyok, hogy nem Eli Lavon *Emlékterem*.

– Megváltoztatnak valamit?

– Az oszlopok?

Chiara bólintott.

– Hallottad, hogy a palesztinok mit mondtak róluk?

– Cionista hazugságok.

– Tagadják a templomot – mondta Gabriel. – Nem ismerik el, hogy előttük voltunk itt, mert a beismerés azt jelentené, most jogunk van itt lenni. A szemükben idegen behatolók maradunk, akiket ki kell üzni, mint annak idején a kereszteseket.

– A vér sosem alszik – jegyezte meg Chiara halkán.

– És bőven van belőle – tette hozzá Gabriel. – Barátaink a Nyugaton hajlamosak azt gondolni, hogy az arab-izraeli konfliktus megoldásához csak egy vonalat kell húzni a térképen. A történelmet azonban nem értik. Ebben a városban háromezer éve szinte szakadatlan háborúskodások dúlnak. És a palesztinok addig harcolnak, amíg el nem megyünk.

– Mit fogunk tenni?

– Kitartunk – felelte Gabriel. – Mert ha újra elveszítjük Jeruzsálemet, a veszteség végérvényes lesz. És hová menjünk akkor?

– Én is ugyanezt kérdezem magamtól.

A levegő hirtelen lehűlt. Chiara szorosabbra húzta magán a kabátját, és egy csoport izraeli tizenévest figyelt, akik az utca másik oldalán nevetgéltek. Tizenhat-tizenhét évesek lehettek. Pár éven belül mind beállnak a hadseregbe, és egy véget nem érő háború katonái lesznek.

– Nem olyan könnyű, ugye, Gabriel?

– Mi nem könnyű?

– Belegondolni, hogy ilyenkor utazol el.

– Ez a Jeruzsálem-szindróma másik formája. Minél rosszabb, annál jobban szereted.

– *Igazán* szereted, ugye?

– Tiszta szívemből – mondta Gabriel. – Szeretem a mésző és az ég színét. Szeretem a fenyő és az eukaliptusz illatát. Szeretem, amikor a levegő éjszaka lehül. Még a *haredimet* is szeretem, aki rám kiált, ha a *sabbat* napján autót vezetek.

– De szereted annyira, hogy itt is maradj?

– Öszentsége úgy gondolja, hogy nincs más választásom.

– Miről beszélsz?

Gabriel beszámolt a pápával a vatikáni fal mellvédjénél folytatott beszélgetésről, amikor az egymilliárd katolikus vezetője bevallotta, hogy víziói vannak az apokalipszissal kapcsolatban.

– Úgy gondolja, hogy túl sokat bolyongtunk. Azt gondolja, hogy az országnak szüksége van rám.

– A pápának nem kell szállodai szobákban várakoznia, és aggódni, hogy élve térsz-e vissza egy akcióból.

– De tévedhetetlen.

– Kivéve, ha szívügyekről van szó. – Chiara Gabrielre pillantott. – Tudod, milyen lesz majd, ha itt élünk? Valahányszor hazajövünk, Ari ott fog ülni a nappaliban.

– Amíg nem dohányzik, semmi kifogásom ellene.

– Tényleg így gondolod?

– Számomra olyan, mintha az apám lenne, Chiara. Gondoskodnom kell róla.

– És ha Uzi kér, hogy tegyél meg valamit a Cég számára?

– Azt hiszem, ideje megtanulnom azt a három rövid szót.

– Milyen szavakat?

– Keress valaki mást!

– Milyen munkát fogsz végezni?

– Találok valamit.

– Bezártság érzetünk lesz.

– Mire gondolsz?

– Utaznunk kell, Gabriel.

– Bárhová elviszlek, ahová menni akarsz.

– Mindig is szerettem volna Provence-ban tölteni egy őszt.

– Csak a falut ismerem.

– Voltál már Skóciában?

– Nem emlékszem, hogy lettem volna.

– Elviszel egyszer síelni?

– Akárhová, St. Moritz vagy Gstaad kivételével.

– Hiányzik Velence.

- Nekem is.
- Talán Francesco Tiepolo adhat neked munkát.
- Aprópénzzel fizet.

– A boltban mindig *szükség van* aprópénzre. – Gabriel vállára hajtotta a fejét. Hajának vaníliaillata volt. – Gondolod, hogy tartós marad? – kérdezte.

- A nyugalom?

A nő bólintott.

- Egy darabig – mondta Gabriel, – ha szerencsénk van.
- Meddig leszel Rómában?
- Szerintem az teljes mértékben Carlótól függ.
- Ne kerülj úgy a közelébe, hogy nincs pisztoly a zsebedben.
- Történetesen – mondta a férfi – arra gondoltam, hogy Carlónak kellene eljönnie hozzám.

Chiara megborzongott.

- Mennünk kellene – jegyezte meg Gabriel. – Halálra fagysz.
- Nem. Ezt is élvezem.
- Az éjszakai hideget?
- És a fenyő és az eukaliptusz illatát. Olyan, mint... – Nem folytatta.
- Milyen, Chiara?
- Mint az otthon. Jó érzés végre hazaérkezni.

PIAZZA DI SANT'IGNAZIO, RÓMA

Amikor két nappal később Gabriel kilépett a Piazza di Sant'Ignazióra, a nap ragyogóan tűzött a felhőtlen római égből, és a La Cave asztalai rendezett sorokban álltak a kockakő burkolaton. Az egyiknél, napernyő árnyékában, a Művészeti Csoport vezetője, Ferrari tábornok ült. Könyökénél a *Corriere della Sera* aznap reggeli példánya feküdt, és Gabriel elé tette. Egy párizsi hímei volt nyitva, amely két ellopott műkincs váratlan megtalálásáról szólt. A Cézanne volt az írás központjában; a görög vázát, Amükosz festőjének szép darabját csak mellékesen említették.

– Egy dologban igazam volt – jegyezte meg a tábornok. – Maga kétségtelenül tud a bűnözők fejével gondolkodni.

– Semmi közöm nem volt hozzá.

– És még mindig van egy tökéletes segítőm.

A tábornok előbb egy pillanatig méregette Gabrielt a jó szemével, és csak utána kérdezte meg, hogy a festményt és a vázát saját kezűleg lopta-e el.

– Mivel az akciónak hitelesnek kellett látszania, profi szolgáltatás igénybevételére kényszerültem.

– Tehát egy tolvajt bízott meg a feladattal?

– Így is mondhatjuk.

– Ez a tolvaj Olaszországban is gyakorolja a szakmáját?

– Valahányszor lehetősége nyílik rá.

– Mennyit kellene fizetnem, hogy megkapjam a nevét?

– Attól tartok, nem eladó.

Gabriel visszaadta az újságot a tábornoknak, aki azzal integetve küldött el egy közeledő pincért.

– Nagy érdeklődéssel olvastam az országával kapcsolatos legújabb híreket – mondta, mintha Gabriel országa valami olyan hely lenne, amit nehéz megtalálni a térképen. – Elhiszi, hogy azok az oszlopok valóban Salamon Első templomából valók?

Gabriel bólintott.

– Láttá őket?

– És a bombát is, amellyel mindent fel akartak robbantani.

– Örület – mondta a tábornok, és megcsóválta a fejét. – Úgy gondolom, ez most teljesen új megvilágításba helyezi az Olaszország kulturális örökségének védelmére irányuló erőfeszítéseimet. Nekem csak tolvajokkal és csempészekkel kell harcolnom, és nem vallásos örültekkel, akik háborúba akarják sodorni a Közel-Keletet.

– A vallásos örültek időnként tolvajoktól és csempészekről kapnak segítséget. – Gabriel kis időre elhallgatott, majd folytatta. – De ezt már eddig is tudta, nem igaz, Ferrari tábornok?

Ferrari műszemének üveges pillantásával méregette Gabrielt, de nem szólt semmit.

– Azért küldött el Veronica Marcheséhez – folytatta Gabriel. – Mert már tudta, hogy a férje irányítja a lopott műkincsek világméretű kereskedelmét. Azt is tudta, hogy kapcsolatban áll a Hezbollah egyik ágával, amely anyagilag támogat bűnös üzelmeket. Mindent tudott – foglalta össze Gabriel –, mert megkapta a szolgálatomtól az információkat.

– Történetesen – felelte a tábornok – már sokkal korábban tudtam Carlóról, még mielőtt megkaptam volna maguktól a dossziéját.

– Miért nem tett valamit az ügyben?

– Mert tönkretette volna egy nő karrierjét, akit csodálok, nem is beszélve egy közeli barátjáról, aki Őszentsége szomszédságában lakik az Apostoli Palota második emeletén.

– Tudja, hogy Donati és Veronica korábban szeretők voltak?

– Mint ahogy Carlo is tisztában van vele – felelte a tábornok, és bólintott. – Azt is tudja, hogy a monsignore pár gyilkosság után kilépett a rendjéből Salvadorban. Azért akart annyira bekerülni a Vatikáni Bank felügyelőtanácsába.

– Tudta, hogy tökéletes hely lesz számára a pénzmosáshoz, mivel Donati sosem merne fellépni ellene.

A tábornok elgondolkodó arckifejezéssel bólintott.

– A monsignorét a múltja sebezhetővé tette – jegyezte meg egy pillanattal később. – Egy olyan helyen, mint a Vatikán, az effélét kell a leginkább kerülni.

– És amikor meghallotta, hogy Claudia Andreattit megtalálták a bazilikában?

– Kétségem sem volt, hogy ki állhatott a halála mögött.

– Mivel az informátora, Roberto Falcone tájékoztatta, hogy a nő elment Cerveteribe, hogy találkozzanak – mondta Gabriel. – És amikor megtaláltam Falcone holttestét a savban, ön felismerte, hogy tökéletes megoldása van a Carlóval kapcsolatos problémájára. Olasz megoldás.

– Nem a kifejezés igazi értelmében, de igen, valami ilyesmire gondoltam. – A mozdulatlan szem egy pillanatig Gabrielre meredt. – És most úgy tűnik, elérkeztünk oda, ahonnan elindultunk. Mit tegyünk Carlóval?

– Tudom, hogy én mit *szeretnék* kezdeni vele.

– Mennyire megcáfolhatatlanok a bizonyítékai?

– Eléggé, hogy *cordatát* lehessen kötni a cingár nyaka köré.

– Hogy akarja intézni?

– Felszólítom, hogy azonnal mondjon le a Vatikáni Bankban betöltött beosztásáról. Előtte azonban lehetőséget kínálok neki, hogy meggyónja bűneit.

A tábornok elmosolyodott.

– Mindig is úgy véltem, hogy a gyónás jót tesz a léleknek.

Ebéd után Gabriel átment a folyó másik partjára, a Trastevere negyed egy kopott, öreg palotájába, amelyet kopott, öreg bérházzá alakítottak át. A kulcs még nála volt. Ahogy belépett az előtérbe, ismét megnézte a postaládát. Ezúttal üres volt.

Felment, és belépett a lakásba. Pont olyan állapotban volt, mint amilyenben közel négy hónapja hagyta, egy kivétellel: az áramot kikapcsolták. Leült a korábbi tulajdonos íróasztalához, és figyelte, a délután árnyai hogyan burkolják be a rajta lévő tárgyakat. Végül, pár perccel hat után meghallotta a zárba dugott kulcs hangját. Nyílt az ajtó, és dr. Claudia Andreatti közeledett felé a sötétségen át.

Testvére halála szörnyű csapástól mentette meg a világot, ezért Paola Andreatti megérdemelte, hogy mindent megtudjon a történekről, a teljes igazságot. Nem az igazság céges változatát, és főleg nem a vatikánit. Semmit nem lehetett elhallgatni az igazságban, és nem lehetett figyelembe venni befolyásos egyének vagy intézmények érzékenységét. Olyan igazságnak kellett lennie, amellyel Paola odaléphet a testvére sírjához, és amelyet majd a sajátjába is elvihet.

Ezért Gabriel mindent elmondott a figyelemre méltó útról, amely a Szent Péter-bazilika kupolájából indult, és a szent hegy gyomrában ért véget, ahol megtalálta Salamon Első templomának huszonkét oszlopát és a bombát, amely bibliai mértékű konfliktust okozhatott volna. A nő végig csendben volt, keze az ölében. A tekintet, amely az esti árnyékok közül figyelte Gabrielt, ugyanaz volt, mint amely a bazilika padlójáról meredt rá. Amikor Paola végre megszólalt, a hang ugyanaz volt, mint amely a Vatikáni Múzeumban szólította meg Claudia halálának estéjén.

– Mit tesznek Carlóval kapcsolatban?

Gabriel válasza mintha fizikai fájdalmat okozott volna a nőnek.

– Ez minden? – kérdezte.

– Ha az olasz ügyészek vádakhoz hoznak fel ellene...

– Tudom, hogy működik Olaszországban az igazságügy rendszere, Mr. Allon – vágott közbe Paola.

– Az eset évekig húzódik, és jó eséllyel sosem kerül börtönbe.

– Mit szeretne, dr. Andreatti?

– Igazságot a testvéremnek.

– Erre tőlem ne számítson.

– Akkor miért hívott Rómába?

– Az igazság miatt – felelte Gabriel. – Azt akartam, hogy hallja. És ne csak tőlem. Marcótól is.

– Mikor?

– Holnap este.

Paola egy pillanatig nem mondott semmit.

– Ha van Isten – szólalt meg végül –, ő is ugyanolyan halált hal, mint ami a testvéremnek kijutott.

Igen, gondolta Gabriel. Ha van Isten.

Donati másnap késő délután telefonált Carlo Marchesének, hogy Krisztus papja beszélni akar vele.

– Mikor? – kérdezte Carlo.

– Ma este.

– Dolgom van.

– Halassza el!

– Hánykor?

– Kilenckor – felelte Donati. – A bronzkapunál.

Az időpont kiválasztása nem találomra történt, de úgy tűnt, Carlo nem vette észre. Látszólag azt sem tartotta különösnek, hogy Mark atya fogadta. Azok közé tartozott, akiknek nem kellett megállni engedélyt kérni, hogy beléphessenek az épületbe. Maga is betalált volna a bronzkaputól a pápai lakosztályba.

– Erre – mondta Mark atya, és úgy markolta meg Carlo könyökét, hogy érezni lehetett belőle, nem kizárólag az áldoztató kelyhet emelgeti. Felvezette a Scala Regia lépcsőjén, és bementek a Sixtus-kápolnába. Ott áthaladtak Michelangelo munkája, az *Utolsó ítélet* alatt, amely az apokalipszis és Krisztus második eljövételének kavargó látomását ábrázolja, majd lementek a bazilika szürkészöld alagútjába. Ahogy átvágtak a magas templomhajó másik felébe, Carlón akkor mutatkoztak a nyugtalanság első jelei. Aggodalma jelentősen fokozódott, amikor Mark atya tájékoztatta, hogy nem liften, hanem a lépcsőn mennek fel a kupolába. A lépcső Ferrari tábornok ötlete volt. Azt akarta, hogy Carlo szenvedjen, még ha csak kismértékben is, a feloldozás felé vezető úton.

Öt percnél tovább tartott feljutniuk. Elérve a lépcső tetején az utolsó pihenőt, Carlo meg akart állni, hogy visszanyerje a lélegzetét, de Mark atya ösztökélte, hogy lépjen ki a dóm teraszára. Egy esőkabátos alak állt a korlátnál, és lefelé nézett a bazilika padlójára. Amint Carlo megjelent, az alak megfordult, és egyetlen szó nélkül ránézett. Carlo ereiben megfagyott a vér, és hátrahőkölt.

– Valami baj van, Carlo? Úgy néz ki, mint aki szellemet látott.

Carlo hirtelen megfordult, és Mark atya helyén Gabrielt pillantotta meg.

– Mi ez, Allon?

– Ítélet, Carlo.

Gabriel Paola mellé lépett. A nő újra lefelé nézett, mintha nem is venne tudomást Gabriel jelenlétéről.

– Itt állt Claudia, amikor meghalt. A gyilkosa hátulról lépett oda hozzá, kitörte a nyakát, és átdobta a korláton, hogy öngyilkosság látszatát keltse. Ez volt a dolog könnyebbik része. A nehezebb az volt, hogy miképp lehet a nőt felhozni ide az erkélyre. – Gabriel kis szünetet tartott. – De kitalálta a módját, ugye, Carlo?

– Semmi közöm nem volt a halálához, Allon.

Carlo ártatlansági nyilatkozata sokáig visszhangzott a kupolában, mielőtt méltó módon elhalt volna. Tekintete most Paola nyakára tapadt.

– Donatival kellett volna találkoznia aznap este, hogy elmondja neki, maga a Vatikáni Bankból irányítja a bűnszervezetét. A találkozót azonban magyarázat nélkül lemondta. *Lemondta* – ismételte meg Gabriel nyomatékosan –, mert valaki arra kérte, hogy jöjjön fel a bazilika kupolájába. Az a

személy meg akarta adni neki az információt, amelyre a maga elpusztításához szüksége volt. Olyasvalaki volt, akiben megbízott, akivel együtt dolgozott korábban. – Gabriel újra szünetet tartott. – Mint a maga felesége.

Úgy látszott, Carlo megpróbálja visszanyerni az önuralmát, de Paola jelenléte nem engedte. Még mindig a nő nyakát nézte. Éppen ezért Ferrari tábornokot sem vette észre, ahogy megállt mögötte.

– Valamikor aznap este – foglalta össze Gabriel a történeteket – Claudia szöveges üzenetet kapott Veronicától, hogy jöjjön ide. Pár perccel kilenc előtt felhívta Claudia mobiltelefonját, de senki nem vette fel. Ugyanis a telefonja nem volt Claudiánál. *Magánál* volt, Carlo.

– Semmit nem tud belőle bizonyítani, Allon.

– Ne feledje, hogy hol áll, Carlo.

Paola vádló pillantással végigmérte Carlót, majd lassú sétába kezdett az erkélyen.

– De kit lehet megbízni a felesége legjobb barátnőjének a megölésével? – kérdezte Gabriel. – Olyan valakinek kellett lennie, aki gond nélkül bejuthat a Vatikánba, akinek nem kell megállnia a bejáratnál, hogy engedélyt kérjen hozzá. – Gabriel elmosolyodott. – Ismer ilyet, Carlo?

– Igazán nem gondolhatja, hogy a saját kezemmel öltem meg azt a szerencsétlen lányt.

– *Tudom*, hogy ezt tette. És ő is tudja – tette hozzá Gabriel, és Paolára pillantott. – Segítsen neki, hogy lelki békére leljen, Carlo. Mondja meg neki, hogy maga ölte meg a testvérét, mert védeni akarta a beosztását a Vatikáni Bankban. Vallja be a bűneit!

Paola jelenléte már nem befolyásolta Carlo viselkedését. A férfi most Gabrielt nézte, ugyanazzal az arrogáns mosollyal, mint azon az estén, amikor megpróbálta Gabrielt és Chiarát megöletni. Újra az érinthetetlen Carlo volt, aki nem ismeri a félelmet.

– Maga egy nagyon kis létszámú klubnak a tagja – mondta Gabriel. – Ön az egyedüli személy, aki korábban megpróbálta megöletni a feleségemet is. És még mindig itt él közöttünk. Ha továbbra is velünk szeretne maradni, tanácsolom, hogy azonnal adja be a felmondását a Vatikáni Banknál. Először azonban – tette hozzá, és újra Paola felé nézett – azt akarom, hogy mondja el neki, miért gyilkolta meg a testvérét.

– A felmondásomat megkaphatja, de...

– A felesége már tudja – fojtotta belé a szót Gabriel. – Mindent elmondtam neki, mielőtt a Szentatya elindult volna Jeruzsálembe. Hitt nekem, mert emlékezett rá, hogy Claudia a halála estéjén nem találta a mobiltelefonját.

Az ellenfél feleségének a játékba történő bevonása ellentétes volt Gabriel személyes etikai elveivel, de a taktika elérte a kívánt célját. Carlo arca lángvörös volt a gyűlölettől. Gabriel ki is használta ezt az előnyt.

– Elhagyja magát, Carlo. Tulajdonképpen, ha tippelnem kellene, egy ideje már bizonyára foglalkozik a gondolattal. Hiszen sosem szerette magát úgy, mint Donátit.

Csak ennyi kellett, hogy Carlo dühe kezelhetetlenné váljon. Karját kinyújtotta, és vad haraggal rontott Gabrielnek; arca felismerhetetlenné vált az indulattól. Gabriel villámgyorsan oldalra lépett, minek következtében Carlo átbukott a korláton. Megpróbálta megragadni, de hiába. Gabriel utánakapott, de már későn. Majd Paolához lépett, és szorosan befogta a fülét, hogy a nő ne hallja, ahogy Carlo teste a márványpadlóra csapódik. Csak amikor Ferrari tábornok kivezette a nőt a tetőteraszra, Gabriel akkor nézett le az erkélyről. A pápa magántitkárát pillantotta meg, ahogy a bazilika padlóján térdel, és ujjával keresztet rajzol Carlo homlokára. *Ego te absolvo*. Bevégeztetett.

A következő két nap során Gabriel függönyökkel körbevett kis birodalmának foglya volt a restaurátor-műhely végében. A személyzet többi tagja csak ritkán látta. Amikor megérkeztek reggel, már bent volt, és rég hazamentek, amikor Gabriel még mindig ott volt a halogénlámpa ragyogásában. Szóbeszéddek terjedtek, hogy valami borzalmas dolog történt a függöny mögött – Caravaggio eredeti munkájának váratlan megsemmisülése, vagy valami pancser javítás. Enrico Bacci, aki még mindig dühöngött, amiért nem sikerült megszereznie a megbízást, a személyzet beavatkozását követelte, de Antonio Calvesi elutasította a kérést. Calvesi már hallotta a történeteket a vászon előtt töltött vég nélküli munkafázisokról a mű befejezése előtt. Valójában sok évvel korábban, Firenzében ő maga is tanúja volt a lázas munkának, amikor Gabriel, aki akkor álnéven dolgozott, huszonnégyszer át tevékenykedett szünet nélkül, hogy határidőre befejezzen egy Masacciót.

– Nincs semmi probléma – nyugtatta Calvesi a hitetlenkedő személyzetet. – Most cserkészi be a célt. Még szerencse, hogy festményről és nem emberről van szó.

Telt az idő, és a harmadik nap reggelén, amikor a személyzet tagjai egymás után megérkeztek a műhelybe, Gabriel munkaterületének függönyét széthúzva találták, a festmény pedig egy festőállványon volt, és olybá tűnt, mintha maga Caravaggio épp akkor fejezte volna be. Egyedül a restaurátor hiányzott. Miután Calvesi egy órán át hiába kereste, felment a palotába, hogy személyesen közölje a hírt monsignore Donatival. A Caravaggio végül elkészült, jelentette. És Gabriel Allon, a régi mesterek műveinek elismert restaurátora, nyugalmazott izraeli kém és gyilkos, a Szentatya életének megmentője nyom nélkül eltűnt.